

ஸ்ரீராமஜெயம்.

ஜானகிபரிணயநாடகம்.

௨௨.53717
2001

தமிழ்.

இஃது திருநெல்வேலியில்லா அம்பாசமுத்திரத்திலுள்ள அரிசேச
நல்லூரிலிருக்கும் புனல்வேலி மக-ந-ந-ஸ்ரீ முத்துசுப்பராயசுவர்களி
ன் பௌத்திரரும் மக-ந-ந-ஸ்ரீ வரதராஜய்யரவர்களின்

1. வ. முத்துசுப்பராயர்

இயற்றி,

புனல்வேலி மக-ந-ந-ஸ்ரீ இராமசுவாமிபாத்தியசுவர்களாலும், அம்
பாசமுத்திரம் ஹைஸ்கூல் தமிழ்ப்பண்டிற்ற முக-ந-ந-ஸ்ரீ அரி. ரா.
அரிகுபாத்தியசுவர்களாலும், திருநெல்வேலி மகாவித்யாந் மக-ந-ந-ஸ்ரீ
சுவிராஜநெல்வேயப்பின்னையவர்களாலும் பார்வையிடப்பட்டு, சேதுயா
களுடையவும, இரதநாலங்கேற்றிய ஸரஸ்வதிவிலாஸமஹாசபையின்
காரியதரிசி மக-ந-ந-ஸ்ரீ எஸ். பால்வண்ணமுகஸீயாரவர்களுடையவும
மக-ந-ந-ஸ்ரீ ஏ. வி. திருமலைப்பின்னையவர்களுடையவும, அரிசேசந
ல்லூர் மக-ந-ந-ஸ்ரீ ஏ. டி. சேதுராமலிங்கம்பின்னையவர்களுடையவும
வேண்டுகோளின்படி,

திருநெல்வேலி ரெயில்வேஸ்டேஷன் ஆரியப்பிரகாசினி
அச்சியத்திரசாலையிற் பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

இதன் கிடை 2

1901

Copy Right Registered.

ஜானகிபரிணய நாடகம்.

முகவுரை.

இந்நூல், சில தூற்றுகளுக்கு முன்னரே, வடநாடு வல்ல
வித்துவ சிரோத்தின விப்பிரகல சப்பிரதிராஜ, பிம்மபூ, இராமபுத்
திர தீக்ஷதாவர்களால், வடமொழியிற்றமது, பேரறிவாலாய்ந்து சென்றித்,
நவரணமுறு நாடகமாக நவின்மருளப் பெற்றவகிற் புகழ்விருக்கின்றது. அ
தன்பொருளைத் தமிழ்நாட்டார் யாகரும் எளிதிலுணர்ந் தாளந்தத்தை அனு
பவிக்க இடமில்லாததுபற்றி, கசடறக்கல்லாச்சரியேனெனினும், யான், க
ருதரியசிற்கோதயக்கடலான இராமசரிதமென்பதிலுண்டாம் பேரகாவலினே
வுதலைக்கொண்டு, என்சிறற்றிவுக்கெட்டியபடி, செந்தமிழின்மொழி பெயர்த்
தம்முறைவழாது, சந்தமுறுநாடகமாய்ப், பற்பல தினுகதினுசான, செய்யுட் க
ளும், கீர்த்தனை, தரு, பத-ஜாகவளிகளும், கண்ணிகளும், கேட்போர், படிப்
போர் மனத்தைக்கவரும்படியான, நன்னயந்தருஞ் சொன்னயம்பெறும் உசி
தாலங்கார வசனசிக்காரங்களுமா யியற்றியிருக்கின்றேன். இதனை யாவ
ரும் எளிதிலுணர்ந் தத்தியானந்தத்தை அனுபவிப்பார்களென்பதற் சந்தேக
மில்லை. மற்றப்பிரபந்தங்களிற் காண்டம், சர்க்கம், அத்தியாயமென ஏற்ப
டுத்தியிருப்பதுபோலித்நாலும், வடசொல் ஆரியரா லேழங்கங்களா யமைக்
கப்பெற்றபடியே, தமிழிலும், ஏழங்கங்களாய்ப் பொருந்தியிருக்கின்றது.
பொதுவாகவே, பரமயோகியருன்னம், எந்தவஸ்துவினிடத்திற் பொருந்தா
மிக்கின்றதோ அந்தவஸ்துவே, இராமனெனப் பொருன்படலாலும், இங்
காடகத்தினொவ்வொரு பாடல்களிலும், ஒவ்வொருவாக்கியங்களிலும், பதங்
கடோரும், யுத்தியும், ரசமும், பொருந்தியிருத்தலானும், இதைப்படிக்கவா
ரம்பலுக்கும்போதே, படிப்போர், கேட்போர்களின், சித்தாலவாலத்திலுஞ்சா
வேவித்தருகரித்து, மென்மேலும், சந்தோடமாரி பெறுயிப்பொழியச், சாகோ
பசாயையாய்த்தருவாய்வளர்ந்து, அறம், பொருள், இன்பம், வீடு, என்னும்பல
யி, கனம் புகழ் திகழா முயிற்றும் நுத்தால் அத்தகைப் பயனுடைத்தென்பதற்
கத்தொரு குறிப்பிற் ததவாய்க்குமா முயிப்பிராஜம், வனவாசிகளான. த
ட ததவாசிகளான. வனவாசிகளான. வனவாசிகளான. வனவாசிகளான. வனவாசிகளான.
ற்று, தங்கடங்கடவப்பெருஞ்
யின் வனவாசிகளான. வனவாசிகளான. வனவாசிகளான. வனவாசிகளான. வனவாசிகளான.
யின் வனவாசிகளான. வனவாசிகளான. வனவாசிகளான. வனவாசிகளான. வனவாசிகளான.
யின் வனவாசிகளான. வனவாசிகளான. வனவாசிகளான. வனவாசிகளான. வனவாசிகளான.

பிராணப் பரமேஸ்வர நம்பித்தொண்டிபுரிந்த, அனுமத்விபீஷணதிகள், நித்தியானந்தச் சிரஞ்சீவி வாழ்வைப் பெற்றார்களென்றும், பிரத்தியக்ஷமாகவும், அப்பிரத்தியக்ஷமாகவும், இந்நாடகத்தில் விஸ்தரிக்கப்பட்டிருப்பதைச் காண்க. இன்னமும், இந்துலின் கதாநாயகனான இராமபிரான், விஷயிகள், பக்தர்கள், முழுக்ஷுஞ்சன், ஆகிய மூவகை அதிகாரிகளான, இவ்வகத்தவர்களின், அறிவிற்கெட்டியபடியுள்ள, தியானத்திற்கிசைய, சாதாரணமணிதனாகவுந், உபாசனைக்குரிய ஈஸ்வரனாகவும், நிர்விகாரச்சத்திதானந்த ஆத்மசுருபயாகவும், வினங்குகின்றனென்பதற்கறிகுறியாய், இந்நாடகத்தல், ஸர்வசம்பன்னனான சாதாரணமணிதனாகச்சன்னமெடுத்து, விவாகாதிகாந்திசுரும்கனசஞ்சாராதிகஷ்டநஷ்டகோகமோகாதிகளமுடைந்தும், சிவதனுப்பங்கமென்ன, அகலிகை சாபீவிமோசனமென்ன, சேதுபந்தனமென்ன, வனவாசர்சனான் தர்பசர்களின் அபயப்பிரதான சம்ரக்ஷணைகனென்ன, கொடியதுன்மார்க்கர்சனான தாடகை சுபாகு, கராளமாரீசர், வீராதகாதாடனாதியர், வாலி, இராமன கும்பகாணதி துஷ்டர்களின், சங்காரமென்ன, ஆகிய அமானுடப்பி:விர்த்தியான, அருந்தொழில்சண்டாத்தியும், நிர்விகார சச்சிதானந்தமாகிய ஆன்மாவே, மானுடப்படிவங்காட்டி, ஜீவபாவத்தைக்கண்டிக்குவென்ம, காமக்குரோத அகங்காராதிகளால் வசிகரணமனத்தர்களான மூடர்கட்கெல்லாம், துக்க:னுபவமே யெனவாங்காங்கே, கோகமோகாதிகளை நடிப்பிந்து, ஆந்துகமான இச்சிவத்துவத்தெழித்தலே, சுகானுபவமென, அத்தற்குருதலிற் குருகுலவாஸ குருவுபதேசங்கண்முக்கியமென, வசிஷ்ட்ட விஸ்வமித்திரர்பாலவித்து மந்திரோபதேச வரிசைகளடைந்து, ஈடனை விலக்கல் நன்றென, இராச்சியாதி மகதைஸ்வரிய பரித்தியாகஞ்செய்து, வாதனாட்சயர்பெறலவசிய மென, வனவாசஞ்செய்து, சாதனமன்றிச்சாதப்பதரிதென, சுக்ரீவ சகயஞ்செய்து, பலக்கடல்கடக்க, தூல்வழியெடுத்தலே, சரியெனச்சிறப்பஞ்செய்து, காமக்குரோதாதி சத்துருக்களுடன் சகவாசஞ்செய்தவதாயினும், காமக்குரோதாதிபதினாறுனுள், சித்தாபத்திகளைக்கைக்கொண்ட மந்தவலவர்க்கெடுத்தலுதிமென, சத்துருவினுடன் பிறந்தவனாயினும் வீடணனைக்கைக்கொண்டு இராவணதி இராக்கதர்களைமடித்து, நிஷங்காம தபஸால், அவியதையால் மூடப்பெற்றவந்தககானத்தைச்சத்தெய்யவேண்டிமென, சிறைப்பில்நின்றும், மாயாசொருபினியான சிதாபிராட்டியை, அக்கினிசுத்திசெய்து, தானேதானாய் நிர்விகார சத்திதானந்த சொருபியாய் அகண்டாதி பத்தியமுற்றிருந்தனென இராச்சியாபிடுகம்பெற்றசுகசுருற்றிருந்தனன், என உருவகத்திற்கிசைய உடையப்பெற்றிருக்கின்ற.

மேலும் அகிலாண்டகோடி பிரமாண்டநாயக சசிதானந்தமாய் ஆதிபாப்பிரம்ம சொருபமே, துட்டிநிர்வகிட்டபரிபாலனஞ்செய்து, சந்த

தன்மத்தை நிலைநாட்டுவதற்காக, பூரணமாய் வந்தவதரித்து, பிரபஞ்சவாய்வின் வினோதங்களை விளக்கி, தமது பிரபாவசக்தியையெடுத்துக்கொண்டு, உப்புமிடியார்களின் பஞ்சுமூடிக்குவங்குவிட்டுத் துத்தச்சபடி, இவ்வுட்காரியை நிகழாயிவ பஹுதாதாவாயிருந்து, பரிபாலித்ததாகவேதான், யான்வியகருந்தவிய இராமாயணங்களின் முக்கிய தாற்பரியமுமே. அவ்வனமாயின், இதன்பெருமை, சகலகலக்கியானவல்ல, இரண்டாயிரநாவுடைய ஆதிசேடனாலும், அன்றையற்பாவதன் நன்றோ? அத்தகைய மகத்தான இவ்வற்புத திவ்விய சரித்திரத்தை, இவ்வற்புனைன் சொல்லப்புகுந்தது, தரையிலுருகின்ற கோர் சிற்றெரும்பானது, வின்மதி யினமுதருந்த, இச்சித்தலொக்குமாயினும், அப்பிபீலிணையும், கொன்றை, தும்பை முகலிய புட்பஜாதிகளில், மதுவாசைகொண்டி பொருந்தியிருத்தலும், அப்புட்பங்கள், திருத்தொண்டர்களாற்கொய்து, சீர்திருணாதரனைய சாக்ஷாந் பரமசிவனது, திருமுடியிற் சூடப்பெற்றகாரணத்தால், அவ்வெறும்பும், அழகிய திங்களின் நிவ்வியாமுதருந்தப் பெற்றதென்னுந் கதைபோல், எதோ, எனது புண்ணியவிசேடத்தானும், கற்றறிந்த பெரியோர்களினனுந் திகழ்த்தினாலும், அருமையான இன்னாடகம், என்னுந் பூர்த்திசெய்யபெற்றதென்றறிந். அவ்விராமபிரானது சரித்திர வர்ணனையினால், பூவுடன்சேர்ந் கபமுதம் மணமபெற்றது போல், புண்கவியாயினுமென்கவி நன்கமையப்பெற்றதாகவே பெரியோரக ளன்புனைத்து மானிக்கக் கேட்டுக்கொள்கின்றனன்.

சா ந் நுக்கவிகள்தான்.

ஜானகிபரிணயநாடகம்.

சா ந் நுக்கவிகள்தான்.

அப்பாசமுத்திரத்தாலுந் அரிகேசர்வல்லுலிலிருக்கும் மக-ள-அ-பூர் மகாவித்வான் புனல்வேலி அ. இராமசுவாமீ பாரதியவர்களியற்றியவாகி.

சுதரகவிருநிகருமதியூகனையோகிதழைக்குமாச	த
சுதரகவிரதவிரவிதனைநேரும்பிரதாபசாலிகல்	வி
முதரகவிசேஷகலைஞானசேஷனுமகிழமொழியுந்திவ்	ய
மதுரகவிவளமருவும்புனல்வேலிசேஷசெய்தவத்திவ்வந்தோ	ன்.

கூட்டகமாதவர் புதமும்பிரமரிலை யறிஞானகுரு வேதாந் த
நாடகங்கீர்த்தனை செய்தமுத்துசுப்ப பாரதிபேர் லிலும்பேர் ன்
மாடகயாழ் வல்லோர்களிசைபாடக் கேட்டமார் மகிழவான்றோய்
கூட்டகன்மாட மலிஅரிசேசகல்லூர் வாழனி நாவல்லோ ன்.

தருவாதாஜனெனு வேதியர்கள் குலதிலகன் நவத்திலவந் த
உருவமதவேண் முத்துச்சுப்பவேன் தமிழ்க்கடலை யுண்டஞானப்
பருவமுகில் சானகீபரிணயமா மறைபொழிந்து பரவிற்றார்க்கும்
நிருவசன் மாமறைபாய்ப் பதமழையாய்ச் செழிக்கத்தானே

மேலப்பாவுரிலிருக்கும் ஆரியத்தமிழ் மகாவித்வான் மக-ந-ந ஸ்ரீ புனல்
வேலி வரதசாஸ்திரிகளியற்றிய சாற்றுக்கவி.

சீதமணக்கும் பணிபு மணிபீசர் தொண்டரரித்திரனை வாக்கு
வாதமணக்கும்படி செய்முன்னால் தேர்புனல்வேலி வாழந் கல்வி
போதமணக்கும்ப முனிவேதாந்த நாடகஞ்செய் புனிதன்கோடி
காதமணக்கும்ப துமத்தாரணிபு முத்துசுப்பவின் முன்னாலோன்.

அன்னவன்றன் பேரனாரிகேசகர் முட்டாடமதனில் வாழ்வோன்
சொன்னவனத்தென் வரதராஜனருள் முத்துசுப்பசுமுக சென்போன்
நன்னவரஸத்தொடு செய்ஜானகியின் பரிணயத்தை நன்றாய்க்கேட்கின்
இன்னமுறைப் பரமசிவஞகார மெனவுலகி விமம்புவா ரே.

அரிகேசகல்லூரிலிருக்கும் மக-ந-ந-ஸ்ரீ புனல்வேலி அனந்தசுப்பையா
வர்கள் இயற்றிய சாற்றுக்கவி,

பொன்வனாரிலை நன்னகரதனிற் பொருந்திவாழ் பூசர்புனித ன்
சொன்மணிமலை தொடுத்தருண் முத்துச்சுப்பநாவலவ ன்
தன்மகற்றவத்தின் பபனெலமுதவுஞ் ஜானகிபரிணயந் தமிழி ல்
கன்மைசேர்திவிய நாடகாகவலின்று நற்புகழைகாட்டின னே.

அரிகேசால்லூரிலிருக்கும் ஸந்தே வித்தக இரோம்மணியர்
மக-ந-ந-ஸ்ரீ புனல்வேலி முத்தையாபாகவதாவர்கள் இயற்றியது.

ஆசிரியவிருத்தம்.

சீர்பெருங்கல்விநிறை திகழ்புனல்வேலி காழ்செல்வேசாந்த வமுறை
சிறந்தநாடகமென வறைந்துலகர்பவ சோய்கமர்ந்த நன்மருத்தாகிடு
பாரிலுயரன்னதானத்தின் மிக்கோன்மிகப்பாக்கியவான் முத்துசுப்
பாரதியருள் புதல்வன்வாதாஜன் நவப்பயனென வுதித்தபால்
காரணையகையன் வெருசெருடையனிகைவாழ் கவிமுத்துசுப் பள்ள
கண்டுமொழிசெண்டுமுலை கனவிடைகடல் விழிக்கனா ஐயபெரிணயம்
ஆமுதமென்னவே செந்தமிழ்கன்னாடகமதா பியற்றினன் யாரு
ஆனந்தமதுவுண்ட வளியராய்க்கனியரா யாச்சரியமாய்ப் புகழ வே.

திருநெல்வேலி மக-ந-ந-ஸ்ரீ மகாவித்வான் கவிராஜநெல்லையப்பின்
பவர்கள் இயற்றிய கவிசன்.

திருமகளும் வெண்கமலத் தொருமகளாகலாத செல்வமென்
மருவுபுனல் வேலிகரவந்த முத்துச்சுப்பயமால் வரத்துதித்
வொருவாதாசனெனு முயர்நாமத் தரித்திடுகெல்லு செனாமி
விருவருக்கும் பேர்ன்மகனெனும் பெருமைபெற்று மகிழியல்பினுனே.

வேறு

மதனனும்பெண்மைய காவுறுவனப்பன் வனசமாலிகை திகழ்மார்க்
இதமுனவசனன் கருணைசால்விழியனிய லிசைநாடக மெனு
விதமுறுதமிழும் வமுத நவனார்ந்த விவேகவான்விமலனைப் பணிய
புதமிருபகதியுடைய நன்மனத்தன்பொறுமையிற் பூமகன் போல்வா

எல்லிதுவிழியார் தோழமையாக விருவரைக்கொண்டதை யேய்ப்ப
செல்வமார் சேதுராமலிங்கேந்தர் திரைச்செந்தமிழ் தேர்
வக்கலிவருந்தவர் திலகனாகப்பெயர் கொணம்மரசை
சொல்விருப்புடனிக் நாளிலன்பாகத் தோழமையெனக் கொளுத்தோன்றல்

தருமனையனையான் போகத்திலருளிற் சனகனைத்தவத்தினி னிகர்வா
அருமறைபயிலும் நாவினுணரிகை யும்பதிவாழ் தருமண்ண
கருமுகிவெஃகும் வண்மையும்பொய்மை கனவிலுஞ்சொற்றிடக்கனமும்
மருவியநுத்தம் நிதிமுத்துசுப்ப மகிபிதிதமிழ்க்கருள் வள்ளல்

புனவந்தஞ்ஞலத்துற்ப வித்தவனிராம பத்திரதீகூதன் பண்பா ஃ
 சொனவடமொழித் சாணகிபரிணயத்தைச் சொற்சுவை பொருட்சுவைதோ
 வனமருவிய செந்தமிழினாடகமா வருத்தனன் சீர்த்தியும்மரபுந் டன்ற
 கணகவான்பொருப்புந் கபிலையும்போல நிலைக்கவெக்காலத்து மா தோ.

சேந்நூர்ஸுமஸ்நானம் மகாவித்வான் முகலூர் மக-ந-ந-ஸ்ரீ இராமசாரி
 த்ஹிராஜமவர்தன் இயற்றியகவிகள்.

பொன்சேரு கதாங்கமலப் பழனமெனாமுப்போகப் போலிவைக்காட்டு ஃ
 மிதன்சேனைத் தலப்பராணத்தை வடமொழியதனற் றெளிவிற்கெய் து
 மின்சேனாத்தியர் பொன்னிவமெலா மிததையெனூர் சேதாந்தத்தை த்
 தன்சேமநாடகம் கீர்த்தனைபதமென் றப் பெயராற்சாற்றும் வல்வோ ண்.

பொன்ருதீதியையோர் கலிமாலையாத்திரட்டிப் புகன்றேன்வாய் மை
 குஞ்சுபுனைவெலி முத்துசுப்பராதி யாங்கும்பன் றன்னை த்
 தன்றதைதன்றதை யெனப்புகன் றன்னோன் பெயருந் தரித்தோன்வென் னரி
 மன்றடியருள்பெருகும் வரதராஜயர் சுவத்தால்வரு குமார் ண்

இந்நாளிலிரிகேச நல்லூரிலுவந்து வசித்திருப்போன் மேலோ ஃ
 அந்நாளில் வடமொழியிலறை ஜனகிபரிணயநாடகத்தை வாய்மை ஃ
 சொன்னாடுமுகில் ராமசுவாமிபாரதி யெனச்சொல் சமூகன் றன்னை த்
 தன்னாவலுடன் ஞானசோதரனென் றுரைக்கும் நன்மைதலைப்பெற்றுள்ளான் .

அக்கரையாய்க்கற்றார்க்குந் தல்லார்க்கும்பொருள்விளக்கவென்புட்கொண்டே
 தக்கசத்தசுரநயஞ் சொன்னயம்பொருந்த நாடகமாத்தன் முன்னோட்போ வ்
 மிக்கபுகழ்பெற்ற முத்துசுப்பப்பாரதி வாக்கால் விளம்பினாறு வ்
 வக்கலையுங்கற்ற நாவலருமா நாவலவெனென்ச் சொல்வா ரே.

திருக்கைலாய பரம்பரைத் திருவாவடுதுறை ஆதினவித்வான் சேந்நூர்
 மக-ந-ந-ஸ்ரீ சுப்பிரமணியக்கவிராயவர்கள் இயற்றியகவி.

அருகீதவர்மெச் சரிகேசனூர்வாழு முத்துச்சுப்பய்யன் செவ் வி
 திருத்துஜானகிபரிணயத் தமிழ்காடகமாகச் செய்தான் விண்ணோ ஃ
 முருத்தினம்கற் றமிழாருமிதுவே நாடகமெனத்தமனுட்குக் கற்றோ ஃ
 பொருந்தஉரைத்துவப் பரெனிலிதன் பெருமையாமென்னோ புசலுமா ரே.

திருசெல்வேலி, இந்நூலாங்கேற்றிய ஸர்வதீபிகர் மகாசபையிற்
காரியதரிசியாயும் ஆரியப்பிரகாசினி அச்சியத்திரசாலையின் செட்டேடிரியா
யுயிருக்கிற மகாவீதவான் மக-நா-ந-ஸ்ரீ எஸ். பாலகண்ணுதலியாரவர்கள்
இயற்றிய கவி.

மானிநோக்கியர் தங்களுக்கெல்லாம் வாழ்வொத்திருவினை வயங்கூத்த
ன்மைபான், ஜானகிபரிணயத்தராதலம் புகழ்த்தமிழிலோர் நாடகமாகச்சு
ற்றினான், பாண்டகவியோ டொழுக்கமநாரப் பண்புநவரன் சூழ்பவடி
ர்த்தியான், கானிலம்புகழார் திருமறைவாவான் விலங்கூத்தவப்பயவொ
ம்பேர் நாவலோனே.

ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் மகாவீதவான் மக-நா-ந-ஸ்ரீ பொன்னுப்பெருமாள்செ
ட்டியாரவர்கள் இயற்றிய கவி.

சங்ககிதைதவழ் பழனப்புனல்வேலிப் பதிகரத ராசவேத ப்
புங்கவன்செய் புண்ணியத்தாற் புத்திரனாவுதித்து மிருபோதமேவு ம்
பங்கமில்சீர் முத்துச்சப்பாரதிகள் செயுஞ்சிதாபரிணயத்தை த்
துங்கவுலகப் புலகருஞ்செலி வாய்க்கொண்டமிழ்தாய்த் துதிக்கின்றோ,

திருசெல்வேலி டிஸ்டிரிக்ட்டு கோர்ட்டு பிரீடர் மக-நா-ந-ஸ்ரீ எஸ்.
எம். தையல்பாகம்பிள்ளையவர்கள் இயற்றிய கவி.

பொன்மருவுமணி மாடகூடமேவு புனல்வேலிசெத்ததலம் பொக்கி
னானே, மின்மருவுசடைக்கடவுள் பாதம்போற்றும் விப்பிரிசெருஞ்ஞா
மேன்மைபான, சொன்மருவுஞ்சிலன் வாதாஜத்துங்கள் வழித்தோன்
றலெனாஞ் சுருகனா, மன்மருவுமரிசைவளர் முத்துச்சப்ப வன்வ தமிழ்ப்
பயிருலகில் வளவென்றே.

தேறு.

செய்தனனிசைத்தமிழ் தெளிந்துதேனம்	தேறு
பெய்தனவெனப்புதல் பேர்பெற்றோங்க	தே
பைதமிழ்ச்சுரணி பரிணயப்பெ	ய
பெய்தியநாடக முயன்னூறுநூறு	யே,

வேறு.

இப்புவனக்கடலமுதம் புலவோர்களுவினுக்கே இனிக்குமென்றும், அப்புவனப்புவனத் தெழில்வளஞ் சேரிகைமுத்துச் சுப்பமுலெருமைமாகச் செப்புவனத்தமிழ்ப்புதிய நாடகத்தின் நெள்ளமுதத் தெவிட்டாதென்றும் முப்புவனப்புவனோர்கண் மனஞ்செவி ஈரவினிக்குமிது முகமனன் நே.

ஸ்ரீவைகுண்டம் மக-ந-ந-ஸ்ரீ தாசித்தாரவர்கன் வித்வசிரோன்மணி மெங்கிடச் சிபின்னை அவர்கள் இயற்றிய கவிகள்.

சேர்பெருமுத்தமிழ்ப் பொலிவுத்திருவளரு மெஞ்ஞானத் திகழ்வுமவாய்த் தே
என்பெருமோரின்ப தூலிவ்வுலகில்யான் காணவேர்க்குமோ வெ
ஞ்ஞாப்பெரியகாதன் மனத்தூற்றிட்ட திலிதினைமெய் யுணர்வாலோர்த்தா
னன்பெரியஅரிகேச உயர்கல்லூர் மறைபவனா முரவோன்றானே.

நான்மறையாறங்கமுத னவிலும்பல் கலையனைத்தும் நன்றயோர்ந்
வேண்மறவாப்புனல்வேலி வரதராஜப் புனிதன் மிகுதவத்தி
கான்முனையாங்கார ணத்தால்முத்துச் சுப்பய்யனெனக் கவின்பேர்வாய்த்
[தோன்
மென்மையுறுதவசெலன் மிகுந்தசூனக் கடலெனவே வினங்குமேலான்.

உருதரியஜா னகிப ரிணயகன் னாடகத்தைக் கவிஞர்போற்ற
பொருதலிலா வடமொழியா விராமபத்திரப்புனிதன் புணர்நான்முன்னா
கிரிதலிலாதினும் பல்லுயிர்களுங் கேட்டுவந்துகொடும் பவனெய்திர
தருத்தகைய நாடகத்தைச் சாற்றினுனெப்புலியுத் தழைக்கமாநோ.

இயலிசைகண்ணாடக மென்றியம்புதிரி புடைபதனி னிறதியாவு
செயலுடையதாதலினாற் நென்மொழிய்த் தேன்மொழிசேர்த் திசைத்தான்
[நட்கள்

மயமொழியமார்ச்ச மினியாங்கொல்லோ வள்ளுவனார் வகுத்தசொல்லு
கயலாமோவின் புறதலுலகென்றால் காமுறவர் கரிவேறுமண்டோ.

செத்தமிழ்கற்கவிக்கு மலரவனெவ் வானெனுமுனையைச் செவ்வீதா
இத்தனன்முதக் கண்டெனெவ்வாரோவென்றிடிசெல் மிறைவன்முன்னா
பத்தமறபிரணவத்தின் பொருள்கேட்பப் பதமன்பிகத திசைத்தவாற்றா
வித்தையதாய்த் தளையிட்ட வேலவன்பெரிக்கவிக்கு விதித்தகாரே.

சாற்றுக்கவிகள் முற்றிற்று.

ஜானகியை நாட்கம்

சிறப்புப் பாயிரம்.

அப்பாசமுத்திரம் ஹைஸ்கூல் தமிழ்நாட்டினிதரங்காரகிய 2003-
04-ம் ஆண்டு. அரிசுபாரதியவர்கள் இயற்றி பதிவிட்டது.

மன்றி உடம்புரித்தருளும் வரதனெனுமொரு வணிகன் வசுதைப் பொன்னை
அன்றுநின்றுதிடக் கலையமுணர்வனென மொருபடியை அருளத்தாய்வி
வன்றிறல்கூர் அத்துலையின்வலத் தட்டினிலையமுறு மலையப்பொங்க
தென்றியொடுதமிழ் மணக்குந்தென்னாட்டு மட்டைததறத் திறத்தம்போன்ற

மின்முத்தத்தொளிர் நகைமீனவனளித்த வுலகமெல்லாம் விருப்பிகளாய் ப
பொன்முத்த முடிநித்தநடவுளுறை தடமதுரைப்புரிக்கும் வேர
கன்முத்தர்வதித்தருளும் செல்லெயெனுந் தொன்னகர்க்கும் நடுவணைந்து
சென்முத்தப்பழனமலி புனல்வேலி மானகரில் நீடுவாழ்வே

ஒருபிறப்பையிடினு மிருபிறப்பன் முப்பொழுது முணர்வோனாகா ய்
பெருமறைகண் முழுதறியுமஞ்சு முகனாமதொழிற் புனிதனேழா ய
மருவுதரையுபுகழ வட்டாவதானஞ்செய புலவர்கவமணி சம்பத்தி ல
சுருதியகுபேரனுயர் கற்பகத்தின் வன்னன்மை கதித்தகையா ன

நாதாந்தங்கடந்த பரப்பிரமநிலை தனைமயத்தோன் ஞாலமுய்வ
நாதாந்தவென நடிக்கும்நேதாந்த நாடகமுந்தயவாய்ப் பின்ன
வேதாந்தக்கீர்த்தனையும் சுவிமாலைமுதற் பலவும்விருப்பிச் சொற்ற
பூதாந்தத்துடர்புருக மூத்தமிழான வரசமு பொழிய மேலு

வடமொழியுங்கடல் கடந்தவனுமையினு மொருவாழ்வுகாந்தவன்தவ
திடமுடையராமகதைப் புதுநிறம்பு புதுவெனவே தென்புலெய்
அடைவுறுகுகூழித்த மாமாயுணமென் திவ்விலிவென்குதலுந்
மடப்புயத்து முடிதகப்பதானனனென் பிபெருவன்

செய்மணக்கும்பூக் கரும்பின் லீன்பாலு முக்கனியுக் தேனும்பாலு ம்
 செய்மணக்குமாது கலைப்போனதமும் யாசகர்க்கு நிதமும்நக்தி க்
 கைமணக்கும்பெருவறமே திருவாதாரணுக்குக் கவின்கொண் டோங் கி
 செய்மணக்கவந்தருள் சம்புதரசிகாமணி யென்னவிளம்பு வோனு ம்

அங்கமிருமுன் றுமறை காண்கறிந்தோனு பனிடதமாறும் காலு ம்
 சங்கராடியத்தினுக்கேரர் சாயையென வடமொழியிற் றகைவதாக ப
 பங்கமுறாதிவ்வுலகோர் பவப்பிணிக்கு மருந்தெனவே பரிந்துசொற ர்
 பொங்குபுகழிலக்கு மணசாஸ்திரிகடைமையன் கரபுதர னென்று ம்

தாண்டருத்தெனவடமொழிதன் சுற்றருள் ஸ்தீரப்பய்யர் தமக்கும்நாண் டா
 யீண்டமுதக்கவிபொழிதும் அரிகரபாரதியெனச் சொல்லெனக்கும் சுற்றோ
 வேண்டுவென வியந்தருளும் வேனானர்வங்கிஷமாம் விரிகடற்கோ ர்
 காண்டகையசந்திரனும் கல்விடைச சுப்பிரமணிய கனவானுகரு ம்

வேயகமாயு கித்தருளி வடிவன்னை இடமன்னி வினநகக்கொண் டு
 தாயகராம் கெல்லாக ரனவாததானரிரு தாண்மலர்க டே
 தாயகமாப் பாட்டிசைக்கும் வேனானர்மாலையி துணங்கித்தோன்ற ம்
 தாயகமாமணி யெனச்சொல் கவிராஜநெல்லையப் பாவலோர்கரு ம்

சர்வினங்குத்தென்ளுட்டிச் சிவாலையநகண் மென்மேலுஞ் சிறப்புறளேயகி
 வர்வினங்க்புரிசைபக்கண் நேர்வினங்கவீற்றருளு மிராஜசின்க வ
 கார்வினங்குமகராணிச் சூப்பிவிஹாலினி தமைத்தோன் கங்கைவம்ச ப்
 பேர்வினங்கப் பார்வினங்கும் பெரும்புகழ்சேர் திருமலையப்பேந்தரனுக்கு ர்.

தாபதர்கூ ரிகைதிருப்புடைமருது ராலையங்கடழைப்பச் செயலோ ண்
 சோபைதருவீரை நகர்ச்சேர்மென்கற்ற கவிக்கிதிதொரியுஞ் சோ னை
 கோபமிலிகார்தாத்த மரபெனச்சொல் மாமேருக்கோட்டில் வைத் த
 திபமெனத்திகழ் சேதூராமலிங்க வள்ளலுக்குஞ் சினேகனென்று ம்.

சங்கவிலருந்தமியை வடமொழியினுடன் பயின்ற தன்மையாலு ம்
 அங்கசுவேன்வண்பானுங் கவிப்புலவருவப்ப வருள்வண்மை யாலு ம்
 பங்கமிலாங்குலம் வாய்மைக்குணத்தாலும் நீகற்றபான்மையா லே
 பொங்குசடலுலகமொஞ் சீர்த்தியெனும் வேண்டேவிவாத் போர்த்தாசை
 னுறு

சொன்னவனிடிலோ புரோடேழநில யணிமாடத் தோடர்புகருடி. ி
 கன்னவொடுமென்னென்வனர் பூஞ்சாலிதேன் கோலாதலுத சூழ ி
 மன்னினைப்பொக்காசேர தாயகமாய் காயகமாய் வாழுகோனெ னு
 பன்னுமவன்பிதானம் சூத்தூச்சப்பாநியாயப் பயில்வாரன்கு ன

குறையாகுஞ் சிலையுணர் மலையியுநர்கடையுமருள் வெட்டுகாநா
சுறையாகுமாடமொழிவில் ஞானமத்திங்கதனும் நெஞ்சுப்புகொத்
சுறையாகும்குறையிப் பிணங்கியினும் சுடசுடக்கத் வடக்குந்நாசு
திருநயாகும்படித்துயச் செந்தமிழுறைம்கடுவன்சி சிலங்கியைத்து மண்கிடு

தேன்பாலிலான் பாலைக்கலந்ததெனப் பரிபாகச்செஞ்சொல் யாத்தா
கூன்பாலிலுயிருருக்கு மின்னிசைச்சாவளிப் புதற்களே வியந்த
கனப்பாவிற்செறிவை கடலைதுளக்கும் பலதருக்கன் கண்கிண்புமே
வான்பாலினின்று பொருளவசமுறும் புலசந்தமணந்த பாக்க

மங்காதங்குறுவேடம் பொருத்தமுறத் தரித்தவர்களு முன்பிலா
அங்காருமகிழ்ந்திடச் சமயத்தினுள் கங்கியைந்தபடி யமையச்சொன்வா
செங்காரவாசக மிந்துஸ்தானிக் கீர்த்தனைக டெளிந்துபாரி
புங்கானுபுங்கமதாய் நாடகமாய் நவரஸமும் பொழியச்செய்

சாத்திரத்திற் சிறந்தநெல்லைச் சரஸ்வதிவிலாசமகாசபையின்மேவு
பாத்திரத்திற்சிறந்த பலபுலவர்நிலை துளக்கினர் சபாசென்றேத்
கோத்திரத்திற்சிறந்திடு மாயிரத்தெழுபத்தொரு நான்காங் கொல்லந்திங்கள்
சேத்திரத்திற்சிறந்த செங்கம்சித்திரைநான் அரங்கேற்றல் செய்தான்மன்னே.

சிறப்புப்பாயிரம் முற்றிற்று.

ஐனகிபரினைய நாடகம்.

க த ர ச ர ச ன் கி ர க ம் .

(முதலாவதங்கம்).

நாந்தியந்தே (குத்தாநாந் அரங்கேற்றிநென்றி, நான், நாடகம்
நாத்தியநாந், பிரவிர்த்தியைச்சொல்லிக்கொண்டு, கடிப்பெண்வகை தே
நபார்த்தனும், அன்னடிப்பெண்ணும், தேவநினை, நூல்கொண்டு, நாட
கமுறையே, ரூப, நாடக, நாட்டிய, ஸந்தே, நாடகமுடையவர்களுக்கும்,

உவாசகனும் நன்குவினங்கும்படி, நாடகம் நடத்துவதாய் நவீனமாகொ
ண்டு, சங்கீத நாடக நாட்டியவிசேஷங்களாற், சபையைச்சந்தோஷிப்பேச்
செய்துகொண்டு, அந்தப்பாத்திரப்பிரவேசங்களை, (அதாவது) அந்தந்த ரூப
மான வேடதாரிகளைச் சந்திப்பவர்களுக்குத்தக்கபடி சபையிற்செலுத்தலா
யினர், எவ்வனமெனின், முதன்முதலில், இலங்காபுரியை ஆளுகின்ற து
ராகத்தலுச்சக்கரவர்த்தியாகிய, இராவணேச்சுவானுக்கு, மிதிலாபுரியையா
ளுகின்ற, ஜனராஜனது தலப்புத்திரியாகிய ஜானகியென்னுங் கன்னியா
ரத்தினத்தை மணம்பொருத்தவேண்டி, அவனது ஏவலைக்கொண்டு, அம்
மிதிலேசனிடம் யாசனைசெய்யப்போகின்ற விதமாய், அவனது சாரண
சாரணெயென்னுமிராக்கன், பிரவேசித்தின்றனன், மேற்கண்ட காரியா
ர்த்தமாய் முன்னோ, மிதிலாபுரிக்கிச்சென்று, அங்குள்ள வர்த்தமானங்களை
க்கூடமாய்த் தெரிந்துகொண்டு, திருப்பவருவென்ற விதமாய் (சூன்) என்
னுமிராக்கன், பிரவேசித்தின்றனன், அவ்விருவரும் சந்தித்துக்கொண்டு,
கரமடந்தையர்களையும், சங்கையற்று நிராக்ஷணையாய்க் கவர்ந்துகொண்டு
வந்து, சுருஷன்முதல் யாவரையுஞ்சிறையிட்டித் தானே இன்பசுகமனுபவி
க்கின்ற அவ்விராவணேச்சுவானுக்கிந்தப்புவிமடந்தையைப் பலவந்தத்திற்கவர்
ந்துவந்து, சுகமனுமவிக்கக்கருதாது, ஜனகராஜனிடம் யாசனை செய்யும்படி
கருத்துவந்ததெல்லாம், அவனுக்குந்தனக்குமுன்ன சைவநேயத்தாலென்றறி
ந்துகொண்டவர்களாய் மிதிலாபுரியில், முப்புவனத்தினும், ஒப்பற்ற வனப்
பினனாகிய ஜானகியென்னுங் தைலர்க்காசி, தனதுசொற்பனத்தில் மன்மத
னாற்காண்பிக்கப்பெற்ற, அயோத்தியாபுரியையாளுகின்ற, தயாதசகரவர்த்
தியின்றவப்புத்திரர்களில், முன்னவனை இராமனது தவ்வியசுந்தரத்திரு
மேனியைக்கண்ணுற்று, அவன்மீதடங்காக்காதல்கொண்டு, அவனையேமண
ம்புரியக்கருதி தன்னிடம்யாசனைசெய்ய எத்தனித்துக்கொண்டிருக்கி
ற சங்கதியைக் கண்ணு கன்னிகையாய்தெரிந்துகொண்ட ஜனகராஜன், க
ன்னிகாமணியின் காமாவஸ்தையைக்கண்ணுற்று, அவனது மனோபீஷ
ட்டம்போல், இராமனுக்குக்கவியாணஞ்செய்து கொடுக்கக்கருகினையினு
ம், அதுவிடயமாய், இராவணேச்சுவானதுபகை, தன்னைச்சாராதிருக்குப்படி
க்கும், அம்மணத்திலவனால் விகாதம் வாராதிருக்கும்படிக்கும், நிர்விக்கின
மாய் ஜானகிக்கும் இராமனுக்கும், மன்றலந்தத்திவைக்கும் விடயமாய், சுவ
ர்த்தப்பிரதி சுவர்க்கஞ்செய்த, மகா தபோ நிஷட்டரான, விசுவாமித்திரமுனி
வரை, மத்தியஸ்த்தாயிருந்து நடத்திவைக்குப்படி, வேண்டிக்கொண்டா
னென்றும், அம்முனிச் செளஷ்ட்டனும், அவ்வனமேசம்மதித் தயோத்தி
யாபுரிக்குச்சென்று, இராவணை தயாதன் முதலானவர்களுடனையுத்துக

ந்து, தந்திரமாய்க் கல்யாணஞ் செய்து வைக்கக்கருத்துடனொண்டு, தனஞ்சூ
வேன் விசெய்யப்போகின்றதாயும், அதற்காக, தனதிஷ்டரான, தயர்நன்றா
லானவர்களை, அழைத்துவரச்செய்வதாயும், பேடமாய்ச் சொல்லிக்கொண்ட
யோத்தியாபுரிக்குச்சென்றிருக்கின்றனவொன்றும், அதற்கினக்கிய, அச்சன
கராணும், தன் அரசனைத்தம்பியாகிய ருசத்தஜனிடம், ஒப்புவித்துவிட்டுச்
கொளிகர்செய்யப்போகின்ற யாகத்தைக்கண்ணுற்றவா, ஆவல்கொண்டவ
ன்போற்பேடமாய்ச் சொல்லிக்கொண்டு, கன்னிகாமணியுடன் கொளிகரது
ஆச்சிரமத்தில், முன்னோவந்திருக்கின்றனவொன்றும், அறிந்தவந்தவற்றை
சுகனுடன், சாரணன், ஆலோசனைபுரிந்தவாறு, இராவணனும் சப்பெண்
மணியின் மணத்தைப்பொருத்தி வைப்பதற்கு, சனகராஜனிடமினியாகனை
செய்வதிற்பயனன்றென்றும், இராவணனுக்குச் சனகன்மீதுள்ள சைவரே
யத்தானும், மனமில்லாப் பெண்டினைப்பலவந்தத்தின், மருவிடக்கருதினும்,
மண்டை வெடிக்குமென்னும், வன்சாபமொன்றிருத்தலானும், வன்மைநிற்
சுவர்தலொண்ணுதென்றும், ஆகையால், அவ்விராவணைச்சுரனே, அம்மாத
ரசியின் மனத்திற்கிசைந்த, அவ்விராமனது உடிவத்தை, மாயையாற்புனைந்து
கொண்டு, அச்சனகன்பாற்சென்று, அவனைப்பரிணயஞ்செய்து கொண்டு
வரவேண்டும், அங்கனமாயின், மணத்தின் பின்னர், இராவணனென்றறி
ந்துகொண்டாலும் பாதகமில்லையென்றும், வித்திச்சிருவனென்றமத்திரியை
விசுவாமித்திர வடிவந்தரிக்கச்செய்து, இராவணன் இராமவேடந்தரித்துக்
கொண்டு, விசுவாமித்திரன் இராமனையழைத்து வரும்பான்மைபோல், ஜன
கராஜன்பாற்செல்லவேண்டுமென்றும், ஆனால், அதற்கிடையில், அயோத்தி
க்குச்சென்ற விசுவாமித்திரர் இராமாதிசையைழைத்துக்கொண்டு, இடையூ
ருக் வந்துவிடாமல், கொடியதாடகாதியனைக்கொண்டு, இராமாதிசை மார்க்
மத்தியிற்றித்து மாயையாற் கொல்லுவிக்கவேண்டுமென்ற தீர்மானித்துக்
கொண்டவர்களாய், இராவணைசுரனாக்கறிவிப்பதற்குச்சகனை அனுப்பினன்.
அப்பால் அங்கனம், தாடகையென்னுங்கொடியஇராக்ஷசி, பிரவேசித்தான்,
சாரணன், அகனது வரலாற்றைத் தெரிந்துகொண்டு விசுவாமித்திர மூனிவ
ரின் தந்திரோபாயத்தைவிளக்கித்தானும் சுகனுமாலோசித்தபடி இராமாதிச
னை இடைவழிக் கட்டமுய்த்து விடுமபடி மாரீசன் சுபாகு கரணன் இவர்க
ளுடன் தாடகையை அனுப்பிவிட்டுச் சென்றான். அப்பால், இவர்கா
புரியில், வித்திச்சிருவ சாரணருடன் இராவணைகரன் பிரவேசித்தாலோச
னைபுரிந்து ஜானகியென்னுந் தையலான்மீது ஈனம் பொருக் காதல்கொ
ண்டவையினை மகனாயினாயினும், இராமனென்னும்வானது உடிவத்தவந்தரி
ப்பதில் இலச்சையுடைய காதல்துருபக்கம், இலச்சை ஒருபுக்கம், கருக்க
னவருத்தமுற்றகருப்கண்டியில்லென்கத்ததத்துவேடந்தரிப்புதற்கினாதி
அவ்விருவருகன் புயங்கலிம; எனத்திஷ்டிரோஜ்ஜிவிதவழிபிடிக்கலி

ரின் ஆச்சிரமவனத்தை அடைந்தங்கொன்பாங் விமானத்தை மறைத்து வைத்துவிட்டு, திஸ்காணி, பென்னும் மந்திரமகத்துவத்தால் மற்றவர்க ட்புலன்கட்சரியப் படாதவர்களாய் தங்களை மறைத்துக்கொண்டு அங்கு ன்னவர்த்தமான வத்திகளைத் தெரிந்துகொள்ளும் நிமித்தமாய் சஞ்சரித்தனர். அங்ஙனம், விசுவாமித்திரருடையவும், சநானத்தருடையவும் சீடர்களா ன சத்தியவிரதன், தேவவிரதன், என்ற இரண்டு வன்னியர் பிரவேசித்து, ஒருவருக்கொருவர் சம்பாஷித்துக்கொண்டு அவரவர்கள் தர்ப்பைமுதலியன வாய்ந்துகொண்டாச்சிரமத்திற் சென்றனர். அவர்களால் வர்த்தமானங்களை இடையத்திற் தெரிந்துகொண்ட இராவணேச்சுவரன் மற்றிருவருடன் சஞ் சரிக்கின்றான்.

1. முதலாவதங்கம் முற்றிற்று.

இதில் 1-வது இவ்வகையினின்று மிதினாபுரிக்கிச் செல்லுகின்ற வித மாய் சாரணன் பிரவேசம்.

2-வது மிதினாபுரியின்றும் கருகின்றவிதமாய் சுகன் பிரவேசம்.

3-வது தாடகையின் பிரவேசம்.

4-வது வித்திகிருகனுடன் சாரணனுடன் இராவணேச்சுவரன் பிரவேசம்

5-வது புட்பகலிமானத்துடன் சாரணன் பிரவேசம்.

6-வது சத்தியவிரதன் தேவவிரதன் இவ்விருவரின் பிரவேசம்.

ஆக பாத்திரப்பிரவேசம் 9.

2-வது அங்கம்.

விசுவாமித்திரமுனிவரின் ஆச்சிரமப்பிரதேசத்தில், அத்திரிமுனிவ ரும் அவரதுபத்தினியாகிய அருக்யாதேவியும் பிரவேசித்து, அவர்கள் கௌ சிகர் ஆரம்பிவிக்கப்போகின்ற யாகதரிசனநிமித்தம் வந்தவர்களாய்ஸப்பாஷி த்துக்கொண்டு, அவ்வாச்சிரமத்தில் வந்திருக்கின்ற ஜனகராஜனிடஞ் செல்வ தாய்ச்சென்றனர், அப்பால், அங்ஙனம், திரஸ்காணி மந்திரமகத்துவத்தால் பிறர்கட் புலன்கட்கறிப்படாதவர்களாய்த் தங்களை மறைத்துக்கொண்டு சஞ்சரிக்கின்ற இராவணவித்திச்சிருவ சாரணர்கள் பிரவேசிக்கின்றனர், அவ்விருவருடன் இராவணேச்சுவரன் அவ்வனத்தில் வந்திருக்கின்ற ஜான கியின் பேரழகைப்பார்க்க ஆவல்சென்று, சஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கையில் அந்நிமிஷம் தீர்ப்புக் கிடைக்காமல் சந்தரங்கியமூல ஜானகியென்னுந் தை கூர்க்கரி: காமாவணத்தனங்க்கந்தருதவனாய்ப் பற்பலவிதமாய்ப் புலம்புகின்ற கிதிரி, தனிச்சவனத்தித்யவனித்துக்கொண்டிருப்பவளாய், ஒருவரணத்தா ன் இராவணன் கம்புகிண்பட்சரியப்பட்டாந் வளம்ப்த், கண்ணத்தையிடுபிரதேசித்த

2. இராவணன், வித்திச்சிருவன், சாரணன், இம்மூவரின் பிரவேசம்.
3. காமஅவஸ்த்தைக்காற்றாதுதளிர்ச்சயனமுற்றஜானையின் பிரவேசம்.
4. தாமணத்தண்டு மலர், இலை, இதுதன் சகிதம் சுசரிதையென்ற சகியின் பிரவேசம்.
5. சித்திர சாமான்சன் சகிதம் சிலவதியென்ற சகியின் பிரவேசம்.
6. ஸாரணப்பிராமணன் பிரவேசம்.
7. கங்கண சித்திரபடசகிதம் ஸாரணன் பிரவேசம்.

ஆகப்பாத்திரப்பிரவேசங்கள் 10.

௩-வது அங்கம்.

கடலில் விழுந்தெழுந்த விதமாய், மாரீசன் பிரவேசித்து, இராமாதிவனா இடைவழிக்கட்டி மறிக்கப்போனதில், இராமபாணத்தால், தந்தாய் தாடகையென்ன, தந்தம்பி சுபாகுவென்ன, இவர்களிறந்தே போனாகளென்றும், தான் இராமபாணத்தாற் சாகரத்தில் வீழ்சதப்பட்டு, விதிபலத்தாற்றப்பிப் பிழைத்ததாயும், தன் மற்றொருதம்பி கராளனென்பவனுடைய ஸ்திதி இன்னவிதமென்றறிய வில்லையென்றும் சொல்லக் கலங்குறுவேளையிற், கராளனென்னுமர்கன், இராமபாணத்திற்குத் தப்பிப் பிழைத்து மாரீசனைத் தேடிக்கொண்டு வருகின்றவிதமாய் பிரவேசித்தனன், அப்பால் கடலோரம் மகேந்திராகிரியின் றுழவுகலையில் மாரீசனை உட்கடைந்தனன். அவ்விருவரும் இராமனை மாயையால் வெல்ல நினைத்து இராமாதிவர் தங்கியிருக்கின்ற ஒருசோலையின்பாற் சென்று, இராமன், தன்னந்தனியே, வனத்தில் வேட்டைக்குச் சென்றிருக்கின்ற விதம் தெரிந்துகொண்டு இராமனுக்குயிர்ச்சகனான பிங்களனது வடிவத்துடன் வஞ்சகோபாயததா விராமனை வஞ்சித்ததற்குக் கூட்டி உரும்படி காணையனுப்பிவிட்டு, தான் காசிபனது வடிவத்துடன் மாயாசீதைபைச் சிறுபெட்டி அவன் இராமனிடத்தினா காமரோய் கறுக்கக்கனவருத்தமுற்றவளாய்கவடசியில் விதனமொழிக்காற்றா தங்கினிப்பிரவேசஞ்செய்வதுபோலும், மாயையாவிராமனுக்குக் காண்பித்து, அவன்மீதுள்ள மயக்கத்தினால் இராமன், தானாகவே அனலில்மூழ்கி ஆவிஇறக்கும்படிசெய்கின்றேனென்று சொல்லிக்கொண்டு சென்றனன்.

அப்பால் வனத்தில் வேட்டைக்கென்ற விதமாய் தனியாய் இராமன் பிரவேசித்தனன். சமீபதூரத்திற் பங்களனுருப்புனைந்த கராளன், மாயையாற் காட்டான, தன்னை துழத்துக்கொண்டு போவதுபோலும், இராமனுக்

குத் தோற்றம்படி பிரவேசித்துப் பிரலாபித்தனன். அதனை நிஷ்பபட இராமன் மெய்யென நினைத்துத் தன்னுயிர்ச்சக பிங்களனை வனத்தந்தி பிடித்திர் த்துக்கொண்டு போகின்ற கஷ்டஞ் சகிக்கமாட்டாதவனாய் அவனை விடுவிக்கும்பொருட்டாய் வருகுதாரம் பின்னொடர்ந்து போயினபோது, அங்கொரு சோலையிற் காட்டானையால் வீடுபட்டிக் களைப்புற்றவன்போலும், பிங்களொருபுறன அராளன் பிரவேசித்தனன். இராமன் அவனைப் பிங்களனென்ற பரமார்த்தபுத்தியுடன், அவனைக் களைப்புமாற்றி அவனுடன் முன்போல ஸாஸமாகப் பேசிக்கொண்டிருந்தனன். அவனும், இராமனுக்குத் தன்னிடத்திற் களங்கத்தோன்றா வண்ணம் சம்பிரதாயமாய் ஜானகி விஷயமானுபிரிய ஸமாசாரங்களாலே இராமனுக் கதி மொகத்தையுண்டு பண்ணிக்கொண்டு மாரீசன் வரவை மனத்திலெதிர்பார்த்திருந்தனன். அங்ஙனம் ஒர்பால், மாயையின் திரத்தால், வாஸ்தவ சிதையைப்போலும், அவளது சகிகளைப்போலும் சிருஷ்டித்துப் பற்பல விநோதங்களுடன் வாஸ்தவ அக்கினியும், சிருஷ்டித்துக்கொண்டு மாரீசன் பிரவேசித்தனன். இராமனும் பிங்களனுருப்பனைத்த கராளனும் ஒர்பாலிருக்கக்கண்டு, தானும் காசிப ரூபத்துடனிராமனிடம் வர எத்தனித்தபோது, அவ்விருவருஞ் சம்பாஷித்துக் கொண்டிருக்கும் வார்த்தைகளின் ஸாரங்களால், பிங்களனுருப்புனைத் திருக்கின்ற கராளனை, எதார்த்த காசிபனென்று ஸந்தேகங்கொண்டவனாய் மேலும் மாயையாற் பற்பல விநோதங்களைத் தோற்றிவைத்துக்கொண்டொதுங்கியிருக்கவும், அவ்னது மாயாவிநோதத்தாற் றேன்றுகின்ற மாயாசீதையும், சகிகளும், இவர்களது ரூபவசனப்பிரலாபங்களும், ஆகியதுவைகள் மெய்போற்றேற்றிக்கொண்டிருக்கவும், இவர்கள், ஜனகராஜன் தவபுத்திரியாகிய ஜானகியும், அவளது தோழிப்பெண்களுமேயாம், என்றிராமனுக்குப் போதித்து விரகத்தை விர்த்திசெய்துகொண்டிருக்கில் பிங்களனுருப்புனைத்த கராளன் நிற்கவும், அதனை வாஸ்தவ புத்தியுடன் பார்த்துப்பார்த்து மோகப்ரவசனா யிராமன் நிற்கவும். ஆகிய இத்தருணத்தில், அங்ஙனம் மற்றோர்பால், எதார்த்த காசிபர், தர்ச்செயலாய், இராமனைத் தேடிக்கொண்டு வருகின்றவிதமாய் பிரவேசித்தனன். அவனை இராமன்பால் நின்றுகொண்டிருக்கிற பிங்களனுருப்புனைத்த கராளன், சற்று தூரத்திற் பார்த்து, காசிபனுருப்புனைத்து வருவதாய்ச் சொல்லிய மாரீசன்றானைக் கருத்துட்கொண்டு, இராமனுக்குக் காசிபனை அழைத்துவருவதாய்ச் சொல்லிவிட்டுப்பிரிந்து காசிபனைத் துடர்ந்துசென்றனன். அத்தருணத்தில், மாரீசன் மாயையால் காசிபனது வடிவம் புனைத்துக்கொண்டு, இராமன்பாற் பிரவேசித்தனன்.

இராமனவனைக் காசிபனென்ற பரமார்த்த புத்தியுடன், அம்மாரீசனுடன் சம்பாஷித்துக்கொண்டிருக்க, இராமனைத் தேடிக்கொண்டு வருகின்றவிதமாய், எதார்த்த பிங்களன் பிரவேசித்தனன்.

அவனிராமனிடம் வந்துசேரவும், அவனை ஏதார்த்த பிங்களெனைத் தெரிந்துகொண்ட மாரீசனும், இவனிராச்சக்தெனை இராமனுக்குப் போதிக் கப்பட்டு, அதனால் இராமனிடம் தன் சொல்லொன்றுமேறாமல், ஏதார்த்தபிங்களன் ஒதுங்கித் தலைகவிழ்த்திருந்தான். இங்ஙனமிருக்க, இராமனைத்தேடிக்கொண்டு மற்ருருபால் வந்த ஏதார்த்தகாசிபர், அவ்ஞாநபால் நின்று அம்மாயாசீதையக்கண்டு திகைத்துக்கொண்டிருக்கவகால், தன்னைத்துடர்ந்துவந்த பிங்களனுருப்புனைந்த கராளனைச்சந்திக்கவும், இவன் அவனை ஏதாந்த பிங்களெனைவும் அவன் இவரை மாரீசனெனவுமாக, ஒருவர்க்கொருவர் பரமார்த்தபுதநியுடன் சம்பாஷித்துக்கொண்டபோது, பிங்களனுருப்புனைந்துருகின்ற கராளனை இராமச்சக்தெனைத்தெரிந்துகொண்ட ஏதார்த்தகாசிபர், இராமனைருக்குந்திகைசேருக்கி ஓடத்தொடுத்தனர். அச்சகைய காசிபரை மாரீசனன்றென்றறித்துகொண்ட கராளன், மாரீசனென்றை இராமச்சக்தன் காசிபருபாரும், என்னைக்கொல்ல வருகின்றானென நலறிக்கொண்டு, விரைத்ததன் விடையை வந்திருக்கத்தருவிக்கொண்டான். அங்கு அவர் மாரீசருகே, மாரீசனும், அம்மாயாபிங்களனாகிய கராளனும், ஒருவருக்கொருவர் தெரிந்துகொண்டு, ஏதார்த்தமானமற்றிருவரையும், இராமச்சக்திளென, இராமனுக்குப் போதிக் கவும், அவ்வண்ணம் இராமனுடம்பவும், ஏதார்த்தகாசிபரிகளும், இருவரும், இராமனைட்டந்தங்கள்கொல்லொன்றுமேறாமல் தயிக்கவுமாயினர். அவ்வாறு, பிங்களனும் மாரீசனும் மாயையாக, துளையினை இராமனைக் கொலையெய்தவ்வுட்கு சீதையை அபகரிக்கவருகின்றனென்று சொல்லிக்கொண்டு, சோக அவசரத்துடன், ஒருமாயாசகி, பிளேசித்தனர். அவ்விதம் மாதரையைக்கேட்டு மாயாசீதே, அவ்விதனத்திற்குப், இராமன் விவயமான விரகாக்கினிக்கு மாதருதவளாய், அக்கினிப்பிரவேசமானதைக்கண்டு, இராமன் அவனைவிதுள்ள மோகத்தொற்றினும் அவ்வக்கினிக்கிடங்கிலேயே வீழ்த்திறப்பதாய்ச் சொல்லிக்கொண்டு, சோகபரவசத்துடன் அவ்வக்கினிக்கிடங் துக்கருகிலுள்ள ஒருஞாநபாறைநிற் காலையைக்கேயே, அப்பாறைநிற் ஒரு நிவிபமங்கள்கொருபாறை பெண்ணுருவாய்ப் பிரவேசித்தான். அவளை அகலிகை பென்றறிந்துகொண்ட இராமன், அவளால் ஏதார்த்த பிங்களகாசிபர்களையும், மாரீசகராளர்களையும், இன்னுரினருவொன்றறிந்து கொண்டதுமன்றி, அவ்வரக்கரின் மாயாவிலாசத்தையும் நண்கறிந்தனர், உடனே அவ்வரக்கரிருவரும், தக்கணம் மானுருப்புனைத் தோடத் துணித்தனர். இராமபாணத்தார் கராளனிறந்த ஞாயினும், மாரீசனும் தப்பி மாயமாயினர். அப்பால் இராமர் ஏதார்த்தகாசிபரிகளருடைய அகலிகையைத் துன்பிட்டுத்தயாசர் கெளசிகர் முதலியோர் தங்கியிருக்கின்ற இடத்தினால், அடைந்தனர்.

சீதை அங்கம் முற்றிற்று.

1. கடலில் வீழ்ந்தெழுந்தவிதமாய் மாரீசன் பிரவேசம்.
2. இராமப ணத்திற்குத் தப்பிப்பிழைத்த கராளன் பிரவேசம்.
3. வேட்டையாடுகின்ற விதமாய் இராமன் பிரவேசம்.
4. காட்டினையால் விடுபட்டு களைப்புற்றுக் கிடக்கின்ற விதமாய் பிங்களனுருப்புனைந்த கராளன் பிரவேசம்.
5. மரையால் மறைந்துகொண்டு மாரீசன் பிரவேசம்.
6. தளிர்ச் சயனமுற்றிருக்கின்ற மாயாசீதையும், சகிசனும் பிரவேசம்.
7. எதார்த்த காசிபர், பிரவேசம்
8. காசிபவேடத்துடன் மாரீசன் பிரவேசம்.
9. எதார்த்த பிங்களன் பிரவேசம்.
10. சோக அவஸரத்துடன் மரயாசகி பிரவேசம்.
11. முனிபத்தினி பிரவேசம்.
12. கோதண்டத்தினின்றும் பாணத்தை இறக்கிக்கொண்டு இராமன் பிரவேசம்.

ஆக பாத்திரப் பிரவேசங்கள் 14.

சு-வது அங்கம்.

முற்பகல் சித்திராங்கதனென்ற கச்சருவன் பிரவேசித்தனன், அவன் இராமப ணத்தையர் மடித்துப்பாணபிறகு, சுவாஜனவதத்தைச் சகிபாநவ னுள் இராவணன், திருப்பூயா வமுயர்ச்சை செய்கின்றருனென்பதை அறிந்து வருப்படி, தேவராஜன லனுப்பப்பட்டபடி, இலங்கைக்குச் செல்வதாய் மாயையால் ஒரு இராக்கதவடிவொடு செல்லுகையில், ஒட்டகமுகிபென்ற ஓர் கோரஅரக்கி, எதிரேபிரவேசித்தனன். அவனால் இராவணனது இரகசிய ப்ரிவிர்த்திதயத் தெரிந்துகொண்ட கச்சருவன், தான்தெரிந்துகொண்ட இராவணேசுவரரகசிய வஞ்சனைப்ப்ரிவிர்த்திகளை, முன்னர் மிதிவேசனுக்கறிவித்துவிட்டுப் பின்னர் தேவராஜனுக்கறிவிப்பதாய்ச்சொல்லிககொண்டு சென்றனன். அப்பால் ஜனகராஜனும் சதாநந்தரும் பிரவேசிக்கின்றனர். அவ்விருடும் அயோத்திக்குச் சென்றிருக்கின்ற விசுவாமித்திரர், இராமாதிகளை அழைத்து வருகின்ற வாகவெதிர்பார்த்திருக்கின்றனர். அப்போது வாள்த வலிஸ்வாமித்திர இராமலெட்சுமணர்கள் போல் மாயையால் வடிவந்தரித்து வித்திச்சிதவ இராவணஸாரணர் பிரவேசித்தனர். ஜனகராஜன் அவர்களை வாள்தவவிசுவாமித்திரர்மலெட்சுமணர்களென்றபரமார்த்தத்திபுடன், அவர்களுக்குபாரிதற்கு கல்யாணஸமாசாரமொல்லிக்கல்யாணம் ஆரப்பிவிக்கும்போது, கச்சருவன், வித்திச்சிதவ ர வணஸ்ரணர்களான இராக்ததர்கள்,

விஸ்வாமித்திரராமலெட்சுமணர்களாக, மாயையால் வேடந்தரித்து வஞ்சனையாய் ஜனகியைமணஞ்செய்யவந்தன ரென்றத்தந்தினின்றைந்துவிட்டுச் சென்றனர். அதைப்பற்றி ஜனகரும் மற்றவருங் திகைப்புகொண்டிருக்கும்போது, வாஸ்தவராமலெட்சுமணருடன் வாஸ்தவவிஸ்வாமித்திரர் பக்கத்தில் வருகின்ற வித்தெரிஞ்சு, இராவணாதியர், திரைக்கரணியால், மறைந்துதொள்ள வாஸ்தவ இராமலெட்சுமணருடன் விசுவாமித்திரர், பிரவேசித்தனர். விசுவாமித்திராதிகளும் ஜனகராஜனும் ஸம்பாஷித்துக்கொண்டதில் இராமனும், தாடசாதியா இறந்துபோன விபரங்களை, இராவணாதியர் தெரிந்துகொண்டிகவலைபடைந்தனர். ஜனகராஜன் வாஸ்தவ இராமலெட்சுமண விசுவாமித்திரர்களிடம் இராக்ஷஸ் சங்கைக்கொண்டவனாய் அரண்மனையுள் பவனுக்கக்கன்னியை மணஞ்செய்திவேனென்றதைத்தனர். அங்ஙனமே அவ்விலலைக்கொண்டு வரச்செய்து அதையாரோபணஞ்செய்யும்படி விசுவாமித்திரர் இராமனைவுகே, இராமன் அவ்விலலின் பாற்சென்றனர். இராவணாதியர் திகைத்துக்கொண்டிருக்கின்றனர். அத்தருணம், மாண்டவி, ஊர்மிளை, சுருதிசேர்த்தி, பென்ற கன்னியருடன், சேதை, பிரவேசித்தனர். அவர்கள் விசுவாமித்திர பாதவந்தனத்திற்காக வருகின்றதில், ஒருவருக்கொருவர் பரிசாகஞ்செய்துகொண்டு களிப்போடுவந்து, ஒருபாலொதுங்கியிருந்தனர். இராமர் அவ்விலலைக்கையிலெடுத்ததும், நிறுத்தியதும், உலோத்ததும், ஒடித்தெரிந்ததும் எல்லாரும்பார்த்து சர்க்கோஷித்தனர். இராவணாதியர் இனி இங்கிருப்பதற் பயனில்லை, இலங்கையிற்கென்று மந்திரிகளிடம் ஆலோசித்து, தந்திரமாய்ஜனகியை அபகரிப்போமென்று சொல்லிக்கொண்டு சென்றனர். ஜனகராஜன் அகமகிழ்ச்சி திராமனுக்கு ஜானகையையும், இலக்குவனுக்கூர் மிளையையும், பரதனுக்கு மாண்டவியையும், சத்துருக்களுக்கூர் சுருதிசேர்த்தியையும், லக்ஷ்மணனுக்கு கொடுத்தனர்.

4-வது அங்கம் முற்றிற்று.

1. கந்தருவன் பிரவேசம்.
2. ஒட்டகமுடியென்ற இராக்ஷஸ்பிரவேசம்.
3. ஜனகராஜன் சதானந்தரும் பிரவேசம்.
4. விசுவாமித்திர வடிவமாய் வித்திச்சிருவனும், இராமவடிவமாய் இராவணனும், இலக்குவன்வடிவமாய் சாரணனும் இவர்கள் பிரவேசம்.
5. கந்தருவன் பிரவேசம்.
6. விசுவாமித்திரர், இராமர் இலக்குவன் இவர்கள் பிரவேசம்.
7. வில்லுடன் சதானந்தர் பிரவேசம்.
8. சேதை, மாண்டவி, சுருதி சேர்த்தி ஊர்மிளை, இவர்கள் பிரவேசம்.
9. தேவவிரதன் பிரவேசம்.

ஆகப்பாத்திரப்பிரவேசங்கள் 17.

நி-எது அங்கம்.

முதலில் விராதன் பிரவேசிக்கின்றனன், பஞ்சவடிவனத்திற் பன்னசாலையிற்றம்பியுடன், தாரத்துடன் வசிக்கின்ற இராமனை, வதைசெய்து வரும்படி, ஜனஸ்தானத்தினின்றும், தனதுசினேகிதனான, காஞ்சுலனுப்பப் பட்டவனுப்ச்சொல்லிக்கொண்டு, அவ்விதம்பிரவேசித்து, கோகிலவடிவனாய் ஓர் மரத்திலேறி, பன்னகுடிவாயிலில், இலக்குவன் ஆயுதபாணியாய்நிற்பதைக் கண்ணுற்று, அவனைக்கொல்லத் தன்னாலாகாதகாரியமென்று சிந்தித்து, ஜானகியின்பேரில் மையல்கொண்டு, சமையம்பார்த்து, ஜானகிதனிப்பட்ட பேரது இராமருபத்துடன்வளை அபகரித்துச்சென்றவளுடன் சுகிக்கவேண்டுமெனச்சமையம்பார்த்துக் கொண்டிருந்தனன், அப்பால் சூர்ப்பனகை, பிரவேசித்து, ஜானகியை அபகரித்து வரும்படி இராமனானுப்பப்பட்டவளாய்ச்சொல்லிக்கொண்டு, கரிக்ருகுவி வடிவம புனைந்து, பன்னகுடியில் இராமனும், சீதையும், இருப்பதைக்கண்ணுற்று, இராமன்மேலதிமோகல்கொண்டு, சமயம்பார்த்து, இராமன் தனிப்பட்டபேரது தான் ஜானகிவடிவத்துடன், அவனுக்கு மோகத்தையுண்டிபண்ணி; தந்திரமாயவளை, அபகரித்துச் சென்றிஷ்டப்பட்டபடி சுகிப்பேனென்று சொல்லிக்கொண்டிலாற்றுகின்றபோது, அங்கொருபால் விராதனும், சூர்ப்பனகையும் சுந்தித்தொருவர்க்கொருவர், அந்தரங்கத்தை வெளியிடாமலே, இராவணைசுவரன், மந்திரோபாயதாலே விமயந்தரைப்பிசாசுதால், அயோத்தியாபுரியினின்றும் இராமனை வதைத்திரு முடிக்கப்பட்டுப்பஞ்சவடியிற் பன்னசாலையில் வசிக்கின்றவனாயுள்ளமற்ற வார்த்தைகளைப் பேசிக்கொண்டு, அவரவர் தததமிடஞ் செல்வதாய்க், கபடமாய்ச்சொல்லிக்கொண்டு தனித்தனியேசென்றனர். அப்பால் பன்னகுடியின்பக்கத்திலங்கொரு, பருப்பதத்தினின்றும் வனவேடிக்கை பார்க்கின்ற விதமாக, இராமர், சீதையுடன்பிரவேசிக்கின்றனர். அவ்விருவரும் ஒருவருக்கொருவர் பரிசாஸங்கொண்டு, வனத்தின் வளப்பங்களைப்பார்த்து ஸந்தோஷித்துக்கொண்டிருந்தபோது, அவ்வனத்தில் ஓர்பால் விராதனாகிய அரக்கனும் சூர்ப்பனகியாகிய அரக்கியும் ஒருவர்க்கொருவர் தாக்கலன்னியிற் தனித்தனியே பிரவேசித்தனர். அவர்களைப்பார்த்து சுங்கித்துக்கொண்டிருக்கவும் அத்தருணத்திலேயே, அவ்வரக்கனே இராமனாகவும், அவ்வரக்கியே, சீதையாகவும், தனித்தனியேபிரவேசித்தனர். அவன் அரக்கனெனத்தெரிந்த இலக்குவன், ஆயுதபாணிமனையுட்புலனறிபவேண்டி மறைந்துபார்த்துக்கொண்டிருந்தனன், இராமனும், சீதையும் மலைமேல்கின்று பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். சீதாருப சூர்ப்பனகி இராமருப விராதனைக்கண்ணுற்று, வாஸ்

த்தவ இராமனென்று நினைத்து, மோசங்கொண்டு அந்நினைமயக்குமாறு சண்
பகாடலிக்குட் போதுகொய்யும்ஜாடையாப்போய்ப் புத்தனன். அவனைச்
சீதைபென்ற பரமார்த்தபுத்தியுடன், அவண்மீது மோசங்கொண்டகருமம்
நனமே போய்ப்புத்தனன். இலக்குவன் அவ்வேழ்ச்ஞானைக்காண்பது
கி மறைந்து மறைத்து பின் சென்றான். அவ்வரக்கனார், அவ்வாட்டியர்,
ஒருவர்க்கொருவர் பரமார்த்த புத்தியுடன், ஒருவர்க்கொருவர் அபகரித்து
வஞ்சிக்கப்பட்டவர்களாய், அந்தரத்திற், கிளம்பிச்செல்லுமையில் ஐடாய
வால் தடுக்கப்பட்டவர்களாய் ஒருவர்க்கொருவர், இனந்தெரிந்துகொண்டு,
கீழிறங்கவே, இலக்குவனால் அவ்விராசனென்னும் அரசன் எய்திசா
னாப்பட்டான். அந்தச்சூப்பனையும் மூக்கு, முலை அறுப்பண்டு
ன்றான். பின்னர், ஐடாயுவுடனிலக்குவன், பன்னால வந்தசேர்த்தன
ன், இசைநயம்பார்த்துக்கொண்டிருந்த இராமனும், சீதைபுடன் கிரியினி
ன்றுவ கீழிங்கிப்பன்னசாலவந்துசேர்ந்தனர், அவ்வரக்கனும் அரசுமும்,
விராசனும் சூப்பனகியமெனத் தெரிந்துகொண்ட இராமன், ஐடாயு
யபகரித்தனுப்பிவிட்டு தாயியொடு களித்திருந்தனர், அந்நமிருக்க,
நனந்தானத்திற் கருனென்னுங் கொடிய இராகத்தனன் தங்கையாகிய
சூப்பனகியின் மூக்கு முலையாப்பை விபத்தினைச் சிக்கமாட்டாதவரே,
கோபவேசத்துடன், தனதுச்சீனைகளிட்டு இராமனாடியுத்தெய்யக்கூ
தி வந்துவளைத்துகொண்டனன் இராமனுடன் சீதைமே. இலக்குவன் பா
லெப்புவித்தயிட்டி, அரசுமே அதனுசெய்வதாய் கெடண்டபணி. குடச
செனன்,

ஐந்தாவதக்கம் முற்றிற்று

1. விராதன் பிரவேசம்.
2. சூப்பனகையின் பிரவேசம்.
3. இராமனும் சீதையும் பிரவேசம்.
4. இலக்குவன் பிரவேசம்.
5. விராதன் சூப்பனகையின் பிரவேசம்.
6. இராமனும் விராதன் சீதாரூப சூப்பனகி பிரவேசம்.
7. விராதன், சூப்பனகி, சொந்தரூபத்துடன் பிரவேசம்.
8. ஐடாயு பிரவேசம்.

ஆகப்பாத்தப்பட்டிருக்கிறது.

சுவது அங்கம்.

முசுவீஸ், அனலையென்னும் வீடணராஜகுமாரி பிரவேசித்தின் றன
ன். அப்பால் ஸம்பாதி யென்னும், வீடணராஜ மந்திரி, பிரவேசித்தின் றன
ன். அவ்வனலை, இராவணனோல் சீதையைக்கவர்ந்து வந்து அவளை அசோ
கவனச்சிதையில் வைத்திருக்கின்ற காலமுதல், ஏழுமாதகாலமாயவருக்குத்
துவையாயிருந்துகொண்டு, அவளது துக்கத்தை மாற்றித்தேருதல் செய்து
கொண்டிருந்த சங்கதியைப்பற்றியும், சம்பாதி சீதைபிரிந்ததற்பின், இராம
லகஷ்மணர் வனத்திறேடித்திரிந்து, சடாயுகடன்முடித்து, சக்ரவஸக்பம
டைத்து வீரவாலியை வதைத்து அவ்விராச்சிபத்தை நம்பிய சுசீர்வஹைக்களி
த்தனர் என்ற, விருத்தாந்தங்களையும், இராவணனைச்செய்த அலுவீரவாலி
பையும், இராமன் கொன்றானென்றவிபரப, இராவணனுக்கறிவிக்கும்பொரு
டாய் வீடணதியரால் ஆலோசனை செய்து இராமன் சீதையைத்தேடவாரம்பி
வித்தது முதல் வாலி வதைபரியந்தம் உள்ள ஸகல விருத்தாந்தங்களையும்
சுக்லிரசாரியனாக்கொண்டு நாடகமாயமைக்கச் செய்து கந்தரவப்பெண்க
ளால் அந்நாடகத்தை இராவணசதஸில் பாததிரரூப கடையுடை பாவனைகளு
டன பிரத்தியக்ஷம்போல் முறையே நடத்துப்படி யேற்பாடுசெய்திருக்கின்
து. அங்கதிகளையும், ஒருவருக்கொருவர் பேசிக்கொண்ட அன்னாடகக்காரர்க
ளே அழைத்துவருவதாய் சம்பாதி சென்றனன். அவ்வனலையும் பிரத்திய
க்ஷத்தில் அன்னாடகத்தில் இராமரூபத்தைக்காட்டி சீதையை சுந்தோஷிக்கச்
செய்வதாய் சொல்லிக்கொண்ட சென்றனன். அப்பால் மகாபார்சனென்ற
விடகாத மந்திரியுடன் இராவணன் பிரவேசித்தின் றனன். அப்பால், அந்த
ரோடிகை ஆரம்பஞ்செய்கின்றனர். அந்நாடகக்காரரில் ஒருவன் பிரவேசித்
கின்றனன்.

குத்திரதாரன் பிரவேசித்தின் றனன். நடி காணஞ்செய்கின்றனன். கு
த்திரதாரன் அன்னாடக சூசகம் சொல்லுகின்றபோதே இராவணனுக்கு மிக
க்குடகலம் பிறந்தது. அன்னாடக அரங்கத்தில் இராகத்தாந்தங் கரணக்கங்
கணம் ஒருவகக்கணிந்தசீதையும் அப்படியே அனலையும்பிரவேசித்தனர், சீதை
அவ்வனலையால் தேருதல்செய்யப்பட்டகொண்டு இராகத்தாந்தங் கட்டபுலன் கட
கசுநியப்பட்டாதவளாய் ஓர் பாலிருந்து நாடகம் பார்க்கின்றனன். அங்ஙன
ருக்க அன்னாடகத்திலேற்பட்ட வேஷ இராமலட்சுமணர்கள் பிரவேசித்தி
ன்றனர். அவர்கள் சீதையைக்காணாமல் பன்னிருடில் குனியமாயிருப்ப
தைப்பார்த்து அதிகமான சோகஸந்தாபத்துடன் வனமெங்குந்தேடித்தவித்
து மதிமோகித்து காட்டிலுள்ள மரமுதலிய அசேதனங்களிடத்தும் அவளை

தமிழ்ப்புலப்புகொண்டும் தென்றிசைவை காடிச்செல்லலாயினர். அது கண்டு இராவணன் சந்தேஷ்டமடைகின்றான். சிறை தூக்கிக்கின்றான். அந்நேரம் அவனது தூக்கம் மாற்றுகின்றான். ஆகவே தென்றிசை குறித்து, சேடிச்செல்கின்ற இராமலெட்சுமணர் இரதமுதலியன முறித்து கிடக்கின்ற சிற்சில அடையாளங்களைக்கண்ணுற்று அவ்வழிக் கொண்டே அவ்வனம் விவரமற்றது இரத்தப்பெருகின்ற மலையோரையே காத்திரத்தோடு களைப்புற்று கிடக்கின்ற விதமாய் ஜடாயுபிரவேசிக்கின்றனர். அவரைச்சடாயுவெனை தெரிந்துகொண்டு அகரிடம் வினவ. ஜடாயு இராவணனென்ற இராக் கனனில் ஜாக்க அபாரிக்கப்பட்டானென்றதைத்துவிட்டாவிதமந்தனர். அ டங்கேபதமொழின் முடித்துவருப இலக்குவனும் கவந்தனிந்து சாபமொழி ந்து தலிய சேகம்பெற்று சங்கீரணைச் சேரும்படி இராமனுக்குறைத்துவி ட்டிச் சென்றான். அதுகண்டு இராவணன் மனவருந்தமுற்றான். சிறை மறிப்புற்றான். இராமலெட்சுமணர் பம்பா நதிக்கரைவழியாய் ரிசியமூத கிரிபைகடிவருவையில் பிஷ்ணுபருண அனுமான்பிரவேசிக்கின்றான். அ டன் அனுமனெனத்தெரிந்துகொண்டு அவனுடன் ரிசியமூதகிரியின்பாற் செல்லுவையில் பிஷ்ணுபருணன் இருக்கின்றவனை உலவியென்று நினைத்து கொண்டிருந்த இராவணன் இவனை அனுமனெனத்தெரிந்தவுடனே கோ மபருடன், அகணைக் குலசெய்கதாய் கட்கபன்னியனொழுத்திருந்தான். துத நாடகமென்றுணர்த்தி மழை பார்சனாற் றிக்கப்பட்டாயற்போனாற் குல செய்தேயிருப்பான் நீத்க, அந்தபயின் எண்புக்கு விடகூல பதகுத்தாசனா ததகல் வீழும்படி உற்றியிட்ட மருமன் மராமரங்களை மழமெய்தான். அ டகண்டு அனுமான்சந்தோஷித்து அத்தத்துட்டகாலிபை மடித்து சகக்கீவ ணைக கருக்கின்ற தெய்வம் இவனெயென மதித்தான், ரிசியமூதகிரிபைவிட் ம சுக்கீவனும் இதுகெல்லாங்கண்டு வம்மையானாற் குலமெய்வகினை மென் தமகழிந்து மந்திரிகளுடன் இராமனைகந்து வணங்கி நின்றான். இராமன், சுக்கிரீவனுச்சபங்கெடுத்து சிதையிணைவே அவனாற் காண் பிசகப்பெற்ற பின்னா அத்தருணத்தில் இராமன்மீது, யுத்தஞ்செய்யக்கூறுதி அட்டகாஞ்செய்து வருகின்ற வீரகாலியின்; சப்தங்கேட்டு விடப்புகந் த மருமன், காலியுடன் உயுதஞ்செய்யச் சென்றான். அச்சமயமே இ ராமபணத்தின், வீரன் இரத்தமென்றமுகின்ற அவனது பத்தினி தானா யினமுனைக்குறங்கேட்டு, சேதுருதுலைந்த நென்னுஞ் சந்தோஷுததுடன் இராமபாதகந்தனத்திற்காகத்தனது பரிஜனங்களுடன் சுக்கிரீவன் சென்ற னான். இதுகெல்லாம் பார்த்திருந்த இராவணன், இராமனும் காலி யீர தானென்பதைச் சற்றும் கம்பாடவருபக் கந்தங்கப்பெண்கள், பெட்டக டுஞ் சாற்றினவென்றெண்ணக்கொண்டு, கந்தங்கப்பெண்களோக் குலசெய்ய மத்தனித்தான். அனைத்தடுத்தி, மறையார்சன் சுக்கிரீவாரியர லனைக்கப்

பெற்ற, இன்னாடகம் பொய்யன்று, இராமனும் வாலி இறத்தது வாஸ்தவமே, அதனைத் தங்களுக்குத் தெரிவிக்கும்பொருட்டே இவர்களைவிடவனந்த உத்தரவாயிற்று என்னவே, இராமணனைத் தன கப்பினவனும், வாலி மறந்த துபற்றி கிலேசத்தை அடைந்தான்.

வாலி ஜெயம்பெற்ற இராமன் பிரவேசிக்கின்றனன். வாலிகளை நங்கதனுக் கிளவரசுப் பட்டங்கட்டித் தம்பியால் கம்பி சுக்கிரீவனுக்குத், கிட்டித்தா ராஜ்யத்தை முடிசூட்டி வைத்தனன். பின்னர் சுக்கிரீவனுடைய பரப்பட்ட வானப்படைகள் சிறையைத் தீடச் சென்றனொன்பதைக் கேட்டு இராமலக்ஷண களிப்புடன் பதிறெறியுமட்டும் பிரசுரகண்களில் வயிற்றுப் பிழைத்தனன். சுப்பாதிபென்னும் காழரசனும் கையிருப்புக் கொடுத்துகொண்ட அனுமார் இலங்காபுரிக்குவரக் கடல்கடக்கின்றாரென்ற சங்கதைய, சுரசுர தூலாகளாற் றெரித்துகொண்ட இராமணன், வானம் வந்திருக்கையி னுறைமாய்விடுபதற்குக் குண்டான பத்தோபந்து ஏற்பாடு செய்து கவலைகொண்டு மத்தளிகளிடம் ஆலோசிக்கச் சென்றான். தையு, அனிலையும் அதுகளிப்படன் அச்சிக் கவனத்தை அடைந்தனர்.

ஆதலதற்கும் புற்றிற்று.

1. அனில, ஸம்பாதி, இவர்களின் பிரவேசம்.
2. மகாபாரசுதனுடன் இராமணனைச் சூன் பிரவேசம்.
3. சூத்திரதாரை, யிழைக்கன் கடி பிரவேசம்.
4. ஒருகைக் கங்கணமணிந்த சிதையுர், அனிலையும் பிரவேசம்.
5. இராமலக்ஷண விவாததொடு கத்தர்கப் பெண்கள் பிரவேசம்.
6. சிறைகாற்று இரத்தத்தைப் பெருக்கிக் கொண்டு கண்டததப் பிரண்ணனுப் கிடக்கின்ற தூடாயுலின் பிரவேசம்.
7. ஜெயம்பெற்ற இலக்குவன் பிரவேசம்.
8. பிகுள பிரவேசம்.
9. அனுசாரனுடன் சுக்கிரீவன் பிரவேசம்.
10. வாலிவிஜய இராமன் பிரவேசம்.

ஆக பாத்திப் பிரவேசங்கள் 13.

எ-வது அங்கம்.

முதலில் சொக அவனார்த்துடன் குப்பனகி பிரவேசிக்கின்றனா, இராமனும் சங்கடஞ்செய்து. நம் தந்தை சொகங்களான இராமண துபயக்கு

தீராகத்தர்களின் மரணசோகத்திற் காற்றூ தவளாய்விதனத்தை அடைந்து கொண்டிருந்தனர் அங்கம் வீடண ராஜனது மந்திரி ஸம்பாதிபெயர்பலர் பிரவேசித்திற் றனர், இராவண கும்பகர்னாதி கொடிய இராகத்தர்களைச்சங் கரித்ததிலும் தன இராஜனான வீடணர்க்கிலங்காராஜ்யமளித்ததிலும் அத்தி யானந்தப்பிரதனும் இராமனைப்புகழ்த்துகொண்டு, சூர்ப்பனகிபைச்சிந்தித்து அவள் விதனாஸ்பதத்தையும் அவன் தூ தீனப்பையும் தெரிந்துகொண்டும், சற்று ஸம்பாவித்துவிட்டுச்சென்றனன், இர கணாந்தகணன், இரகுராமன் படச்சங்கமென அக்கினியிற் குதித்தெழுந்த கற்பலங்காரியான ஜானகிபு டனா இலக்குவனுடன், மற்றப்பரிவாரங்களுடன் திருப்ப அபேரத்திக்குப் பட்டணன் ன் ஹனுமான் பாதனுக்குத் தன் வரவை முன்னதாகவே சென்றறி விக்கும்படி அனுமான யேவிக்கொண்டிருக்கின்றனென்று, தெரிந்துகொ ண்டு சூர்ப்பனகி இராமன்மீதழுச்சாறுகொண்டு, தன் இரண்டு சகோதரங ளான ஸாமண கும்பகர்னர்களின் வதத்திற்கு பதிலாய் இராமனது சகோ தரர்களான அப்பாத சத்துருக்களை இவ்வனுமான் இராமன்வரவைதெரி விப்பதற்குச்செல்லுமுன்னமே யான் மாயையால் ஒரு தவ மடந்தை யி டெய் வேடங்கொண்டு, வினாவிற்கென்று, உசிதமான விதனம் வை னைச்செல்லவும் அக்கினியில்வீழ்ந்தாவியிற்சுருமபடி செய்கின்றேன் சகோ தனனன், அப்பால், பாதசத்துருக்களைப் பிரவேசிக்கின்றனர், பாதசாதத் தீரமாக ஹனுமான் இராமனதுமனைவி ஜானகிப்பிராட்டி அரக்கநாயக ன்க்கப்பட்டு, பாதச கேள்வியாய் அந்தத்திருட்டாக்களை உடைசெய்யும் பொருட்டுப் பாதனுக்குச் சகாயமாக அவ்வவர் தம்படைபெயர்செய்து பாதசனைப் பாதசமுத்தவையிண்டு, இரதகஜதூரகபாதாதி சேனைகளாடன் யா யானாசன்றா ஹனுமான் இராமனை நினைத்து நினைத்து அவனதுபரிவாரமாயி னால் அச்சுதனை அடைந்து கொண்டிருக்கின்றனர், அங்கவனமிருக்க இராம னுக்கு ஹனுமான் தவ ஈகீர்வசகாயங் கிடைத்ததென்றும் ஆகையாலொரு வரும் உபபாதசுதாத்தையிலையென்றும் ஈகீர்வ சஹாயத்தால் சேனைப் புப்புசென்றதுகொண்டு, கடலிற் சேதுபந்தனஞ்செய்து அதன்வழியாய் கவிப்படைபொயி சத்துருவின் நிவாஸகரடைந்தனனென்று, பாதசிகட ராஜனான குசனல் அஹப்பப்பெற்ற நிருபத்தைப்பார்வையிட்டு னத்திடை கொண்டு, இலங்கைத்தீவில் இருதிரத்தவர்க்கும் கலகமூண்டிருக்குமென்று கிதாளித்துகொண்டவர்களாய் ஒருவர்க்கொருவர் கவலைகொண்டிருக்கி ன்றனர், அத்தருணத்தில் தாபகிவேடங்கொண்ட சூர்ப்பனகி பிரவேசித் தின்றனர், அவள் இலங்கைத்தீவில் தனக்கு ஆபத்தினைகிதர்களான பாத வாதிகள் அரக்கர் செருவிலழித்துப் போனார்களென்றும், இராமனுமில்லாத னும், வல்லாக்கர் வஞ்சனையில் மாய்த்தார்களென்றும், சீதாப்பிராட்டியும், நான்கொண்டா ருயிர்நசித்தாளென்றும், உண்மைபேய் வஞ்சனையால், வழுத்திய பொய்மொழியை மெய்மெய்திடெனக்கொண்டு, அத்தச்சோபா

ரத்திற் காற்றாதவர்களாய் அந்தப்பரத சத்துருக்கனர், அக்கினியில் மூழ்க வெத்தனித்தபோது தன் தவப்புதல்வி ஜானகியை இராவணன்பகரித்தனனென்று கேள்விப்பட்ட ஜனகராசன் பிரவேசித்தனர், பரதசத்துருக்கனரால், இராம லக்ஷ்மணர்களுடையவும் ஜானகியினுடையவும் துர்தெசைகளைக்கேள்விப்பட்ட ஜனகர் சோகத்திண்காற்றாது தானும் பரதசத்துருக்கனருடன் அக்கினிக்குடங்கில் மூழ்குவதாய்ச்சொல்லிக்கொண்டு, அம்மூவரும், தீவலஞ்சுற்றுகின்றார்கள். அத்தருணத்தில் வன்னிவடிவான அனுமார் பிரவேசிக்கின்றனர், சகதுருசங்கராஞ்செய்து சீதாலக்ஷ்மணசமேதராய் இராமனிதோவந்தனன், பரதா தீயில்மூழ்காதே மூழ்காதேயெனச் சொல்லிக்கொண்டு, அவசரத்தில்வந்து பரதனைத்தடுத்து நிறுத்திக்கொண்டு, அவனுக்கு நம்பிக்கைவரும்படி, நடந்த நடைபிடிக்கைகளைச் சுருக்கமாய் நவிலும்போதே தென்றிசையினின்றும் ஆகாயமார்க்கமாய் கவிப்படைநூழ புட்பகவிமானத்தில் சீதாலக்ஷ்மண சமேதராய் இரவஞ்சுல ராமச்சச்சந்திரன் வருகின்ற திருக்காக்ஷிபைக்கண்ணுற்று, பரதர், சத்துருக்கனர், ஜனகர்முதலிய யாவரும் அத்திபாணந்தபரிதர்களாய், எதிரொண்டிசென்றனர், சீதாலக்ஷ்மண சகிதராய், மூலாமச்சந்திர புட்பக விமானத்தினின்றும், நந்திக்கிராமத்திலிரங்கினார், பரதசத்துருக்கனர் வந்துபணிந்தனர், மற்றவர்களும்முறையே யசோகிவந்தனோ ஸரஞ்சுலபிரஸங்குகளொடு பரதாஜனுடையகோரிக்கைப்படி இராம பட்டாபிஷேக மங்குறசபம் நடத்தினார்கள், வரத்தியங்ஸன்கோஷத்ததுகள், பிராமணர்களுக்காடைய பரணசி பாக்ஷம் கொடுத்தனர் தேவதூதரித்தொனி முழங்கிற்று தேவர்களும் பொழிந்தார்கள்.

எ-வது அங்கம் முற்றிற்று.

1. சோகஅவசரத்துடன் நூப்பனகு பிரவேசம்.
2. ஸம்பாதி பிரவேசம்.
3. பரதசத்துருக்கனர் பிரவேசம்.
4. தாபசி பிரவேசம்.
5. ஜனகராசன் பிரவேசம்.
6. வன்னிவடிவான அனுமான் பிரவேசம்.
7. புஷ்பகவிமானத்தில் சீதாலக்ஷ்மணசமேதரான இராமர் பிரவேசம்.
8. சோகசகிதரவசம்.
9. வந்திக்கிராமத்திலிரங்கினார்.

உ-வது சந்திரவேசங்கள் 12.

உ-வது அங்கம் முற்றிற்று.

குறிப்பு.

இரட்டைத்தைப் படிக்கின்றவர்கள், இதற் கவனிக்கவேண்டும் விஷயங்களாவன:—

“ இதில் (——) திணை. என்று குறித்திருக்கிற அடையாளங்கள், ரட்டை அடித்துத் துறையா, திணைச்சிலைகள் என்று, இன்னும் பிரவேசிக்கின்றனவ, என்ற இடங்களைல்லாம் அந்தந்த ரூபமான வேடக்காரர்களின் வரையுள் என்று. (தன்னுள்) என்று குறித்திருக்கிற அடையாளங்கள், அந்தந்த வேடக்காரர்கள் மனதில் நனைத்துக்கொள்கிற விஷயங்களுக்கும். (வெளிப்படை) என்று குறித்திருக்கிற அடையாளங்கள், அவாவர் நிறந்து பேசுகிறவர்களுக்கும் விஷயங்களுக்கும், அந்தந்தவர்களும். அன்றியும், பற்பல இடங்களில் ஆனந்தம், ஆர்ச்சியம், சோகம், தினம், கோபம், ஆசை, சினேகம், அனுராகம், தயவு, விசுவாசம், தயக்கம், வருத்தம் இடங்களில்லாம், அந்தந்த ரூபமான உயர்வுகளாகவென்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். இன்னமும் குறிப்பிடப்படவில்லை, ~~இது~~ இப்படியானபிடிபெற்ற இடங்களைக் கவனிக்கவேண்டும். அந்தந்தச்செய்வுகளில், ஒரே ஸந்தர்ப்பத்தில் பலபேர் பலவிதங்களாக. மேலும் கொள்ளுதலும், ஒரே ஸந்தர்ப்பத்தில் ஒருவனானே ஸமயோசிதம்போல் பலவிதங்களாய் ஸம்பாவித்தலும், ஏற்படுகிறதினால் அந்தந்தச் செய்வுகள் அந்தந்த இடத்தில் முடிவு பெறாமல் பல இடங்களாய் முடிவுசெய்யப் பெற்றிருக்கின்றனவென்றறிந்துகொள்ள.

பிழைதிருத்தம்.

அங்கம்.	பக்கம்.	வரி.	பிழை	திருத்தம்.
1	12	6	வ்	ன
	17	28	வு	மு
	17	22	வ்	ள.
	22	2		ட
	22	28	ன	ன்
	23	12	கி	ணி
	23	25	தவ	வத
	24	33	து	த
	33	6		பு
	37	13	வ்	ர்
	37	20	க	று
	47	7	வ்	ன
2	65	14	நு	கி
	65	8	நு	ர்
	65	27	நி	
	71	4	ர	மு
	74	22	ர	மு
	74	25	ர	ரே
	74	33	ர	க்
	75	32	ர	ர்
	76	10	ரே	ரொ
	78	12	ரே	ரொ
	81	14	பர்	பர்
3	86	2	று	ரி
	89	29		ரி
	92	13		று
	93	25		க்க
	93	32	கு	
	96	6		ரி
	96	6		ர்
	96	16		ம்

	90	26	26	26
	102	16	26	26
	102	17	26	26
	105	3	26	26
	109	31	26	26
	111	6	26	26
	111	12	26	26
	122	31	26	26
	129	16	26	26
4	150	12	26	26
5	202	1	26	26

ஸ்ரீராமஜெயம்.

ஜானகிபரிணய நாடகம்.

பாயிரம்.

விநாயகர் துதி.

வெண்பா.

திருமணஞ்சேர் தாமசாயாள் சீர்ஜர் எனியாள்
பரிணயத்தை நாடகமாய்ப் பாரி—லுணாதருவாம்
முத்திவச மாகமுனைப்பிறைக் கோட்டும் பறனைப்
பத்திவச மாகப் பணிந்து.

செந்தமிழாற் சானகியின் ஸீரார் பரிணயத்தைச்
சந்தமுறு நாடகமாய்ச் சாற்றவே—தந்தி
முகவரையிற் பாரதத்தை முன்னாள் வரைந்தோய்
சகலவர முந்தரநீ தா.

புரு. ஸ்ரீராமம் நாட்டை, சரப்பு தாளம்.

பல்லவி.

கணகாயகா காத்தருள் வாய்

(கணநாயகா)

அனுபல்லவி.

குணபூஷணை குஞ்சரவதலை

துணை வந்தருள் சுகானந்தஸ்தனா.

(கண)

சரணங்கள்.

ஏகத்தனே

யீசர்மைந்த

னே

ஆகுவாகன

அன்பர்க்குகந்தோ

னே

வாகுமயிலேனும்

வள்ளல்முன்வந்தோ

னே.

(கண)

அஸ்த்தமோதகா

அருடாய

கா

பக்தப்பாலகா

பவமோச

கா

சுத்தனே அநகா

சுப்தவிநாய

கா.

(கண)

ஜானகிபரிணயந்	தமிழினன்னய	ம்
ஆனநாடக	மாகவுரைசெய்	ய.
வானோர்பெருமானே	வந்தநுள்வாபை	ய., (கண்)

சரசுவதி வணக்கம்.

விருத்தம்.

அலைகடலுலகின் மிக்க வரியசெந்தமிழால் யானும்
நலமுறு ஜனகிமன்ற னாடகந்தனை யியம்ப
மலரய னாவிற்றேன்றி மைந்தனென் னிதயாப்பினி
லுலவுபொற் கொடியேவாணி யுன்பதம் பணிகின்றேனே.

தரு. இராகம் சுனடா. சரப்ப தாளம்.

பல்லவி.

பதுமபாஸகீ	புகழோசனீ
பரமார்த்தசொஜ	பங்காசனீ

அனுபல்லவி.

மதுரம்பொழியும்	வாக்விளாசினீ	
மந்தகாகினீ	மந்தயலோசனீ	(பு.)

சரணங்கள்.

சுந்ததம்பணவேண்	சுரதாசுல்பா	ண்
சுமியேன்பாவில்	தழைத்தருளவா	ண்
சுந்தரிசர	சோதிபிரசுசுடா	ணி
தொங்கெழில்வேணி	சுமுகவீணாபா	ண் (பு.)
மதிதவளகாதீ	வள்ளலுநற்குணத்	ரீ
வாக்கில்வந்தருள்	மங்களாசுரீத்	ரீ
துதிபெருங்குணாதீ	சுரமுனிகுணஸ்தோத்	ரீ
துங்ககாயதீ	பவிதீசாயித்	ரீ (பு.)
ஞானநன்னிலையே	நம்பினேன்கலை	யே
நாவில்வந்தருள்	நானுன்மதலை	யே
தேனேர்குதலையே	தீர்ப்பாயென்கவலை	யே
தேவிவிமலையே	மலைநேர்முலை	யே, (பு.)

ஜானகிபரிணயநாடகம்.

விஷ்ணு துதி.

சந்தவிருத்தம்.

நாதமலி முரளியிசை காதுகொடு ப்சுவினின
நாடியொரு கணமதனி னனி யோடி
ஞாலமிசை மடுகிறைகொள் பால்செரிய விரைவணுகி
நாளுமிடை யறவளரும் நல மான
வேதஉப நிததவிவ காராஸமிகும துவை
வேகமுட னுணலெனவும் விழை வோடு
மீறுகல வியினிலிடை மாதர்தன மலிகலவை
வீழ்பொடிகள் சிசுவைகொடு மெது வாக
ஆதரவொ டவைவிலந ஷேபுரித லெனவுமிக
வாவலொடு பருகிமநிழ் வது வான
ஆதிநடு முடிவினெடு மாலனக பரவடிவ
மரனவொரு பொருளகில மது வான
சோதிசக தலமதில்வி நோதமய வனுர்தமுறு
சூழிடையர் மரபில்வரு ஁கு மரான்
தோமருவு கொடியபவ நோயகல வருளினிய
சூயவிரு பதமலர்க டிணை யாமே.

உமைபவள் துதி.

சந்தவிருத்தம்.

இதுழிமக ரந்தநிறை கழுவிபொளிர் பஞ்சதனை
இருசாணி லங்க நனை யேர்
கதுவுமிரு கொங்கைபடர் பொடிகழுவி விர்தைவரி
கவினுறவு கந்த ருனி னேன்
கதிதருகுன ன்பருடனி னிதலர்கொண் மஞ்சமிசை
கலவிபுரி யென்ற சுக னேர்
மதிமுகமி லங்குசிலை நுதல்விழிமு னிந்தமலை
மகளிருப தங்க டிணை யே.

பாடீரம்.

குருவணக்கம்.

விருத்தம்.

சசத்துள கவலைக்கி சந்தத மறிவைத்தேக்கி
அசத்துள விருளைப்போக்கி யன்புடன் நன்போலாக்கி
மிகுத்த சந்தேகந்தீர்த்து வேதமெய்ப் பொருள்விளக்கும்
மிகுத்துவ குருவின்றிவ்விய மலரடி சென்னிசேர்ப்பாம்.

பெரியோர்வணக்கம்.

விருத்தம்.

சதிர்பெருநனை ப மனெனவுதித்த ஜானகபரிணயந் தமிழின்
மதியிலிவகுத்தன் மகியினை மதலைவ்விட மமைமலர்க்கரத்தால்
எகிர்புடவிகுத்த வெனத்தகும் புலவீனெண்ணீ யியம்பினையென்னி
கதிதருராய் பந்தி முளதாய் கழறினென் பிழைபலகருதேன். (ம்)

பிரு. இராகம் பந்துவராளி. ஆதி ஸாஸம்.

பல்லவி.

இந்தப்பந்தத்திலுத்தப்பிதம்வினைந் திட்டாலும்பொறுத்தருள்வீர.

அனுபல்லவி.

உந்தவாஞ்செம்வேணிதன் பிழைத்தீர்த்தப்பொய்யோ

இந்தவிதமுனாயென் நெனக்குமதிசொல்வீர. (இங்)

சுரணங்கள்.

இலக்கணத்தினிலேயார	அக்கரமாயினும்
இவ்விதமென்றறி	வேவே
கலக்கமில்லாமேல	இலக்கியத்தினிலேயான்
கெளவாயினுந் தெரி	வேவே
பலதகிரணத்தி ரோணுக்கெதி	ராகப்
பார்க்கிற்சிறுமின்மினி யாமோவதுபோ	லாக
நலக்கமாகக்கற்ற புலவீருங்கண்முன்	பாகச்
சொல்வேன்மதிலைச்சொற் கேட்குந்தாய்போலன்	பாக. (இங்)
அந்தணவரன் ராம	பத்ரகவீந்த்ரன்
அருளியவடமொழி	யரயந்த்

செந்தமிழாற்சானகி	பரிணயநாடகஞ்
செப்புகின்றேனெழில்	வாய்ந்து
சந்தமாயசையால் கோகிலந்	தித்திக்கத்
தானேகூவிடவெதிர் தவளையுஞ்	சத்திக்க
சிறைதொண்டதுபோலாம் ஆயினும்ப்	விர்த்திக்க
தெளிவுற்றிசைந்தேனும் தருட்கொண்டு...	வர்த்திக்க. (இந்)

ஒருமதக்களிற்றினை	நளினத்தந்துவிற்கட்ட		
உள்ளந்துணிந்தாற்போல்	நானே
ஆரியதானவிச்சரித்ததை	நாடக
மாகச்சொலத் துணிந்	தேனே
கரியகாகமுஞ்சொன்னக் கிரியையடைந்த	தாலே
கனகநிறமாமென்று கழறுவரது...	போலே
திருவாஞ்சனசிமன்றற் பரிசுரைப்பத	னாலே
சிறியன்புன்சொல்லும்நன்றாய்ச் சிறந்தசொல்லாமென்	மேலே. (இந்)		

கதாஸங்கிரகம் விருத்தம்.

சீர்ப்படைத்த ஜனகிமணஞ் செய்துராமன் தென்னிலங்கை வேந்துசெய்மற் திரத்தினாலே, கூர்ப்படைத்த முட்கணிறை கானமெய்த குமரிதனை யாக்காரகோன் மாயஞ்செய்து, பேர்ப்படைத்த ரகுரன் ஜயபரதாபம் பின்னொருவந்தரநாடி கையினுற்கண்டு, தார்ப்படைத்த விலங்கேசன் றவிக்ராமன் சத்துருவைத் தகர்த்ததிவிய சரித்தரானே.

தோடயம் விருத்தம்.

சுரப்பதி முதலாயாருஞ் சூதராதியரு நல்ல
சாசிஜவயனும் போற்றுஞ் சானகி பரிணயத்தை
வீருகிறை டுணிகொழிக்கும் வாரிதி சூழும்பந்தத்
தரணியி னுடகத்து தயஞ்சொல் தோடயஞ்சொல்வேனே.

இராகம் நாட்டை. ஜம்பை தாளம்.

சீரார்தமிழாற்றிங்கண்முகி திவ்வியமங்களவடிவழகி
பாரார்திருவெனுமாஜனகி பரிணயநாடகம்பாட
காரார்தமிழுமதக்கரிசாகக் கவின்குண்பாசகராங்குசன்
... ராரொருகோட்டிடையிசன் எழிற்கணேசன்முனை யே.

அந்தணராமபத்திரநயமே அருளினர்வடசொலாற்குவலையமேல்
சந்தத்தஞ்சானகிபரிணயமே தமிழ்நாடகமாய்ச்சாற்றிடவே ஆ ஆ
செந்திருவுமவன்சேர்மாலும் சிவனுமுமையுங்குகன்சீர்வேலும்
பைந்தொடிவாணியுமெக்காலும் பாலித்தருள்வதுகடனே.

சிந்திதபோகமெலாமுதவும் திவ்வியசரித்திரமானதுவும்
சந்தமுறுஜனகிமணமிதுவுஞ் தமிழ்நாடகமாய்ச்சாற்றிடவே ஆ ஆ
பந்தவினைத்தொடர்துயர்க்கும் பண்பொடுபணிபவர்தமைக்காக்கும்
சந்தரமாங்கஞ்சத்தெழிலேர்க்கும் ஞாயசற்குருவின்றெனையே,

பாயிரம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமஜெயம்.

ஜானகிபரிணயநாடகம்.

க—வது அங்கம்.

நூல்.

விநாயகர் பிர்வேசம்.

விருத்தம்.

பத்தியாய்த் தொழுவோர்க்கன்பன் பாரதந்தனை முன்சொன்ன
வத்திரி தன்னிற்றீட்டு மழகியகோட்டுப் பெம்மான்
பத்தமின் னாடகத்தை நிரந்தரங் காக்கவேண்டி
பரத்தனைங் கரனாமலக் கணபதி தோன்றினோ.

தரு. இராகம் சுருட்டி. ஆதி தாளம்.

பல்லவி.

விநாயகர்வந்தார் ஜய ஜய விநாயகர்வந்தார்.

அனுபல்லவி.

அநாதரகுகர் அம்புயநேத்திரர்
ஜகார்த்தனன்மருக சிங்காரகாத்நிரர்.

(விநா)

சரணங்கள்.

மகரங்குழைக்கா திலிலங்க தட மார்பினிற் பூணூற்றுலங்க
செலகயிற்கந்தமலர்களுக்குட்டி சீர்பாசங்குசங்கையிற்காட்டி
குக்கோதரன் மிகவேமன மகிழ்வாய்கல முறுவிக்கின.

(விநா)

பத்தர்களாகுற்றஞ்சித்து அவர்கணல்ல பதத்தைச்சாரவே அனுக்ரகித்து
ஒற்றைக்கொம்புபளபளெனகன்னம் ஒடுமதஜலத்தால்தளதளென
பெத்தமகிழ்வுற்றருயா னத்தேறிந டத்துஞ்சித்தி.

(விநா)

அப்பம் எள்ளுருண்டையுமலியும் பொரிவகையும் அவனுமோதகமுமிட்டலி
நற்பலாவின்சுளையும்பரிந்து நன்றயருந்தித்தொந்திசரிந்து
பற்பலவி தப்பிறப்பு ழப்பாடுதனைத் தப்பவிக்கும்.

(விநா)

சூத்திரதாரன் பிரவேசம்.

விருத்தம்.

சீர்த்தியாம் பரதநூலின் சித்தாந்தங் களிலும்கேத
சாத்திரங்களிலுந் தேர்ந்து சாதாரணவான் களாநந்
சீர்த்தியூடணர் நிறைந்து கெடிபெரும் மேலாம்பங்கிற்
சூத்திரதார னென்போன் துரிதமாய்த் தோன்றினான்.

இதுவுமது.

புகழ்பெரு சகலவீத்வ பூடணர் நிறையரங்கிற்
நிகழ்மணி யாழியூண்டு செவிகளிற் கடுக்கனிட்டு
சிகைதனி லுருமாற்சேர்த்து செவ்வையா முடிப்புமரட்டி
சொகுசுட னனிடைந்து சூத்திரதாரன் வந்தான்.

சூத்திரதாரன் சொல் விருத்தம்.

தரங்கவா லிலையராவிற் சாய்ந்துகண் டியில்வோய்போற்றி
சரங்கடா வரங்களுங்குந் தனிநின்ற முதலேபோற்றி
கரங்குவித்திடு வோருள்ளக் கருத்தறிந்தவர்கள் புவண்டும்
வரங்கடந்திடு வேடிச்செங்கண் மாலேநின் மலர்த்தான்போற்றி.

சூத்திரதாரன் சபையை எதிர்நோக்கி சொல்.

ஆசிரியவிருத்தம்.

கல்விக்கள ஞ்சியங் கசுடறக்கலைகளைக் கற்பவர்களுக் குணர்த்துங்
கனவின்ப சரசுமாங்கவிதை மங்கையர்கட்கு கந்தசுகமருவியும்
பல்வர்த்தனைச் சொற்சமக்கார விவகாரபரமார்த்த ஞானதீபம்
பரமான நவரசப்பிரதான பரதமதபாரதூற் பாரங்கத்
கல்வித்துவச் சிகாமணிகணிதை பொக்கிஷநற்புகழ்ப் பெரும்பாற்கடல்
நடுநிலையுரைத்திடுஞ் ஞாயத்தலம்பொழியு நனியூற் றருட்ப்ரவாகந்
தொல்புண்ணியத்தி ஞலெளிதிற் பெரும்பதந் தொழுவசற்கருகமுடைய
சமுகமுளசபையிதே தேவசபைமாசபை தூயபொரியோர்கள் சபையே.

(வசனம்) ஆகையாலிச் சபையோர்கட்கு வந்தனஞ் செய்கின்றேன்.
எனதுகுலாசாரமாயிருக்கிற அபிநயவித்தையை பரதாசாரிய மதானுஸாரத்
துடன் பிரகாசஞ்செயவித் திப்போத. அமாவை கிருதார்த்தஞ் செய்மப்போ
கின்றேன். எங்ஙனமெனின்,

ஆசிரியவிருத்தம்.

விரிமானிலத்தி லெப்பிறவியுநிலையன்று மிகவிழிவு வ்ண்டுக்கமே
வினவியோர்ந்திடில் மாறிமுறிவருஜனனம் விடுவித்திலே மேன்மையெனவுந்

தருமாதிதழிசு ஸ்ரீமதராமாயணம்
சாற்றியிருப்பான். சன்மதிவாழ்க்கை துன்பமாய்
ஒருமாமனத்தின் பெருக்கெடுப்பை நினைப்பான்.
உற்றருவபாண்டிதம் வாசாசமுதாயம் யுத்திபெறப்படுதல்
றிருமால்பதங்கிடைத் திடுமென்க்கொதிப்பெனச் சிஞ்சு
திவ்யபுண்ணிய சரிதைரூபமாய் ஆழ்த்தியிச்சென்மயிடுபெருக்கெடுப்பை.

(வசனம்.) ஆகாயத்திற் செவி கொடுத்துக்கொண்டு ஒதுக்கி
களே என்னென்ன கட்டளையிடுகிறீர்கள்.

விருத்தம்.

பதங்கணன் முத்தாமென்னப் புகர்ந்திட வெண்ணியையும்
அதிரதம் பெருகாநின்ற அர்த்தபந் தங்களாயும்
புதியநற் பிதமதாய்நற் புண்ணிய முளதாயிந்த
விதமொரு நாடகத்தை விளம்பிட வேண்டுமென்றே.

(வசனம்.) ஆச்சரியம் ஆச்சரியம் என் மனதிற்கொண்ட ஏன்
தோ அஃதே இச்சபையோர்களி னாஞ்ஞாபனமாக இருக்கின்றது.
ஃ இது வேர்நன்னிமித்தமரக தெய்வமிசைத்தது நன்று நன்று (திருவள்ளூர்
விரோககி ஒது! நாடகாலங்காரியான நடிப்பெண்ணை எதிர்பார்க்கின்றேன்.

பொது விருத்தம்.

விண்டலம் பரந்துலாவு மேகத்துனினை மாங்குந்தன்
மண்டல மதியாம்வட்ட வதனமந்தர மாங்கோங்கை
தொண்டலமா மரம்பைத் துடையெனு கடன்ப்பாணை
உண்டலங் கிருதாளாயு லாற்றினான் தோற்றினே.

தரு. இராகம் தேசிகதோடி. ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

வந்தனன் கடி மாதரங்கினில்

அனுபல்லவி.

சந்தையின்னற் குணவத்தெனின்

சந்தையின்னற் குணவத்தெனின்

சந்தையின்னற் குணவத்தெனின்

சந்தையின்னற் குணவத்தெனின்

கருவிழியின்மை	திட்டியங்காட்	டி	
கானநடனம்	கரைகண்டசோட	டி.	(வந்தனன்)
தேககாந்தியும்	திலதகாந்தியு	ம்	
சிறிநடைஅரை	ஞானின்காந்தியு	ம்	
வரகாய்நாநாவன்ன	மாகஒளிமின்	ன	
வஞ்சிதூபுரம்	கலீர்கலீரென்	ன.	(வந்தனன்)

சூத்திரதாரன் அடுக்குமொழி.

பாடகக்காலனப் பேடுடைச்சார்ந்திடும்
நாடகப்பாவை நீ நாடுமென்பக்கல்வா,

(நடி.) அப்படியே இதோவந்து விட்டேன்.

(சூத்திரதாரன் வசனம்.) இவ்வவையோர்களின் ஆர்ஞாபனம் சேட்பப்பட்டனவோ,

(நடி.) (ஒர் பெருமூச்சுடன்) ஆம், ஆம்.

சூத்திரதாரன் அடுக்குமொழி.

சுச்சமென்முலையுஞ் சச்சவாஞ்சொதாய்
சுர்ச்சிதரிலாததென் மெத்திட விரித்திடாய்.

நடி. விருத்தம்.

சூத்திரதா ராவனுது தங்கமகன் கலகம்சன் டீருளின் மா
சாத்திமண முடிப்பறினை, யெனதுமகன் கமலினியைச் சாற்றற கொண்ணாத
தித்திரங்கொண் மாமாயன் கலகம்ச னுருவெடுத்துத் திருடுதற் கே
ஆத்திரங்கொண் டானெனவே கேள்வியுற்றேன் மனநிலையு மலைவுற்றேனே.

(வசனம்.) ஆகையால் கமலினி கலகம்சர்களுடைய விவாகமானது
எவ்விதம் நிர்விக்கினமாகநடக்கப்பேய்கின்றதென்று கவிலையடைகின்றேன்.

(சூத்திரதாரன் வசனம்.) ஓ நடனநிகராரி இவ்விதமான கவிலையை
இன்றே ஒழிக்கக்கடவை, ஏனெனில்,

விருத்தம்.

இனியுனக்கேன் விசாரம் எழிற்பிரகற் பலன்யென்
றனைவரு மழைக்கப்பெற்ற அரியசை லுஷ்ருனோன்
கனிமொழி கமலினியான் கலகம் சனிவர்கன்சேர்க்கை
நனிமணம் பொருத்தவென்னுல் நடுவரு யமைக்கப்பெற்றான்.

ஜானகிபரிணயநாடகம்.

சரணங்கள்.

அண்டமெல்லாம்நீண்டாய் ஆரமாய்ப்பொன்னெண்ணடாய் .
துண்டரீகமாயேன் றுளவமாலேபூண்டாய். (ஆதி)

ஆயுதயிர்க்கெல்லாந் தாயேஉற்றதந்தாய்
நீயும்ஒருவர்க்கேன் சேயெனவும்வந்தாய். (ஆதி)

உலகெலாமுதவும் உந்திக்கமலத்தாய்
பவிமுன்னாகநீயேன் படிதனையாசித்தாய். (ஆதி)

நீயேஅகிலேசன் நினக்கும்நயமாம்
பாயலுமிலையோ படுக்கவுப்பயமா. (ஆதி)

பத்தன்முத்துசுப்பன் நித்தந்தொழுமெந்தாய்
சத்துச்சித்தானந்தத் தற்பராமுருந்தாய். (ஆதி)

சூத்திரதான் நடிக்குச்சொல்.

கலிவெண்பா,

வண்டார்சூழல் மடவாய் வாரிருக்கு மென்முலையாய்க்	
கண்டார் மனங்கவருங் கண்ணை	அண்டரினம்
வானமுத மாமெனவே வாரியுண்போ மென்றுவருங்	
கானரஸங் காட்டுங் களிமொழியே	மரணே
மயிலே மரகதமே மாணிக்கமே மாந்	
சூயிலே அனமேமென் கொம்பே	நயமான
தம்பூர்ச் சதுகூட்டித் தாள ஞானத்துடனே	
ஸொம்பாய்ச் சிலராக்கு் சொன்னதிலே	அம்புவியிற்
கேட்டுச் சபையிற் கிளரரம்பை மாரெல்லாம்	
காட்டரம்பை யாய்த்தூணில் நாடிடவே	பாட்டிரசம்
தெள்வீமுத மாந்தியுற்றோர் சித்திமொப் பாவொன்றால்	
உள்ளபடி சொல்லுணக்கா ரொப்பாவார்	வள்ளமுலைப்
பச்சைப் பசுங்கிளியே பாவைநல்லா யுன்பாடன்	
மெச்சினேன் மெச்சினேன் மேல்.	

அடுக்குமொழி.

பசுங்கிள்ளையேநடியே திசையெங்கும்புகழுவையில்
வசந்தத்திடுமொயி ரசங்கத்தைச்செய்வாயே,
பூபடியென்றால்,

சீதாமனாளா

சிற்பிடைமொய்க்குமுல் மத்தனத்தின ள்
 வெற்றியயிற்கணை யொத்தவிழிச்சி ய
 ளெற்றுதினாக்கடல் முத்தினகைப்பி ன
 ஞற்றதடித்துரு வத்தின்ள் முக்கி ய

சீலவத்தமகுண வநிலமிகு
 ஞாலமெச்சிய அரளியல்மைதில
 ஞலியற்றிடு தவமதில்மகளை
 சரலிநற்றலமதில் வருதிருவெனும்

சீதாமனாளா தீனதயா ளா
 தீதாஞ்சிலையைப் பெண்ணாய்ச்செய்மலர்த்தா ளா
 மாதாபிதாவும்நீயே மனதுவைத்தெனையாளா ய். (அரி)

அகிலப்ரகாசா

அலைகடலொப்பென வுளாமடுவீற்ச ரி
 அலர்கொளவுற்றிடு பொழுதுபிடித்தி டு
 மலமுத லைத்தலை துணிபடலிட்டி டு
 வலமுறுசக்கர மணிதருவித்த க

ஆனதுர்ச்சனா வலிமதமிழியவும்
 மானவுத்தமர் பயமறவளரவும்
 மானிலத்தினில் வடிவொடுஜனனமாய்
 தீனரக்ஷணை புரிபவவருளினால்

அகிலப்ரகாசா அருள் ஸ்ரீநீட்டா ஸா
 புகழ்முத்துசுப்பன்மறிழ் பொருந்திடும்நே சா
 சகலவயிர்கட்கு மாதாரகுணவிலா சா. (அரி)

நிந்தாஸ்துதி.

இராகம் காம்போதி. ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

ஆதிதேவனே யீதேதென்றுணைசெயவேன்.

அனுபல்லவி.

மாதவர்பணியும் வேதநாயகா ஸ்ரீ (ஆ)

ஜானகிபரிணயநாடகம்.

சரணங்கள்.

அண்டமெல்லாம்நீண்டாய் ஆரமாய்ப்பொன்னெண்ணடாய் .
துண்டரீகமாயேன் றுளவமாலேபூண்டாய். (ஆதி)

ஆயுதயிர்க்கெல்லாந் தாயேஉற்றதந்தாய்
நீயும்ஒருவர்க்கேன் சேயெனவும்வந்தாய். (ஆதி)

உலகெலாமுதவும் உந்திக்கமலத்தாய்
பவிமுன்னாகநீயேன் படிதனையாசித்தாய். (ஆதி)

நீயேஅகிலேசன் நினக்கும்நயமாம்
பாயலுமிலையோ படுக்கவுப்பயமா. (ஆதி)

பத்தன்முத்துசுப்பன் நித்தந்தொழுமெந்தாய்
சத்துச்சித்தானந்தத் தற்பராமுருந்தாய். (ஆதி)

சூத்திரதான் நடிக்குச்சொல்.

கலிவெண்பா,

வண்டார்சூழல் மடவாய் வாரிருக்கு மென்முலையாய்க்	
கண்டார் மனங்கவருங் கண்ணை	அண்டரினம்
வானமுத மாமெனவே வாரியுண்போ மென்றுவருங்	
கானரஸங் காட்டுங் களிமொழியே	மரனே
மயிலே மரகதமே மாணிக்கமே மாந்	
சூயிலே அனமேமென் கொம்பே	நயமான
தம்பூர்ச் சதுகூட்டித் தாள ஞானத்துடனே	
ஸொம்பாய்ச் சிலராக்கு் சொன்னதிலே	அம்புவியிற்
கேட்டுச் சபையிற் கிளரரம்பை மாரெல்லாம்	
காட்டரம்பை யாய்த்துணில் நாடிடவே	பாட்டிரசம்
தெள்வீமுத மாந்தியுற்றோர் சித்திமொப் பாவொன்றால்	
உள்ளபடி சொல்லுணக்கா ரொப்பாவார்	வள்ளமுலைப்
பச்சைப் பசுங்கிளியே பாவைநல்லா யுன்பாடன்	
மெச்சினேன் மெச்சினேன் மேல்.	

அடுக்குமொழி.

பசுங்கிள்ளையேநடியே திசையெங்கும்புகழுவையில்
வசந்தத்திடுமொயி ரசங்கத்தைச்செய்வாயே,
பூபடியென்றால்,

க-வது அங்கம்.

கவி விருத்தம்.

பிகங்க ளன்புள பேடுகடன் னுடன்
உகந்து சிறைக்கால் வண்டினம் ஓட்டியே
மகிழ்ந்து மூக்கினால் மாந்தளிர் கொத்தியே
மிகுந்த லீலை செய்வேலை வசந்தமே.

(வசனம்.) ஆகையால் இப்பேர்ப்பட்ட வசந்தகாலத்தை ஆரம்பமாகக்
காணஞ்செய்துகொண்டு ஓர் அற்புதமான நாடகத்தை ஆரம்பஞ்செய்யவேண்
டும் காலதாமதஞ்செய்யாதே நமமாதே. (நடி) நல்லதப்படி செய்கின்றேன்.
(கணப்பொழுதாலோசித்து)

சிங் நாரக்கவி.

மதியுளசூத்தாரா சதிர்பெறுசபைகளிக்கும்
விதமொருநாடகந்தான் இதுவெனவறிகிலேனே.

வசனம். எவ்விதமான நாடகத்தை நடத்தும்படி இச்சபையோர்கள்
நமக்குத்தரவுசெய்திருக்கின்றார்களோ அவ்விதமான நாடகம் யாதெனச்சிந்
திக்கின்றேன்.

(சூத்திரதாரன்) சிரித்துக்கொண்டு (வசனம்.) அடி மதிராலின் இப்
பொழுது சமீபகாலத்தில் இயற்றி உன்னுற் கற்றுணர்ந்தானே.

விருத்தம்.

சரளமாம் புதங்கள் வாய்ப்பு சந்தர்ப்பங்களுக் கொப்பாக
சரஸமாம் பொருளின்வாய்ப்பும் தாளராகத்தின் வாய்ப்பும்
பரதசாஸ்திர வல்லோர்நற் பாவலர்கான வல்லோர்
சரிசபா செனப்புக்குஞ் சானகி பரிணயந்தான்.

(வசனம்.) ஈதென்ன மறந்துவிட்டனையா.

(நடி) மனக்களிப்புடன் (வசனம்.) நன்று நன்று நன்குணர்த்தினீர்

விருத்தம்.

நல்லதுசின்னுற் ருண்டின்முன்னர் பலகலைகளெலாம் நயந்துதேர்ந்த
வல்லவராம் ராமபத்ரதிக்கதரால் வடமொழியில் வளமேலோங்கச்
சொல்லியதைச் செந்தமிழான் முத்துசுப்பாரதிக டொகுத்துச்சொற்ற
மல்லிசைச்சானகி தேவிபரிணய நாடகந்தானே வாய்ப்புநாமே.

எவ்வனமெனில்,

விருத்தம்.

இங்குவாய்ப்பதனை யியம்புவன்கேண்மோ இலக்கணக்கவிப் பொருட்
செறிவும், இங்கிதமொழியுந் தேசிகமெட்டில் இசைதருபதங்கள் ஜாவனி
யும், தங்கியவேட தாரிகளுலவத் தக்கவின் ஜோடனையழகும், பொங்கு
சங்கீத நாட்டியச்சிறப்பும் புகழ்நவரஸ மிகப்பொழியும்.

(சுத்திரதாரன்.) அதுதான் அதுதான் அப்பேர்க்கொத்த அற்புதமான்
ஜானகிபரிணயநாடகம் தமிழினிற்றேனென உணர்த்தோன் சிறப்பினைக்கே
ண்மோ.

ஆசிரியவிருத்தம்.

செந்தமிழ் நல்வடமொழிகள் என்றகடல் பருகியித்
தேசத்தவர்க் குதவியாய்ச்
சீர்கொண்ட வேதாந்த நாடகமுதற் பனூற்
தேன்மாரி பொழியுமேகம்
வந்தவர்க் கனமுதல் வேண்டிற் றளித்திடும்
வான்சுரபி தனகுபேரன்
மறைபவர் குலோத்துங்கன் மாஃபிமைப் புனல்வேவி
மால்முத்து சுப்பவள்ளல்
சொந்தமகன் மைந்தனென்றும் புகழ்பரம் புமவித்
துவசிகாமணி ரத்தினம்
தூய்லக்குமண சாஸ்திரிகட்கு முன்றோன் றிட்ட
தோன்றலெழில் வரதராஜ
அந்தண வரன்சுதன் என்றும்நனி புகழ்கின்ற
அரிகேசநகரில் வாழும்
அமுதரஸ பரிபூர்ண உசிதபரி பாககவி
அணிமுத்து சுப்பவேளே.

விருத்தம்.

இயற்றிடு கவிப்பரந்தம் இராகவன் சரிதந்தன்னை
நயமுடன் வழுத்தலாலே ஞானமும் புகழுநல்கும்
துயரினை யொழிக்குமின்பச் சுகமெலாம் தந்துமேலாம்
உயர்பதமளிக்கும் வேண்டிற் றுதவிடுஞ் சரதந்தானே.

(வசனம்.) ஆகையால் அத்தந்தம் ஆனந்தராமான ஜானகிபரிணயமெ
நன்றாகத்தை இச்சபையோர் களிக்கத்தக்கதாக வசந்தகாலப்புகழ்ச்சி
ஆரம்பமாக வைத்துக்கொண்டு கானஞ்செய்வாய் சங்கீதநடன சிங்கார
பாரியே,

வின

க—வது அங்கம்.

(சுடி) (வசனம்.) அப்படியே செப்கின்றேன் சகல சாஸ்திர நிபுண
குந்தாரனே.

நடி வசந்தகாலத்தைப் புகழ்தல்.

சந்தவிருத்தம்.

மருவாரமைத்தமுலை நெருடாவணை த்தன்முதல் மதனுனடத்து மணவோர்
மருளார்வருத்தமணை மடவார்முடிச்சமகிழ் மணமேயகற்றி விடுமால்
(இன்னமும்)
வரைமேலெடுத்தன மணவாளர்மெச்சபுய மயலாலிணை த்த மடவார்
வரையாவருத்தமதை மலையாசலத்துவரு வளியேயகற்றி விடுமால்.

தரு. இராகம் வசந்தம். ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

சந்தமாம் வசந்தமிதுவே சந்தமும்பசந்தாம் (சந்)

அனுபல்லவி.

கொந்துமாமலர்ச்சோலைநின் றெழிற் கொகிலங்களாலாடிக்கின்றதே. (சந்)

சரணங்கள்.

விரகநாயகிபுருடனைக் கண்டாலெனச்சோலை
மின்னாளிலகண்மேனி மினுக்கித்தளிர்ந்தகாலை
மருவும்வசந்தநாதன் நகக்குற்ப்புண்கள்போலே
மாமுருக்கப்பலாச மலர்கள்சோப்பிப்பதாலே. (சந்)

சையல்குழல்வருளத் தார்கந்தம்வீசவாங்கு
தன்கணவன்கலவிச் சடைவுகொல்லம்நீங்கு
சையையிற்சன்னற்றென்றல் தலைவிக்குமிகப்பாங்கு
தம்பதிகளுக்கதி ரமணியமாயோங்கும். (சந்)

நடி நடனஞ்செய்தல்.

ஸாமீகிஸாரீயேவாரீ யென்ற வர்னமெட்டு.

இராகம் தண்டகம். ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

சாமியைக்கூட்டிவாபோடி சகி

அனுபல்லவி.

பூமிபுகழுநற்புண்ய கோபாலனை (சுமிச)

பாணங்கள்.

சாமலுதகாமின் கனத்தனமறுத்தே மொய
பாண்டுக, நகரால் சூருத்தே. (சாமியை)

மொயததபாண்டுகத்தேறுதகாமின் மான்
வாகாரு சூருதாமின் மான். (சாமியை)

பாண்டுகத்தின் கனத்தனமறுத்தே
பாண்டுகத்தின் கனத்தனமறுத்தே.

பாண்டுகத்தின் கனத்தனமறுத்தே
பாண்டுகத்தின் கனத்தனமறுத்தே.

பாண்டுகத்தின் கனத்தனமறுத்தே
பாண்டுகத்தின் கனத்தனமறுத்தே.

பாண்டுகத்தின் கனத்தனமறுத்தே
பாண்டுகத்தின் கனத்தனமறுத்தே.

பாண்டுகத்தின் கனத்தனமறுத்தே
பாண்டுகத்தின் கனத்தனமறுத்தே.

பாண்டுகத்தின் கனத்தனமறுத்தே
பாண்டுகத்தின் கனத்தனமறுத்தே.

பாண்டுகத்தின் கனத்தனமறுத்தே
பாண்டுகத்தின் கனத்தனமறுத்தே.

பாண்டுகத்தின் கனத்தனமறுத்தே
பாண்டுகத்தின் கனத்தனமறுத்தே.

பாண்டுகத்தின் கனத்தனமறுத்தே
பாண்டுகத்தின் கனத்தனமறுத்தே.

பாண்டுகத்தின் கனத்தனமறுத்தே
பாண்டுகத்தின் கனத்தனமறுத்தே.

பாண்டுகத்தின் கனத்தனமறுத்தே
பாண்டுகத்தின் கனத்தனமறுத்தே.

சிஅ

க—வது அங்கம்.

குத்திரதாரன் (பார்த்து) ஆ ஆ! சந்தேகநடன சிங்கார ஓய்யாரியே மகான்க ளான இச்சபையோர் உனது அற்புத கானநடனங்களைக்கண்ணுற்று சித்தி ரத்துக்கொப்பானவர்களாயிருக்கின் றனர். அவ்விதமிருக்க அந்நடன சங்கீ தங்களைவிட்டு குழல்சோரத் துகில்சோர ஆபரணங்கள்சோர மெய்யெல்லாம் வியர்க்க இப்படி நடுங்குதற்குக் காரணம் யாது யானரியச்சொல்வாய்பெண் ணே.

(நடி.) ஆ! இன்னும் நீர் பார்க்கவில்லையா; ஆ! என்னென்று சொல் வேண் இதுவென்ன பருவதமா.

சிங்காரக்கவி.

வாக்குநன்னயனே யேற்கினிசேருக்குதி
தாக்குவெம்புலியென மரக்கூன்வருகிறான்.

ஆகையாற்றான் நடுங்குகின்றெனென்று வேறுபக்கத்திருப்புகின்றான்.
குத்திரதாரன் (பார்த்து) ஆச்சரியம் ஆச்சரியம்.

(வசனம்.) ஆ! நங்கையர்க்கரசி அஞ்சேலஞ்சேல் இதுவென்கொல் இப்படி நடுங்குகின்றாய். ஆனால் பெண்களுக்கபலையெனப் பெயர் உண் டென்பதும் சரியே, ஆ! நூப்படித் திடச்சித்தமில்லாதவர்களுமுண்டோ, அதோ வருகின்றதானென்று நினைத்தாய், தசமுகன் நன் அனுசரணிய சார ணன்றன் உருவத்தை வகித்துக்கொண்டு யெனது மைத்துனனன்றோ வரு கின்றான் ஏது நாம் நாடகம் நடத்துகின்றோமென்பதை மறந்துவிட்டீன யோ நன்று நன்று அவன் இந்நாடகச்சாலைக்கு வருகின்றவன் நாமும் இனி மேலுண் வேஷகிருத்தியத்தின்பொருட்டு தயாராகவேண்டும். ஆகையால் போகலாம் வா (நடி) யென்று சென்றனர்.

அப்பால் சாரணப்பிரவேசம்.

பொது கவிவிருத்தம்.

வாரணிகொங்கையு மாவலகுத்திர தாரனுமப்புறஞ் சார்ந்தபினங்கனஞ் சாரணகாதகன்சபையிலேமிகத்தோரணகதியாய்ச்சொகுசாய்த்தோன்றினான்.

தரு. இராகம் தருக. வகதாளம்.

பல்லவி.

சாரணன்வந்தானே சபைதளில்,

(சாரணன்)

அனுபல்லவி.

சாரணன் வந்தான் பொன் ஞரமார்பிலணிந்து
வாரணம்போல்கடந்து படர்ந்து.

(சாரணன்)

சரணங்கள்.

நிர்மலநிலவிலாக் கங்குலெனுங்காயன்
நிறைந்ததுன்மதியன் தூர்க்குணநேயன்
செம்மறி அசத்தின் கொம்பெனமுறுக்கி
செம்பட்டைவீசைதிருக்கிச் சபைநெருக்கி.

(சாரணன்)

வித்தாரநெற்றியிற் சந்தனப்பெட்டு
விளங்கவேவட்டச் சுளகனவிட்டு
அத்தங்களால விழுதெனத்தொங்க
அஞ்சனமலைவருவ தெனவிளங்க.

(சாரணன்)

சாரணன் (எதிர்கோக்கி) களிப்புடன்.

விருத்தம்.

உம்பர்க டொழும்பதத்த னுலகொரு மூன்றுமோச்சித்
தம்புய வலிசெலுத்துந் தசகண்ட னானை கொண்டு
தும்பி பூம்பொழிலார் மஞ்சத்தொன்னகர் மிதிவெய்து
வம்பறு செய்திகண்டு சுகனிதோ வருகின்றானால்.

சுகன் பிரவேசித்து ஆ! வாரும் வாரும் சாரணனே

(சாரணன்) ஆம் ஆம்.

அமிக்குமொழி.

இன்றெதிர்கண்டனன் நின்றிடுகெனேநீ
சென்றிடுகாரியம் நன்றுகொல்நவிலவையே.

(சுகன் வசனம்.) யானிதை இயம்புகின்றேன்.

விருத்தம்.

தங்குதார் வெந்தன்னூத சாரண தினாகள்வாரிச்
சங்கினம் மணிகொழிக்குஞ் சமுத்திரஞ் சூழ்த்தபூமி
எங்கணும் புகழுந் தமிலங்கைமா நகரைத்தாண்டி
இங்கனே வந்ததிப்போ தின்னதென் றியம்புவீரே.

சாரணன் அடுக்குமொழி.

இராசராசனுமில்ந் கேசனேவலாலேயுல்
லாசமாகவேபிர வேசித்தோமீதறிவையே.

(சுகன்.) அஃதெப்படி.

சாரணன் விருத்தம்.

வனப்பினிற் றிரிபுவனத்தினுஞ் சிறந்தாள்வளர்த்திடு மகத்தினில்வந்தான
அனுப்ப்படை சனகன் றவச்சுதை சிதையென் றகிலமு மறைகின் றதன்றே
இனிப்புறும் அவனாமணஞ்செய வெமக்குசனகனை யெம்பொருட்டிணக்கி
நனிப்பெரு மகிழ்ச்சிதருகுவை நீயெனநாயகன் விடுத்திடவந்தேன்.

(சுகன் அகோவகோ வசனம்.) அநிலசுரா சுரவநதித சரஸ்வரவிந்த பிர
தாபி இவங்கேசுவரனுக்கும் கேவலம் ஓர் மானிடனிடம் இவ்வளவு வணக்
கம்வந்த தற்புதமாயும் அபூர்வமாயமிருக்கின்றது. அடடா.

எங்குனமெனின்.

விருத்தம்.

கற்பகநாட்டில் வயரைசு கைக்குசாண்டி கடுகிவந்த காவலனைவக்கும்
சொற்பெருங்காநியம் கூடப்பிள்ளைகள் விளையாட்டாடி சுலபமாகும்
விற்பனை வல்லங்கேசன் சதைமை வய்விஞ்சனாட்டி மேவாழ்தன்னை
நற்புகழ்ச்சனகளிடம் வாய் வட்டத் தாச்சுணியம் நாட்டினால்.

(சாரணன்.) ஆம் ஆம்.

(சுகன்.) கேட்கக்கூட யி் இவ்வுழற்றிநஞ்சு சங்கதிமாவையும்.

(சாரணன்.) கல்லபுண்வரவைசு சொல்லக்கூடவாய்.

சுகன் விருத்தம்.

வட்டநெங்கடல் குழிவ்வுலகில்விந்நை வசனமொன்று வண்ணன்வ
ண்ணுத்திபேலே, இட்டம்வைத்தான் வண்ணத்திகார்த்தபத்தி லிட்டம்வை
த்தாளெனச் சொல்வாழுவெயொப்பாம், அட்டதுசையும் பரவுபுகழான் லந்
கைக்கதிபணிப்பும் மிதிலைக்கவனஞ்சென்று, மட்டடங்காப்பு நுமைக
ளுந் கண்வெந்தவளப்பமெல்லாந் கேளாயென்வரிசைமாலே.

நொண்டிச்சிந்து.

மிதிலாபுரிதனிலே நடந்த விந்தையைக் கண்வெந்தேனையா
அதையோகிடல்விப்பே ஆயினும் ஆதரத்துடன்சேன் நானுறைப்பேன்

அதிலாவண்யமுளாள் நம்மள் அதிபஞ்சைகொண்ட மாசனகி
மதிவாண்முகத்தழகி ஜனகன் மாதவத்தினில்வரு சீதையென்பாள்
வளர்கின்றாள் மயில்போல் நல்லெவ் வன்னப்பருவம்வந்து துன்னிடவே
ஒளிக்கன்னிமாடத்திலே ஒருநாள் ஒப்பிலாடியின்றனன் சொப்பனத்தில்
கடிமானகாயோத்தி ஆள்கின்ற கதிர்குலதசரத சக்ரவர்த்தி
படியிற்செய்மாதவத்தில் வந்த பாலகர்நால்வராம் பாக்கியத்தில்
ஒங்குமவரில்மூத்த புதல்வன் ஒப்புலமையிலாவ னப்பினளும்
தாங்குமவன் நன்பேரோ ராமச் சந்திரனும்புய மந்தரனும்
மங்களாகுணதிபனும் அந்த மாணுபாவனைத் தானேகண்டு
நங்கைகண்ணிழித்துடனே அவனை நாடிமையல்கொண்டு வரவெதை
நானுரைத்திடல்வசமோ அந்த நாண்முதல்விரகத்தால் மேன்மெலிந்தாள்
பானந்தவிர்த்தனளால் நேனும் பாலங்கசகக்குதென் றோங்கறிப்பாள்
சகிமாருபசரிப்பார் அவரைத் தழுவியணைத்திடுவ ளவர்களிப்பார்
துகிலொடுகைவளையும் நெகிழ்ந்தாள் தூக்கமென்பதொழித்தா னோக்கியெல்
உருவெளிகளைக்கனவில் கண்ட உத்தமனென்று கைப்பற்றிடுவாள் [லா
கருகிறேனென்கணவா வந்து காத்திடுவாபெனத் தோத்திரிப்பாள்
காமன்வருத்துகின் ருன் தென்றற் காற்றேநீகொடுங் கூற்றேதான்
நூராமன் கொடுமையெல்லாம் ரவிசூல ராமன்வந்தாலுடன் நான் சொலுவேன்*
ராமா ரகுராமா.

விருத்தம்.

மடல்வரைந்து ரகுமரன் வடிவங்கண்டு மயல்பெருகி மயங்குகின்
ற மகளைக்காக்கி, கடமுலையாள் பிடுத்துயறங் கணக்குண்டோகாண் கதிர்குல
ராமனையடையக் கருத்துட்கொண்டாள், தடம்புல மைநாங்குடையான்
பகையுண்டாகும் தனையை மனப்படிசெய்தாற் சகியேனிர்த, இடைசிறியா
ள் மனப்படி செய்யாமற்போன லிவள்சகியாள் ஜனகனிதற்க் கென்செய்
வேனே.

(வசனம்.) எனப்பரிதபித்துத் திகைத்தனன். அச்சனகராஜன்

விருத்தம்.

திகைத்தான்பத் தெட்டிலையோ ரருமைப்பெண்ணும் சீதைமனப்படி செ
ய்வோமெனவே தேர்ந்தான், முகம்பத்துளான் பகைபொலாதென்றஞ்சி
முன்சுவர்க்கம் பதிவமைத்த மூனியன்மன்றை, மிகப்பலவா நெனக்கருதிச்
சீதைமன்றல் விகாதமின்றி இசைத்திடவே வேண்டிக்கொண்டான், சகப்
புரட்டன் குசிகனமகன் நல்லதென்று தலைகுலுக்கிப் பதித்தான் சம்மதித்
தான்மாதோ.

(சாரணன்.) பொறாமைச்சிரிப்புன்) அகோவகோ காலவிபரீதம் பென்னென்று கழறுவேன் என்னெனில் நம் மஹாராஜலங்கேசுவரனுடைய நேசக்கருத்தென்ன, அவ்விதேகாதிபனுடைய மோசக்கருத்தென்ன அட்டா. அப்பால் மேலுளது விளம்பக்கடவாய்.

சுகன் விருத்தம்.

மகமெனக் கபடங்கொண்டு மாமுனி விசுவாமித்திரன்
அகமகிழ்வுடனதற்காய் அழைத்திடப் போலயோத்தி
நகரினிற் றயரதேந்த்ரன் முதல்வரை நனியயந்து
சகசமாய் மணச்சடங்கு தனக்கழைத்திடச் சென்றானால்.

(சாரணன்.) நல்லது நல்லது மேற்சொல்வாய்.

சுகன் விருத்தம்.

கன்னியச் சனகியோடு காவலன் ஜனகராஜன்
மன்னுமக் கபடமான மகந்தனைக் காண்பான்போல
நன்னய வரசைமுற்றும் நம்பியாக் குசத்துவசன்பால்
முன்னதா யொப்புவித்து முறைமண நிமித்தஞ்சென்றான்.

(சாரணன்.) ஆ ஆ! கவனிக்குங்கால் விசுவாமித்திரனது கபடம் யாவராலுங் கடக்கமுடியாததாயிருக்கின்றது. ஆகவே இவனது தந்திரோபாய முபற்சியினால் சிதைக்கும் இராமனுக்கும் பாணிக்கிரகனோற்சவட்டம் நடத்தித்தீர்ப்பனென்றே நினைக்கின்றேன். ஈதிங்ஙனம் மெப்படியேனிருக்கட்டும்

இராகம் நாதநாமகிரியை. ஜம்பதானம்.

கண்ணிகள்.

ஆளுமதிபாவியானுனிலங்கேசனையா இதுபொய்யா
அனியாயமிதைமன தினில்நினைத்திடவெனக்காங்காரமாகுது மெய்யா
தனைவணங்குவேர்னிடைம்சைவவிஷ்டம்பாறாட்டலாமோ அவன்றான்மள்ளப் போமோ
ஜனகிகம்அதிபனுக்கல்லால்மனிதனுக்குத்தான்கொடுத்திட விடுகோமோ
கெடிஇராவணனுறுபெருமைதெரியாதோரு லம் ய்தென்னகோலம்
கொடியிடையாளிவனைவிட்டுமனிதனமேலேகொண்டதென்ன இஷ்டட்டஜா
லம்

ஒருமசகங்கோசிகன்சனகனுணாக்கப்பிணையேற்றான் ஒருவற்றான்
கிரியையெடுத்தெறிந்தஇருபதுகரணிதுகேட்டால்மிகவும் மனமாற்றான்

புருக்கட்டுஞ்சைதமணமுறுக்கட்டும்நாமொருகைபார்ப்போம் வந்ததெல்
லாமேற்போம்
புருக்காய்நானுமிதிலைத்துணாக்கருகிற்போயுள்ளதோவறிந்ததின் பின்னாப்
போம்.

(சுகன்.) அங்ஙனம் செல்வதிற் பயனென்கொல்.

(சாரணன்.) ஆ! அங்ஙனஞ்செப்பலாகுமா.

விருத்தம்.

நிலத்தினிற்பிரம குலத்தினிலுதித்தான் நிகரிலாத் தனத்திரன்படைத்தான்
தலைக்கணியாக வலாரியுஞ்சுமக்குஞ் சாசனனவ் விலங்கேசன்
சலத்தனைஇகிலோர் கனிதனைக்கேட்டால் யார்க்குத்தான் சம்மதியாகா

(சுகன்.) அவ்விதமாயினும் ஜனகராஜன் இங்ஙனம் இணங்கிச் சற்
றுஞ்சுமதியானென்பது திண்ணமேயாம். ஏனெனில் மேற்படி விருத்தக்
கடையடி.

முலத்தடங்கிரியான் தன்மகனினைப்பை முடித்திட முயல்கின்றான் முற்றும்

(சாரணன்.) சற்றாலோசித்து.

விருத்தம்.

பேர்பெற்ற குலச்சிறப்பும் பவிஷுங்காணப் பெற்றியின னென்னினு
மப் பெண்ணினல்லான், சர்பெற்ற உலகனைத்துஞ் செயித்தவீர சிங்கனிரா
வணன் பெருமைச் செய்தியெல்லாம், ஏர்பெற்ற செவிகளிலுங் கேட்டி
லாங்கொல் இணையற்ற இவ்வரசை விட்டுவிட்டுப், பாரூற்ற சிறுமனிசன்
றன்மேலரசை பதித்திட்ட தென்கொலிது பாவம்பாவம்.

பெருமூச்செறிந்து

விருத்தம்.

சந்ததம் ராமன்மேற்கொள் ஜானகி காதறன்னைத்
தந்திரமாக முன்னந் தவிர்த்திட வேண்டும்பின்னர்
மந்தர புயனிலங்கை மன்னன்மேல் காட்டல்வேண்டும்
எந்த உபாயஞ்செய்வோம் இங்ஙன மாதவர்க்கே.

(சுகன்.) ஏதேது இது நடக்கத்தக்கதன்று.

(சாரணன்.) அதற்கியாதுபாயமெனச் சிந்திக்கின்றனன்.

(சாரணன்.) சந்தோஷத்துடன்.

விருத்தம்.

அரக்கர் வஞ்சனையினாலோ அல்லது வன்மையாலோ
வரப்பின்றி கன்னிமாரை வவ்வுதல் வழக்கமன்றோ
வரைப்புய னிலங்கேசுன்றான் மாயையா லந்தராம
நரப்படி வம்புனைந்து நங்கையைக் கவறல்வேண்டும்.

தரு. இராகம் காம்போதி. தாளம் ருபகம்.

பல்லவி.

அளப்பிதுபோலக் கிட்டாட்த.

அனுபல்லவி.

வளப்பமறிந்தே வகனெயென்சுகனே,

[அளப்]

சரணங்கள்.

நங்கைஜனகிமேலே நம்மதிபன்

மோகம்

நாட்டினனவட்டுராம நரன்மேலதி

தாகம்

சங்கடஞ்செய்வோமெனில் சனகன்பாஸ்தைவ.

சரணகம்

தருதியல்லஆதலால் இதுவேநல்ல

புலகம்.

[அளப்]

கன்னக்கோசிகளுக வித்திச்சிஞுவ

னின்னு

கனத்தராவணன்ராமன் சனியுருவாய்

நன்று

விள்ளுஜனகனண்டை மெய்யாராவர்போற்

சென்று

மெல்லியலைமணந்திட வேண்டும்விறைவா

யன்று.

[அளப்]

மின்னொளிதனைக்கண்டு விதனங்கொள்வாளோ

பினைர்

வேந்தன்பவிசுகண்டுமகிழ்வாள் விதேக

மன்னன்

கன்னிமணுளன்மிகக் கனத்தவான்வாய்த்தா

னென்ன

கருத்தடங்காமகிழ்ச்சிகொண்டு புகழ்வான்

துன்ன.

[அளப்]

(வசனம்.) ஆகையால் விசுவாமித்திரனது வேடம்பூண்ட வித்திச்சி
ஞவனுடன் இராமவேடம்பூண்டிலங்கேசன் ஜனகன்சமீபம் பிரவேசிக்கவே
ண்டியது.

(சுகன்.) களிப்புடன்.

விருத்தம்.

நன்றுநன்று காணும்நீர் நவின்றிடுஞ் சொற்பாலினிற்

கின்றுகண்டு சீனிபோலி யம்புவே நயோத்திற

சென்றகாதி மைந்த னச்சிறுவரோடு வருகையில்

குன்றெனத் தடுத்திடுனாக் கொன்றிடவும் வேண்டிடால்.

(சாரணன்) ஸபாஸ் ஸபாஸ் நன்கு புகன்றனை. அதற்கு நமது தாடகையைத் தவிர மற்றவர்கள் சக்தியுள்ளவர்கள் அல்லர். எங்ஙனமெனில்,

விருத்தம்.

ஆயிரமெண்ணமான யானையின் பலத்தைக் கொண்டு
மாயமாயவர்முன் சென்று வதைப்படப் பிடினேர்நின்ற
வாயிற்பல்லாற் சுவைப்பன் வலுத்திடில் நரனென்செய்வார்
நேயமா யபுலையென்றே நீக்குவா ரிவனைக்கொல்லார்.

(சுகன்.) ஸபாஸ் மெத்தசந்தோஷம் அங்ஙனமெனில் அத்தகைய தாடகையை அகிசிக்கிரம் நீவிர் அனுப்பவேண்டும். யானை இந்த ஸமாசாரங்களை நமதரசனிடம் அறிவிக்கப்போகின்றேன். (என்று சென்றனன்.)

(சாரணன்.) எதிர்நோக்கி வியப்புடன் ஆஆ! நினைத்தவனவில் அதோ அத்தாடகையே வந்துவிட்டான், ஆச்சரியம் ஆச்சரியம்.

அங்ஙனமெனின், இவனோ

விருத்தம்.

ஆட்டமதில் மூகிற்குலத்தையகற்றுவீக்குந் குயத்தினரம் பார்த்துந்நற்கு
மோட்டமதிற் பருந்துகண்மொய்த் திறகடிக்கும்பெருங்காற்றி லுயர்கிளம்பி
காட்டுகின்ற குழற்செறிவொடா வெனவாய் பினதொ மட்டகாசத்தோடும்[க்
தாட்டிகமாய்ச் சுராரடுங்கத் தாராபதத்தினின் மஞ் சாகின்றானே.

பொது தரு. இராகம் முகாரி. ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

வந்தாளே தாடகைப்பரவி சபைதனிலே. (வந்தாளே)

அனுபல்லவி.

வந்தனன்மதவாரணங்களுந்நடுங்க மகமேருமுதலானகிரிகள் கிடுகிடுங்க
அந்தகாழ்மீதையமில்லையென ஆருஞ்சொலும்படிசீரவனப்புடன். (வந்)

சரணங்கள்.

செக்கச்சிவந்திருவீழியும்	கோடைகாலத்திற்
சீறமிடியையநிகர்மொழியும்	யார்சொல்வாரப்பா
மிக்கவாய்நீரெங்கெங்கும்பொழியும்	புன்புலால்கன்
விந்தைக்கடையுதட்டில்வழியும்	இன்னமும்எட்டுத்

திக்குகிரியிலொன்றெனச்சொல்லும்கும்சேடனெடும்படமெனத்தருகாக்கும்
எக்களிப்பாயவளிருகையைநீட்டி இருநூறுயோசனை நூரமட்டுங்காட்டி. (வந்)

(நல்லதிருக்கட்டும் தாடகாய்.) அந்தக்ஷத்திரியகுலகாதி தனையன்றன்
நந்திரமென்றிரியக்கடவாய் யாகமென்ற கபடத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு
தைக்குமிராமனுக்கும் திருமணமுடித்துவைப்பதற்கான ஜனககௌசிகர்க
ளின் எத்தனமிதுவாய்.

(தாடகை.) இத்தந்தித்தனைகபடமென்னை (சாரணன்,) நமதிலங்கேசன்
அவளை விரும்புகின்றானென்றே இத்தனையேற்பாடு செய்திருக்கிறான்.

சாரணன் விருத்தம்.

முதிர்மாயை துதானெனப்படியிலேயெதிர்முனைத்ததாடகைப்பெண்கேள்
அதிருபவ திசைசயவன்மெற்றசானனைடங்காமையற்கொள்ளவும்
மிதிவேசன்மகண்ணெனவேறென்றிறிந்தந்தவிதமணஞ்செய்யவேதான்
சுதிர்கோசிகளேவேண்ட அவன்நம்மைமகமெனச்சாற்றியேமாற்றினானே.

மேற்படி கொச்சகம்.

சுந்தரியைச் சானகியைத் தூயவயி ராமனுக்கு
கந்துமொன்று செய்யக் கருதினதுதான் மெரிந்தால்
வந்துகொடுத்திடுவான் மன்னனிலங்கேச் சுவரெனன்
றிந்தவிட்ட கோசிகளும் யாகமென்றன் தாடகையே.

தாடகை. ஆ. ஓ

கொச்சகம்.

இந்தவிதமெண்ணின்னன் கொல்பாரு மற்ற்கோசிகளும்
எந்தைமன்னன் னுசையொள்ள எத்திழையான் ஜானகியை
எந்தவிதமுட்பொனெடுத்து வருவேன் காண்
சந்தத மிலங்கேசன் நன்மனங் களித்திடவே.

(சாரணன்) ஆ. அது தகுதியன்று எனெனிக்.

விருத்தம்.

வன்னமயிற் சுவர்ந்தா லந்தமாதுநம் வள்ளநன்பால்
தன்மன மிருத்திடாளால் தவிர்வுஞ்சைவ இவ்ஊடம்
பொன்மலி மிதிவேசன்பாற் பொருந்தின னுதலாலே
உன்மனத் துதித்தசெய்கை ஒப்பிடான் வேந்தர்வேந்தே.

(அன்றியும்.)

விருத்தம்.

மலையிமவான் நன் பக்கல்மன்னன் முன்னரம்பை மாதைப்
பலபந்தஞ் செய்ததாலே பாவையர் மனமில்லாரேல்
குலவிடவவரைத் தொட்டால் குளிர்மணி மகுடந்தாங்கும்
தலைவெடித்திடக் கடவாயென வவன்சுபித் திட்டாடால்.

ஆகையால், தாடகாய், நீ நினைத்தவாறு முயலுதல் தகுதியுள்ளது, ஆனால்
மேல்செய்யவேண்டுமது யாதெனில்.

இன்னின்பபடி யெனக்கன்னத் தியம்பினான்.

(தாடகை.) மனோற்சாகத்துடன் சாரணை, நின், தந்திராலே சனை,
வெரு நிபுணமாயிருக்கின்றது. ஸபாஸ் மெத்தசந்தோஷம்.

விருத்தம்.

வஞ்சகஞ் செய்வோர்தம்மை வஞ்சகத்தாலே வெல்ல
நெஞ்சினிற் கொண்டாய்நன்றே நிகழ்த்திய வண்ணம் ஓடல்
இஞ்சிசுழி பிலங்கைவேந்தன் யெழிற்சுரத்தினிலே ஊங்க
வஞ்சியு முற்றளென்றே வழுத்திட வையமுண்டாடல்.
நன்று நன்று, யானே, நீ நிகழ்த்தியவண்ணம் செல்வனாதேன்.

விருத்தம்.

திடம்பெரு மாயைவல்ல தீயமா ரீசனோடும்
நவெழி தன்னிலநானும் நள்ளிருட்டுயிலானின்
கொடியகோசிகனைக் கொல்வேன் கொற்றவர்தமையங் கொல்வேன்
கடியிலங் கேசன் நன்னைக் கணத்தினிற் பயணஞ்செய்வாய்.
என்று சென்றான்.

(சாரணன்) வெண்பா.

தாடகைக்கி மக்கடமைத் துணையா யேவிடுவேஞ்
சாடியெதிர்த்த வரைத் தாம்வதைப்ப—நாடிதனில்
வெஞ்சுமரின் மூண்டவர்கள் வெல்வதுவுந் தேற்றப்பதுவு
நஞ்செய லொன்றில்ல யதனால்.

ஆகையால் மாரீசன்முதலான பேர்களைத் தாடகைக்கிச் சகாயமாக அ
னுப்பிவிட்டு, இலங்கையிற்சென்று மகராசனைப்பிரயாணஞ் செய்விக்கச்செ
ல்கின்றான் (என்று சென்றான்.)

அப்பால், வித்திச்சிக்குவசாரணருடன் இராவணன் பிரவேசித்தின்றான்.
(இராவணன்) மிதிவாழியிலுள்ள சகலவிர்த்தாந்தங்களும் நமதுசகசாரணர்களின் முகாவழியாய் ஸாங்கோபாங்கமாய் தெரிந்துகொண்டேன். ஹ, ஹ, கஷ்டம், கஷ்டம்.

இராகம் உசேனி, சாப்பு தாளம்.

பல்லவி.

எஞ்சன்பெருமையெல்லாம் இந்தச்சனகியாலே
யின்றையொழித்தேனடா (அடசாரண) (எந்தன்)

அனுபல்லவி.

அந்தமும்மூர்த்தியுஞ் சிந்தைகலங்கத்தானே
ஆணை செலுத்து மிராவணைசுரனெனும் நானே (எந்தன்)

சரணங்கள்.

வாசவனுந் நமதுவன் சிதைக்குமிப்பியாய் வாழ்கின்றான் சாசுவதமாக
மிசனுடைய கயிலாசந்தனை வேரோடெடுத்தெறித்தேனுயர்மா கம்
பேசரிய பிரதாபலங் கொசுனெனப்பேர் வாங்கினெனதிமோ கப்
பாசவலையுச்சிங் மோசம்போனென் விதே கப்
பார்த்திபனது சின்னம் பழுதாச்சுதென்ன சோ கம். (எந்தன்)

கோவியங்கண் ஹன்சுதாதேவிமேல்மையற்கொண்கெரு கிரேநன்சாமவனல்வீச
பாவிடவளென யெண்ணு துமனிதன் றனைப் பரமவரனு யெண்ணிப்பே ச
பூவிலவளினெண்ணம்போலே மணம்பொருத்தப் போக்கிலிமுனிசெல்லவே
மேவியன்னரளும் நான்கொள்ளவோ மிதிவேசன் (சம்
மேல்வைத்த சைவநேசம் வினையாச்சுதல்லோமோச ம். (எந்தன்)

கண்களுலந்து மவளைக்காணத்துடிக்குதென் கைகள் தழுவவென்கா தே
தண்கொள் அவளின்மொழிகேட்க விதழ்கனிய தாஞ்சுவைக்கத் தாள்களிப்
புண்கொண்டாலும் அவன்பாற் போகாதிரே நெனப்புலம்பல் போபோதே
பெண்கள் சிகாமணிக்குப்பிரியங்கிடைக்காதே (ற்றடிக்கிதிப்போதே
பிரேதமான யென்தேகம் பிரயோஜனமென்திதே. (எந்தன்).

வசனம். ஹ ஹ கஷ்டங்கஷ்டம், கேவலம் புன்மையான ஒருமானி
டனது வடிவத்தைப் புனையும்படி நேரிட்ட இதற்கென்செய்குவாம்.

கொச்சகம்.

திசுழ்சைவநட்பிதனைத் தேற்றுகின்ற தன்மையினு ள்
சகசமாங்கோபமனைச் சனகன்பாற் செய்யாம ள்
சகமதிலோர் பெண்ணிமித்தந் தரிக்கின்றபுன்வேட ம்
புகழெனது மானமதைப்போக்கின் றென்புகல்வே ன்

சாரணன். ஓ. மன்னர் மன்னவனே மானபங்கமென வழந்துதல்
வேண்டா, ஏனெனில்.

விருத்தம்.

தங்கமாமலை நேர்தோளாய் தமயந்தி சுயம்வரத்தி ள்
நங்கைமேற்காதல்கொண்டு நாலிருதிசைமரமன்ன ள்
மங்கள நளராஜன் நன் வடிவத்தைப்புனைந்துசென்றா ள்
இங்ஙனம் அபூர்வமோகாண்யரவரும் நடந்தபா ளை

(அடுக்குமொழி.)

(ஆகையாற்றான்)

ஜானகியென்னுந்தையல்நிமித்தம், மானிடவடிவம்வகித்துநடந்தால்,
மானஹானியெங்ஙனம்வந்திடும், ஏனுளத்தினிலித்தனைசஞ்சலம்.

(வித்திச்சிசுவன்.) தன்னுள் புளகச்செறுக்குடன் (உசனம்) திக்கதி
பர்மிக்க மிக்க முயர்ச்சித்தும் தமயந்தியைக் கிட்டாதவா ளென. அத்தன்
மையென, நமதரசனும் ஜானகிவியயத்தில் இலவுகாத்தகன் டென ஆருவன
கொல்.

(வெளிப்படை.)

விருத்தம்.

மண்ணில்ராகவன் மேல்வைத்த ஜனகிதன் வாஞ்சையைத்தடிந்தவனும் மே
நண்ணவைத்திடலரி தரிதாகுமா னட்பினுற் சனகஞ்ஞவுந்தன் ள்
கண்ணை யொத்தவனாகையால் வன்மையிற்கவந்தலு முதவாவே
நெண்ண மென்னையப் பெண்டினை யடைகுவானிவன் மொழிவழியாமால்.

அடுக்குமொழி.

(இராவணன்.) (நல்லதிருக்கடும்) எமதுளக்கவலை எண்ணிப்பறிக்கும்,
உமதுரை மறுப்பதுசிதமன்றே.

ஆகையால், சாரண, நமது புட்பகவிமானத்தை அதிவிரைவில் ஆஜர்
செய்வாயாக.

[சாரணன்.] அங்ஙனஞ்செய்கின்றேன், எனவிரைந்துசென்று, புஷ்ப
கவிமானத்துடன் போந்துவந்து,

அரசருக்கரசே, தமது ஆக்ஞாபனப்பிரகாரம்.

சிங்கராக்கவி.

கல்வெனத் திரண்டதோளாய், நல்லதோர்ப்புட்பகத்தைச்,
சொல்வழிப்படிக்குத்தானே, ஒல்லையிற் கொணர்ந்தேன் சுவாமி.

வித்திச்சிசுவன் சந்தவிருத்தம்.

திசைவியுய மேயதற்கோர் கரியெனநிலாவுமிக்கார்
திரிபுவனமேவ நற்கோற்றொடி யாரை.
நசைகவறுவேளையுட்கா அவறெறிகொளாவிபட்டே
நனிகரியதாயமுத்தார் புனைமலை,
அசைவறுவிமானநற்பு விறையொடு பராவென்றாய்
அமைதருமெனா நடுக்கா ற்றயர்வாதம்,
இசைசலமரமாயைஅற்கா ரிடைமறைவினாடிவிட்பா
விமைமொடியின் மேயதைப்பார்த்திடுவாயே,

(இராவணன்.) நோக்கி, குழலநகைப்புடன் அட்டா, வித்திச்சிசுவா,
அம் விதமன்று, யான்நினைக்கின்றேன், இவ்விவங்கேச்சுவரனும், சற்றும்பல
மற்றவையாப்பெல், என்னலான கள்ளவிர்த்தியைச் செய்யத்துணிந்தனனெ
ன்றென்மீதுள்ள கப்பினால் இப்புட்பகமும் இதுகாறுமில்லாத தன்மைபைக்
கடைபிடித்ததென்றே நினைக்கின்றேன், எங்ஙனமெனின்.

விருத்தம்.

வழிசிறிது சென்றனுப்புளு சிறுவிமான வரிசையிலே சித்தவித்யாதார்
கைகூப்பி, மொழிதருதோத்திரபடனங்காணே மையன்மோகனஞ்சீராம்
பையாணைடிப்பக்காணம். தழுவுமிவை போலுளகற்சிற்பையெல்லாந்
தான்றழுவாதி யண்சித்ததன்மைகண்டால், வழுமருவுமெனறனுக்கோர்
புதுமையாக வயங்குத்தாமந்திரஞ் சேர்வித்திச்சிசுவா.

இராகம் பியாகு. ஆதி தாளம்.

பல்லவி.

பின்னமாய்க்காணுதே என்விமானம் நீ பிதற்றுகின்றாய்
வீண்பெருமையெல்லாம்.

அனுபல்லவி.

என்னசெய்வேனடா ஏதுசெய்வேனடா யெங்கணுமிதுவசையாகுமே
அன்னரியாய்மீதாருடன்சொல்லுவேனையையோபாவமிதுதெய்வமே. (பி)

சரணங்கள்.

மகிமைமறந்துத் தன்வடிவுத்துறந்து மனிதனாகிக் கனிவுடன்போகி
தகையிலாதொழித் செய்யத் தாவினனிவன் முகந்தன்னில் விழிக்க

லாகாதென்னவே.

[ம]

கானமுழக்கங் களானநடனங்கள் காண்கிலனீ தென்னகாரணமோ [வே
மானமிலாவரசன் வரிசைக்கிவ்வரிசையேவாய்ப்பெனவந்தொருக்காப்பன] பி

(வித்திச்சிசுவன்) வசனம். மகராஜனே, அங்கு நமன்று, காரியசாதக
த்தின் பின்களிப்படைய வேண்டுமென்றபடி காண்கின்றது, அசாவது, ம
னத்தினிற்குகந்த வடிவத்தினால் வகைகரணஞ்செய்யப்பெற்ற அம்மங்கையர்
சிகாமணியின் மாமணத்தை முடிவுசெய்து, அகிலநாயகனான அரக்கர்பிரான்
மருகனென வந்தமையப்பெற்றேனென, அத்தயானந்த பர்தனாகிய அவ்வி
தேகாதிபனும் ஆவலோடு அளிக்கப்பட்ட ஆடையாபரணதி சகலபாக்கியத்
தோடும் அம்மணமடந்தையொடும் மஹாராஜன் போந்திடுங்கால், அத்தகைய
வரிசை அடையவேண்டுமென்று வந்திருக்கின்ற இப்புட்பகவீமான் தத்தல்,
பற்பலசங்கைவகிக்காது தயைசெய்து பிடியாணஞ்செய்யவேண்டுமென்றன்,
சுற்றுத் தாமதிக்கலாகாது.

பொது.

[இராவணன்.] வித்திச்சிசுவனுடன் விமானத்திலேறுகின்றான்.

[சாரணன்.] ஒ மன்னர் நாயகமே இங்கு நம் கோக்குக, கோக்குக.

சந்தவிருத்தம்.

வானவர் கூர்பிரதாபமிருந்தவ வீரவினோதவி சேடிதலிந்தைய மாணவ்
மானம தானதிலங்கையி னெழுவாரி, ஆனவனாமை கருவருபஞ்சிலை யாவ
முனே புகவேமிகவஞ்சின னானிலாவலையாவுமிழந்தன நதுதானோ, பாபு
தனதொளியே மிகவஞ்சிந்தாகின னாகியொர் சேடொளி தங்கிய பாழ்க்கா
ளாடி யினாடியிலங்கின னரிதான, ஊனமில்வாயுப டுரெடுங்கொடிமீமைச
கானம் மாமுறியொன்றுவ ஒர்வலிமேயின னாயினனிங்கிவையுணர்வாடே

வித்திச்சிசுவன். ஆ ஆ இதுவுமோர் ஐச்சரியமா.

விருத்தம்.

கிலிகொண்டிசிலினத்தேவி கெட்டியாய்த்தமுவுமறு
பலமதாங்கயிலைதன்னைப் பந்துபோலெடுத்தெறிந்தான்
குவிசனைச்செய்த்கூடத்திற்குடம்பியாய்ச் செய்தான்மாயா
வலவனவ்விலங்கை வேந்துக்கிதுவோதான் மாவியப்பே.

இராவணன். சுற்று நிதானித்து,

விருத்தம்.

எம்புயங்களின்பல மவ்வீசர்வாழுமெழிற் றைலைக்குணத்தின மெண்
மளசவீரர்க்கெக், தெம்புபெருவில்வித்தைத் தீர்த்தைமுன்னந் தெரிவித்தே
மவர்களுஞ் செப்புவாரால், வம்பெறுமாமாய வேடசாலமருவு மெம்வல்ல
மைபை மரிசைபாக, அம்பவியிற்சனகளிடம் புதிதாயிப்போ தறிவிக்கமுய
ல்கின் ற்தம் அறிவாய்ப்பா.

ஆகையால் சாரண விரைசாக நடத்தடா.

(சாரணன்.) வேந்தருக்கரசே, இவ்விமானங்கிளம்பிய வேகத்தைநோக்
கவில்லையோ, சற்றேகாண்க. எங்ஙனமெனின்,

விருத்தம்.

சாற்றமிழமான மதிவேகத்தாற் செல்கின்ற சன்மையாலே
வாற்றுகி றிகருநிலின் மண்டலவான்கீழ்நோக்கி யிறங்கலேபோல்
காற்றிசையின் றோகைகள்போற் காண்கடலுட்ப் பூசலகடன டுவிலேபோன்
டென்றிசைகீழ்த்திசைம லேகைசமரேகை உற்றனபோல் விளங்கலகீழ்ண.

(வித்திச்சிசுவன்) வசனம். அடடா கர்மகாலம். குருகுமியிடுகாம்.
பிட வேகவிமானமானது சிவக்கக்களிந்த் களியநாடகமுட டுந் கடுபக
முடபது கணத்ததுவளவுற்றிலங்கும மிசையு ளொருவ வும் பறபல
தருக்களினெருக்கமும, அதிசந்ததபைபடைகத விசையும விசையாங்கி
ன்ற நிருக்களின பெருக்கமும பகலிணைக விசையும விசையாங்கி
ங்குதின்ற கோசிகமுனியின இவ்வாச்சிரமத் தலத்திறங்குதி டுபபு
இவ்வாச்சிரமமோ அடட.

விருத்தம்.

கடகடெனக் கருஞ்சிலைற் கடித்துநீர்நி சடர்ப்பெருகெழுநுறு
நனைத்துச்செல்லும், கடகரிகள் கவாநெழிவக சமரவக
மாதநி யிவணிற் காண்பதாலே, கடலெ ளிப்பற் பறவவ
கருநரிய மீகுத்துவஞ்சிரிவிடம்பீர, கடகுபுறவக
சாஸன் வாழாச்சிரமமேயாகும். தீதா.

இராவணன். சாரணனைக்குறுத்து (உற்சாகத்துடன்).

விருத்தம்.

கண்டமட்டுஞ்சுலத்தினின்று முனிவகெல்ல ங்களிப் பினெடுகீர்குடை
யக்கனத்துநீண்டு, மண்டிவளர் சடையினைக்கண்டஞ்சிச் சக்ரவாகங்கள்

துணையொடுசேர் சுழன்றுபாய்ந்து, தொண்டைகிழிந்திடும்படி சத்திக்குப்
ந்தத்தொல்வனத்திற் காணகிதன் சுவாசத்தென்றல், ஆண்டுவருவழியிலிந்த
சார்பின்மொள்ள அரியவிமானம்திறங்கவேண்டுமோலோ.

(சாரணன்.) வசனம். ஏழமானவர்களின் இஷ்டம்போல் இவ்விமா
மிறங்கிற்று. ஆகையால்துநின்றும் இந்தரமணியமரன் சொசுதீரத்திலிற்
குலோம். எல்லவரும் இறங்கினார்கள்.

(இராவணன்.) வசனம். யாம் திரும்பவந்து மேருமட்டும் இவ்விமா
மிங்குதானே மறைவாயிருக்கக்கடவது.

(சாரணன்.) வசனம். இனிமேல், இவ்வனப்படுத்தசங்களில் திரை
ணீமருத்துவத்தினால் ஒருவர் கண்ணுக்கும் புலப்படாதவர்களாய் சஞ்சரி
வேண்டுவது. ஏனெனில்,

விருத்தம்.

பாதவங்கள் னடிகளிற் புலித்தோல்பகர் தருப்பாதனம்பரப்பி
சீதனணிபுற் தருக்களின் சின்னம்ற்சனாகண் விருவசினங்கண்
மீதுறச்சேர்த்து விளங்கிஞ்சிறப்பும் வேதபாடங்களைக் கிளிகள்
ஒதிஞ்சிறப்பு மிவ்வனம்முனிச் குறைவிடமென்பன போலாம்.

(இராவணன்.) வசனம். சாரணன் சொல்வது சாரந்தான். இங்ங
முள்ளாகிய சபை சாரங்களை உங்கோபங்கமாய் தெரிந்துகொள்ளவேண்
வதவசியமாகையால் ஒருவருட்பலன்கட்டும் புலப்படாமலே சஞ்சரிக்க
ண்டும்.

(வித்திச்சிக்குமார.) கண்களாமுடிக்கொண்டு திரைக்கிரணீ மந்திரத்தை
தியானஞ்செய்கின்றான்.

(இராவணன்.) பக்கங்களில் நோக்கி (வசனம்.) இவர்கள் யார், எ
த்குசபாணிப. ய் பிரமசரிய பிரதத்தினராய் இருவர் இங்கனம் நோக்கி வரு
ன்றனப்பே லும்.

(சாரணன்.) ஒ இவர்கள் விசுவாமித்திரன்நன் சீடர்களாக இருத்த
வேண்டும்.

அப்படி இராவணன் பிரமசாரிகள் பிரவேசிக்கிறார்கள்.

(ஒருவன்.) யானே.

விருத்தம்.

தந்தையர் சகிக்கடிக்கொடுக்கித் திரும்பியிங்கெய்து மவ்வளவும்
புரிவொடுவனனி பழுதுருத்தனைப் பாதுகாத்திடுகி யெனநெந்தன்

குருவரங்காதி புதல்வர்தமனை கொண்டிடப்பெற் றனனானும்
மெரிதருசமித்துத் தேடியோர்கணத்திற் றீதனைவள - திடச் செல்வேன்.

என்று நடக்கின்றான்.

(மற்றொருவன் பாடுகிறான்.)

விருத்தம்.

சனகநாந வ - மனிக - மீதவகோதமகனம் சத - கந்தர்
அனகரவாருட் படியேதாபுரை மதல னாது கள - தகொண்டு
புனிதநிதி வாய்விடின் மிகிலெசன்வாசம் பெ - நங்கந்தான
நனிமகிழ்வார் விடமொடு விடைவணுகி படைகுறவ னுடியாய்கே.

என நடக்கின்றான்.

(அடுக்குவசனம்.) ஒர் வித்திரகிரோரத்தினா, சத்தியவிரதனே; வெற்றி
பெருத்திடும், உத்தம - நகர், எத்தனைநாட்களா, சத்தியவிசுவா, மித்திரர் ஆச்சி
ரமத்திலிருப்பார், சத்தமுறநகித், வற்றி நுளைபாய்.

(முன்னவன் அடுக்குவசனம். எவ்வளவுகலருந், தங்ககோசிகர், இங்
கனியற்று, மங்கலமெவ்வி, எந்த அருமையம் அங்குணாளவே.

(திராவணன் வசனம்.) சாரண, இவ்வநர் மடப வுச்சின்று இச்சி
றவர் யாரொன ினைகின்றும், இவர்தன் விசுவாமி - திரை டையவும் சதாந்
ந்தனுடையவும் சிட்டுக்களையாம். ஆகையால் இவ்வாசன் ஒருவருக்கொருவர்
நெருங்கி அதிக மெய்சுவாசத்துடன் பேசிக்கொள்கிற வர்ததமானங்களை
யாம் கட்டிலன்கட்டுப் பல்பட்டாமலே நின்று கேட்கவேண்டும்.

(சாரணன்) வசனம் மகராஜனே நடகு வி - தச்சிசுருவன் றன் திரஸ்
கர்ணீவித்தையின் மகத்துவம் சற்றுங்குன்றிவிட் போலும்.

(திராவணன்) களிப்புடன். அம்ம வ - த, அந்த திரஸ்கர்ணீவித்தை
யின் மகத்துவமே, ஒருவராலுங்காணவெ - ணனுது வசனங்களைக் கேட்கவு
மொண்ணவே, ஸபாஸ் மெத்த சந்தோஷம்.

(வித்திச்சிருவன்) வசனம். இராஜா திராஜனே வெகு விசுவாசத்து
டன் சஞ்சரிப்போம்.

(பின்னவன்) சத்தியவிரதா (அடுக்குவசனம்.) செருக்கினிள் மகத்தை,
தினமுமழிக்கும், அரக்கர்சஞ்சரிசுகும, அடவயிலிவ்நன, உரததொடுகொள்கி
கர், ஒருமகஞ்செய்யக் கருத்துட்கொண்ட, காரியமெண்ணே.

(சத்தியவிரதன்) ஒ ளு எனதாவல், கண்பனே, தேவவிரதனே கேட்கக்
கடவாய்.

விருத்தம்.

சினத்தொழுண் பதிர்கவர்க்க மமைப்பனென நினைத்தனவிற்தேறவு
ரெல்லாம், அனர்த்தமது பவித்ததென்று முறைப்படுமத் தொனிகாதிவடர்
ந்துமுட்ட, கணத்தகையனுளக்கவிலை வகித்தவனாய்த் தனித் துவந்து அப்பி
டித்தம், இனித்தபுகழ் படித்ததனாவெகுளியற்றார் முனிவர்பல மறைவர்
யாரோ.

(வசனம்.) அத்தகைய மஹா தபோநிஷ்டரான அந்த விசுவாமித்திர
ருக்கு இவ்விரக்கசீசர்கள் எம்மாதிரம். இவர்களால் என்செய்க்கடும்.

(வித்திச்சிருவன்) சாணா,

(அடுக்குமொழி.) இவ்விப்பிரவடுக்கள், செப்பிடுமொழிகள், தப்பட்டா
துன்செவி, குட்டி குத்தனவா.

(சாணன்.) அனனாரா, இக்கௌகிகனுக்கெதிராக விவிதமாயா
விகாரதூரந்தர மாரீசனை மஹராணனால் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றது.

(வித்திச்சிருவன்.) நன்று, நன்று, அவ்வேற்பாடு சாலவம் நன்று
நன்று.

எவ்வனமெனில்,

விருத்தம்.

சும்மெனப்பட ரல்லினத்தனைக் குமுறிநீங்கொண்ட லின்சூலத்தை
செம்மியபுனையின் திரகுவியைமிகவு சென்றியடமுதி மானமுயை
விம்முலெம்போரி லொல்கொருசுமையம் விதம்விதமிக மிகவினைத்து
கம்மறைத்தமரர் நடுங்கிடச்செய்தான் கனத்தமாய விமரிசன்.

(இராவணன்.) (சினேக வெகுமானத்துடன்) வித்திச்சிருவா.

வெண்பா.

மாயாவி நீயலவோ மாரீசன் நன்பெருவோ

நீயே யறிவாயின் நீணிலத்தில்—வாயார்

விடமதனைச் சிந்துகின்ற வெவ்வரவின் காலப்

படவரவே கண்டிடு மென் பார்.

(தேவவிரதன்.) ஓ சத்தியவிரதா, (அடுக்குவசனம்). துதிபெறு, அதி
தவ, நிதியென, ஒங்கிய, உனதுரை, பாங்கேயாம்.

(எவ்வனமெனின்) வசனம். இந்த முனியினச்சிரமத்தானங்களில், சிங்
கங்கள் கொட்டாவி யிடுகையில் இசுற்றுப்பற்களைத் தாமரைத்தண்டெனச் சா

பாண்டன் துதிக்காத்தாற் பிடித்திழுப்பதும், மாண்குட்டிகள் பிடிகளின் மடுக்களிற் பாலுண்பதும், இப்படியே, அவிரோதமான வினியாஸங்களினோடு விளங்காநின்ற இவ்வனத்தைப் பார்த்தாலே துலங்கும்.

இன்னமும்

விருத்தம்.

பசுவினைப்போற் பெற்றோரால்விற்கப்பட்டிப் பாரிடத்துக்காப்பாளர் பாருமின்றி, கசிந்துமன கெழிந்துருகிக் கணாந்துவாடிக் கெளவந்தன்பல முயில்லாநாகி, நிசம்பரவாமகத்து கட்டியுபந்தன்னி நெடுங்கயிற்றாற் பிணிப் புண்ணொவாவின்றி, வசமருவுகனச் சேபணுய்யச்செய்த மாதவத்தார்மகிமை யெவர்வாழ்த்துவாரோ.

(வித்திச்சிதவன்.) வசனம். இப்பிராமணச்சிறுவர் நமது மாரீசனுடைய மயாபலத்தை அறியாட்டார்கள், ஆகையாலிப்படி உளறுகிறான்.

(சாரணன்.) வசனம். அகனாலென்ன பாதகம், யாவருந் தங்க டங்கள் ஜனங்களைப் புதழ்ச்சிசெய்வது வழக்கந்தானே.

(வித்திச்சிதவன்.) நமது மாகாமாயா துரந்தர மாரீசனது பிரதாபமே பிரதாபம். எங்கனமெனில்.

சந்தவிருத்தம்.

திசுழுமிட்டி குயின்றிசாலையி லெளிதினற்றவர் கண்டறியாமலொர்
திரிவிதக் கனலுங் கெடுமாரிடர் புரிவாளு ல்
மகிழ்ந்து வெணும்பல்கூவிட அறைவனப்புறம் நின்றபலானி றை
வதைபடுத்து வனங்கவி வாயிடை சொரிவாளு ல்
பிகமொழிச்சிறு மங்கையர்மாதவர் சங்கனொக்க நடுங்கிடவேபு ரு
வமதுமிக்க கெரிந்திட வேபயில் மாரீச ன்
கிழ்சுருக்கு வெணும்பெயர்கூர் கலனவைகொறுக்குவன் வஞ்சகனானையி
னெறிசுளற்றவ நென்றெவர் தானிவ ணறியா ரே.

(சத்தியவிரதன்.) வசனம். ஆகையினாலேதான் எனது குலருந் விசுவாமித்திரர் சங்கையற்று யாகஞ்செய்யக்கருதினவராய் தனது ஆபத்தினேகிதரான இடசுவாகுருலத் தயரச்சக்கரவர்த்தியை அழைத்துவருவதற்காக அயோத்தியாபுரிக்குச் சென்றிருக்கின்றனர்.

(சாரணன்) குழலகையுடன்.

விருத்தம்.

சண்டனூமில்லக்கேசன்பாற் சமதக்கனீ வந்துபோற் றி
பண்டயகேயங்காட்டிப் படித்துக்கொண்டசூறப் றி

கொண்ட டா மற்றுணிந்தான் கோசிகன்மகத்திற்கென் று
விண்டிடுமதைமறந்து விளம்பிய பெருமைகளா ய்.

[வித்திச்சிருவன்] வசனம். இந்தச் சிறு முட்டான்பயல்களின் வா
ர்த்தையினாலென்ன இருக்கின்றது, அக்கோசிகன் அகாத இருதயனன்றோ.
(சாரணன்) இதை இப்படிமறைத்துக்கொள்வதிற் பயனென்னை.
அட்ட.

வெண்பா.

கோசிகனப்பார்க்கவனைக் கொற்றவன்பாற் றுதனுப்பி
யாசனைகள் செய்துகொண்ட விச்செய்தி—காசினியி
றன்னுடையகீடர்களுந் தாமுணரா மன்மறைத்த
தென்னவித மென்பே நெடுத்து.

(வித்திச்சிருவன்.)

வெண்பா.

எல்லா நடத்திவைப்போ நென்றெவர்க்குந் தன்னிடத்தில்
வல்லானெனும் நினைப்பு வந்தெய்த—தொல்லாரும்
சின்னத்தனமறைத்து சோபெருமை செப்புவரா
லன்னமுனி அப்படியேயாம்.

(வசனம்) அச்சனகராஜனும் தன்மகளின் கலியாணக்காரியத்தை மு
டித்துவைக்க வேண்டுமென்றம்முனிவனையே பிரார்த்தித்திருக்கின்றானெ
ன்று நின்னால் நிகழ்த்தப்பட்டதன்றோ, அதற்குக்காரணம் அதுவேதான்.

(சாரணன்.) நகைப்புடன் (வசனம்) அம்முடஜனகளுல் அம்முனிவ
னை அதிகப்பலவானெனக்கருதி அவ்விதயேற்பாடு செய்யலாயிற்று.

அகோ அகோ! அம்முனிவனது வீண் விக்கிரமப்பிரதாபங்களை சுற்று
விளக்குவாம். கேட்கக்கடவீர்.

தரு. இராகம். எதுகுலகாம்போதி. தாளம் ஆதி.

பல்லவி.

விரைவியதுவேசொல்லக்கேளாய்—அடா
வித்திச்சிருவா இவனோர் ஆளா.

அனுபல்லவி.

அந்தவிசுவாயித்திரன், அதிகருவத்தால்நல்ல,
மதிக்கெட்டதென்னசொல்ல (விரை)

சரணங்கள்.

காசினியில் முனமிராஜனாயிருக்கின்றகா லே தனது
கனத்ததளத்துடன் வனத்தினில்வர ஒருக்கா லே
நேசத்துடன் வசிட்டன் காமதேனுமகிமையா லே இவனுக்கு
நிகரில்விருந்துசெய்தான் அதுவருந்தியுடன் கைமே லே பாவி
கோசிகனின் மனப்புற கடத்தா லே
கொஞ்மதியுள்ளவ னாகையினு லே
பாசங்கொண்டிழுத்திடப் பசு அவன்மே லே
பாய்ந்து கொம்பினற்குத்த ஓய்ந்துகைகா லே
பதறிநடுங்க கலங்கிப்
பயத்துடலுமொடுங்க தன்
பவிஷெலாம் பூனைவாயெலிபோலே
பரிகொடுத்தானய்யா கருவத்தினு லே [வி]

விடிந்துமிஞ்சின இருட்டெனப்பின்படைகள் வளைத்தாரே (ஆவை)
விரும்பியே வசஞ்செயமுடியாமற் சமர்விளைத்தாரே (ஆவின்)
கடிந்தபெருமூச்சினில் மிலேச்சர்களாய் முளைத்தாரே (அவர்கள்)
கடுகளவு முடலிலிட மறமிகத்துளைத்தா ரே (அதனாற்)
படிநகிரத்தந்திகள் கடலில்முட்டவும் பொல்லா ப்
பாவியின் றவிர மற்றப்படைகளெல்லா ம்
மடிந்திடக்கண்டதானும் மறுபடியுஞ்சொல் ல
மலைந்துகொஞ்சச் சீவனப் பவந்தென்னசொல் ல

மனத்திடிந்தச்சத்தோடு ஆனாலுமிது.

மிகவுமேலச்சைக்கேடு (எனநினைத்து)

வாடிபிரமணத்துவம் நாடித்தவஞ்செயவே

ஒடிவனத்திற்றுக்கம் பாடிச்சென்றானய்யா (வி)

கவிவிருத்தம்.

மன்னுவாய்மையும் மானமும்விட்டதோர்
சின்னக்கோசிகள் றன்னையோர்தீரெனன்
றுன்னியோதினன் உற்றறியாப்பயல்
துன்னுமற்புதம் புதஞ்சொல்லவே.

(தேவவிரதன்) ஓ அருமை நண்பே (அடுக்குமொழி.) புரவலனத்தயா
தர்க்கு, ஒருகலசிருங்கமுனி, பெருமையொடியற்றுவித்த, வரமகமகத்தில்
வந்த, சருவினதுபங்கினராய், வருபுதல்வரநால்வர்க்க, விரிவுளநன்னூல்

கன்கற்று, பிரமசரியாச்சிரமத்திற், நெரிதாவினங்குகின்ற, உடைய தசையை யொப்ப, பரிவொடுகுளிரவார்த்து, இருசெவிநிறம்பிற்றன்றோ.

(சத்தியவிரதன்.) ஆம், ஆம்.

விருத்தம்.

ஒளிகொணல் வரிலுத்தமக்களஞ்சியம் ராமன்
களிகொடாடைக்குகந்த நற்காசலனென்றும்
அளிகொணற்குண சிலனாற்புதனென்றும்
தெளிகொள்பூதச் சயமபுபேற்றெறிகின்றதன்றோ.

(இராவணன்) வசனம். (அழககாறுகொண்டு) தூய் பிரமாணப்பயல் யென்னைபிதற்றுநின்றான்.

(வித்திச்சிசுவன்) உலகவசனமப்படியிருக்கின்றது.

(சாரணன்) [வசனம்] அதனாற்றான் அச்சானகியுமிவன்பேரிலாசை கொண்டவளாக ஆயினள், ஆகையாற்றான் ஜானகியின் கல்யாணத்தின் பொருட்டு மஹாராஜனலேயும் அவனது ரூபத்தைத்திரிக்கும்படி நேரிட்டிருக்கிறது.

(தேவவிரதன்) வசனம். [சிரக்கம்பத்துடன்] ஆம் ஆம் அறிவேனறிவென் ஜனகமகாராஜஸன்னதியில் எங்கள் குருநாதரான சதானந்த முனிவரால் அடிக்கடி இராமனைப்பற்றி பேரை அனுசரித்தருளும் குணத்தை அனுசரித்தபேரும் உடையவனென்று புகழக்கேட்டிருக்கின்றேன். எங்கு உன்மேனின்.

விருத்தம்.

நிலமேலியுரைவார்க ண்சைகூறுமதிவீரன் மனுவீதிநெறிநின்றான்
விலமேவுசலையாலு மறையாதிஅறன்டு முறையாவும் விதகொண்டான்
நலமேவுமதியாள னனிதினளரியாள னயவாய்மை நவில்கின்றான்
ஒலிமேவுமலையாழி மகிமீ தபதியாகி ரகுராமனொளிக்கின்றான்.

இராகம் கமாஸ். ஜம்பைதாளம்.

பல்லவி.

ஸ்ரீராமன்மகிமையைச்சேடர்கொருகோடி
சேர்ந்தாலுஞ்சொலப்போமோ.

அனுபல்லவி.

மாராபிராமன் புகழ்வாமன்பலவீமன்
மங்களாகரபூமன் துங்கபானுகுலசோமன் (ஸ்ரீராமன்)

சரணங்கள்.

கொலமுடியும் குணபுருவத்தழகம்

சு எழுதலுக்கும் தந்தபந்தியழ கும்

தயவுபெற்றி பமலா

நயனங்கொம்மிமல

சாதலிந்துமீநர்புன்னகையும் உயர்ந்ததோ னும்

தர்ப்பனைமார் டன் விஸ்தாரமுமிருதா எநம்

கட்சியின் முத்திக்கை நிகர்த்துடைகளும் கண்டரால்லேளும்

4-ம் பத்தியை மெய்திக் குறுகிக் குளித்துப் போகாணோளும். (ஸ்ரீ)

தினபதிமீரன் சிங்காரகயபாரன்

சுரன் பிகர தாரன தூயமதிவிஸ்தாரன்

தமிழ்ச் சுவாமிநாதன்

சர்ச்சனும் சன்

துங்கத்தூலபன்மங்கள் காய ன்

4. முகனிங்கித்வாக்ச தூனுபாட ன்

தவகுசத்தியதனன் றன்மத்தினே ப ன்

சகலகலா விபு ண் ன் நவர்க்கு சகல... ண். (198)

பார்த்தாலும்பசிபோமே, பாவந்நு ஆக்சிடு மே

உதயகிருஷ்ணன், தி. சந்திரசேகரன், கி. பாலசுப்பிரமணியம், எஸ். வி. ராமச்சந்திரன், எஸ். இராஜா

சிந்தனைகள் கண்ணாணி

அம்மூகல் வண்ணன்

தீதவானென்று சதானந்தரும்விதே

நி.நுபனி.டசத்திற்சொல்லி, குழுவ்பலவா க

ஆதிமூர்த்திதானே அவதரித்தான். ஸா

அய்யன்விளங்குகின்றான துவிபரமா க. (பூத)

(இரவணன்) புளகத்துடன் (தன்னுள்) இறுவென்செல், குணவர்
னை யீது எதார்த்தமாகுமா.

[வெளிப்படை] அட்ட அச்சன்களின்மீது உடனடி நடவடிக்கை மேற்கொண்டிருக்கின்றது.

விருத்தம்.

அகலிகைமகஞ்ஞாந்தத்தை அறியச் செய்து, னந்தன்ருன்
மிகமிகராமன் கீர்த்தி சனகன்பால்விரித்திட்டும்.

மகிழ்வுடனதனைக்கேட்டு மதிசெட்டுப்புலம்புகின்றான்
புகல்கெட்டசிறுவன்களாய் புத்திமான்வித்திச்சிருவா.

(வித்திச்சிருவன்.) (பரபரப்புடன்) சாரணுபார்க்கக்கடவாய்.

விருத்தம்.

துடர்ந்துதன் னனையைவிரகினிற் புணர்ந்ததுட்ட வலாரியைச்சிறைக்கே
குடும்பியாய்ப் பணித்தானவ்வுபகாரக் குணக்குன்றா மிராவணைச்சுரனை
மடந்திகழ் அவ்வகலிகையின் மகன்முன்வாழ்த்திடில் வேண்டுவதற்குக்
திடம்பெறு ஜனகனைவதனில் ராமன்சிறப்பினை எவ்விதமுரைத்தான்.

(சத்தியவிரதன்) (வசனம்). ஆகையினற்றான் குணநீதியான இராம
னிடத்திற்றாகுவே ஆசைகொண்ட ஜானகியை இராமனுக்குமணஞ்செய்து
கொடுப்பதாய் ஜனகராஜனால் தீர்மானஞ்செய்யலாயிற் நென்நெண்ணுகின்
றென்.

(சாணன்) (வசனம்) கஷ்டம். கஷ்டம். அந்த நன்றிகெட்டபயல்
அடிக்கடி இராமனைப்புகழ்ந்து புகழ்ந்து அவனது ஆசையை சீதைக்கு உச்சி
க்கேறும்படி செய்துவிட்டான்.

(இராவணன்) ஹ ஹ கஷ்டங் கஷ்டம். அந்தச்சானகியின் கதையை
க்கேட்கின்ற எனக்கு.

வெண்பா.

ஆசைகொண்டான் ராமன்மீதம் மடந்தைச்சீதையென்று

பேசுமுறை யோர்பாற் பிளந்திடவும்—வீசுமனற்

காச்சிடு நாராசமென்னக் காமன்கொடுஞ் சாங்கள்

பாய்ச்சலிற் பாய்கின்ற தோர் பால்.

(வித்திச்சிருவன்) (கோபமெடுபெயிப்புடன்.) அவ்வகலிகை மகன்ற
ன் மாரீசனால் முதன்முதலிற் கொல்லப்படவேண்டியவன் (மற்றவர்பின்
னால்.

இல்லாமற்போனால்)

வெண்பா.

கண்டமட்டுந் தோத்திரித்துக் காலங்கழிக்குமுனி

விண்டிட்டபோதின நம்பேந்தனுக்குப்—பண்டுதொட்டு

ஒப்பிலுயிர்ச் சகனென்றோது ஜனகன்பயம த்

றெப்படிக்கேட்பா னிதனை யே.

(தேவவிரதன்) (வசனம்.) யீதிவ்விதந்தான், ஆயினும் அவ்விராமனைப் பற்றிய புகழ்ச்சியிற் குதுஹலரான எனது குருவினிடத்தில், அச்சனகர் இவ்விதம் பதினரைத்தனர்.

(சத்தியவிரதன்) எவ்விதம்.

(மற்றவர்களும் ஆசிரத்துடன் செவிகொடுக்கின்றனர்.)

வெண்பா.

கன்னிகையுங் காமுற்றான் காகுத்தன் மேற்புகழை
என்னெதிரினீரு நியம்புகின்றீர்—நன்னயமாம்
பாதுமதிக்குலசம் பந்தங்கள் பாங்குற்ற
தேனும்பொருத்தலா தே.

(என்றே)

(வித்திச்சிசுவன்.) நன்று நன்று, ஜனகா, நன்று நன்று, நின்னாள் காரியா காரியங்கள் நன்று நீச் சிந்திக்கலாயிற்று.

(இராவணன்.) அட்ட. இவன் யாவமுறிந்த மஹாஹபாவனன்றோ.

(சாரணன்.) ஆனால் கன்னிகையைக் காதல்கொண்டிருக்கின்ற நமது மகாராஜனுக்கு கொடுக்கப்போகின்றான் கொல்.

(சத்தியவிரதன்.) அதேது.

(தேவவிரதன்.) எனது குரு சதானந்தரிடத்தில் அச்சனகர்சொல்லிய சமாசரங்கள் முற்றுந் தக்கவேண்டும்.

(எவ்வனமெனின.)

ஆசிரியவிருத்தம்.

என்னிரு கண்மணியனைப் பெண்மணியை ராவணன்	ன்
யாசிக்க நேயத்தினு	ல்
இனிதுநகை கொண்டன நெனக்கன பரம்பரை	யி
லிங்ஙனங் கேட்கின்றதா	ல்
அன்னபடி மூவுலகு மெச்சச் சிறந்த	தோ
ளாண்மைபெறு வலியுமகில	ம்
ஆக்கும் விதிக்கு முப்போனாஞ் சுவ	சை
யாற்றுந் துரந்தரனுமெ	ன்
றன்னிகரி னண்பனும் ஆகுந்த சரண	ன்
சார்ந்திங் கிராகவன்மே	ற்
ரூவுமன மாமைகள் சிதையைத் தாவென	ற்
சாற்றுவது மென்னையவனு	க்

கின்னவளை யெங்ஙனம் யீருவே னல்லதி லை
பென்றெப்படிப் புகலுவே ன்
எனது மனமொரு புடையினிலையாது ஈஞ்சல க்
திடைகொண்டு மலைகின்ற தே.

(எனத்த)

(வித்திச்சிவன்.) அந்தச் சனகராஜனால் சதானந்தனிடம் உகிதமாய்
வைக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

(இராவணன்.) (சோகநீரால் தொண்டை தத்தலிட்டுக்கொண்டு) ஹா
ஜனகா, வீரத்துவசு, எனதாருயிர்ச்சகனே, இவ்வித கிலேசத்தை, விட்டிடு
வாயாக, என்னிமித்தம், உனக்குச் சோகமினிலேண்டா, யான் நினது பிரா
ணகண்டித சோகாஸ்பதமும் பவிப்பேனா, ஹ, ஹ, கஷ்டம், அஷ்டம்.

சாரணன் அநிக்குமொழி.

மன்னவர்மன்னவா தன்னுருவத்தொடு

கன்னியைவவ்விட உன்னுகின்றீர்கொலோ.

அங்குனமன்றே) பிழ்னை, அன்னவளாகைகொண்ட, பன்னிநிரகரம
ாரன், தன்னுருவப்பினைத்தே, மின்னவடனனைக்கொள்வீர். (இ. திலேன்னைப
'ரிதாபம்.

(சத்தியவிரதன்.) 'சிரித்துக்கொண்டு' ஆத்தகைய இராவணனைப்பற்றி
யோ, இவ்விதம் ஜனகராஜன் உடைத்தனர் ஸஹபாஸ் நரம்ப ஸந்தோஷம்.

(தேவவிரதா.) கேட்கக்கடவாய்.

ஆசிரியவிருத்தம்.

கவிராயகன்கக்கமதிலேயிண்ப்புண்டுகதறினான் மசகந்தா ன்
கால்கைகளுதறினன்பதறினான் மிகமிக்ககண்களைனன்கினு ட்
புவிமீதுநீராய்ப்பெருக்கினுன்பற்பலபுலம்பிவாயாற்கக்கினு ன்
புரித்துமிப்படியுடலைவிலிக்கமுடியாதுபுலிவாய்ப்பசுப்பேறல வே
சவமானவிதமொக்குமிருபதுபுயங்களுந்தலைபத்துமுற்புறத்தா ய்
சாரணன்கணைக்குமேறிப்புறத்தாய்நொந்துசாற்றிமேடுக்கெலியினு ன்
அவமானமெய்தினனடடாவகோவகோ அசைக்கத்திருப்பமுடி யா
அவ்வாக்களைமூன்றுபுலனஜயலீரெனென்றைவதெவ்விதமைய னே.

(இராவணன்.) (கோபாக்கிரகத்துடன்) கெட்டபயலான இப்பிராமண
ச்சிறுவன்றன் கண்டத்தை இப்பொழுதே வெட்டியெறிக்கின்றேன் என்று
குபீரென்றெழுத்து மற்றிருவராற்றகையப்பெற்றவனாப்த் திரும்ப உட்கார்ந்
தனன்.

(வித்திச்சிவன்.) அட்டா நிர்மூடா நின்னாலறியவசமா.

இராகம் பியாகு, ஏகதாளம்.

பல்லவி.

முட்டான்நீயறிவாயோ இவன்பெருமை. (முட்டான்)

அனுபல்லவி.

எட்டானைக்கொம்புமுரித்திட்ட இலங்கேசன் தன்
அட்டானதேசம்புகழ் கட்டானபெருமையை. (முட்டான்)

சரணங்கள்.

வளிவந்துவாயிற்பெருக்க தினந்தினமும்
வாசல்வருணன்மெளிக்க கைகட்டிநின்ற
நனிநுதன் முதுசேலார் எளியார்போலேவல்கேட்க
எளியார்பவனங்காக்கும் வளஸ்ராவணாக்கினை. (முட்டான்)

மேனாடகைலையைவிரற்கள் யீனாம்பதாலும்
வேளோடசைத்தெடுக்க திகில்க்கொண்டுமை
தாறுப்பட்டில்லிடலான் டானகளிப்பாலரன்
காறுவந்தங்கெ ண்டம ஒரு னவ்விவல்கேசனை. (முட்டான்)

(தோவணன்.) வினயத்துடன் இதுமட்டிலுமன்று, வித்திச்சிருவா,
ஸாக்ஷி அந்தப்பரமசிவத்துறல் புகழ்ப்பெற்றிருக்கின்ற யீதெவ்வளவு.
கேட்கக்கடவாய். ஆவதில் ஒருக்கால், ஹோராஷேத்திரத்தில், யான் மகத்
தான சுவமபுந்ரு, மெண்டிருக்குங்காலத்தில்.

விருத்தம்.

மலைமகள் குட்பத்தனங்களின் குங்குமத்தினிற்றேய்ந்த செங்கரக
மலதலத்தா வென்னங்கத்தை வருடிமகேச்சர னம்மதிருடி
மலைநிகர் புயத்திராவணா நீயுமாதவத்தா லினேத்தனையேன்
மலயில் நின்மனத்தினினைத்ததுபெறுவையெனவரம்நல்கினர்மதித்தே.

(தேவவிரதன்.) ஓ எனதாவலுக்குறிய நாவலநண்பனே.
சத்தியவிரதா மேவி நீயுணாத்த, வித மிகவிந்தையே.
என்சொல்கின்றாய்.

கவிவிருத்தம்.

சதிரவன்றிசைமாறிடக்கடிந்த
முதன்மைவீரனாழ்ப்பவனத்திலும்

அதிபனுக்கிதுவுங்குறவாகுமோ

மதவத்திக்குமடிவழுக்காததோ.

(வசனம்) மாகாவீரரில் யார்க்காகிலும், பிரதாபத்திற்சற்று நழுவுத
லேற்பட்டால் அதனாலென்னகுற்ற மேற்படும்

(இராவணன்.) (சின நகைப்புடன்) அதுவென்கொல், பிரதாபத்தில்
நழுவுதலென்று செப்புதல் என்கொல்.

விருத்தம்.

எந்தனுடைப்பலமறியா வாலிவீரனெனைப் பிடித்துக்கக்கமதிற் கொண்
டான்மெய்யே, உந்தியொருமுஷ்டியினு லவனைத்தள்ளி யுதறிவிட்டெதிர்
த்திட வென்சரண்பணிந்து, சந்ததமுமெனைக்காப்பா யெனவேவாலிசக்ய
மதைக்கொண்டதனாற் பிழைத்தான்கண்டாய், இந்தவிதம்நடந்ததிலோபுக
ழ்ச்சிக்கினம் யெனையெடுத்தவிதஞ்சொலிப் பல்லிளிப்பதென்னே.

(சரணன்.) மூடஜனங்கள் மஹா ராஜா திராஜனாகிய இலங்கேச்சுவர
னுடைய பிரதாபத்தைக் கிஞ்சித்தாகிலுமறிகின்றதில்லை.

தரு. இராகம் பியாகடை. ரூபதாளம்.

பல்லவி.

வாலியென்றகுரங்காலேபொருத முன்னாலேவந்துநிற்கவாகுமோ.

அனுபல்லவி.

தாலமேலுலகுமப்பாலும் புகழ்வீரனை

காலகாலனும்பிரதாப சாலிராவணேச்சுரனை. (வாலி)

சரணங்கள்.

பத்துக்கரத்தாற்பருத்தகைலைப் பருப்பதத்தையெடுத்தோங்கி வானிற்
பந்துவிளையாட்டெனவெறிந்தே மற்றப்பத்துக்கரங்களிற்றாங்கி கீழே

வைத்துத்துடையிற் புயத்திலுமப்புத் தட்டி .

வந்தயிந்தமன்னர்மன்னவன்றன் முன்னஞ்சாதுகிட்டி (வாலி)

(நாளும்)

எட்டுத்திக்குஞ்ஜயித்தெட்டானைக் கொம்புமில்லங்கிடமார்பினில் ஒடித்தான்
இந்திரதேவன்முதலானயாவரும் யேவல்புரிந்திடஅடித்தான் இது

மட்டிலுமோபடைத்திட்டான் பலவான

வஞ்சமிஞ்சிடுந்தசான னன்சமரினிற்பஞ்ச லான. (வாலி)

(சத்தியவிரதன்.) தேவவிரதா, போதும், போதும், அவ்விலங்கேசனு

டைய அவமானங்களை ஒளித்துவைத்துப் பேசவேண்டாம். அது மறைத் தாலும் மறைபடுமோ, அட்ட கேட்கக்கடவாய்.

ஆசிரியனிருத்தம்.

அலையாரமெறிகின் றனோவாக தித்துறையிலேந்தாறுகைகளா லே

அனை யாய்த்தடுத்துமற்றைன்னு றுகைகளாலரிவையர்குழாங்கனோ டி
சலமேலிறைப்பதுமென் றுகின்னைந்திடச்சர்வாங்கமுந்துலங்க த்

தலைகுனிந்தவர்கிற்குஞ்சாடையிற் பின்னலைத்தான் றெட்டிழுத்திடுவதும்
முலையின்மேற்றுகிலவிழ்த்திடுமாறிழுப்பதும்முத்தெனநகைத்தார்கட ம்

முதுகினைத்தட்டுவதுமிப்படிப்பலவிதம்முன்னாளிற்ச்சுணைநா ன்
நலமாசவினையாடிமுகிழ்கின் றவேளையிலநாட்டமர்மத்தினோ டி

நாடியவிராவணன்காவலுட்பட்டவிதூநாடெங்கும்நன்கறியுமா ல்,
(இராவணன்) வசனம். அந்தோ அந்தோ அந்தநீச்சத்திரிசங்குவின்யா

சனைக்குகந்த சீர்கெட்ட முனியின் சீடனாகிய இந்தச் சின்னப்பயல் அம்மூட
னைப்போலவே புலம்புகின்றனன். ஆதலின் இவன் இராக்கதராற் சங்கரிச்
சப்படவேண்டியவன்.

(தேவவிரதன்) வசனம். ஒ ஒ உத்தமச்சக, சத்தியவிரதனே, அஃது
நிற்க, நிற்க, இங்ஙனம் என்னுரை கேட்கக்கடவாய்.

தரு. இராகம் கேதாரகௌனம். ரூபதாளம்.

பல்லவி.

இலங்காதிபனுக்கோ இழிவெடுத்துணாக்கின்றாய் யேற்குமோடாபேரடா.

அனுபல்லவி.

கலங்காமனத்தோன் கைலைதன்னை கல்ல
பலங்கொள்கைகளாற்றாக்கிப் பந்தாடின வல்ல. (இலங்)

சரணங்கள்.

எங்கும்வீரையஞ்செய்து எமபுரிக்கிலங்கேச	ன்
எய்தினறெருக்கா	லன்றே
அங்கங்குள்ளதேவர் அசுரர்களையாவ	ரும்
அதிவியப்புடனெதிர்	சென்றே
எங்கள்பெருந்தவமின்றேலபித்த	தென்
றியம்பியிதுவிது	வென்றே
தங்குநற்காட்சிகளெல்லாங்காண்	பிக்கச்
சரிசரியெனக்கண்டு	கின்றே

பங்கநரதண்டனை கொண்டாண விடுவிக்க
பாதம்பணித்தவர்கள் பரிவுடனே துதிக்க
பொங்குங்களிப்பாலவன் சிங்கம்போற் கர்ச்சிக்க
பொல்லாயெமன்கீழ்வீழ்ந்தானெல்லாருமே நகைக்க. (இலங்)

அனுதினமுஞ்சூ கணம்மிக வாடி
அரக்கர்பதியின்றயை நாடி
இனமாய்ப்பூங்காவனநீர் இறைப்புமுத லாய
ஏவற்செய்து கைகால்புண் னாடி
தனதாம்பதிசெல்வரின்னமுஞ்சூரி யன்
றான்பயந்தே யொளித் தோடி
மனதேங்கிடத்திசை மாறிச்செல்கின்ற னன்
வரமும்உரமும் பெற்றான் கோடி
தனதன்பாற்புட்பகத்தை தானப கரித்தான்
தடமார்பினிவ்வெற்றி மாலையைத் தரித்தான்
முனிவுடனகிலமும் நடுங்கவார்ப் பரித்தான்
மூன்றுலோகமும் ஓராங் காணியாய்ப் பரித்தான். (இலங்)

(வசனம்.) அகோவகோ ! யாவராலும் வழுத்தற்கொண்ணு அளவிற்
ந்த வரிசையையுடைய அவ்விராவணேச்சுவரன் புகழ்ச்சிசெய்தற்கருகனன்
ரே, ஆகையால் இதழ்த்தக்கவனன்று.

(வித்திச்சிருவன்) வசனம்.) நன்று, நன்று, தெகவிரதா, நன்று,
நன்று, இனிமையான நின்வார்த்தையினால், ஆனந்திக்க யோக்கியனாக ஆகி
ன்றாய்.

(சாரணன்.) இவன்மட்டுமன்று பின்னையோவெனில்; இவன் யாவ
னுடைய சீடனே அவனுமேயாம்.

(இராவணன்) யாவனொருவன் அச்சனகராஜன் தன் சேர்க்கையை
அடைகின்றானே, அவனும் யெனக்கெவ்விதத்திலும் இவ்வுடன்றான். ஏன்
செண்பகமலர்களின் சேர்க்கையால் அகருடலையும் வாசனைபொருந்தும் அத்
தன்மையேயாம்.

(சத்தியவிரதன்.) அடடா, ஏன் வீண்வாக்கலாகப் துதிசெல்பயன்,
வீண் காலதாமித்தானாகின்றது. யாம் குருகுலத்தையடைவோம்.

(என இருவரும் சென்றனர்.)

(இராவணன்.) யாரும், இக்கௌசிகி தீரத்திற் கலங்காரமாய்விளங்
காநின்ற இப்புக்கவனங்களின் மார்க்கத்தோடேசென்று ஆங்காங்கே தென்ப

இன்று பற்பல அற்புதக்காக்கிகளையும் அதிரகசிய ஸமாசாரங்களையும் நன்கறிந்துகொண்டே, அம்மங்கையர்க்கரசி ஜானகியைப்பெற்ற வள்ளல் ஜனகன்பாற்செல்வோம்.

பற்றிருவர். மஹாராஜன், சித்தமெப்படியோ அப்படியே.

என எல்லாரும் சென்றனர்.

முதலாவதங்கமுற்றிற்று.

~~~~~

இரண்டாவதுங்கம்

ஆரம்பம்.

அப்பால் அத்திரிமாமுனிவரும் அவரது பத்தினியாகிய அக்ருயாதேயரும் பரவெரிக்கின்றனர்.

அத்திரி சொல்.

ஞானவிளக்கம்.

பிரயம்மன்பது சத்தியங்கோவிந்தா, பின்னுளதெல்லாமனித்தியங்கோவிந்தா, சற்குருபாதத்தைச் சாரடாகோவிந்தா, சாத்நிரத்தைத் துரத்தன்னடாகோவிந்தா, சாதனங்களைச் சாரடாகோவிந்தா, சார்தால்மெஞ்ஞானத்தடைக்குமேகோவிந்தா, இத்தமெஞ்ஞானம் வந்தெய்திற்கோவிந்தா, யேகஜைக்கியபாவையெய்துங்கோவிந்தா, அந்தச்சோதினை யடைந்தாற்கோவிந்தா, அல்லற்பிறவி யகற்றுமேகோவிந்தா, சுகாதீதமாமதனிர்கோவிந்தா, சொல்லமுடியாச் சுகங்காண்கோவிந்தா.

(அத்திரி.) என் காதலுக்குரிய மாதருமையே.

(வசனம்.) வேள்விசெய்யப்போகின்ற விசுவாமித்திரமுனிவராலழைக்கப்பெற்றபடி அவரது ஆச்சிரமஸ்தானமாகிய இவ்வனத்திலுன்னுடன் வந்துசேர்ந்தேன், சரியே, ஜனகமஹாராஜனுடனிருந்து வந்திருக்கின்ற ஜானகிக்கு ஏதேனும் அபூர்வமான வஸ்துக்கள் பென்னியிருக்கின்றது.

(அநருயை.) சரணஞ் சரணம் முனிநாதரோ என்பாலிருக்கின்றதன்
றே.

விருத்தம்.

எக்கராக்கதாற் பீதியியற்றப் பட்டாலு யானு ி
தக்கதங்கற் பினின்றுஞ் சலித்திடார் தரித்துக்கொண்டால்
முக்கியபலனு மென்ன மொழிந்தென்பாற் றேவியீற் ச
சுக்கிலநிறத் தின்பட்டுந் ஞாயங்கராக முந்தா ன்.

(அத்திரி.) வசனம். நன்று, நன்று, ஸபாஸ், ஏன், கேள்விப்படுகின்
றேமன்றோ, இராவணனென்ற இராக்கதன்வந்து ஜானகியை யாசிக்கிறதற்
கெத்தனப்படுகின்றனென்றோ, ஆகையாலிவை அவட்கவசியந்தான் நன்று,
நன்று மெத்தஸந்தோஷம்.

(எதிர்நோக்கி.) ஒ! இவளார், கரங்களில் தாமரையில்கள், தாமரைத்
தண்டுகள், தாமரைமலர்களிவைகளைக் கொய்துகொண்டொருத்தி வருகின்
றாள்.

(அநருயை.) பார்த்து.

விருத்தம்.

துய்யநாளமு பில்லகளுங்கொ ணர்ந்திடுகந்தா ழுனையின்றோ டு
தையயலாளிவன் சுசரிதையெனும் பேர்தவழத்தவ ளாகுமாலதனும்
செய்யஜானகி மதனச்சுரத்திலோ செபுகளுநடுப் பகற்சிநற் த
வெய்யிலுற்றிடு விதத்திலோநனைக் கிறேன்வேதைகொண் டுமல்கிறு
ளென்றே.

(அத்திரி.) ஞாபகம் ஒர்ந்துகொண்டு ஆ, ஸகி, ஆம் ஆம். மதனச்சுரத்
தினற்றான், சமாதியிலிருந்த பென்னால் முன்னமே நன்கறியலாயிற்றன்றோ.
எவ்வனமெனில்,

விருத்தம்.

சனகசுனதயொருசமயந்தூய்க்கின்றத்தின்மாரன் னனைப்போ ல
கனவிலதிசுந்தரமாங்காத்திரனாங்காத்திராமனைக்கண்கண் டு
மனதவன்பாற்சென்றிடவுஞ்சகலகன்மங்களிலுட்கிடையின் றி
பனிநறுப்பூப்பாயலுற்றான்பங்கியர்காப்பாற்றிடவும்பாவைநல்லான்.

(நல்லதிருக்கட்டும்) யாம் ஜனகராஜனது பக்கல்சார்வோம்.
என்று சென்றனர்.

(அதன்மேல்.) வித்திச்சிருவ சாணருடன், இராவணன், பிரவேசித்
கின்றனன்.

(இராவணன்.)

விருத்தம்.

எவளுடை பெய்லெக்கண் ஹற்றிரகியும் வெட்கின்றாளோ
தவண டேச்சான் லென்ன் தனினின்று மெவள்வந்தாளோ
அவடனைக் காண்டிபளிப்போ தென் டேரு விரோவானந்தக்
குவிபலற்பு கங்கராகக் குடித்தொழுகின்ற துள் ளே.

(வசனம்.) அநகால் அந்சந்தரங்ஙியை இப்பொழுதே பார்த்தவோ
மஃபதவசியம் அந்வ. அக்கொள்கிராச்சிராத்திற்கெவ்வழி செல்லலாகும்.

(சாரணன்.) மகாராஜனே, இதோ இந்த விகங்கதாடவிக்குத்தென்புற
ம், அந்தத்திம் சாரணணிபத்திற்கு வடபுறமார்.

விருத்தம்.

குரவகந் றெக்குட்டாங்கு கோங்குர சாலதா ல
தருவினாநகளுக்கு காய்பட்டசார் மணற்பாறை சென்று ல்
ஒட்டெ ட்டு பணத்தகொங்கைக் கீரவாணி தனைக்கா ண
ஒருமக ட்டப் பொழுதுங்க வயர்ந்ததாம் வேந்தர்வேந் தே.

(வித்திச்சிசுவன், ஜாஜாதிராஜனே, இங்ஙனம், இங்ஙனம்.
பூவரும் நடக்கின்றனா.

(இராவணன், வசனம். சாரண, இக்கொள்கி தீரத்திலும், நத்தனவொ
ருக்கின்றதே.

(சாரணன்.) அன்று, அன்று.

விருத்தம்.

கலகலெனப்பிகங் களவளர்ந்தோங்குதேன்மாக்காவுகளும்வகுளமலர்க்
கதம்வீசும், உலகனிலனு துதலுமிகீங்காரத்துயர்பிரசத்தொனிடீரற்றும்
ங்கும், குலவக முகாதிகளும்வாழத்தோப்புங்குளுருளெனுங்குளிரிழலு
ம்கக்கொண்டாட்டம், நலமுழமங்விருடியின்சீருடசத்தானம்நன் றுநன்று
னந்தம்விளைத்திடும்க்கானம்.

(வித்திச்சிசுவன்) வசனம். அகோவகோ! இம்முனியாச்சிரமஸ்தான
ங்கள், யென்ன, பென்ன அழகாயிருக்கின்றன.

இங்ஙனம்,

விருத்தம்.

உயர்கமுக்கங்களினுபழக்குலைகளுதிரவனக்கதலிகளொழங்கா ய்
சுயபழக்குலையின்கனம்பொறுக்காதுதுவண்டனவந்துவந்தல வ

நயமுறுந்தேமாங்கனிகணிறைந்தனநன்மரத்தடி யிற்சுமரிய
சூயசெயம்பெறுசெவ்வினீர்கள் குலங்கத்தெங்கினங்க ளோங்கினவே.

(—) (திரை) கொச்சகம்.

சீலவதி யென்றேழி சித்திரம் பொருத்திட

கோல்மய சாமான்கள் கொண்டுவரப் பேயினள்

மேலுமென் வெப்பாற்றுதற்கு வெண்ணெரினங் கைய்துவரசு

சேலெனுங் கட்சுகநிதைச் சேடியளுஞ் சொந்தனாள்

(அவர்கள், என்னைவிட்டுப், பிரிந்ததுமுதலாய்)

சுலிவிருத்தம்.

வகாங்கி ய்வென் நெனை எண்ணி

மாகாம் பிரியமன்மதன் வாட்டு

பாகா ரின்மொழிப் பாங்கிய சாண்கை

னாகா வினியென் செய்குவனா சதி

(இராவணன்) கேட்டு.

விருத்தம்.

காமவேட்ச் சாஸபோகக் கலவியன் படனென

கோமள அவ்வியக்த சூரிந்தூரதப் பெருக்க

தோமறம் உட்கொண்மகந் தத்தளிர்க் கவநா

மாமரக் குயிற்பேடின்றன் வார்த்தைய தாகுங்கொல்லோ.

(சாரணன்) வசனம். மகராஜ, அக்கரங்கடங்கியும், அதனைத்தெளி

வில்லாமலும், ரமணியமாயமிருப்பது, பிசுபத்தமன்று, பின்னையவெனில்,
நனைக்கின்றேன், அழகிய சாரிகைகளின் சப்தமென்றே

(—) அடுத்ததிரை.

விருத்தம்.

கன்னற்சிலவேட் காமவிபோ கருதிப்பணிவன் காலிணை யே

இன்னற்புரியே லொருதினமு மெழில்சேர்விகித படத்தினிலெ ன்

மன்னற்பெருமான் றனைக்கண்டு வந்துன்பொருட்டென் வல்லுயிரை

முன்னர்ப்படைப் பேளுன தினுல் முனியேல்முனியே லொருகணமே,

கொச்சகம்.

நாயகனில்லாவேளை நாடியெனைப் புண்படுத்த

ல்

ஞாயமுண்டோடாபாவி நானிலத்திற் பெண்ணென்றா

ற்

பேயுமிருங்காதோ வென்றிராணேசன் வந்ததற்பி
காய நிலா சின்னமர்த்ததை காட்டுவை நீயேயனன்
(இராவணன்) கேட்டு, ஹ. ஹ.

விருத்தம்.

மல்லவாணி உத்தர சகிச்சவொண்ணுது மாவிரசப்பரவசமாய் ச
 ிசுசுல்லிணி மனம்பிப்பலம்புகின்றொரு சுந்தரிதுவனையாறென் தே
 டுல்லால் நகரணல் வேண்டிமால் மொழியாலொப்பிலம் பூவையைக்குயில
 ிவல்லலாற்றிசி பவனத்தினிலுறெழின் றிக்கவனாகுவளியி னே.

காண்க. ஆகையால் அச்சச்சந்தரி, இன்றொன்று துலக்கமாய்க் காண்க. உண்மை.

சாரணன், மஹாராஜன் கட்டளைப்படியே (என்ம போய்ச்சுற்றிப்பா-
-த்து, திருமயவந்த, அதிலியப்படன்) மஹாராஜா, ஒன்றம் புலப்படவி-
ல்லை, யாதென ரமணீயசபத்தின் வழியாய்ச்சென்று சுற்றிச்சுற்றிப்பார்-
த்தும், அவ்வொரு புகளும் தென்படவில்லையே.

இராமனா, ஆச்சரியத்துடன் 'தானே எழுந்து சுற்றிச் சுற்றிப்பார்த்து, திட்ட... (வசனம்.)

அரச்சா, அரசுத் துறாத்திட்டத்திலும் நன்றிப்புலன்படவில்லையே, நீதென்னவ
ம்பதும், துடிக்கண்புலும் வாய்திறந்துரைக்குங்கொல்! ஒன்றுந் தென்படவில்லை
மே, அரசுசாய்விசைநயம்,

தரு. இராகம் தருபார். ஆதிதாளம்.

பஸ்ஸி.

காதுவழி இன்பநாதம் புகுந்தென்னைக்காமன் கனை க்கிலக்காக்குதே.

அனுபல்லவி.

மேதினிமயமாயோர் மாதரசி யிருந்
விரகமாயிருகின்ற உரைகள்யென்னைந்

சரணங்கள்.

ஒருத்திமற்றொருவனை நினைத்துக்கொண்டிருக்கவு	ம்
ஒண்டொடியவளை நானுள்ளத்திலிருக்கவு	ம்
கரத்திலம்பெடுத்தெனைக் காமனுங்கருக்கவு	ம்
காணப்படாவடிவின் ளிவனருக்கவு	ம், (காது)

புதுமையிதெங்குந்காணே னிதுவரையிலு
பூமிசடமாச்சதுதே பொருந்தப்புகலு

கதையோகனவோவிழி கண்ணைப்பகலு	மோ
கருத்துமயக்கும்அல்ல காமன்விற்கொலு	மோ. (காது)
பிரியாதுராம்கொண்ட கொள்கைபோ	ல
பெண்ணொருத்தியுங்கொண்டனனோ ஒருஜால	ம்
விரகங்கொண்டுக்கின்ற மென்றூலினற்சா	ல
விழிகளோக்கிடத்துடிக்கின்றதி சென்னகோல	ம். (காது)

(—) அடுத்ததினா.

தரு, இராகம் கமாஸ், சாப்புதாளம்,

பல்லவி,

மன்மதாயேன் வன்மம்	சம்மா
வாதுசெய்வதுத, காதுகாண், மயங்கிறேனடா,	(மன்)

அனுபல்லவி.

தன்மமா யென்கன்மமா	ரி
தஞ்சம	டா
கெஞ்சமென்மே	ல்
வஞ்சமி	லை
என்செய்குவே	ன். (மன்)

சுபணங்கல்.

சொல்லச்சொல்ல வில்லைவளைத்	து
துடுக்காய்க்கூடர் சரங்கள் தொடுக்கிறாய	டா
வல்லவர்தாம் இல்லாவே	ளை
வந்துமிச	த்
தொந்தரித்தா	ல்
உன்றன்புக	ழ்
சிந்தும	டா. (மன்)

சின்னஞ்சிறு கன்னிரொன	ன்
செய்வதினன் செய்யாதேடாசெய்திடி	லோ
அன்னபாவம் உண்ணவிடு	மோ

அருநாக	த்
சுருந்திடுவா	ய்

ஜானசிபரிணயநாடகம்.

௫௫

சரியல

வே

பொறு பொறு

நீ

(மன்)

கொச்சகம்.

சஞ்சமெனயான்சொலியுஞ் சற்றுந்தயையில்லாம ல்
வெஞ்சரங்ளேவுகின்றான் மேனியெல்லாங்கோகுதந் தோ
பஞ்சசுரனெஞ்சமென்ன பாறங்கல்லோ இரும் போ
கொஞ்சமிறங்காததென்ன கூருவேளே விதி யே

மேற்படி கொச்சகம்.

பாவினதனேவேவிப் பங்கப்படுத்துகின்ற ன்
கூவிக்கூவிக்கதறிக்கூவியும் நீ யிப்பொழு தே
தாவியிருவாராமற் றுமதித்திருப்பதென் னே
மேலியென்வலவா விறைந்தெழுந்துவாரா யோ.
(வசனம்) ஆ. பரமதயாளுவே. ஆ. அனங்கவாதை சகிக்கவசமா,
ஆ. பெண்ணாவிதுறக்கின்றேன், மகத்துரோகி யென்னைக்கொல்கின்ற
ன் ஆ. பிராணேசா, சமுதியில்வந்து, மதனவாதை விலக்கினாலாகாதா, வா,
உ. வென்றலாயும் வன்னெஞ்சு படைத்திருக்கின்ற பாதகா, வாராததென்.

தரு. இராகம் உசேனி. ரூபதாளம்.

பல்லவி.

வருவாயோ வரமாட்டாயோசாமி நீ. (வரு)

அனுபல்லவி.

கருணைப்பெருங்கடல் கண்ணாளனே அடா
சரணம்நீயல்லால் விடந்தானாகுங்கலந்திட. (வரு)

சரணங்கள்.

தப்பிவிமதப்பயல் வைப்புவரம்பிலாம ல்
தையதாகிணியமென்ற யிடத்திலும்நில்லாம ல்
செப்புமென்மொழி செவிக்கொப்பாதகலாம ல்
சீறியம்பிறைக்கொன்ற மீறியட்டிசொலாம ல். (வரு)

பாலனமும்பிசைந்தே சோலைக்கனிரசந்தே ன்
படைத்துணென்றாலுமோங்கரித்து மிக்கச்சந்தே ன்
காலுங்கையுமசந்தேன் மேலும்பச்சப்பசந்தே ன்
கனதனங்களுசந்தேன் கலந்தணையவிசைந் தே. (வரு)

(ஆ) பாவீ, வதைக்கின்றனே.

கலிவிருத்தம்.

சரணமென்றினிதாய்ப் புகழ்சாற்றியும்
கருணையற்றவன் காமன்வருத்துறன்.

(சாரணன்) வசனம். அகோ வகோ! திரும்பத்திரும்ப, யாதொருபிடி
மானமில்லாமல் இன்சொற்களெங்கிருந்தோ கிளம்புகின்றனவே, இதுவெ
ன்ன விந்தை.

(இராவணன்) அந்தோ வந்தோ அடுக்குவசனம்.) மாகமதிற்கிற, மே
கமுமின்றிவை, போகமழையமு, தாகப்பொழியதே.

தரு. இராகம் ஆனந்தபரவி. ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

என்மாயமடா ஓகோகோ இனிநான் எப்படிச்சகிப்பேனடா. (என்)

அனுபல்லவி.

அன்னியாயமோ, இன்னிநாதமென்

ஆவிதுடிக்க விப்பூவில்வெடிக்குதடா. (என்ன)

சரணங்கள்.

ஊருமில்லைப்பேருமில்லை உருவமுமில்லை	சே.
ஒருவனக்குயிலவெட்கி யோடவங்கல்லை	சே.
நீராயுருக்கிடவுஞ் சொல்கின்றசொல்லை	சே.
நிகரற்றபெண்மணியாய் நீனைக்கின்றேன்தொல்லை	சே. (என்ன)

ஆளுலம்பெரும்பாவி யானேனேநா	சே.
அடவியற்றேன்மாறி பொழிந்ததெனத்தா	சே.
தனவின்மொழிதனைச் செவிகளிற்கேட்டே	சே.
திவியமடமயிலைக் கண்களிற்காணே	சே. (என்ன)

இவன்சொல்லம்புகளென் செவிகளிற்பாயவு	ம்
எழில்மன்மதன்கைகள் பூங்களை யெய்தோயவு	ம்
திவலைசுகமின்றினான் யெண்ணியெண்ணித்தேயவு	ம்
தெய்வமிசைத்ததடா அய்யோநான்மாயவு	ம். (என்ன)

(வித்திச்சிசுவன்) வசனம். அட்ட, அருத்தவர்களினாச்சிரமத்தானங்
கள் அடங்காமகுத்துவமுள்ளவையன்றோ,

(—) (அடுத்ததினை) ஷே கலிவிருத்தத்தொடர்ச்சி.

தருணமீதாலந்தான் கதியாங்கொலோ

(எல்லவருங்கேட்டு) வசனம். ஆ, ஆ நிச்சியமாய் நமதக்கங்களுக்கோ
சனாயாய், எம்விதமாய் செய்துகொண்டோ, ஒருத்தி விரகதாபத்திற்காற்
றது புலம்புகின்றனனென்பதிற்கந்தேகமில்லை, ஹ, ஹ கஷ்டம் கஷ்டம்.

(தினாச்சிலையைத்தள்ளிக்கொண்டு.) தாமரையிலே, தாமரைத்தண்டு,
தாமரையல்ல, இவைகளைத்தாங்கிய கரத்தினளாய், சுசரிதையென்ற சுகி, பிர
வேசித்து,

வன்னொருயர்ச்சுகி, வேண்டாம், வேண்டாம் அம்மங்களவாச்சியம்,
மங்களவாச்சியம் புக்குகி.

(அப்பால்.) தபரிச்சமனமுற்ற ஜானகி பிரவேசிக்கின்றனள்.

(சுதை.) ஷே கலிவிருத்தத்தின் கடையடி.

சரசநாதன்றினைக்காண் சுக்ங்கொலோ,

வானக்கவெப்பற்றினள்.

(சுசரிதை.) ஆ, ஸகி, ஆச்சுவாஸங்கொள்வாயாக, ஆச்சுவாஸங்கொ
ள்வாயாக.

(என.) தாமரையிலேயால் விசறுகின்றனள்.

(இராவணன்.) ஹ, ஹ, ஹ.

விருத்தம்.

வளிகந்துவகச் சேடியன்னவளை மாட்டினின்றிலை கொடுவிழித்
தெனியுறச்செய் முயற்சியால்நாதனைச் சிந்தித்தாள் சேரார்த்தனடிண்ணம்
அரிவின்றாறுடை யனங்கவாழை கொளவடனைக் கண்டிடவெனக்கே
வளைநற்புண்ணிய மிலைவிதனமேன் வெடிக்குறல்வலும் நோக்கிடவே.

(சாணன்) வசனம். அவளோ, கட்டிலன்கட்டுச் சற்றுந்தென்பட
வில்லை.

அவளது சுகியோ, நன்றாய்க்காணப்படுகின்றனள், ஆச்சரியமாச்சரியம்.

(வித்திசகுபன்.) அஃதும் அடையே, அறியலாகும்.

(சுசரிதை) வசனம். ஆ, ஆ, கெட்டதுகாரியம், இவளுக்குத்தாபம்மே
னமேலுமதிசுறித்து விட்டது.

ஆகையாலிப்பொழுது சந்தணத்தளிகளின் ரஸங்களினால் இவளுடம்
பை நனைக்கின்றேன், (என்று கரங்களினால் சந்தணத்தளிகளைக் கசக்குகின்
றனள்.

(இராவணன்) விருத்தம்.

வன்னமானோக்கி தேகமார்த் தவங்கவர்ந்த தென் று
தன்னியல் மருவிடாத சந்தனத்தளிர் கடம் மை
கன்னலிற் கனிந்ததிஞ்சொற் கவர்சரு சேடிமா து
துன்னுகை யேந்திரத்தாற் றுன்பஞ்செய்துன்ற டுண்ணம்.

(சசரிதை) கசக்கிப்பிழிந்து வசனம். அடி சசி, இந்தச் சந்தணரஸத் தால் நனைத்ததில், வதேனும் சுகம்பிறந்ததோ, சந்தணைத் தெளிவக்கிடமுண்டோ, தையலர்க்கரசியே.

(சீதை) சற்று தெளிந்தவளாய்.

சிங்கராக்கவி.

உற்றவென்றோழியர்க், கெத்தனைபே றுதான்
மெத்தமெத்தச்சிர, மத்தைவிளைப்பேறு.

(சசரிதை) சிங்கராக்கவி.

தாளத்தனத்தினாய், நாளேத்தினத்துன்ம
ஹான் றனைக்காண, வேளைவந்திட்டதே.

(அப்படியாய்க் கேட்கப்படுகின்றதன்றே.

(சுரணன்.) இவளுக்கு வல்லபன் யாவன்.

(இராவணன்.) புண்ணியஞ்செய்தவன் யாவனோ, அவனே யாம்.

(சீதை) சிங்கராக்கவி.

இன்றுயிர்தங்கிடி லன்றோ அடுத்தநாள்
நின்றென்கணாளா தன்றனைக்காண்கலாம்.

(இராவணன்) விருத்தம்.

எவனைநனைத்துமதனவாதைஇன்னவளெய்துகின்றாளோ
அவன்மிகப்பெருந்தன்னிய நெனவரைவோமாளு ள்
ருவனைக்கண்ணிஇவளைமருவிக்கூடாதது ள் லே
சவலமில்லைத்தவமில்னவன்றானேயென்சொல்வே னே.

(சசரிதை) வசனம். அடி யென்றோழியரசே, அங்ஙனஞ் செப்புதல டைவன்று, சித்திரத்திலங்கும், நின்வல்லபனைப்பார்த்துக கொண்டிருந் தினமுங் கழிப்பாயாக.

அப்பால். சித்திரசாமான்கள்கொண்ட, செங்கரத்துச்சீலவதி, பிரவே சிக்கின்றனள்.

(சீலவதி) விருத்தம்.

மெய்யியர்த்திடவும் பெண்கள்விரகநோய்கொண்டோம் ம
 மெய்களை சகியுமென்ன இறைச்சலிட்டமுவர்கொல் லோ
 மெய்கணவாவாறென்று வெளிவிட்டுவிளம்புவார்கொ ல்
 கையிலைமறைவுநோர் காய்மறைவுகள்வேண்டா வோ.

(வசனம்.) கல்லகம் நங்கைக்கரசே, ஈது சித்திரப்பலகை, இவை சித்
 திரசாமான்கள், என்மென்பதென்க.

(சுசரிதை) வசனம் எனநாருயிற்றேழிநல்லாய், எப்படியாவது, சற்று
 எதிர்ப்பத்தை வகித்தொகிப்பென்டி, சித்திரமெழுதுவாயத்திரவியியினும்.

(சீதை.) ஆவனென்டி, சித்திரப்பலகைமுதலிய சாமான்களை வாங்கிக்
 கொண்டி, சித்திரமெழுது ஆரம்பவித்தென்க.

சுசரிதை, சகி.

அடுக்குமொழி.

சித்திரப்பத்திரிக்க யித்தனை திகைப்பதேன்
 வித்தியமானகைச்ச மர்த்தெங்கேபோச்சுதடி.

(சீலவதி.) சகி, காந்தாய்.

அடுக்குமொழி.

அப்படிக்கல்லவடி, முப்புவனதிபனைச்
 சொப்பனமொத்தலவோ, ஒப்பமாய்ப்பத்திரிப்பாள்.

(வசனம்.) பதோரு மகானுபாவன், இவளுக்குப் பிரத்தியக்ஷத்திற்
 காணப்படவில்லையன்றே, யாதொருமன்மதனால், சொற்பனத்திற்றானே கா
 ண்பிக்கப்பெற்றிருக்கின்றன.

(சாரணன்) மகராஜ், வசனம். மகாபாக்கியசாலிபாக வர்த்திக்கின்றீர்.
 அன்றியேல், திரிலோகாதிபனும் மகானுபாவனயிருக்கின்ற, ஒருவன், தாங்க
 ளன்றி திரிபுவனங்களிலும் மற்று யாவனிருக்கின்றான்.

(இராவணன்.) ஆம், ஆம், எனக்குங்குதூகலந்தான், மேற்கண்டறி
 வோம்.

(சீதை) வசனம். ஆ! மதனவாதை சகிக்கவசமா, அந்தோ, அந்தோ,
 பாவி வருத்துகின்றான், ஆ! அனங்கதேவா, அபலயாகிய, என்னிடத்தும்,
 அடஞ்செலுத்தலாகுமா, யான் இம்மடலெழுதுமட்டும், வருத்தாதே, வருத்
 தாதே, மன்மதா.

ஜாவளி. தரு. பருலன்னமாட்ட, நம ஒத்து, என்ற வர்னமெட்டு.
இராகம் இந்துஸ்தானி காபி. ரூபதானம்.

பல்லவி.

இதுவோஉன்னீதி என்மேற்சினமேளோமன்மதா. (இதுவோ)

அனுபல்லவி.

அதிபாவமுண்ணவந்து அடையலாகு மே
பதியில்லாதததியிலென்மேற் பாணம்விடுத்தானேருமே. (இது)

சரணங்கள்.

செஞ்சிச்செஞ்சிரானயந்துங் கிருபையல்லையே சுமா
வஞ்சிரானென்செய்வேனோ வாதுசெய்தாற்றொல்லையே. (இதுவோ)

கொன்றிடவே, நீதுணிந்தாய், கொஞ்சங்கேளடா, ப-லி
நன்றன்மபெண், பழிபொல்லாது, நாளைஉணக்காளடா. (இதுவோ)

சரிபலங்கொண்டாரிடத்திற், சார்வதேவீரம் அம்பே-
திரமையில்லா, ஸ்திரீயென்மீது, தீங்கிழைத்தாலென்சாரம். (இதுவோ)

கொச்சகம்.

ஒகோ வம்மம் ஒருவாறென் சோபமெல்லாம்
போகாது போச்சுதந்தோ போனதுகாண் லச்சையுமே
காகா மதச்சுரமே கணப்பொழுது வாட்டாதே
வாகா யென்னாதன் மடலெழுது வேளைமட்டே.

வெண்பா.

பெரிதாமெனது வெட்கப் பீடொழித்து விட்டேன்
அரிதாயுரத்தை அடைந்தேன்—சுரமே
விரும்பிக் கணமளித்த மேற்புண் ணியத்தை
நிரம்பெய்திடப் பெருவாய் நீ.

எனக்கொஞ்சம், வனாகின்றனள்.

(இராவணன்) விருத்தம்.

ஒவியப்பலகை யுற்றிடுவகை னொளிப்பெரு மிடந்தொருமொழுங்கா ய்
மேவினபெனது விழிகளுக்கிலக்காய் விளங்குகின்றன அந்தலிதம்போ ல்

ஆவலுற்றிடுமென் செவிகளுக்கமுதாயன்பனைவகாசின்ற வெழிற்சேர்
பாவைநல்லாளிக் கங்கணவரவம் பகர்த்திடக்கேட்டனன் பரிந் தே.

(சீதை) வசனம். சகி, சுசரிதாய், கைவருந்தப் பிரயாசைப்பட்டும் இச்
சித்திரத்திலவனென்ன பிரயோஜனமென்றிலச்சிக்குன்றதென்மனம்.
என்று கண்ணீருகுத்தனள்.

(இராவணன்.) ஆ, ஆ, இவளோதனஞ்செய்கின்றாளென்பது, தின்
ணம்

எங்குமெனில்,

விருத்தம்.

கண்ணிரிற் புலன்படாத காரிகை கண்மைசேர்ந் து
வண்ணக்க போலக் குங்குமத்தினிற் புரண்டுகஞ்சு த்
துண்ணிலத் துழல்வண்டென்னத் துளிகள் சொட்டிடுதலா லே
திண்ணமாய் ரோதனந்தான் செய்கின்றா ளிதென்னகா கழி

(சுசரிதை.) சகி, சும்மாவிதனிக்கவேண்டிவதில்லை, நாயகனை வெகு
சுப்பம். அடையலாகும்.

(சீதை) தெட்டர்மொழி. கருத்துயர்விடுத்தாக், கண்களைத் துடைத்து,
சுண்ணைகளைத்துக், கணவனைத்தொகுத்துக்கனிவுடன் திரும்ப, வரையலாயி
றாள்.

(சீதை) ஆகாயம், வசனம். சுசரிதாய், நமதுயிர்த்தலவிக்கி, இந்
சுப்பருடலிடத்தாண்டாய ஆசைகள் அளவில்லாமல் வளர்கின்றன.

எங்குமெனில்,

கவிவிருத்தம்.

ஒளிக்க போலங்கள் புளக முற்றிட
உளமதின் மிக வுன்னி உன்னியே
தளிக்கர விரற் சஞ்ச வித்திட
களிகொண் டெழுதிக்க கண்களி லொத்துறள்.

(சுசரிதை) வசனம். எப்படி, சொற்பனத்திற்கண்டனளோ, அப்படி
யே, எழுதவேண்டுமென்றிவட்கப்பிராயம்.

(இராவணன்) வசனம். ஆ, என் மனமே, ஏனதற்குள் சஞ்சலத்தை
அடைகின்றாய், மென்மேலுங்கண்டறிவோம், சற்று சலியாதிருப்பாயாக.

(சீதை) எழுதியுமட்டிற் சித்திரத்தைப்பார்த்து.

(தன்னுள்) வசனம்.

குவலையம்போன்ற நீலாங்கமும், காதுவரை நீண்டகண்களும், கடைக்

கண்ணிவப்புகளும், தீர்க்கப்பயங்களும், அட்ட, அவனே இவனென்று சொல்
லும்படியாயெழுதப்பட்டிருக்கின்றது.

(அளவற்ற களிப்புடன்.) இங்கிப்பொழுது

சந்தவிருத்தம்.

மாணம்கரத்திலொருகார்முடிவரைக்கிநிசர்வாகிருபயத்திலணிசே
தூணிசுள்பொடிச்சிலதமாப்பிலுமணாக்கினியசேதிகொடருப்பையதனற்
பேணணியெழிற்பெருமவஞ்சியுமமைப்பன்முடிநிபதுமத்துளளியோர்
சேணியில்முளைத்துமுளையாசதுமெனக்கவினைவீசைகடிருத்திடுவஞல்.

(என்று) திரும்பவும் எழுதுகின்றனள்.

(இராவணன்.) சித்திரத்தை, நோக்கி, பெருஞ்சுவாசத்துடன்.

(தன்னுள்) வசனம்.

ஆ! இது வேறுய்க்காண்கின்றதே, என்பாழ்த்தமனமே, நன்னதுகோ
றிக்கை வீணுய்முடிந்ததே.

அட்ட,

விருத்தம்.

ஐந்துநாற் காங்குளில் லனானமொழு பத்தில்
சிந்திரக் கொம்பினங் கடிசெழுநு மாப்பனில்ல
கொந்தின மெய்யன்பால் சூமரனிரண்டு வாய
சுந்தரனிலேனோ வேந்தாய்த் துலங்குகின்ற னென் சொல்வேன்.
(சினை.) நன்குவரைந்து, சித்திரத்திலங்குகின்ற, நாயகனைக்குறித்து.
அஞ்சலிசெய்துகொண்டு.

கட்டளைக்கலிப்பா.

நீல வண்ணனே வந்தனம் வந்தன	ட
நிர்மல முகச் சக்தரனே வந்தன	ம்
சிலனே ஜக வீரனே வந்தன	ம்
சித்திரக் கணவா கழல் வந்தன	ம்.

இன்னமும், மதிமயங்கி, ஓ! பிராணகார்தா, இப்போது.

கலிவிருத்தம்.

தென்மலாவிதுசிறவாம	தி
யன்றுகண்ணசெந்தனற்கணமாகும்	வே

என்றுகொல்லுருனென்னிதையேச்சுவரா
பொன்றிடாதுசுகத்திற்பொருத்துவாய்.

சிங்காரப்பத்தியம்.

சாமளவண்ணனே, தாமரைக்கண்ணனே
சைலபுபதிண்ணனே, தயாளமன்றோ
கோமளவுல்லாசனே குருமந்தகாசனே
கோதண்டபிரகாசனே குணக்கடலே
தேமற்கொங்கைசாலவே திரண்டெடம்போலவே
தினவுதின்பதாலே வேள்செய்தஞாயம்
ஓமனாள்ஆர்கதி எந்தனுக்குவிண்மதி
யென்னசணலாவதின் இருமாப்பென்ன.

சாமரிதயவசெய்வாயெனைத்தழுவயிது வே
சமயமிசூதவறின்றச்சகியேன்கண்டாய்
திமனத்தன்மதன்செய்கைதெரிவாய்
சித்திரக்கணவனேசேரவாராய்.

இன்னமும்,

தரு. இராகம் சாவேரி. ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

தருணமப்போதெனைத் தழுவாவிடிலுயிர்தரியாதடா சாமி

அனுபல்லவி.

கருணாகராவெழிற் கருணாவிர்த்தனே
அருணாதராவெனக் கருணையகாவந்தனம். (தருணம்)

சரணங்கள்.

பங்கஜநயனமுந் துங்ககோதண் ட
பாணியுமம்பீரத் துணியுமுதண் ட
மெங்கும்புகழ்ப்பலந் தங்குபுயமுங்கண் ட
என்மனமுருகுதே தன்மமிலையோத்தண் ட. (தருணம்)

சித்தசன்கரும்பைவளைத்துக் கணைபூட்டுரு ன்
சிறிச்சினந்துமிக மீறியெனைவாட்டுரு ன்
நித்தியமென்சொப்ப நத்திலுனைக்காட்டுரு ன்
நீயும்பராமுகமாயென யோட்டுரு ய். (தருணம்)

அன்றிற்கூவவும்வீசு தென்றல்கொடியபொல்	லா
அரவமாய்ச்சீரவும் அருகாலோலமுங்கெல்	வ
பொன்றாக்கடலொலியும் கொன்றிடாமற்கொல்	ல
புண்பனேதவிக்கிறேன் கண்பனேமிகநல்	ல. தருணம்

(வசனம்.) ஆ, பிராணேசா, இன்னம் மனமிரங்கவில்லையா, யானென் செய்வேன்.

இப்போது,

விருத்தம்.

மலையமாருதனுமனற்பொறித்திரளைவாரியேவருடித்தற்போலு ம்
நலமுற்றவளப்பனிக்கதிர்கனலானனியென்மேனைச்சின் றுற்போலு ம்
பலமதாந்துயரைத்தருகின்றார்மதன்பாவியின்கொடுமையென்பகர்வே ன்
வலவளையாதலாலெனையிப்போமருவியாடள்ளிடல்வம் பே

(இன்னமும்,) மானதா, யென்று அனாவார்த்தையில்

(தன்னுள்) வசனம்.

ஆ, மதிமோசம்போயினேன், சித்திரத்திலிலங்குகின்ற நாயகனை வாஸ் தவநாயகனென நினைத்துக்கொண்டு, மோகன்கொண்ட என்னால் மதிக்கெட்டு வாய்விட்டுப் புலம்பலாயிற்று.

[என்று வெட்கித்திருந்தனள்.]

(சேவதி.) (சிரித்துக்கொண்டு,) அடி சகி, நின்வாங்கை, குறைபற்ற துபோலும்,

(சேத.) இலச்சையுடன், சகி, ஒரு குறையுமில்லை. எனது நாயகனை சித்திரத்திற் பூர்ன்னமாய் யெழுதியாய்விட்டது.

(சகிகள்.) (சித்திரத்தைப்பார்த்தது,) ஒருவருக்கொருவர், சகி, நமதுயிர் த்தலைவிக்கவளவாசைவந்ததுசித்தந்தான், இன், இந்தச்சித்திரத்திலும் துகிறாறு, இந்தச்சந்தரொருபத்தினிடமாய், எவ்வளவெவ்வளவோ, ஆசையுண்ட: வ தற்காகேகூபணை யென்னயிருக்கின்றது.

(சாரணன்.) பார்த்து, அதிவியப்புடன்,

கட்டளைக்கவித்துறை.

செந்தாமரை விழியானனம் நீண்டதிருக் கரமு ம்

சந்தார் குவவியதோள்களும் ஆந்தத்தனி யுரமு ம்

நந்தாது மேவியசாம்ப் ராச்சியக்குறி காடுமி ரு

பைந்தாரணி பதன்யாரிவன் போலெங்கும் பார்த்திலனே.

(இராவணன்.) தன்னுள்,

ஜானகியின் பரிசுநாடகம்.

௧௩

விருத்தம்.

ஓவனுடையங்கம் நீலயெழிற் குவலையமே யொக்கு ம்
 ஓவன்கருதலர் கண்கட்கு மேற்றவா னந்தனாகு ம்
 ஓவன்சபாவமு முதாரம் யாவர்க்கும் புகழ்சிலாக்கியு ன்
 ஓவன்மகானெனச் சொல்கின்ற திவனுடைக் கவிர்வந்தா னே.

தரு. இராகம் தஞசு. ஆதிதானம்.

பல்லவி.

இந்தசுந்தரத்தைப்போலெங்குங் காணேனே. (இந்த)

அனுபல்லவி.

எந்தவுலகிலு மிசைந்தெழிற்றாங்கும்
 சந்ததமுமுகந்த மடலிலோங்கும். (இந்த)

சரணங்கள்.

ஏற்குமதிமுகமும் வேஷக்குறூபு திப்பெட்டும்மூக்கு ம் துதலும்வாயும்
 கேட்குமிருகாதும் பார்க்குங்கண்களினருணைக்கு ம் திரள்புயமும்
 தோக்கபாகுகளும் தாக்குகார்முகமுமார்க்கு ம் தழுவவின்பஞ்
 சேர்க்குமணிமார்பும் பூக்குமுந்திப்பதமும்பார்க்கு ன் மதனருபம்

வாய்க்குமானிடவடிவாய்க் குணபூடணமாய்
 பார்க்கப்பார்க்கப் பிரியமாக்குமுதலவணமாய். (இந்த)

எட்டித்திசைக்கப்பாலு மெட்டிடுமிவன்கோதண்ட ம் வளைக்குமுன்னம்
 தட்டிடுறொக்கியன்னிக் கொட்டிடுபொடியாமுதண்ட ம் அஞ்சலெனவே
 இஷ்டமாய்நம்புவர் கஷ்டங்களைச்சண்டப்பரசண்டம் செய்தான்வான்போலும்
 திட்டமாய்க்காண்கின்றான் துட்டமதமா தங்கச்சண்டம் எனுந்துடையான்

வட்டவாருலகிற் கட்டழகியரெல்லாம்
 கிட்டீவந்து முத்தமிட்டிடத்துணிவீரல்ல. (இந்த)

ஹையகந்தனிலிப்பையன் வாழ்வதெந்தனை ரோ எந்தவோடெர்
 வெய்யவாயன்காயம்பு மெய்யனிலினுக்கென்னபே ரோ இவனன்னையுந்
 அய்யனுமென்னதவஞ் செய்திவனைப்பெற்ற ரோ அவர்தான்யாரோ
 துய்யனிலினுக்கண்டாற் நெய்வமெனதொழுவுர்பாரோர் அதிற்செஞ்

ஐயமில்லயெதிர் வெய்தினெய்தியெரு
 செய்திபையலுரை செய்யுமாறுபொரு.

(வெளிப்படை.) அடா வித்திச்சிருவா, இந்தச்சித்திரத்தில் இலங்கு
கின்றவனைப்பார்த்தனயா.

(வித்திச்சிருவன்.) ஆம், ஆம், நன்றாய்ப்பார்த்தனன். எப்படியென்
றால்,

சந்தவிருத்தம்.

காமருவிழிக்கடையுலாவரிகண்மெச்சியமகானெனவரைத்ததுகனா	ல்
தாமரினாபொற்புவிபூகியுமெழிற்பிரமசாரியைநிகழ்த்தினதுவா	ல்
வாமமுளையுற்றுவுருவீசைநியைந்புசவுவாவெனவருத்தியதுவா	ல்
பூமலையொத்தகரமேவிவளைவுற்றசிலபூவலனைப்புகழமா	ல்.

(சிறை.) சகிகளா, இதைப் பாருங்கள் என, சித்திரத்தைக்காண்பித்த
னள்.

(பொது) விருத்தம்.

வாங்கினார் மடலைத்தங்கண் மலர்க்கண்ணி லொத்திப்போற்	ரி
தாங்கினார் மனமடங்காச் சந்தோடக்கடலி லாழ்ந்தா	ர்
வீங்கினு ருடலஞ்சற்றே வெட்கினு ருளமருண்டா	ர்
பாங்கிய ரிவண்முன்செய்த பாக்யமே பாக்யமென்றா	ர்.

(சுசுரிதை.) சிரித்துக்கொண்டு, அடி தோழியரசே.

விருத்தம்.

தடித்தினை நிகர்த்தமேனி தங்கத்தை யருக்கிவார்த்	த
ருடத்தினை நிகர்த்தகொங்கைக் கோவைவாய் மானேயிந்த	ப்
படத்தினை யான்பார்த்தென்ன பரிந்துன்னையகன் பார்த்திட்டா	து
இடத்தரும் நின்கரத்தி லிரத்தினக் கடகந்தா	னே.

(இராவணன்.) ஸபாஸ், உள்ளதுரைத்தனன் சுசுரிதை.

(வெனினில்.)

விருத்தம்.

வன்னங்கள் மாறிடாமல் வரைபொன்றோ டொன்றறாய்	ல்
மன்னிய அவையவங்கண் மனக்குறி வெளியிற்றோன்	ற
துன்னு சொரூபம்வாய்ந்து சைதன்யஞ் சொலிக்குவண்ண	ம்
நன்னய மடல்வரைத்த நங்கையைப் புகழும்நா	டே.

(சீலவதி) விருத்தம்.

சைத்திரங் கண்டதானே கன்னி சுசுரிதாயிற்	த
வத்திர விழியினுட்ரு இராகையாய் மலர்கா	தி

புத்திரர் கொடுத்துப்போன பொற்கடகங் கடம்

மை

உத்தமி மணிக்கரங்கட் குகந்துநீ முதலிலிட்டா

ய்.

(வசனம்.) இராக்கதாந்தங்கரணம், அதாவது அரக்கர்தம் கட்புலனடைத்தல், என்ற மகத்துவமுள்ள இரத்தினமமைந்த, கடகங்களை, ஜானகியின்ரக்ஷணையின்பொருட்டு, கரங்களில்பூட்டும்படி, விசுவாமித்திரமகாமுனிவரால், நின்கையிற்கொடுத்தான, கடகங்களை, முதல் முதலில், இவன்கைக்குப்பூட்டினதெல்லாம், இவளது, கரகௌசலத்தைக்கருதித்தானே.

(இராவண சாரணர்.) ஒருவருக்கொருவர் ஏற இறங்கவிழித்தனர்.

(வித்திச்சிருவன்.) கேட்கவேண்டுமென கேட்டாய்விட்டது, அறியவேண்டுமென அறிந்தாய்விட்டது.

கவிவிருத்தம்.

கண்ணிற் புலன்படாக் கண்ணிவை தேகிதா

ன்

வண்ண விம்மடல் வாழ்வது விராமன்றா

ன்

நுண்ணிடை யிருவர் கணுவல் சகிகடா

ன்

அண்ணல் யாம் நன்கழித்தன மல்ல

வா.

(இராவணன்) வசனம். ஆ, ஆ, இவன்றாளு, வைதேகிக்கி யென்மீதாசை வராமல் அவளது ஆசையை அடியோடே அபகரித்துக்கொண்ட இராமனென்ற கெட்டபயலிவன்றாளு.

(கோபத்துடன்) சித்திரத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு அடா பாவி.

விருத்தம்.

அட்டரகுலப்பதடியானோய்சீதையாசைகொளையோக்கியமாந்தேகந்தன்னை உடையவளுளோ மெனக்கொள்கருவந்தன்னையொழித்திடுநீ யொழித்திடுநீ உன்னைமாய்கைத், திடமுடையமாரீசன் நன்றாற்கொன்றுதின்றுவிடையே விவிட்டேனவனேதியப்பான், கொடியனவன்கொன்றிடத்தக்கவளுவென்னகெஃஞ்சமுஞ்சந்தேகமனன்கொள்ளவேண்டாம்.

(சாரணன்) வசனம். மகராஜ் அந்தவிசுவாமித்திரனது, வினயகபடம், என்னென்றுசொல்ல, இவளுடைய இரக்ஷணையின்பொருட்டு, அரக்கர்கட்புலனடைத்தலென்ற, இரத்தினமழித்தியதான, கங்கணங்களைப்பூட்டினதால் இவளைக்காண்கின்ற மாத்திரத்தில், தாங்கள் அபகரித்துக்கொள்வீர்களென்றவளுல், தீர்மானயோசனை செய்யப்பட்டிருக்கின்றதன்றோ.

(வித்திச்சிருவன்.) ஆம், ஆம், மகாகபடியன்றோ, அந்தக்ஷத்திரியப்பாப்பான்.

(இராவணன்.) (ஆகாயத்தில் லக்ஷியத்தை வைத்துக்கொண்டு) கோபச் சிரிப்புடன் வசனம். அடே, அடே, ருசிகரூலப்பதிப்பயலே, யான்நினைக்கின்றேன். நீ என்னிடம் இவ்வித வஞ்சகம்புரிந்து வருவதால், நினக்கு முடிவுகாலம் நெருங்கிற்றென்றே பயலே, விசுவாமித்திரா.

விருத்தம்.

குதியாயின்வால்தன்ருண்டியளவலா துருவிலையமெலாம்வீசக்கூடுமோகாண் பதிற்சுவர்க்கமமைப்பாய்மாரீ சனைப்போற்பரிபவஞ்செய்தற்கு சமத்துன்பா லுண்டோ, மதிமுகத்தரம்பைநைமயக்கவல்லோய்வன்சுமரிற்றாடகையைவ தைக்கவுண்டோ, கதியிற்றிரிசங்குவைக்காப்பாய்நான்மாய்க்கக்கருதியராம னைக்காக்கத்திரமுமுண்டோ.

ஆகையால் அடே, அடே, விசுவாமித்திரா, நீ மாளுவதற்காக, அடிக் கடி என்னிடம் சேஷ்டிக்கின்றாய்.

(சாரணன்) வசனம். ஆ, ஆ, மகராஜ் ஏதப்படிக்குத்திரவாகின்றது மாளும்பொருட்டு வந்து சேஷ்டிக்கின்றனென்று, வழுத்தல் வேண்டாம் அவன் மாண்டவன்றானே.

(இராவணன்.) உற்சாகத்துடன் அதுநிற்க, ஜானகியென்னுந்தைய லர்க்கரசைப் பார்ப்பதற்கு, தந்திரம் யாதெனச் சிந்திக்கல்வேண்டும்.

(சாரணன்.) அதற்கோருபாயம் ஆலோசித்திருக்கின்றான்.

(இராவணன்.) உற்சாகத்துடன் அஃதெப்படி.

(சாரணன்.) இன்னின்னபடியெனக், கன்னத்தியம்பினான்.

(இராவணன்.) சிரித்துக்கொண்டு சாரணா, நின்னால் நன்களப்பிடலா விற்று.

விருத்தம்.

காசினிபுகழையோத்திக்கடிநகர்வளர்வோன	ன
புகாமுனிபோற்போகிபொற்கடகங்கடம்	மை
யாசினிப்பேனிவன்பாலென்றாயிதுசரிநீயுட்கொண்	ட
யோசனைப்படியேசெய்வாய்சாரணுவகந்திப்போ	தே.

(சாரணன்) நல்லதப்படியே செய்கின்றேன்) என்று முனிவேடத்தோடு நடக்கின்றான்.

(முனி) விருத்தம்.

உய்யான் னிழலிராதோ ஊதனிலனு மிரா	தோ
வையிடு கால்கடுவைக் கண்களு மிருண்டதிப்	போ

வெய்யிலும் வாட்டுதந்தோ விப்பிர விருத்தன்நா
அய்யோகோ அதிதாரத் தயோத்தியி விருந்துவந்தே

(வசனம்) ஆ ஆ இங்ஙனம் யாவரிருக்கின்றார்களோ, யானோ, அயோ
த்தியிலிருந்து வந்த அகதிப்பிராமணன், வழிச்சிரமத்தினால் மிகவும் ஆயாசப்
படுகின்றேன். இங்குள்ளயாவரோனும், ஓர் குடையினீழிலும், ஓர் விசிரியின்
காற்றும் எனக்குகந்தளித்து என் சிரமத்தை யுபசார்திசெய்வாராயின் வானுச்
செவிப்பேன்.

என மூர்ச்சைகெட்டவிதமாய் நடிப்பிக்கின்றனன்.

(வித்திச்சிருவன்) மகராஜ் நமது சாரணனுடைய கவுசலத்தைக்காண
ல்வேண்டும்.

விருத்தம்.

விரிசடைக் கட்டுமிக்க வேர்வையா னுதல்விபூதி
திரிபுண்டர நனைந்து திகழ்வது மான்றோலும்வே
ஒருதண்டங் கரங்கொண்ணேறி ஒருதுயர் ஆகுலஞ்சே
இருடிபோல் விளங்குகின்றான் இறைவனம் சாரன்ற

(சுதை.) பரபரப்புடன்.

விருத்தம்.

வதடிசகி யேயிற்கே எழிலயோத் தியிலிருந்
வேதிய ரொருவர்வந்த விதமென்னை யென்பிரா
நாதனி ராமன்கேழ் நற்சொல்லு மற்றுமுன்
சேதியும் றிவேமநீபோய்ச் சீக்கிர மழைத்துவாரா

(அடி சகி அயோத்தி நகர்வென்று சொல்வதால் சீக்கிரம்போயுபசரிப்
பாயாக)

(சுசரிதை.) நல்லதென்று கிட்டிநடந்து) ஒ, வேதவேதியரே ஆயாசக்
தணிவீராக,

என்று. தாமரையிலையால் விசிருகின்றனன்.

(முனி.) கண்களை விழிக்கமாட்டாது விழித்து

காரணமில்லாத வாச்சலியவதியானநின்றால் யான்களைப்புத்திர்த்து கவி
கத்தனை ஜீவன்பிடித்தனன்.

(சுசரிதை.) தன்னுள்.

சங்கராக்கவி.

மெய்யவனத்திலென், செய்வதயர்ந்திடிந்,
தெய்வபலத்தினால், அய்யபிழைத்தனன்,

உவது அங்கம்.

சிங்கராக்கணி.

(வசனம்.) நீவிர் யாரையா, எங்கனமிருந்து வருகின்றீர்.

(சீதை) பரபரப்புடன் ஆம், அவருக்கென்ன, ஏதேனுமாபத்துண்டோ.

(இராவணன்.) அருமையுடன்.

எண்ணப்பரப்போ டேங்குறும் அப்பன்காணி ப்
பொன்னெலாம் புதைத்துவைத்த பொருளெலா மிழந்தாயோ டி
துன்னுமா ரீசனாலே துட்டசாடகையினு வே
சின்னமானிடன்செத்தான் விசேடம் வேறிக்குமா தோ.

(சுகரிதை.) சேதியைச்சொல்வீர் வேதவேதியரே.

(முனி) அடுக்குமொழி.

பாலையார்க்கரசியென், னைவழங்கின் றதே,

சாவனாவென்செய்வேன், தாவமுண்டாகுதே,

(இராவணன்) சிரித்துக்கொண்டு,

அடுக்குமொழி.

படிக்குவோம்மரிதனை, எடுத்துணாக்கின்றனை

வெடித்திடக்காணான் அடித்துக்கொடியநா,

(சீதை) வேகத்துடன்.

சிங்கராக்கவி.

விவரிதஞ்சொல்விடக், கவலைகொண்டவரென,

இவா்ழுகஞ்சொல்லு திவ் வவ திக்கென்செய்ஞீவன்.

(என்று விதனத்தையடைகின்றனள்.

என்னமாயினிச்சகிப்பேன் என்றவாண்மெட்டு.

இராகம் காம்போதி. தாளம் ரூபகம்.

பஸ்ஸை.

எப்படிச்செய்யணும் கானினிமேல் (எப்படிச்செய்ய)

காணினிமேல், ரகுநாமனைச், காண்பேனே (எப்படிச்சிப்)

அனுபல்லவி.

சொற்பனத்தினிற்கண்ட சுமுகனிருந்தாலல்லோ

எப்போதுங்காண்பேனடி, என்னமாயமோ

என்னென்ன, மாயமோ, பாவையே, நான்.

(எப்படிச்சகிப்)

சரணங்கள்.

வந்தமறைக்கிழுவர் தந்தஒர்மொழிக்குமேல்

அந்தமட்டிற்கண்குன்றார், மெத்தஉழன்றார்

உழன்றார், விழந்தார், தளர்ந்தார்.

(எப்படிச்சகிப்)

ஆசைநாயகர்க்கென்ன மோசமோதெரிகிலேன்

பேசுமிதிற்சந்தேகமே, அய்யய்யோபாவமே பேசுமிதிற்

அய்யய்யோ, பாவமே, நானென்ன, செய்குவேன்.

(எப்படிச்சகிப்)

(சேவதி) சகி சுசரிதாய்,

அடுக்குமொழி.

உதகன்கொணர்ந்திவர்க், கிதமாய்க்கொடுத்தருள்

அதன்மேலுண்டானசங், கதியாவமுறியகிலாம்.

(சுசரிதை பொது) தாமரைத்தொன்னையிற் சலிலமேந்தி யம்மாமறை யவர்க்கு வரிசையாய்ந்தனள்.

(முனி) ஆ. மடவார்கொடுத்தாலருந்தேனடி.

(சீதை) (கண்ணீர்ப்பெருக்கோடு) வசனம். ஹ, கெட்டுத்தடி காரியம். இந்தவேதியர், ஜலபானத்தில் விழுமாய் மிகவியன்குலசீலாய் அதிசோபத் தை, அடைவதால், எனதுவல்லபனுக்கு ஜீவனிருப்பது துர்லபமென்றே நிச்சயமாய் நினைக்கின்றேன், ஹ, ஹ, கஷ்டம், கஷ்டம்.

இராகம் நாதஸ்ராமக்கிரியை, திரிபுடைதாளம்.

பல்லவி.

என்னவிபரீதமோ வதோவறிகிலேனே.

அனுபல்லவி.

என்னதிர்வுட்டமோ ஓராதென்னப்பெருகின்றதே.

(என்)

சரணங்கள்.

அத்தத்தசாதற்கு மைத்தென்றதன்மே

அத்தணர்சொல்லாமலே சிந்தைவருந்தலா

வே

வே.

(என்ன)

சுலபுமருந்தேனென்றார் தன்னையுதண்டிதென்று
தலமிதிவேலிமுந்தார் நயங்கிமிசுத்தளார்த்தா

வினைப்போகமெப்படியோஸாமி, மேவவருவா   **ஹோ**

எனைப்படுதேசியாய் யேங்கவேவிடுவா   **ஹோ. (என்ன)**

(முனி) தன்னுள் வசனம். அது அவர்மட்டிலுமன்றி, அந்தக்கேசிகளுக்கும் அவன் அபிமானிக்கிற சர்வஜனங்களுக்குமே ஜீவனிருக்கிறவிஷயம் சந்தேகந்தான்.

(வெளிப்படை.)

அடுக்குமொழி.

விரதமுண்டம்மணி, பரதவித்திடுவதேன்
திரியர்களுனிக்கும்நீர் சரதமிதருந்திடேன்.

(சுசரிதை) அடுக்குமொழி.

ஈதென்னவையோ சாதனைகள்செய்கிறீர்
போதுமிதுபோதுமேல் ஒதுமிப்போதுனில்.

(சீதை.) அடி சகி, இப்பொழுது,

கவிவிருத்தம்.

இந்தனைக் குழிச்செந் தழுவெய் து	மோ
சந்ததங் ஞளிரச் சலிலத் தாழு	மோ
அந்தாத் தில் நிற்கின்ற தென்னார் மன	ம்
அந்தணர் மொழி தந்திடென் னேர	கே.

(அடி கசரிதாய்.) என்செய்வேனடி.

இராகம் ஆனந்த்பைரவி.

மாநே சந்திரமதியே என்ற வர்ணமெட்டு.

பஸ்ஸுவி.

என்னசொல்வாரோ அறியேன், சகியேயிவர்
 ஏதுசொல்வாரோ அறியேன்.

அனுபல்லவி.

கன்னற்சிலையார்செய் பின்னற்றலிர்ந்துககந்

துன்னக்கலத்தனைய மன்னென்போதுவரு

வாரோ, இவந்தாநிவாரோ, அறிந்தாவஞ்செய்வாரோ, சொல்லவரிதுப்
பாரோ, மயங்காரோ, (என்ன)

† (எண்ண)

சரணங்கள்.

வந்தமறைக்கிழுவ
 மைந்தனென்றுமட்டுமெவிளம்பினு
 அந்தமொழிக்குமேலு கந்தபடிசொல்லா
 இந்தவிதத்தாற்பெருஞ் சந்தேகாராமர்க்கென்
 சத்தோ, முடிவானவிபத்தோ வந்ததில் மெ
 ய்யினேத்தோ, பசப்புறார்மேல். (என்ன)

கற்சொலமுதம்வார்ப்போ, என்னிதயத்தி
 துற்சொல்விடத்தைச் சேர்ப்ப
 எச்செய்கையோய் வர் வாய்ச்சொல்விலிருக்கு
 நிச்சியம்வராமற் றவிச்சுர்கொண்டிருக்கிதெ
 மீதே, தெய்வசோதனை பீதே, கர்மவினைதப்பாதே, விப்பிரிப், போதே ராக
 வன்செய்தி. (என்ன)

முனி கவிவிருத்தம்.

என்னகவ் டமிப்பொதெனேப்பார்த்திடி
 அன்றை சந்தையரானபுதல்வரு
 முன்விழுந்துமுயன்றுகீழ்முட்டி
 துன்னிங்கொடுந்துக்கத் துழல்வரா
 (வித்திச்சிருவன்.) பரிஹாஸத்தடன்,
 ஆ, அவர்கள் மட்டு மன்று, பிணையோவெனில்,

கவிவிருத்தம்.

விருத்தமானவின்வேடமெடுத்தவா
 பருத்திண்புயபாடுகம்பீரர
 கருத்தமெய்யினர் இரக்கதர்ப்பாவர்க்கு
 வருத்துமிக்கப்பெருந்துயர்வன்மை
 (சேதை.) 'ஐ, கஷ்டங் கஷ்டம் அடி சுசரிதாய்.

கவிவிருத்தம்.

எந்தளையகன்செய்தியியம்பி
 திந்தவாசகமேனுரைத்தார
 றைந்துறொந்துவருந்திரங்கிடு
 சிந்தையெற்றிதுசெப்பிடிவென்பவ
 (சேவதி.) சகி, சுசரிதாய்,

கலிவிருத்தம்.

சொன்னவார்த்தைகுறையஞ்சொலாதிவ
மின்னினைச் சகிவேதைப்பொருந்திட
துன்னலாலிவந்துட்டரிசாசர
என்னவேநினைக்கின்றதென்சிந்தை

(முனி.) பயத்துடன் தன்னுள்,
ஓ, இவனென்னைதெரிந்துகொள்வானோ,
(சுற்று நிதானித்து.) ஏதேது இது ஒருக்காலும் நடக்கத்தக்கதில்லை.

(வெளிப்படை.)

கலிவிருத்தம்.

கந்தரக் குழற் கன்னி நல்லார்க
இந்த நானவ்வி ராஜ குமாரனா
சந்த ராங்க உத்துங்க விராகவர்
கந்தரங்குகினைகிதனாகுமா

(இராவணன்) கலீனொனகைத்து அகிற்சந்தேசமா.

முதன் முடிவில் அவனைக்கொல்லும்படி பிரவிரத்திகின்றவன். இவ்
டனென்பதற்காகேப்பினையென்ன.

(சீதை.) அய்யோ! எனக்கிதெல்லாம் ஆசுவாஸஞ்செய்யுமா,
சுகரிதை,

சின்காரக்கவி.

தொந்திரவாகுது, சுந்தரிநோருரான்.

அந்தணவரே, வந்ததுபுகல்வீர்.

(முனி) வசனம். எல்லாம் உரைக்கின்றேன், நீவீர், தசகந்தரன் றன்
பக்கத்தைச்சார்ந்தவர்களல்லறேல், யாவுமூத்தலாகும்.

(சீதை) தன்னுள் இவரிப்படியுரைத்தலால்,

(அடுக்குவசனம்).

மாயமெண்ணுவ தபாயமிவரெனது

நாயகன்றன்னருமை நேயமென்பதுநிசமே.

(சீலவதி) சுகரிதாய்,

அடுக்குமொழி.

அகமதிலயமாய், மிகவையயர்நம்மிடம்,

புகல்தசகீரவனார், சகியதைச்சாற்றுவாய்,

(இராவணன்) கோபத்துடன்,

கலிவிருத்தம்.

துட்டமுண்டைசுடுசெச்சி	நீ
மட்டிலாதபுயபலவன்மையா	வ்
அட்டதிக்கும்புவனங்களுஞ்சயி	த்
திட்டவீரன்றனைத்தெரியாய்கொ	லோ.

(முனி) விருத்தம்.

திசுமுமரன்கிர்மைபெடுத்தெரிந்தாநெட்டுத்திசையும்விசயஞ்செய்தான்
சீப்பெற்றோவ்தம், புசமுமரிஅயன்முதல்வராலென்னொளம்பொருந்திவந்
திறைஞ்சிமிகப்பெற்றப்பெற்றன், மிகவரியின்நிகிரிபட்டபுண்டமும்
பாய்விளங்குகின்றந்தாமூலத்தான்நான்கு, முகவனுக்குமுப்பேரன்சகப்
சித்தன்மொய்குமுலிச்சகர்வன்கேட்டிலீரோ.

(சுதை.) கோபத்துடன்.

கலிவிருத்தம்.

குலைசெய் கூற்றினுக் கொத்த கொடிய	னை
உலகெலாந் குணுக்குந் நிராக்கத நெ	ன
நிலைகலங்கு தன்னிசி சரன் கீர்த்திக	ன்
பலவுறைப் பதிற்பய நென்னுங் கொ	லோ.

(இராவணன்.) முசபங்கத்துடன்.

வித்திச்சிசுவா, கேட்கவேண்டுவரு கேட்டோம்.

(வித்திச்சிசுவன்) விருத்தம்.

அஞ்சுவா ளரக்கொன்ன ஆகையாற் றானேயிர்	த
வஞ்சியை வசஞ்செய்தற்கு மற்றையோசனை வாயாம	ல்
மஞ்சநேர் வண்ணராமன் வடிவமே கொள்ளவேண்டு	ம்
மிஞ்சநல்லு ளளப்பிதென்ன வ்ளம்பலாச்சது கோவேந்	தே.

(இராவணன்.) வித்திச்சிசுவா, இது இவ்விராவணனுக்கு, யோக்கிய
மில்லை.

சுற்ற கவனி.

விருத்தம்.

முதன்முதலிற்கவனியிஃதொழுங்கோவென்னமுறைமைகெடலோவனு
ராகமில்லாடன்னை, வதுவைசெயல்வசங்கொளற்குமணிதருபும்வகிப்பதி
லென்மகிமைசிறுவயதுதோன்றி, யிதுவராயுமாடப்பமைச்சஜனகளைச்சு

தியற்றிவஞ்சித்திடுவதுவுமேற்குமோகான், சதிர்பெருமென்மானபுகழ்
விடுத்துக்காமந்தனையடைதல்தகுதினோலோசாற்றலென்னே.

(வித்துச்சிசுவன்.) ஆ, இராஜாதி ராஜனே இதுவென்கொல், அகார
ணமாய்க் கோழைத்தனம் வகிக்கலாகுமோ.

விருத்தம்.

வஞ்சகஞ் சூதுசெய்தல் மாயஜாலங்கள் செய்தல் ல்
நஞ்சென வமர்விளைத்தல் நங்குல வழக்கந்தா னே
வஞ்சியை நினைத்தபாங்காய் வசஞ்செய்வோ மிதற்காய்சம் மா
துஞ்சுவதென்னை சாமிதுய ரெழுதிதுரைச் சிங்கே ரே.
(சுசரிதை.) ஆ, சகி சீலவதி.

விருத்தம்.

தனதந்தரங்க நண்பன் நசுக்கீவன் மிகச்சிலாக்ப ன்
கனவரிசைக ளடைந்தோன் யென்னநஞ் சனகரா ன்
அனுதினம் புகல்வ-னன்றோ அறியாய்கொல் அறிவின்கி க
வனிதையென்சகியே சில வதி யென்ன மறத்திட்டா யா.
(இராவணன்.) ஆகைய-ற்றானே, சினேகத்தினால், என்னாவிதுவரை
யும் ஜானகி வஞ்சிக்கப்படாமலிருக்கின்றாள்.
(சீலவதி.) சரி, சரி.

விருத்தம்.

காசினிதனி லோர்ப்பத்துக் கண்டனைக் கேள்விட ன்
பூசுவதிங்கேன் வீனாய்ப் புகல்வது நாங்களன் னி
சாசுவர்க்க மன்று ஜானகி யிவனிவட்டு ப்
பேசுநற்சகி கணங்கள் மனத்தய்யம் பிரித்திட ரோ.
(முனி) தன்னுள் ஆச்சரியம், ஆச்சரியம், விசுவாமித்திரமுனியின்
பிரதாபமே பிரதாபம்.

அடுக்குமொழி.

என்னவாச்சரியமிக் கன்னிஜானகியென
முன்னின்றிவன்பூமி தன்னைக்குறிக்கிறாள்.
(சுசரிதை.) சிந்தைதேற மொழிந்திடுமய்யோ.

(சீலவதி) விருத்தம்.

அய்யயோ ராமன்செய்தி அரைச்சொல்லில் நிறுத்திவிட் ட
மெய்யதா யவன்றன் கேடும் வினம்புவிராகிவித் த

வையகம் புகழ்வதேகி மணிக்கடகங் களிவா ன்

கையினிற் பெறுவீரஃதே கனகசம்மான மா மே.

(மூனி) தன்னுள். எதற்குத்தான் இங்ஙனம் அதற்குத்தான் அந்தனம்.

(வெளிப்படை) வேறு, என்னதான் வினாடுவேன், கன்னிகாளிங்கனம்.

(சீதை) வேகத்துடன், ஆனால் இந்த நடுப்புலனாங்காரரான என் வல்லவர் இந்தலோகத்தைக் கடர்ந்தனர்கொல்.

ஹ ஹ கஷ்டங்கஷ்டம் இனியென்செய்வேன் தெய்வமே ஹ ஹ.

இராகம் பியாகு. ஆதிதானம்.

பல்லவி.

ஐயய்யோ தெய்வமே அனியாயத்தெய்வமே,

அனுபல்லவி.

வையகவலங்காரன், மடிந்தானே இன்னேரம்

உய்வேனே, நைய்வேனே, என், ஊழ்வினையை வைவேனே (ஐயய்)

சரணங்கள்.

கனவில்வந்துநின்றானேக், காண்போமென்றிருந்தேனே

நினைவெல்லங், கனவல்ல ல், நிஜமோ, யென்னென்றுசொல்ல (ஐயய்)

இராமனென்றிவருகி, யேங்குமப்போதேபகீர்

என்றதே, ஐ னறதே, எதிரில், தீங்காய்கின்றதே (ஐயய்)

பாவியென்பேர்சொலினால், பவிக்குங்கேடாதலினால்

சாவாது, பூமி து, தரிப்பேனே, கணப்போது (ஐயய்)

என்று அலறினளாய் மூர்ச்சைகெட்டுவிழுந்தனள்.

(சகிகன்) ஒருவரோடொருவர் ஆ ஆ! இதென்னடி மாயம், என்று பாபரப்புகன்.

விருத்தம்.

இப்புலனாங்கார வெழில்விளக்கொளியேதே வி

சைப்பிடித்திதுகார்மட்டுங் கண்ணெனவிருந்தவெம்மை த்

குப்புறத்தள்ளிவிட்டுக் கொஞ்சநாட்களவிற்குள்நி த்

செப்பியபழக்கம்வைத்துச் சென்றாய்கொல் கொழுநன்பிள்ளே.

எனச்சோகமுற்றனர்.

(முனி) இதுவென்கொல், அகாரணமாக ஆதங்கத்தை அடைகின்றீர்கள்.
நன்றாய் எனது வார்த்தை முற்றிலுங்கேளுங்கள்.

(சகிகன்) வசனம். ஹா, எம், தோழியரசே, பிராமணவாக்கில் நல்வா
க்ருப்பிறக்கின்றது, சற்று களைப்புவிடுத்து, கண்விழித்து, இளைப்பாரி, காது
கொடுத்துக்கேட்போம், கண்ணாட்டி, சற்று தெளியாயாக.

(சேதை) களைப்புத்தீர்த்து—முனியைப்பார்க்கின்றனன்.

(முனி) கட்டளைக்கவித்துறை.

நின்றவமேயுருவாகிய கோசிகநின் மலனா	ல்
இன்றதிசந்தர மன்மதராம நெழுந்துனை	யே
மன்றநடாத்தி மகிழ்ந்திடவே வருவானிதனி	ற்
பொன்றுவதென்னை துயரெழுதிமெல்லியற் பூங்கொடி	யே.

(இராவணன்.) சிரித்துக்கொண்டு.

கவிவிருத்தம்.

சாரணமுனி வேடந்தரித்துமி	ன்
னேரம்பொய்யுரை நிகழ்த்தனீதி	யோ
சாரமாய்வித்திச்சிருவன் றன்னெ	டு
வீரன்ராவணன் என்றிடல்வேண்டுமா	ல்.

(சகிகன்) அம்மம்ம, தெய்வாதினந்தான், தெய்வாதினந்தான்.

(சேதை) அத்தியானந்தபரிதையாய் பரபரப்புடனெழுந்து.

(பிரஹ்மா) கட்டளைக்கவித்துறை.

மின்னூர்சிரோன்மணி மெல்லியற்சானகி வேகமதா	ய்
தன்னாயகன்வரு நன்மொழிகேட்ட சந்தோஷத்தினு	ல்
பொன்னூர்மணிக் கடகங்கள்சம்மானம் பொய்முனிவ	ன்
இன்னூரீனத்திடு சாரணன்கைகளி லீந்தன	ளே

(இராவணன்) ஆச்சரியத்துடன்) அகோ, வகோ, ஈதென்ன அற்புதம்.

கட்டளைக்கவித்துறை.

இனமான மேகசம்பந்த மிலாதெழிலாய் நிலத்து	க்
கனமான குங்குமக்காந்திக ளேந்துங்கதிர் மின்ன	லோ
தனிமாத்திசைக்கப் புடம்வைத்துருக்கிடு தங்கமோ தா	ன்
நனிமா னிலத்திவிதிக் செங்குமேஒளி நாட்டிட்ட	தே.

அந்தோ அந்தோ ஈதென்ன,

கட்டளைக்கலித்துறை.

அடங்கா ஒளித்திரட் கண்களேழுமடி யடைத்திடினு ம்
மடங்காவென் வல்லமைகொண்டு நோக்கிடவான் மடித்தா ம்
படங்கால்முத லங்கமெல்லாஞ் சமைந்திட்ட பான்மையதாய் த்
தடங்காசினிக் குணிகரற்ற பெண்மெய் தழைக்கின்ற தே.

(—) (தினா)

கட்டளைக்கலித்துறை.

காதி சுதர்செயும் மாமகம் நாடிக்களித்திட வே
மாசனுரு யையொடத்திரி மாமுனிவந்தனர் கா ண்
கோதிலவர் பதமேவி வணங்கிடக் கோதையெழி ம்
சீதையை ஆதரவோடழைத்தா ரவ்விதேகம னே.

(சீலவதி) வசனம். தெய்வாநீனமாம் நமதுயிர்ச்சகிக்கி, மென்மேலு
ம் நன்னிமித்தமே, காணப்படுகின்றது. புண்ணிய புருடர்களுடைய ,தரிச
னமென்ன, ஸாமான்னியமா.

(சீதை) ஆச்சரியத்துடன்! எனக்குக்குதுஹலமாயிருக்கின்றது. சீக்கி
ரம் செல்வோம் வாருங்கள்.

என்று சென்றனர்.

(இராவணன்) வசனம்) ஆ, ஆ, யாதொரு சுந்தரி. எனதுகண்களுக்கெ
ட்டாதவளாக ஆயினன்போலா, ஆ, ஆ, இனியென்செய்வேன் (கைக்கெட்
டியும் வாய்க்கெட்டாத கதைபோலாயிற்றே)

கட்டளைக்கலித்துறை.

மதவாளெனவவள் பின்னிலக் கண்டனன்வாய்த்தமு மு
விதுவானனமுங்குளிர்நோக்கும் மென்முலைவிம்முதலு ம்
துதிவாழைமென்றுடையங்கமெல ங்கணிற்றேன்றுமுன ம்
விதிபானகததரும்பாய்த் தடுத்திட்டதிவ்வேளையி லே.

(வித்திச்சிடுவன்) மகர ஜ், சாரணனிடம், அவன்கங்கணங்களைக்கொ
டுத்துத் திருப்புகையில், பல்லவம்போன்ற, அவளது திருச்சுரங்கள் காண்பு
டவில்லையா.

(இராவணன்) ஓ ஓ, நன்று, நன்று. வித்திச்சிடுவா, நின்னல், எனது
நோபகம், நன்குணர்த்தலாயிற்று.

கலிவிருத்தம்.

கொஞ் சமுள்வளை வாய்க்கூரு ணமதா
அஞ்சு ககாசிபேர லங்கை ககங்களு

கஞ்சு மென்போ தெனக்காச் தியும்ந்ருவி

(இன்னமும்) அட்ட, என் சொல்வேன்.

விருத்தம்.

இருந்தென்னபோயென்னவென்வசத்திருக்கின் றவெழிவ்மன்னர்கள்
னியர்யாவரும், விரிந்தவான்மடந்தையரிருக்கினுங்காவல்விட்டுயர்செல்லி
னுமென்னே, பார்த்தமென் றனத்தினுள் கமலம்போல்வனப்பினுள் பாக்கியல
க்ருமிதிவடன், பொருந்தூற்கங்கணம்பூண்டசெங்கைகள் யான்புகழ்தாய்த்
திண்டிடப்பெற்றால்.

(வித்திச்சிசுவன்) மகராஜ், இராமவேடந்தரிக்கின்ற தங்களுக்கிது வென்ன தர்லபமா.

(இராவணன்) விருத்தம்.

மையலாய்மனங்கொண்டிட்ட வாரிகுழிலங்கைமன்யா
 செய்யுநாமனிதவேடமரிது கொடுமுயிற்கொள்ளே
 துய்யகன்மணிவிளக்காஞ் சோதியினொளிருமேனி
 செய்யவளாகிநின்ற சிதையைக்கொள்வதர்க்

(வசனம்.) வந்திச்சிஞ்ஞவா யானிப்பொழுது இராமவேடத்தைத் தரித்
துக்கொண்டேன், நீயும், கௌசிகவேடத்தை அதுகிச்சிறும் அடைய்வாயாக.

(வித்திச்சிருவன்) வசனம். யான் அந்த விசுவாமித்திரவேடம்புனைந்து கொண்டாய்விட்டது, நமதுசாரணனும் இலக்குமணன் வேடத்தை தரிக்கப் போகிறான்.

(சாணன்) ஆ, மகாமுனிவர்களின், மகத்துவம், மனதிற்களவிடப்
படாததன்றோ. அடட, யென்னென்று சொல்வேன்.

விருத்தம்.

கனத்தவங்கியைக்கள் வாக்கிடுமெனுஞ்சந்தோட	ம்
கனத்திற்றுநித்தனப்போ தானிலும்மிகவாச்சரிய	ம்
சகத்தில்யாரைக்கனென்ப தாலெனக்கேயென்றேற்ற	ம்
நிலைக்குநேயிகவாமித்திரன் செய்கையென்னென்றசொல்லே	ன்.

(பக்கத்தில்லேக்கி) ஓ, ஓ! நன்று, நன்று, பந்துஜனங்களைப் பார்க்கப் போவதினுண்டாகிய குதூஹலத்தினால், கன்னியர்கள், சித்திரபடத்தையெடுத்துமல் மறந்துவிட்டார்களோ, சரி, சரி, இப்படத்தையும் யெடுத்துக்கொண்டுபோய் கமதாசனிடம் கொடுக்கிறேன்.

(என்று, நித்திரிப்படத்தையும் எடுத்துக்கொண்டு)

விருத்தம்.

இவைகளவருடகங்கையுசனமே யீதவென்முதியமடலே
(வித்திச்சிசுவன்) மகராஜ், பார்க்கல் வேண்டும்.
சுவையங்கணியைக்காணவொட்டாமற் குறித்துநம்கண்களையடைத்
நவமணிக்கடகத்திணையைப்பார்ராம நரனுருநாட்டியமடல்பா
சுவனுடமலைபயெடுத்தெரிந்திட்ட திண்புயாசலவிலங்கே

இராவணன்

அரவாபரணனே அபிராமிநேசனே என்றவர்ன மெட்டு.

இராவணம் இத்துஸ்தான் நவரோஸ். தாளம் ருபகம்.

அடடவென் மனமனல் மெழுகாகுதே, ஆருடன், சொல்வேன டா
திடமுட்பென் பெருமையும் புகழுமிழந்தேனே, சிறப்பெலாம்போச்சுத டா
எழிற்சுனகிபரக்காண லபிக்காதகண்களேன் இருபதுகொண்டேன டா
பழிப்புக்கிடமாயவளை மறைத்திடுவளைபார்க்கவும், படுமோ டா
பேரழைகமறைத்த பெரும்பாவிக்கடகங்கள் பிரியமாய்க்காணலா மோ
சூரத்திலெடுத்தெரி சுடுசடுவனவினிற் றுற்கடகங்களி தே
என்மீதவன்வீரும்பா திடைபூறுசெய்தபய விவன்முகபவிழிக்கலா மோ
துன்மதிப்பயவ்ராமன் துலங்குமிப்படந்தனை சுடுசடு ணலா மோ

(சாரணன்.) அதிகமாய்ச்சொல்வதிலென்ன, மகராஜ், இக்கடங்களை, தாங்கள் வைத்திருக்கிறமட்டிலும் தங்களை யெங்களுடைய பான்றப்படவில்லை.

(வித்திச்சிசுவன் வசனம்.) நல்லதிருக்கட்டும். சாரண, இவைகளை விமானத்திற்கொண்டுபோய் மறைவாக பந்தோபஸ்துச் செய்தவேண்டும். இவைகளால் பின்னால் யேதேனும் உபகாரப்பாடக்கூடும்.

(சாரணன்) அப்படியே செய்கிறது.

(இராவணன் வசனம்.) சற்றலோசித்து, எடுக்காதவேடமாயினும் எடுக்கவேண்டியதுதான் வஞ்சிக்கத்தகாத இவ்வுடனெனிலும் வஞ்சிக்கப்படவேண்டியவன் தான் ஏன், யாதொரு என் இருத்தியேசுவர பாணிக்கிர ஹணசுகமும் இடைவிடாது யானனுபவிக்க வேண்டியதுதான்.

(என்று, எல்லவர்களும் போய்விட்டார்கள்)

2-வது அங்கம் முற்றிற்று.

முன்னுபதங்கம்.

ஆரம்பப்.

(அப்பால்) மாரீசன் பிரவேசிக்கின்றனன்.

(மாரீசன்.) நினைத்து, நினைத்து.

கட்டளைக்கவித்துறை.

வன்னியிரண் டெனுவன்னன் விடுகணை மாருத்தா
சின்னமழிந் துடர்ச்சந்திகள் போய்மிசச் சீர்குலந்
சன்னஞ் சுழிப்பதெனக் ககனத்தினிற் சுற்றியிந்த
கன்னங் கருத்தகட லாழ்ந்தெழுந்தன னக்கணத்

(வசனம்.) ஆ, நிகரற்ற அடங்காப்பலசாலி அந்தக்கூத்திரியச்சிறுவன்
ஹா, ஹா, எவ்வனமெனில்.

கட்டளைக்கவித்துறை.

குட்டிநரன்விடு பாணத்தினும் சும்பல் சும்பலதா
முட்டிவிழுந்திடு தேனையைக் கண்டுமுகிற் குலத்
லொட்டியொளிந்து பயந்தோடி மாய்கையு பாயத்தினி
கெட்டியென் ரோதுஞ்சபாகுவு முண்டி கிடந்தன

(ஹ, ஹ, கஷ்டங்கஷ்டம்) இன்னமும்,

விருத்தம்.

சரவளியாலெவனவின்மாயாமண்மாரி, தனைக்கடிந்துகூத்திரியத்தனய
னா, திரமுடையவவனல்முன்றோன்றானின்ற, தீத்தொழிற்றாடகைத
னைக்கண்ணுற்றுச்சிச்சி, தெரிவையெனும்வெட்கத்தாற்செய்யார்த்தீர்க்கு,
ந்திருக்காஞ்சோர்ந்திடப்பெற்றததற்குட்டாளாய், பரிவுடனேகிளம்பிம
ப்பகழிதன்னாற், பகரக்கியவருமுயிர்பரிந்திட்டாளே.

(சோகவேகத்துடன் வசனம்.) ஆ, ஆ, ஏனே அருமையாய்ப்பெற்றெ
டுத்த அன்னாய், ஆ, ஆயிரம்முனைப்பலசாலி நீ, மக்களிடங்களில் வார்த்

சல்லியமுள்ளவளே, உனக்கும் கேவலம், கூத்திரியச்சிறுவனால் அத்தகைய துர்த்தெசைவரும்படி தெய்வமிசைத்ததே. அந்தோ, அந்தோ.

ஹ் விருத்தம்.

என்றெடுத்ததாயேபெயர்வன ஞ்சென்றாய்கொ ல்
 வங்கியமுமெனக்குவதிற்சொல்வாயம்மா (கோபத்துடன்)
 தோன்றிமுதல்முதல்வரம்வினைவித்தாய் றீ
 துட்டமானிடனுன்னைவிடுவதில்லை (கருணையுடன்)
 ஆன்றவெனைச்செய்தெனென்றாய்பிறுந் னே
 அனியாயமிக்கதியுற்றாய்சொகு (ஒருவிதநினைப்புப்பெருமூச்சுடன்)
 கான்றனிலுன்போச்சுயேமனின்னந்தானெ ன்
 கராளசிறுபையாயவெனக்ஷுறுவே னே.

(அப்பால்) கராளன் பிழைச்சிசின்றனன்.

(கராளன்) விருத்தம்.

பொருதலிற் பயமுமோடப் புத்திவந் ததுவந்தெய் வ
 கிருபைநா னடடா மிக்கக்கெம்பீர ராமனேவ ம்
 சரமதற்கிலந் காசுமற்றப் பினைனுயி றோடப் பா
 கருதிடப் பங்கேயெந்தன் கால்கை கண்டிருத்தர் தோ.

(பின்னும் உச்சராய்.) அந்த இராமாஸ்திரத்தால் பிடிபட்ட அம்மாச் சன் ஜீவனோடிருக்கின் றானே இல்லையோ உன்முயிர்கிலேன்.

(எப்படியென்றால்.)

விருத்தம்.

மணிமகுடம் நழுவுவிட்டிக் கத்திசேடியங்கள்விட்டு மகிமைகெட் டி
 துணிபெனக்கை காலயர்ந்து சுற்றிலுங்கேசங்குலைந்து சுழலவிட் டி
 பிணிகொளுமாரீசனை யிராமன்பா—ணம் முகிலப் பெருங்காற்றென் ன
 துணிவுடவெங்கோ துடர்ந்து துறந்திற்பெய்வாருகித் துன்புற்ற னே.

இராகம் உச்சேனி. ரூபகதாளம்.

பல்லவி.

பிழைத்தானே அல்லால் பிழைமாயானானே.

அனுபல்லவி.

கொழுத்ததேய்ப்பாசன் கோணவியுழிமாரீசன், (பிழை).

சரணங்கள்.

அன்னையுடன்சபாகு தன்னையுங்கொன்றப்பா	லே
அந்தராகவன்பாணம் அவனைத்தொடர்ந்ததா	லே. (பிழை)
வேலைதனிலோமலைமேலே விழுந்தாயினு	ம்
விசையவனம்புக்குத்தப்பித் திசையிற்சென்றாயினு	ம். (பிழை)
அருமையண்ணன்மாரீசன் பெருமைகளெல்லாம்போச்	சே
ஆனைக்குமிஞ்சுமோ ஓராட்டுக்குட்டியிதேச்	சே. (பிழை)

(வசனம்.) அட்டா, என்சொல்வேன் இங்கிருந்தழுது வென்பயன் தேடிப்பார்க்கல்வேண்டும், கிரமமாய் இம்மேஹந்திர சைலத்தாழ்ந்த சனாயிலாவது அலைகடலிலாவது வீழ்த்தியிருக்கல்வேண்டும், அசைப்பேயர் தேடிப் பார்க்கின்றேன், அப்படியே மாரீசனைத் தேடிக்கொண்டிருக்கிற யென்னால் அம்மேஹந்திரகிரியே வந்தடையலாயிற்று.

அங்ஙனமன்றோ,

விருத்தம்.

இம்மலைச்சிகரக்குகைவருமருவியிருஞ்சிலநெருக்கத்தின்மோ தி
கொம்மையினிரட்டுஞ்சாமரம்போன்றுகுளிர்த்தநீர்க்கணம்விழுமல்தி
செம்மைசேரிலதைச்செறிவுறுங்கரிகள் தின்றவாய்நழுஉமடைக்கவளம்
கம்மெனும்வாசக்கரைப்புறம்நான்குங்கதியுடனடப்பனவரிக ள்.
(இன்னமும்)

விருத்தம்.

இபத்திரள் சிங்கக்கரத்தடிய தனிலெழிற்பெரு மத்தகமிழிந் தே
உபத்திரவத்தினால் வனத்தலஞ்சிவக்க உதிரங்கள் முத்திஞெடொழுக் கி
விபத்தினைச்சகிக்க வசத்திகொண்டவைக ளாய்வீதிடப்பல்லு கவினங்கள்
தபித்தன உரோமஞ்சிவிர்த்தன கனைத்துத்தாவின அதிசயிது யே.

(எதிர்நோக்கி வசனம்.) இதோதென்படுகின்றவன் நம்மாரீசன்கொல்
ஆம், ஓ, இந்நச்சாகரத்தில் வீழ்ந்தெழுந்தவனாய்க் காண்கின்றான்.

(எங்ஙனமெனில்)

விருத்தம்.

துகிலெலாம் மனைந்துசொட்டிடப் பாசித்துண்டெ ளதில்நனிதுலங் க
சிகையெலாம் வெளுத்த துணாமயமாகத் தெரிந்திடக்கண்சி உப்பெய் தி

திகழ்கைகாற்றலங்கள் வெளுத்ததிவிரத்தஞ் சிறிதுமிலாமலிங் கெதி ரே
புகழ்மலேஹ்நிரத்தி னடியினிற்ஊண்பான் பொருதருதாடகை புதல்வ ன்.

(மாரீசன் கராளனைப்பார்த்து, ஆச்சரியத்துடன் வசனம்.) அட கரா
ளா, நல்லுயிருற்றனையா, அட அய்யா, கராளா, என்னை, இருகத்தழுவிக்கொள்
வாயாக.

(கராளன் வசனம்.) அண்ணா, மாரீசா, தெய்வச்செயலாய் இாமபு
ணத்தினின்றும் விடுபட்டாருயிர்பெற்றீரே, என, கண்ணீர்த்தும்ப இருகத்
தழுவிக்கொண்டனன்.

(மாரீசன்.) தம்பி கராளா, யான்மற்றென்னென்று சொல்வேன்.

விருத்தம்.

நரனவன்வில் வளைத்திழுத்து டங்கராஞ்செய்நாடுணைசை சரவேகத்தொ
னியல்வம்பே, பரிவுடனப்பாதகனை மீட்டுக்கொண்டு பரக்குதெனக்களி
கொள் வித்யாதரத்தஞ்சொல்லே, விரிகடலினிறைச்சல் ஜலஜந்துவெவ்
லாம் வெவ்வடவாக்கினி விழுந்துருவசுத்தம், ஒருசமயத்திவைகளெல்லா
ஞ் செவியுற்றேன்காணுளம் நம்ங்குதின்னமு மென்னுயிரக்கராளா.

(மேலும்) தம்பிகராளா,

விருத்தம்.

என்விழுவின் வேகத்தான்மொத்துண்டு பேரொலிசெய் யெழிற்கல்லோலம்
புன்மையுரு திவலைகளாய்ச்சிதறவும் நீர்பிளந்திடக்கீழ்ப் புபங்கலோக த்
தின்னலிற் புருந்தேனை யக்கணத்தன்னீர்வேகத தெனைமலாக் கி
நன்மைசெய் ததம்போதியாம் மறக்கற்பாலதன்நூல் னன்றிதா னே.

சாகரத்தைநோக்கி, (கராளன்) நன்று நன்று நதிபதியே, நன்று நன்று
சலந்தியே.

கொச்சகம்.

நல்லவன்ம கோததியே நல்லவனீ நல்லவன்கா ண்
வல்லவல் கேச்சுரன்றன் மாபிரதாபப் பயத்தா ல்
சொல்லவனைப் பின்றொடர்வான் ரொல்லையிம்மாரீசனை நீ
சல்லியஞ்செய்யா திரகித்தாண்டனை காண் சத்திய மே.
(மாரீசன்) அனுசயத்துடன், கராளா, யென்சொல்கின்றாய்.

விருத்தம்.

எப்படிவசுவதை கடல்வனகிரிக னெனைக்கண்டுநடு நடுங்கிடு மே
அப்படியென்பாற் றசகண்டராஜன் அருமையாய்க் கருணைபாட்டினனா ன்

அஞ்

நவது அங்கம்.

இப்படியினில் யான்றன்ன வறிழந்திலுமுதானே னாயிருந் து
செப்பியவேந்தர்க் கிடந்தொருந்தானே தீயவெங்கனங்கஞ் சேர்க்கின்றேன்.

(கராளன் வசனம்.) ஆ, அண்ணா மாரீசா அப்படியிளம்பல் வேண்
டாம்.

விருத்தம்.

அதிபலசாலி ராமனாயினு மவனையிங் கே
எதிரினின் றுயித்தஞ்செய்தால் யாவரும்றுயிக்க மாட்டா ர்
இசமுடன் மாயையாலே இனிவெல்ல வேண்டுகண்டா ய்
சதிசெய் மாரீசாசும்மா சஞ்சலப்படத் தகா தே.

(வசனம்.) யாதொரு இராமனைக்கொல்லாமல், இலங்காபுரிக்குத் திரு
ம்புவோமாகில், இலங்கேசன், நமக்கு, வெருமதிதான் செய்வன, தவிரவும்,
அக்கோசிகனுந் அந்தச் சத்திரியப்பயலுடன் வந்து சிதா கல்யாணவிஷயமாய்
அவனது ரூபங்கொண்டிருக்கின்ற, இராவணனுக்கு இடையூறுசெய்வானல்
லவா, ஏன், அம்மனிதரூபத்தை இராவணன் தாரணை செய்யப்போகின்றானென்
று, முன்னமே, தாடையால்ச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றசுன்றோ.

(மாரீசன் வசனம்.) ஆர், அதற்குள்ளே, தொழித்துவரநின்ற அம்
முனியின்கூட்டப் பிரயாணத்தை முறிக்கவேண்டியதாய் வந்த பின்புத்தி.

(கராளன் வசனம்.) அதற்கு யாதுபாயமெனத் தமது ரூபம் கிந்தி
க்கின்றதோ,

(மாரீசன்.) சற்றாலோசித்து ஆம், ஆம்.

(கராளன்.) எப்படி.

பொது.

(மாரீசன்) சிங்கராக்கவி.

அன்னவிஷயத்தினிற், கென்னளப்பென்னெனில்
இன்னின்படியெனக், கன்னத்தியம்பினான்.

(கராளன் சிரிப்புடன்.)

சிங்கராக்கவி.

அதிபலகாயன், சதிவினைமாயன்
மதமாரீசர்க், கிதுவொருமலையா,
(எப்படியென்றால்),

கொச்சகம்.

அப்பிரியக்கேள்வி யதனுடனனவி ற்
ரூப்புறவீழ்மாயக் கோலமரயாசு ளை

பொய்ப்படிவத்தானைப் போய்த்துடர்வானன்னவண்மே ந்
செப்பிமெயற்பெருக்காற் சீர்குலைந்தரோம ன்.

(வசனம்.) பேஷ், பேஷ், அப்பால் புத்திரசோகத்தால் மோகத்தை
அடைந்த தயாரனை, ஆசுவாசஞ்செய்துகொண்டு, விசுவாமித்திரனும் அவனு
டன் அயோத்திக்குத் திரும்பிவிடுவான், அப்பால், அம்முனி இல்லாவிடத்
தில் மாயாப்பிரயோகஞ்செய்யவேண்டியது.

(மாரீசன் வசனம்) ஸஹபாஸ், நீ சொல்லுவது யுத்தந்தான், ஆகை
யால் சிக்கிரஞ்செல்லோம், எவ்விடத்தில் இராமன் முதலானவர் இருக்கின்
ருர்களோ, அங்ஙனஞ்செல்லோம்.

(என நடக்கின்றனர்.)

(கராளன், எதிர்நோக்கி) வசனம். ஓ, கௌசிகாச்சிரமத்திற் களா
யோஜனே தூரத்தில், கௌசிகிதீரத்திலேயே, அத்தயாரதன் முதலினோர் தங்கி
யிருக்கின்றனர்போலும், அங்ஙனமன்றோ.

விருத்தம்.

அடிக்கடியிரதப்புரவிகள் கணைப்பால் ஆற்றொழு வனமகிடங்க ள்
வெங்கெனைப்புற்றுச்சிதறிடத்தாக்கி வினங்கிமிருங்கத்தாலடிக்க
படக்கொடியரவங் கொடியதீயெண்ணப் பகர்விடங்கக் குபூத்கா ர
முடுக்கினுற்காதி மண்ணுக்கையின் முழுதுமேபயங்கமுளவே.

(இதுவுமது) விருத்தம்.

ஆடகப்பேரித்தொனியினுல்தமாயறியகடன்மந்திகள்களித் து
நாடகம் அடிப்பதளமகவகை கணறுங்குசந்தின்றுமிழ் பன ம்
காடகமுழு வங்குறைவறநிறைந்துகாண்டகுசெளசிகிதீர ம்
தாடகைச்செற்ற ற்றங்கிடமிங்கெனச்சாற்றல்போற்றழைக்குதுதா னே.

அடுக்குமொழி.

நேராய்வினங்கின்ற, டேராய்தோவிறைவில்

* வாராமன்றங்கிடம், பாராய்மாரீச னே.

(மாரீசன் வசனம்.) ஆம், ஆம், தம்பி கராளா, இப்பொழுதே இவ்வி
டத்தினின்றும் இர மனைத் தூரத்திற் கடத்திக்கொண்டுபோகவேண்டும்.

(—) (கிளை)

விருத்தம்.

வருவழிக்களைப்பாற் கண்வளத்தந்தை மன்னவன் வருதிபெரும ந்
சிரமமதகற்றவாங் கங்கேயினோர் சென்றன்பாற் செப்பிடாம ன்

சாமுவேல்வினோடோர் வனங்குறித்துத் தனிமையாய் வேட்டைபைநாடி இருபத்திலுமே தொடுசெறுப்பார்தே யேகுமிப்பொழுதினில்ராமன்.

(வசனம்.) ஆகையால் யானும், எவ்வளவிற்பின்றொடர்கின்றேனோ, அவ்வளவுக்குள், ஆங்கங்கே சென்றிருக்கின்ற, இராமப்பரிஜனங்களும் யா தொரு அரணியபாகத்திற்குப் பின்றொடர்க்கடவன.

(கரானன் வசனம்.) ஓ, இங்ஙனஞ்செப்புவது, இராமனுக்கு, உயிர்ச்சினைகிதனான, பிங்களனென்ற பிராமணச் சிறுவனோ, அவ்விதமேயாம்.

(மாரீசன் களிப்புடன் வசனம்.) தெய்வச்செயலாய் நமக்கோர், அந்த ரலாபம், கிடைத்தது, அட தம்பி கராளா.

கட்டளைக்கவித்துறை.

இவன்வனத் தேகுமுனப்பா கராள யெழிலிவன்ற	ன்
றவவுருக்கொண் வென்மாயை யினல்வனத் தந்திகைப்ப	ட்
டவதியுற்றே னென்றறற்றிச் சினேகத்தி னுசையின	ற்
கவலையுற்றது துடர்ராமனைச் சேர்க்குதி கானிடை	யே.

(யானுமே) கொச்சகம்.

காதிமகன் நன்சீடன் காசிபருபங்கலந்	து
மேதகுராமன் நிமித்தம் விறகத்துயர்கொண்	ட
சீதையைவன் மாயையினற் சிருட்டிசெய்தின்னவனு	க்
காதரத்துடனினைத்த அப்படியேசெய்வேனா	ல்.

(எனச்சென்றனர்.)

(அப்பாள்.) எவ்வோடு தனுவு, மேவு செங்கரத்தி, ராமன் பிரவேசிக்கின் றனன்.

இராகம் இந்துஸ்தானி பியாகு. ஏகதாளம்.

பல்லவி.

இந்தக்கானமே வேட்டைக்
கேற்றஸ்தானமே.

அனுபல்லவி.

வந்தகுசிக நந்தனொர	டு
மைந்தனோடு தந்தனத்தொ	டு
எந்தை, பொருந்து	ம்
கந்தவா, நந்தனி, விரு	ந்
து, வந்தே, முந்து, வந்தே	ன்.

(இந்த)

சரணம்.

மெத்தெருக்கமே	இந்த
விருந்தவருக்க	மே
மத்தையங்கள், சுற்றுகின்ற	ன
புத்திற்கோலங்கள், குத்துகின்ற	ன
வெற்றி, சிங்கத்தி	ன்
சத்தரி, குத்துப, யத்	தை
மெத்த, விர்த்தி, செய்யு	ம். (இந்த)

(இராமன் வசனம்.) ஆ எனது விண்ணுலகை வியாபித்த இக்கான சத்தில். மெத்தையம் மெத்தையங்கின்ற என்னால், விநோத விநோதமாய் பற்பல நாட்கள் காணப்படுகின்றன.

எங்குளமெனில்.

விருத்தம்.

எனதுவிற்துறச் சென்றிதனாவது சத்தில் மனைகள் சிறந்தி நெழுந் து
கனமதபுருஷர் கடங்கின்றகலையும் காடு நதி நாடுகாடு சிங்க ம்
நனிகளாதல்கள் குடிவல் புகழ்நாடு மகிழ்நாடு ம்
இனஞ்சிறுவிநிதிர கடன்களெழுந்திழிற் பெருஞ்சிறப்புங் கண்ணுற்
றேன்.

(இன்மொழி) ம், ம், ம்.

விருத்தம்.

காட்டசெய்யும் துறவு மவடிவாய் கண்டவிலங்கு கின்றனவா ய்
மாட்டினிற் றிடுவகங் குடர் மதிசூரிடாமகிழைய புளவா ய்
வாட்டடங்கண்ணா கலையிடுந் தகம் வாஞ்சைகொள் குணமுடையன
வாய், கட்டடங்கண்ணா மாணினச்சலனப் கோலமாவழிகள் காண்கி
ன்றோம்.

(ஆசையொடு)

கட்டளைக்கலித்துறை.

மனத்திவிதாருல மான் றிரட்ப் பார்வையெனக்கியமா ம்
நினைத்திடுகின்றனன் அதனினுமொங்கன் னேறிழை மா ன்
கனத்த தனத்தினட்ப்பு மகடன்சுழற் கண்ணினையி ன்
இனித்திடுவழிற் பெருநோக்கங் கண்மிக்கவுமேற்ற மென் றே.

(—) (கிரை.)

(வசனம்.) ஆ, ஆ, அந்தோ, அந்தோ, அருமைநண்பனே, ஆருயிர்ச்சகராமபக்கிரானே, யான் அனியாயமாய், ஹதமாய்ப் போயினேன் ஹா கஷ்டங்கஷ்டம்.

(இராமர்) கேட்டு (பாபாப்போடு) வசனம். ஓ, ஓ இதுவென்கொல், நான் ஸஞ்சாரமில்லாத இவ்வருங்காசினி, என்னை நெக்கிப்புலம்புகின்ற ஒருமனிதனுடைய தினச்சுறம்போற் கேட்பாப்படுகின்றது.

என, கணையுந்தலுவல் காட்டெழிந்தரத்தனாகக் கடுக்கெனவெழுந்து நடக்கின்றான்.

(—) (அடுத்ததினா.)

ஆ! ஆ! (வசனம்.) கஷ்டங்கஷ்டம், அஷ்டமதகஜத்தின் துதிக்கரத்திற் கட்டுண்டு, ஆவி அடிக்கிலறேன் அந்தென்னை யீழாதடிக்கின்றது, ஹ, ஹ, கஷ்டங்கஷ்டம்.

(இராமர் எப்படி! வசனம்.) பிங்களனுடைய சப்தம்போற்கேட்கப்படுகின்ற தென்கொல் என, விரைவல், நடந்தமே. ண்டி, அட்ட, கஷ்டங்கஷ்டம்.

விருத்தம்.

பிரியமுளார்சமைப்பிரிந்து நவலேட்டையின் விழுவாற் பெருங்காட்டே ஹமொடு நிற்றினதென்புற் சக்கிரத்துலாருத்தனாய்த் தேடிவந்த பரிவுளவெம்பிங்களனைக் காட்டானே சுண்டையெனும் பருத்ததண்டக் கரமதனாஸ்மெய்சுற்றிக் கொடியகதந்தக்கருதந்தோ அஷ்டங்கஷ்டம். கஷ்டங்கஷ்டம்.

(—) (அடுத்ததினா.)

தரு இராகம் ரீ திகெளனா.

பல்லவி.

ஐயய்யோ அனியாயம், ஹரே ராமா

(அய்ய)

அனுபல்லவி.

மையவனத்தினில் வந்ததபாயம்

செய்வதறியேனுபாயம், என்னமாயம்

(அய்ய)

சரணங்கள்.

காடைபிடிக்கப்பீராய் கக்கரப்பட்டாற்போ	லே	
கருதிவனவேடிச்சை காணவந்தொருக்கா	லே	
காமதகரியின் கைக்குளகப்பட்டே	னே	
தப்பவழி காணேனே, சிங்களன்நா	னே.	(ஐய்ய)
தவமிருக்கேனெப்பெற்ற தாய்க்கிப்பா	னோ	
தந்திசுறையாய்வந்து சார்த்திரொ	னே:	
எவனின்னெனெகிர் முண்டொனமுனைத்தா	னே	
என்னசருனப்பலகொ, விதிகா	னே.	(ஐய்ய)
சுகனேபென்றுயர்சண்டால் சுகித்திடாய்கீ	யே	
சமைந்தெலெனெந்தெய்த் சவித்திரிவா	யே	
புகழுடைமோப்பெவட்டை பொத்தோயெங்க	னே	
பேயினையெயிப்பா, மயங்கினை	ன்.	(ஐய்ய)
எதைப்பிரமணனென் பிடரியிற்றுக்கைமா	ல்	
இருகப்பிடித்தெங்கெ: இறத்துக்கெ ண்டெருதய	மா	
நாழிகைகொழிச்ச, செனெக் காளாலா	மா	
நாயகபல்லிமா, அரோ	மா.	(ஐய்ய)

(இராமர்) இதோ வந்துவிட்டன, வந்துவிட்டேன் எனநடந்துகொண்டே)

தரு. இராகம் செஞ்சருட்டி. ஐதிநாளம்.

பல்லவி.

இதுவென்ன மிமாசம் ஆதெய்வமே.

அனுபல்லவி.

தந்திப்பிங்குள நாசம், சாருமோகிலேசம். (இது)

சரணங்கள்.

இவனையார்வரச்சென்னான் வன்வந்தா	னே	
கவனமில்லாமல்வந்து, கரிபீடனத்தில்கொ	து	
கானந்தனிலிறந்தென், கைவிடுவா	னே.	(இது)
என்னுயிர்பென்கண்ணை கண்ணிற்காண்பே	னே	
கன்னமதக்கரியின், கையகப்பட்டபோ	தே	
காண்பதேதப்பாதிசே, கருத்தழிந்தேனிப்போ	தே.	(இது)

(என, நடக்கின்றார்.)

ந-வது அங்கம்.

(—) (அடுத்ததிறை.)

இராகம் பியாகு. ஆதிதாளம். ஜாவளி

பல்லவி.

எ ரகுராமா, ஏ பலவீமா, எழையைச்சாத்தருள். ரவிநுலசோமா.

அனுபல்லவி.

பாரபுயாசல, தீரனேகோசலை

பாலா, சிலகு, ஞாலா, லோலா.

(எ ரகு)

சாணங்கள்.

நானேவந்தணன், கானகம்வந்தன

ன்

நெவிற்கரிபீடனத், தால்மிக, நெந்தன

ன். (எ ரகு)

இபத்தின்கையகப்பட்டேன், உபத்திரவமெலிட்டே

ன்

இனியெப்படிப்பிழைப்பேன். இறந்திட்டேளிரந்திட்டே

ன். (எ ரகு)

ஹ, ஹ, கஷ்டங்கஷ்டம்.

இராகம் இந்துஸ்தான் நவரோஸ். தாளம் ருபகம். ஜாவளி.

அரவாபாணனெயென் நவன்னெட்டு.

இதுவோவென்விதி, இனியென்னசெய்குவேன். எப்படிநிந்தவ

ன்

மதயானைக்கிறை, யாகவோ ராமனுடன், வந்தேனவனத்தன

ன்

வனந்தனில்வந்தாலும், மன்னவன் நன்னெகந்த, வாரத்துலிருக்காம

ல்

தனந்தனியாயின்கேன், சார்ந்தேன்விதிவசந், தப்புமேவனசக்காம

ல்

தனியாய்வந்தானன், தந்தேக்கிறையாகின்றேன், தப்பவழி

ன

அனியாயமாயின்கே, ஆருந்துணைகாணென், அய்யோஅருமையானே

ன்.

ஆ, கஷ்டங்கஷ்டம்.

விருத்தம்.

அய்யனேதனயறையையுடையாய் அதோகதியாகினனென்

ன

வெய்யகூற்றன்வாய்வீழ்த்தவோபெற்றாய்வினந்திடுதவமுருவின்ன

ய்

வையகத்தினிலுயிர்ச்சகராமன்னவென்பால்நின்சினேக

ஞ்

செய்யபக்குவசமையத்திற்பொல்லாத் திமையாய்முடிந்ததென்செய்வே

ன்.

(இராமர்) கருணையுந் தீரமுங்கொண்டு, அஞ்சேலஞ்சேல்.

கவிவிருத்தம்.

அஞ்சலஞ்சலென் னொயிர்ப்பிங்க

ளா

மிஞ்சுவேகத்திதோ மேவிவந்தன

ன்

ஐனா கிபரி கனயநாடகம்.

(என) விதைவில் நடந்துகொண்டு, அகோவகோ, ஈதெங்நனமறைந்தது கொலோ.

செ கலிவிருத்தம் பிற்பாதி.

குஞ்சரப்பெருங் குன்றுகடந்ததா

ல்

எஞ்சாத்திர்க்கி லக்காகவில்லை

யே.

(தனுர்வேகத்தைத்தணித்துக்கொண்டு எதிர்நோக்கி) வசனம். ஆ, ஆ, மதகஜம்சாணப்படவில்லையே, அதற்குண்மறைந்திட்டதா, சற்றுநிதானித்து,

விருத்தம்.

இ துறிநக அம்மதக்கரிபோனவழியெங்கேயெனப்பார்க்கின்றே

ன்

ச.தி.பெற்றவன்பினையில் வாறேறிவிடுவிப்பேன் மடத்தைக்காண்

ப

ததிகட்டெய்வியி, சமமொளிற்பாறைச்சுலமீ திலதுவந்தா

னே

துதிபெற்றம் ண்டொழிச்சார்புதாணாக்குறியிதனற்றேன் மப்பெற்றே

ன்.

(என நடந்துகொண்டங்கொருபாளேக்கி)

விருத்தம்.

மருத்திலத்திடமுரு வாருலர்வஞ்சியின்றவளமதனுட்

ப்

பருத்திலை - மெ ண்டுநம்பார்த்திடக்கூப்பாட்டொடுமுழுநீர்க்காக்

கை

வருத்திலை - மெ ண்டுநம்பார்த்திடக்கூப்பாட்டொடுமுழுநீர்க்காக்

ட்

செருக்கிறும்பாப்பொண் ணன் கரினிலத்திருக்கொளிகுழத்தடச்சிறப்

பே

(வசனம்.) ஆகையாலிய்யாமே, மதயானைகொண்டொளித்திருக்கல் வேண்டும், அகனைத் தேடிப்பார்க்கின்றேன்.

(எனப்பார்த்து களிப்புடன் வசனம்.) ஒ, ஒ, தெய்வாதீனமாய், இங்கு காட்டானையின் னையினின்றும் விடுப்பட்டுப் பிங்களன் மயங்கிக்கிடக்கின்ற வன்போற்றென்படுகின்றான்.

(அப்பால்) பிங்களவேடத்துடன் பாறைத்தலத்தில் மயமுற்றுக்கிடக்கின்ற பான்மையாய் (கராளன்) பிரவேசிக்கின்றான்.

(இராமர் கிட்டவனுக்கி) ஆ, ஆ, எனதருமை நண்பே, ஆருயிர்ப்பிங்களா ஆயாசம்விடுத்தாச் சுவாஸம்பெருவாயாக.

(என) மேன்முந்தியால், விசிறிக்கொண்டே.

இராகம் தோடி. கண்ணிகள்.

என்னசெய்குவேனென்னசெய்குவேன் என்னேகிதபிங்க

ளா

ஏதடாதெய்வசோதனைகொலோ இப்படிநீமயங்குகிற

ய்

தன்னுனின் முகத்தின்னெழிற்பெருஞ் சோபைகாண்கிலன்றோழ
சொக்கிளாப்போலிருக்கிறாயிந்தத் துண்பம்நீக்கடா அன்ப
அப்பனெபெனதுட்புறஞ்சோக அக்கிளியெறிக்கின்ற
அந்தமோகாயெந்தனைவளைந்தது தொந்தறிக்கின்ற
இப்படிமண்மேற்குப்புறவீழ்ந் திருப்பதென்பாலென்செய்ய
இவ்வுடனேமிகக்கவடிவக்கட்டம் யேங்கியெங்கிநான்நைய

நீ
னே
தே
தே
வோ
வோ.

(கராளன் தன்னுள்.) இராவணேசுவரனுக்கிதமான காரியம் யாதோ
அதுவேயாம்.

(வெளிப்படை.) கண்களை மிகப்பிரயாசத்தினால் விழிக்கமாட்டாது
விழித்துக்கொண்டு, ஆ, என்னுயிர்ச்சகன் ராமபத்திரனா,

(இராமர்.) ஆம்.

(கராளன்.) ஆயாஸந்தெளிந்து.

விருத்தம்.

என்னுயிர்ச்சகனே ராமா இவ்வடவியினில் நீசெ
நன்னய வேட்டங்காண ஆவலாய் நாடிவந்
என்னவெம்மத மாதங்கம் இடைவழி சனிற்றுடர்ந்
மென்னியைச் சுண்டஞ்சுற்ற வேதைசெய் திட்டதந்

ம்
த
து
தோ.

(அப்பால்)

கலிவிருத்தம்.

துங்கனின் ஞானிவன்றெனினி யொப்பாக ஓ
சிங்கநாதஞ் செவிப்புலன் சேர்ந்தி
இங்கெனைக் களைகொண்டிடத் தள்ளிவி
டெங்கேயோ ஒளித்திட்டது யானை

ர்
ட
ட்
யே.

வசனம். யானே களைப்புற்று வீழ்த்தனன், மேல் ஒன்றுமறிகிலன்.

(இராமர்) வசனம். ஆகையால், நினைக்கின்றேன், எனது நானேசை
யால் சிங்கத்தின் கர்ச்சனையென்று நடுக்கங்கொண்ட அடிமா தங்கத்தின் கர
த்தினின்றும் தெய்வாதீனமாய் நழுவினாயென்றே நன்று, நன்று, பிங்களா.

கலிவிருத்தம்.

கல்ல காலங்கை நாகத்திடஞ் சலா
அல்லல் நீங்கினே அவ்வருளத்த
பல்லவத்தின் குளிரிழந் பாங்கிரு
தொல்லை நின்களைப் பொழிக்கலாகுமா

ம்
ரு
ந்
ல்.

(கராளன்) சிங்கராக்கவி.

தாட்டிகராகவ, வேட்டமதால்வரும்

வாட்டமுமிங்னம், ஒட்டிடவொக்குமால்.

எங்ஙனமெனில்.

விருத்தம்.

தருவின நெறுக்கத்தாலே தனிச்சுறுப்படர்வ னாத்த ம்

பெருகின்ற தெதுப்பிற்பூத்த பீதமமைப் பேரா ரே

விரிமலர்க் கந்தத்தோய்த்து மிகக்குளிர்ந்தனில மே வி

பருவமாங் குயில்களசுத்தம் படித்திடப்பரவு திங் கே.

இராமர் அநிக்குமொழி.

ஆம் ஆம் அரணிபரிதில்வருளத், தருநீழல்மணீயம்

பரிசனம்வருமளவும், சரஸ்மதாயிருப்போம்.

(கராளன் தன்னுள்) மாட்சன் வருமளவும், எனவழுத்தல்வேண்டும்.

(வெளிப்படை) அவ்விதமே செய்வோம்.

(இராமர் வசனம்.) ஓ ஸரஸ், ஸல்லாப, உல்லாஸ, கேசனே, தின்னை இங்ஙனமாயினும், உயிருடன் காணப்பெற்றது தெய்வச்செயலேயாம்.

என் (அங்ஙனமன்றோ)

விருத்தம்.

என்னுயிர்ச்சக நீ இலபெனிற் சனகெ னழிற் கனியின்கரம்பற்று ம்

நன்னயசபமெற் செய்துங்கொல் நழுவின நுவன்றோ வதுநிற்கநிற் க

சின்னுடைமரணத் தினில்வருதுபரம் நிகழ்த்துமென் னிதயமன்மத்தை ப்

பின்னமதாகப் பிளந்தெரிமாது பிரியங்கொல் பேசிடாய்நண் பே.

(கராளன் தன்னுள்) வசனம், இப்பையலிராமனும் அத்தையலர்க்கர சியின் திருக்கரம்பற்று மஹோற்சவத்தைத் தெரிந்துதானிருக்கின்றான்.

(வெளிப்படை). ஆ, எனதருமை நண்பே, அங்ஙனமன்று.

விருத்தம்.

என்னுரு சோகத்தால்நீ எழிற்சனகியை வேட்கா து

சொன்னவாய் மொழிப்படிக்கித் தோகையை வெறுப்பையாகி ல்

உன்னது மோகத்தாலே உயிர்தவிர்ப்பாளல்லாம ல்

இன்னிலத் திருப்பாளென்றோ எண்ணுராய தேஜிரா மா

(இராமர்.) ஆசையுடன், ஓ எனதாசை, கேசனே.

ஆடுக்குமொழி.

என்னிடம்நீசொல், அன்னகாசிபன்
பன்னிவொர்த்தை, நன்னயமெய்கொல்.

விருத்தம்.

சனகிதன் னேறிற்சித்த சன்சதிராயன் றன்னை க்
கனவெனுங் கபடத்தாலே காட்டிடவெழிலக் கண் ட
தினமுத லவண்மயங்கிச் செந்தளிர்ச் சுயனந்தோய்ந் து
மனமகிழ் சுகியர்தேற்று வார்த்தைகொண் டய்கின்றனா ல்.

(என்றே)

கரளான், செவிக்களை வேறுசாய்த்து.

(தன்னுள்) வசனம். அட்ட ஏன் இன்னமும் மாரீசன் வரவு. காண்கி
லேன், (எனச்சிந்திச்சின் றான்.)

(இராமர்.) பிங்களா, நீ என்முன்னுரைத்த அக்காசிபன்சொல், மெய்
மொழிகொல்.

என, திருபவினவினன்.

(கரளன், வெளிப்படை.) "ஆ, காசிபனென்பவன் யாவன்.

(இராமர் வசனம்.) ஆ, நினைவுசெட்டனையா, யாவற்றோடு நகனைக்களை
செழுனிவரின் சீடனென்றுண்டு வென்பா லுலறைக்கலாய்ந்தீரூ, அவனை
மறந்துவிட்டனையா.

(கராளன்) படியும் நடுக்கமுங்கொண்டு (தன்னுள்) வசனம். அடிகா
வகோ, தீவினைவினோந்ததே, ய்தென்னமறதி, யாதொருமாரீசன்பாற்சென்றி
ருந்த மனத்தனாய், ஆரம்பிவித்தகாரியத்தில், தகவல்தப்பாய், மறதியினால்
மதிமறந்துறைக்கலாயினேன். நல்லதிருக்கட்டும்.

(வெளிப்படை) ஆவனையார் மறந்தது, பின்னையோவெனில்.

கவிவிருத்தம்.

கயத்தின் கைக்குளாய் நொந்தவென் ஞாபகம்

பயத்தினைப் பரிபோச்சுதன் பாமி க

ஐயத்திலோங்கிய சிற்றச்சிலை தழு ம்

புயத்துமன்னவர் போற்றுபுர வ லா,

வசனம். ஆயின் அக்காசிபன் சொல்லிலுங்களங்கமுண்டோ.

(கேட்கக்கடவாய்)

விருத்தம்.

செந்தளிர்ப் பஞ்சணை பங்கயத்தண்டினஞ் செங்கைத்திருப்பணி யே
சின்னசுருளிர்ந்திட நின்புகழ்க்கேட்டுதல் திவ்வியசந்தீத ம்
உட்கண் நிருநாமமோது தலன்னவளுட்கொளும் போனக மே
இத்தவிதமெழிற் சுந்தரியின் நெகை யென்னென் நியம்புவ னே.

செ விருத்தம்.

அன்னத்தாவினொண் மெத்தையிருந்தும் அருணாம்பல்பை மெத்தையதா க
சொன்னச்சுடர்வோ மிக்கவிருந்துஞ் சொன்னாங்கைக் கங்கணமா க
உன்னர்க்ககமடித் தீதிரிருந்தும் உன்புகழ்க்கேட்டுதலே இசையா க
மன்னப்பெருவை தேகியுளவே வாடுகிறுளெவ்வா றுறைசெம்பே ன்.

(சூர்மர்) தன்னுள்,

அடுக்குமொழி.

ஹ ஹ, கன்னிகல்யாணியாள், என்னிமித்தத்திலோ
துன்னுமித்துயர்க, டன்னையற்றாளே.

(வெளிப்படை) வசனம். என்காதலுக்குகந்த சினேகிதபிங்களா, யீதெ
ன்ன பரகாசம்.

(கராளன் தன்னுள்) வசனம். எனது பிரவிர்த்திக் கனுசரணையாயி
ருக்கின்றதவனது மனோவிர்த்தி.

(நிரம்பச்சந்தோஷம்) கல்லதருக்கட்டும், யானிவ்விதம்புகல்கின்றேன்.

(வெளிப்படை) தொடர்மொழி, ஓ எனதாபலுக்குரிய நாவலரண்ப
ராமநாயகனே, நினக்கென்னுரையிலும் நம்புதலில்லையா,

(இப்பவும்) நின்னினைப்பினால் அந்நேரிழையாள் காமவெக்கைக்காற்
ருது, இனந்தவிரிச் சயனத்தில், சயனித்துக்கொண்டிருந்து வருந்துகின்ற
னனென்றறிந்துகொள்.

விருத்தம்.

குளித்திடாள் சந்தமப்பாள்குழல் மலர்மால குடா ன்
களித்திடாள் வினையாடா ணற்கன்னிபர் வதனம் நோக்கா ன்
தளிர்க்கர தலத்திலுவைத்த முகத்தின டாரைக்கண்ண ன்.
வெளுத்து தடுருயிர்ப்பாள் விழித்துக்கொண் டிருக்கின்றாளே.

வசனம். ஓ மித்திரகுலசிரோத்தின சாமபத்திரனே, நின்னினைப்பி
னால், அதிமையற்கொண்டு, இன்னமும், அம்மடநல்லான், மிகமிக வருத்தப்
படுகின்றனள்,

தரு. இராகம், செஞ்சுருட்டி. வசதிநாம.
பல்லவி.

நான்சொல்லக்கேளாய் மருநாயகர.

அனுபல்லவி.

தேன்சொல் சிதாதேவி தியர் டாடச்சிவன் டாடா.

சரணங்கொள்.

கனவிலுனை மண்டதழும் கூட்டி.
கருப்புச்சிவையிற் கன கன்பூட்டி
அனவறதெய்தீட்ட வெண்பூட்டி
அதுகனவயற்கெண்ணெய் உயர்த்தி

அல்லம், பகலுமுனை, பல்லவால், நல்லபுத்தி வந்தல்லவன் மயங்குசெய்க்கை.
எல்லாம், தெளிந்தமயம் (நான்)

மையவிலிற் கனகதியெனென்பான்
மதுசூதுவையென வகியெனென்பான்
அய்யம்பயரி யென்பதெய்வென் சுவியெனென்பான்
அனிலனல்லத்தென் தல அகலயவையென்பான்.

அங்கந், தனிப்பனிநீர், கந்தியை, கந்தக்கை, மெய்குந், தடவி
ய், கங்க ளெனப்புகல்வன். (நான்)

மயங்குத்திடப்பா வகையெனென்பான்
வாய்க்குந்நீர்நீர்நீர் வகையெனென்பான்
பயந்துநானென் தென்குமையன்
பிராணவலவாவெனப் புதுருசுமயம்

பாலும், பழமுமா, னுளும், கசக்குதென்பன், மேலும், பசந்த
கிரு, காலம், சந்ததென்பன். (நான்)

(இராமர்) தன்னுள்.

விருத்தம்.

சந்தியானது சந்திரகிரணத்தாற் சாகரந்தளம்பிட வலைக்கு ம்
அந்தவாறென தாருயிற்றேழன் அறைதருவரிசை இம்மொழிகள்
நந்துலாங் கரத்திருணிமத்திலங்கு நாயகன் சேயெனப்பிறந் து
வந்தமானதன லெனதுளத்தை மயங்குற வலைக்கின்றட தோ.

(கரளன்) வசனம். இன்னமும் அக்காசிபனல் மற்றொன்றும் வருத்த
தலாயிற்று.

(இராமர்) (அஃதென்னை.)

(கராளன்) விருத்தம்.

முதலாமலக் கோதகம்விரிந்திடக் குளிர்கந்தம பகரித்து
சமயமலை வந்துவலவிட யேழையாய்ச்சானகி சஞ்சலக்கண்
நிமிடமாயினு மகல்வறச் சுங்கரப்பரிந்ரு விங்கனசுகத்தா
சுமதிமதுநன் மதியி வெலார் துலைக்கின்ற னென்னுத்துங்க

இராமர், பாசாங்கிதக் கொண்டு தன்னுள்.

இராமர் தம்.

சுமதித சுமதித சுமதித சுமதித சுமதித
யாநாநா சுமதித சுமதித சுமதித சுமதித
விரமுன் சுமதித சுமதித சுமதித சுமதித
சுமதித சுமதித சுமதித சுமதித சுமதித

ஆகாசமாயிடுவதே.

விருத்தம்.

மனதான சுமதித சுமதித சுமதித சுமதித
எனைவிட்டபு சுமதித சுமதித சுமதித சுமதித
சினமன்மகனா சுமதித சுமதித சுமதித சுமதித
இனியென் சுமதித சுமதித சுமதித சுமதித

இராமர் தம்.

பொன்மலர் சுமதித சுமதித சுமதித சுமதித
என்மீதமர் சுமதித சுமதித சுமதித சுமதித
பன்மலர்கள் சுமதித சுமதித சுமதித சுமதித
கன்மனத் சுமதித சுமதித சுமதித சுமதித

இராமர் தம்.

தென்போலு சுமதித சுமதித சுமதித சுமதித
வான்பிறை சுமதித சுமதித சுமதித சுமதித
மான்போலு சுமதித சுமதித சுமதித சுமதித
யான்போலு சுமதித சுமதித சுமதித சுமதித

(கராளன்) அன்புமிருத்த நண்பர் நாயகமே.

கவிவிருத்தம்.

வாகனப் பெடைமா மயில்ச் சிதைவி
பொருள் யாவுமொழி ந்திடக் கேட்டு

நாகம் நேர்புய நாயக ராக வா
முகமா யிருப்பா னேன்மொ ழிகுவா ய்.

(இராமர் தைரியத்தைக்கடைப்பிடித்து வெளிப்படை) வசனம். அட
கேவலம் இக்கன்னியின் பிரஸ்தாபத்தாலென்பயன்.

(கராளன்.) கலீரொன்று நகைத்து.

சந்தவிருத்தம்.

அடைவோடுமுன்பிலணிபணிகடர்விளங்கிழையினமுதாமருஞ்சரிசையது
சொற்றாய், நடுவேபெரும்புனகவடையாளவன்பதுடன்நலமாபிரணந்தெவி
நனிபெற்றாய், கடையேநெருங்கிவெகுதடையேபுரிந்தனையொர்சட்டலோடி
மொன்றொருகலைசற்றும், படிமீதிலெங்கெவர்கள்மதனூலவெலுத்தகைமை
பலியாதிருந்தவர்கள்பரிவுற்றே.

(இராமர் இலச்சையுடன் தன்னுள்) வசனம். ஓ, ஓ, என்னிசைய சந்த
சலத்தை இவனுந் தெரிந்துகொண்டனன்.

(அடட, எறிகின்ற கெட்டமனமே என்ன தவிக்கின்றனை.)

ஹ, ஹ, இப்பொழுது,

விருத்தம்.

வனப்பினட்பகவான்மானதனியற்றமாயையொப்பாமந்தமயிலை
இனப்படிநனவிற்கனவிலுங்கண்டிலேனெனினு மவ்வவஸ்சையாடனைக்கே
முனித்தவானந்தமற்புதம்சோகமியம்பிடுகுதுகலம்பீதி [ட்
கனத்தமாவிலச்சையிலைகனென்மனத்திற்கலங்கியேழுமுடிபுதின்றனகால்.

(வெளிப்படை வசனம்.) ஓ, ஒப்பில்லாத, உயிர்ச்சக பிங்களா, உனக்
குந் தெரியாததொன்றிருக்கின்றதா, ஆனால், எனக்கு அச்சந்தரி கிட்டெல்
துர்லபமென்றெண்ணி, அங்நனமுறைத்தனன்.

(கராளன் தன்னுள் வசனம்) இவனுக்கவள் விஷயமான ஆசையைச்
சலியாவண்ணம் என்னொற்றிடஞ்செய்யலாயிற்று.

(வெளிப்படை வசனம்.) ஓ, ஓ, இரகுருலதிலகா, நீ இப்படியா நினை
க்கின்றாய்.

அடுக்குமொழி.

இத்தனைசந்தேகமேன், முத்தன்விசுவாமித்திரன்
எத்தனித்தகாரியம், வெற்றியாய்க்கைகூடமொல்.

(வசனம்.) அக்காரியத்தை நிறைவேற்றி வைப்பதற்கு விசுவாமித்திர
மகரிஷியன்றோ பிணைப்பட்டிருக்கின்றனர்.

(இராமர், தன்னுள், இதுவென்கொல்.) பிங்களன் அஸம்பாவிதமாய்
பேசுகின்றனன்.

(வெளிப்படை வசனம்.) எனதருமை நண்பே, யீதெவ்வாறறிந்ததோ,

(கராளன்) தன்னுள், வசனம். இஃதிவனறியான்போலும்.

(வெளிப்படை வசனம்.) ஓ, ரவிசுலராமச்சந்திரா, யான் பேசியதெல்
லாம், காசிபனுரையேயாம்.

(—) (கிரை.)

விருத்தம்.

பாதுவாய் வாட்டுகின்றான் பாலியப் பனிக்கரன்றா	ன்
எனய்யாவன் மென்மீதிக்கு வில்லோய் முனியே	ல்
யானினிச் சகியேனம்மா மென்சகிகாள் நளி	ன
வான்மல நிலையுத்தண்டும் வகையுடன் கொண்டுவாரீ	ர்.

(கராளன் தன்னுள் வசனம்) ஓ, ஓ, மாரீசனுடைய மாயாப்பிரயோக
மோ.

(அப்பால்) மாரீசன் மாயையில் மறைந்துகொண்டவனாய் பிரவேசிக்
கின்றனன்.

இராகம் செஞ்சுருட்டி. ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

மாமாயம் மாரீசமாயம் மாமாயம்.

அனுபல்லவி.

கோமான் ராமனைக் கொல்லநினைத்த உபாயம். (மாமா)

சரணங்கள்.

மிதிலைவல்லியுப்போலே சூரவென்மாயையா	லே
மதனவல்லியைச்செய்தேன் மென்மே	லே
கதிர்குலராமன்மேல் அதிமயலானவன்போ	ல்
விதவிதமாய்ப்புலம்பி மதிமயங்கிடச்செய்தே	ன். (மாமா)

சேவிச்சிங்காநிக்க ஏவற்பெண்களைச்செய்தே	ன்
தாவிப்பொய்ப்பிதிர வதத்தாவிதப்பவன்போ	ல
பாவனைகாட்டியப் பாவிராமனிறக்	க
வேமனல்நிஜமதாய்த் தாவித்திட்டே	னே. (மாமா)

(மாரீசன்) விருத்தம்.

சுதையெவ்விதமாய்த்திகழ்கின்றனோவவன்சேடியரிருப்பதெப்படியோ
மாதவனுடையகன்மங்களுவ்வாரோமாயையாலகிலமுமதுபோல்
சுதினிற்படைத்தேன்பினும்பிதிர்வசப்பொய்ச்சொல்லினிற் ஜனகியாவது
போல், பேதமைகாட்டிராமனைவீழ்த்தப்பேரளஸ்மெய்யதாய்படைத்தேன்.

(வசனம்.) ஆகையால் இப்பொழுது சாடகாவதத்திற்கு பதிலும் இல
ங்கேசவரனுக்குமேரோதமும் முடிபற்றதுபோலும்.

ஸபாஸ் நிரம்பசந்தோஷம்.

(நாற்புறமும் நோக்கி) ஒ இதோ, இங்ஙனம் இராமன், மாகந்தத்தந
நிழலில், மாயா, பிங்களனும், நம்கராளனாள், அழைத்துவரப் பெற்றவன்போ
லுங்காணப்படுகின்றனன்

(இராமர்) வசனம், காசிபனின் சொல் இங்ஙனமன்றோ.

வெண்பா.

காசிபனீ வேள்விதனைக் காக்கக் கருதினாள்
கோசிக் குன்றைக் கூட்டிக்கொண்டேக———நேசமுடன்
வந்தன நென்றென்முன் வர்சையாச் சொல்லினது
இந்த வித மன்றோ விசைந்

(மாரீசன்) ஆசங்கையுடன் தன்னுள் (வசனம்.) ந. துவன். காசிபனே,
ஏனெனில், யாவனொருவன், இவனாள் காசிபனீ யெனப்பழக்கப்படுகின்ற
னோ, அக்காரணத்தினாலேதான், ஆனால் இவனுக்கிப்பங்கனவேடமேற்பட்ட
தெப்பயன்கருதியோ) நல்லதிருக்கட்டும, இப்பொழுது, யானோ, இதோ
அடர்ந்து நெருங்கியிருக்கின்ற கதலீவனத்தில் மறைந்திருந்துகொண்ட எஸ்
லாம் அடைவே தெரிந்துகொள்கின்றனன்.

என மறைந்திருந்து கொண்டனன்.

(கராளன்) தன்னுள் வசனம். யாகரக்ஷணைக்காக, ஆழைத்துக்கொ
ண்டபோவது நிமித்தமாகவே, கௌசிகன் தன்வரவு, எவ்நே, நிச்சயமாயிவ
னெண்ணியிருக்கின்றனன்.

(வெளிப்படை) தொடர்மொழி.) கண்ணிற்சிறந்த, கருத்திற்குகந்த
காதற்சினேகித, காகுற்ச, ராகவா, இங்ஙனங்கழுதுதல்வேண்டா.

அடுக்குமொழி.

மாதவமுனிவராம், காதபுதல்வரின்,
சுதிதுவாகுமால், ஓதிடத்தகுதிக்கொல்.

(மாரீசன்) கேட்டு பயத்துடன் (வசனம்) ஆ ஆ, நன்குணர்த்தலாயிற்று, காசிபனீ யென்ற பதப்பிரயோகத்தை ஆக்ஷேபித்த இப்பையலால், இவனுக்கு இப்பிங்கள வேடதாரணம் அக்கௌசிகனது கபடமென்றே நன்குணர்த்தலாயிற்று.

ஆகையால் நினைக்கின்றேன், காசிபவேடத்தினால், வஞ்சகஞ்செய்யப்படுகின்ற. என்னைக் காண்பித்துக்கொடுக்க, அக்கௌசிகனுடைய, ஆரம்பமென்கே.

(மாரீசனுடைய மாயாசிருஷ்டியில்.)

2-வது (—) (தினா.)

(வசனம்.) சகி, தாமரையிலே, தாமரைத்தண்டு, தாமரைமலர்கள் இவைகளைப் பாரிசீ செய்துகொண்டு வந்தனன்.

(ஆரம்ப வசனம்.) அட்டா, ஈதென்ன, தென்பக்கத்திலோர் திவ்விய ஆலாபம்போற் கேட்கப்படுகின்றது. இதுவென்கொல்.

(கரானை சுற்றிப்பார்த்து (தன்னுள் வசனம்.) இம்மட்டிலும், காசிப வேடதாரியான, நம்மாரீசனோ, தென்படவில்லை, ஆதலாலிது அவனது மாயப்பிரயோகமென்று, நினைப்பதற்கிடமில்லை.

(வெளிப்படை வசனம்.) ஸ, ஆராதகுமாரா, இஃது இருண்டகாட்டுப் பாதேசமாயினால், ஏதேனும் வனதேவதைகளின் விளையாடலாயிருக்கலாம்.

(மாரீசன் வசனம்.) இவன் நிச்சயமாய் காசிபனேயாம், அதற்கேதும் ஐயமில்லை, எங்ஙனமெனின், எனதுமாயையென்றறித்த, இவனால் இது ஜானபெரிதனாலாபமென, எங்ஙனம் சாற்றப்படவில்லையோ, அங்ஙனமேயாம்.

(சுற்று நோனித்து) வசனம். எங்ஙனஞ்சென்றனனோ, நம் கரானென்று, என்மனந்தவிக்கின்றது.

அந்தோ, அந்தோ.

விருத்தம்.

பூசல்ராமனை யுபாயப்போக் கிலேகூட்டி வாவெ	ன்
றேசில புகன்றனுப்பித் தேன்கராளனைக் காணே	னே
கோசிகன் கண்டரக்கன் கொல்லென விளையான்சீ	றி
நாசமேசெய் திட்டான்கொல் நானென்று மறிகிலே	னே.

விருத்தம்.

பிங்களவடிவம் புனைந்தகராளனைப் பிடித்துக்கொண் டிலக்குவன்வஞ்சம் இங்கியற்றவோ வேடமாறாடி எய்தினையினி விடேனென் றே.

References

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : கீழ்க்கண்ட கேள்விகளுக்குப் பதிலளிப்பேன்.

(இது நிற்க) வசனம். இவ்விருவரும், இராமனும் காசிபனுமேயாம். மூன்றுவரையாவியவர்களை, ஹதஞ்செய்கின்றேன், அங்ஙனமாயின், சுபாகு கராளர் வயின் துக்கசாந்தியதாகும்.

(இராமர் வசனம்.) ஓ, ஸரஸ்வதீ! உலகநாசனே, தழை, தழை, செறிந்தசெடி, கொடிபடர்ந்த இந்தக் கொம்பினங்களின் மறைவினிக், மறைத்துசென்று என்னென நோக்குவாம், என வில்லுஞ்சரமும் விளங் துயர்த்தனம் எழுந்து நடக்கின்றனன்.

(கராளன்.) மல்லதென்று பின் நடக்கின்றனன்.

(மாரீசன்) விருத்தம்.

திடம்படுகின்றனும் வில்லும் செய்யதாமரைக் கரத்தி ன்
இடங்கொண்ட யெழிலிராமன் யெறிதரு விடத்தைச்சிந்து ம்
படங்கொண்ட நல்லகுட்டிப் பாம்பெனவெனக் கிப்போந் ல்
ஆடர்ந்திடு பீதியோடு மாசையுந் தருகின்றானு ல்.

(வசனம்.) நல்லதிருக்கட்டிம், இவனுக்கென் மாயாவிலாஸங்களைத்
தோன்றச்செய்கின்றேன் என, தியானஞ்செய்கின்றான்.

(இராமர் எதிர்கோக்கி) வியப்புடன்.

இராகம் காபி.

கண்ணிகள்.

தமிழ்நாடு திரைப்படத் துறை

சே

தமிழ்நாடு திரைப்படத் துறை வளர்ச்சிக்கு உதவி

சே

வந்தவர்களைச் சங்கீதம் வற்றித் தானுலர்ந்து

64

செய்தியைமையழித்துத் தானுதிர்ந்து

GL

சுதந்திரம் உலகத்தகண்ணீர் அதிப்பிடுவாக

60

பலியிழைத்த தடையாளமாக

C10

சுருதாபெல்லாம் கசங்கிவாழ

CW

பாபாச்சாஸ்துபுரம் களிலும்காடி

Don

புதுச்சேரி நகரத்திலேயேயுள்ள பி. ஏ. என். நகரம்.

பெரிய நெல்லை

1

(கராளன்) வெண்பா.

கெல்லனங்க வாதையினால் கொம்பினயாரோ வொருத்தி
பல்லவ யிப்பாயற் படுத்திருந்து—மெல்லெனவே
நடமுடைய சத்தமதை நாடியொளித் தனளா ல்
கெ. மமை முலையாள் வெட்கங் கொண் டி.

(—) (அடுத்ததினா.)

இராகம் கமாஸ். ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

மையல்க்கியாமலே மிகமயங்கிருளாடி. (மையல்)

அனுபல்லவி.

கொய்யும் மலர்சொரிந்தென் கையஞ்சலித்தேன் சகி. (மையல்)

சரணங்கள்.

சந்தணம்பூசினன் சந்ததம்வீசினே ன்
ஸ்தனாலானமட்டும் தருந்தபிரயாசைப்பட்டி ம். (மையல்)
தாமனாநாளங்களை தையறன் ஸ்தனங்களி ல்
கேமமுண்டாகும்படி செவ்வையாய்ச்சேர்த்துவைய டி. (மையல்)
தளிரில்பன்னீ, தெளித்து தையல்மேலொட்டவையத் து
குளி நும்படிசெய்தாலும் குழைந்துவாடுதானா லு ம். (மையல்)

(இராமா) பிங்களா நனகுரைத்தினே.

(கராளன் தன்னுள்) வசனம். இஃதென்ன ஆச்சரியமாயிருக்கின்றது
ஒருக்கால், நம்மாரீசன் எங்காயினும் சற்று மறைந்திருந்துகொண்டு செய்கி
ர மாயப்பிரயோகமோ, அல்லது, எதார்த்தமானதுதானோ இருக்கட்டும்
பார்க்கின்றேன்.

(வெளிப்படை) அடுக்குமொழி.

உற்றசினேகித, வெற்றியிராகவா,
சற்றுநடந்திடில், மற்றதுவெளியாம்.

(இராமர்) வசனம். நன்று, நன்று, ஆய்விதமேசெய்யோம் என, பதி
தடிநடந்து, எனதாசைக்குகந்த நேச பிங்களனே, இவ்வளர் ஒதுத்தி.

வெண்பா.

செய்யகலை யுதித்தித் தேமற் புகுத்தமுலை த்
ஷையவிவ னாகொருத்தி சாரங்குருங்—கையினி வே

மாத்தந்திக் கோடொடித்த வாறென வெண்ணுளமொ டு
பூத்தொளிர் அசோகலதை போ ல்.
(கரளன் சோகத்துடன் தன்னுள்.)

கொச்சகம்.

என்றமயன் மாரீச னிங்குவரக் காணே னே
ஒன்று நினைக்கின்றேனா லுருவத்தாற் காசிபா ன்
நின்றவனைத் தானறிந்து நிகழ்த்து மிலக்குமனா ல்
கொன்றுவிடச் செய்தன னக்கோசிகளுங் கூற்றனென் றே.
(வசனம்.) நல்லதிருக்கட்டும், இப்பொழுது விதனப்பட ளமயமன்று.

(வெளிப்படை) கவிவிருத்தம்.

பரகளத் திரப்பார் வையென் பப ன்
நாகம் வீழ்த்த லல்லாது நல்ல தோ
சரகர தலசாமி தன்னா ம்
றொருககுப் பினைப் பார்தி யுத்த ம.

(வசனம்.) அன்றியும், பரிஜனமுந் தேடப்போகின்றது, ஆகையால்,
வேறுபக்கந்திரும்புவோம்.

(மாரீசன் சோகத்துடன்) வசனம். இவன் நிச்சயமாய் காசிபனே
தான், அதற்கேதும் ஐயமில்லை.

கவிவிருத்தம்.

இப்படித் திரும்பிடும் ரகு குமார னை
அப்படி யிழுத்தவ னாசை மாற்றலா ல்
செப்பிடு காசிப ன்ருன் சந்தேக மோ
எப்படி யாவதிவன் மனமீர்க் கிறே ன்.

(என, தியானஞ்செய்கின்றனன்.)

(இராமர்) வசனம். ஆசைக்குகந்த, நேச பிங்களனே, இவ்வற்புதக்கா
கழியை, அருமையாய்க் காண்க.

விருத்தம்.

புதுமைலீலா வலாயிதுபார் பொற்கதவிருத் தாழ்விதுபா ர்
இதனுக்கருகி லிலங்குகின்ற யெழிங்ச்சேர் நளினகதியிதுபா ர்
சுதிக்கொள தன்சமீபமதிலத் தழைத்தமா கந்தத்தடியி ல்
மதுழம்பொழியுங் வண்டொலியின் வளப்புகிருஞ் சமிதுபாரா ம்.

(வசனம்.) ஹ, ஹ, அதிகோமள ரமணியமான இந்தப் பீரோசங்கனி வருந்துதான் இக்குமரியாள் குளிர்த்த மிருணானங்களைக் கொய்துகொண்டு வருகின்றனள் போலும்.

(சுரானன்) வசனம். இந்த ஸம்விதானம் (அதாவது) ஜோடனை அது ரமணியமாயிருக்கின்றது, இதை வளைந்து பார்க்கின்றேன்.

(என திரும்பினன்)

(மாரீசன் கர்வத்துடன்.)

அடுக்குமொழி.

வாடாகாசிப, மூடாஅடகுடி,

சேடாரின்னுயிர், ஒடஅடிக்கிறேன்.

(வசனம்.) பயலே, இன்றிம்மாரீசனுக்கிறையாகமுடியப்போகின்றாய்.

(—) (அடுத்ததிறை.)

இராகம் நாதாரமங்கிரியை. ஓடிவைத்து மற்றோடி என்ற மெட்டு.

கண்ணிகள்.

பொல்லாதுகாமம் கொல்லுமென்பாரது பொய்யன்றுரிசமா	மே
மெல்லியற்சகியின் அல்லல்விகாரம் மெத்தப்பெரிதா	மே
மாதிலளங்கம் போதெனவாடுதே மதனச்சுரத்தா	லே
ஏதடியினிப்பொருக்கா திதிற்செய்வதென்னே இனிமே	லே
எள்ளினையிவன்மே லள்ளித்தூவிடில் எல்லாம்பொறியு	மடி
விள்ளுவதென்னே வெண்ணுளங்கனும் வெம்பிக்கறியு	தடி
கந்தயிகுஞ்சிதச் சந்தணரசத்தாற் காமத்தியாரா	தோ
பைந்தொடியிவன்மெய் நனைத்திடலூற்றடி பார்ப்போம்சுகம்வாரா	தோ.

(சுரானன் தன்னுன்) வசனம். மதுரமாகியபெண்களின் மொழிபோல் விளங்குகின்றன, கிட்டி வளைந்து அதைப் பார்க்கின்றேன், அட்ட, அதை வந்தான் பார்க்கின்றேன்.

கவிவிருத்தம்.

வஞ்ச மாயையில் வல்ல மாரீசனா ம்
எஞ்ச கோதரன் றன்னை யிழந்ததி ல்
சஞ்சலிப் புறகின்ற தென்றன் மனம்
மிஞ்ச தைரிய மெங்கன மேவிடு ம்.

(வெளிப்படை.) ஓ, சதிர்குலசோம, கருவுஸ்ஸோமா
இவ்வதிரமணியசத்தம், யாதெனக்காண்குதி.

(இராமர் கிட்டவனுக்கிநோக்கி) பிங்கனா, ஓ, வசனம். இவர் யாவர். ஸமானவயரூப ஸம்பன்னர்களான திவ்வியமங்களை காத்திரக்கன்னியர் இவர் யாவர் கொல்.

(அப்பால்) ... தளிர்ச்சயன மாயாசேதையும் சகியர்களும் பிரவேசிக்கின்றனர்.

கலிவிருத்தம்.

(ஒருத்தி) சலசலோ சனிதையல் நோகா வணம்

இலைச றோருக மெடுத்து வீச டி

(மற்றொருத்தி) கலச மாமுலை காயுதம் மாகுளி ர்

நலசந்தக் குழம்பூற்றுவை நங்கையே.

(சரானன் நோக்கி தன்னுள்.)

கலிவிருத்தம்.

நிகரில்வன்னமின் னேரிழையார்கொலோ

புகழுஞ்சிதையின் பொன்னுடற்றாங்கியே

மிகவுங்காம விகாரத்தேமேவலா ல்

தருமாரீசன்றன் ஜாலமாயங்களா ம்.

(இருக்கட்டுங்கண்டறிகின்றேன், வெளிப்படடை.)

கொச்சகம்.

இன்னவர் மனோக்கியர்கள் யாவர்கொலோ யெழின்மிக்கா ர்

பொன்னுலக மின்னார்கொல் புயங்குலப் பூவைய ரோ

இன்னிலத்தி லீசைசெய்ய யினமைத் தருணியரா ய்

நன்னயவேள் ஜடக்கொடிக ணாடினவோ நானறியே ன்.

(இராமர் அதிவியப்புடன்) வசனம். ஆ, உத்தமசினேகித, சத்தியபிங்கனா, திவ்வியமங்களாகிரிதியர்களான, இவர்களின் மத்தியில், ஓர் ஜீவரத்தினம்போலும், ஓர் கன்னிகாமணியைப் பார், அட்ட, என்னென்றுணைப்பேன்.

சிக்காசப்பட்டியம்.

காணோ அளியினமோ வரிசைச்சைவலமோ இம்மங்கைசிகாமணியின் வாசம்

கொண்டை

மாளோநீலோற்பலந்தானோ வாளோலேலோ மாறன்றன்பாணமோ விழிகள்

கெண்டை

மீனோலிதழ்பவழந்தானோ இவன்வசனம் மேலுலகத்தமுதமோ களிணத்தன்

டைத்

தானோகையாயன்செய்தானோ இவடனங்க டாளவாத்தியமோ பொற்குட

மிரண்டைத்

தானேகற்பித்தானோ யிடையுமிலையோ
சங்கிலிப்பின்னலோ மயிரொழுங் கோ
வானரம்பைகளோ துடைகன்தா னோ
வஞ்சியிலுள்ளு னென் றறிகிலேனே.

கட்டளைக்கவித்துறை.

வந்துத்திமேகமதைநீக்கிவிட்டிட்டவான்றடித் தே
சந்தந்தழைக்குஞ்சரீரஞ்சமைந் துதளிச்ச்சயன த்
திர்த்தத்தலத்திலிருக்கின்றதோயிந்திரானிகொ லோ
எந்தன்மனத்தையிழுத்திடவந்தயிவ்வேந்திழை யே.
(இல்லாமற் போனாள்.)

கட்டளைக்கவித்துறை.

நொந்திங்ஙனம் வந்துநேரங் கழிர்கின்ற துண்ணிடையான்
கந்தந்தநும் பூங்குழலுரி பாகன்முக்கண் ணனழ ற்
சிற்துங்குரோத்திலநாயகன்றன் னங்கந்தியந்ததெண்ணி ப்
பந்தங்குலாந்து பரதவிக்கும் ரதிப்பாவை கொ லோ.

இராகம் காபி. ஆதிதாளம்.

மரயாகானி என்ற வர்னமெட்டு.

பல்லவி.

ஆரோ இந்தமோகனாங்கி ஆரோ அறியேன்.

அனுபல்லவி.

ஆரோ எந்த, ஊரோ என்ன, பேரோ அறியேன், பிங்கனா. (ஆரோ)

சரணங்கள்.

இடையழகும்விழிக் கடையழகும்	இவன்
உடையழகுமென யுருக்கு	தே
துடையழகும்பின்னர் சடையழகுமென்னு	ற்
சொல்லவசமோடா, பிங்க	னா. (ஆரோ)
வஞ்சியிலவ்விரசம் மிஞ்சியிகவருந்	தி
தஞ்சுருன்பாவிம தன்சரம்பா	ய
அஞ்சுருன்பசப்பித் தெஞ்சுருள	டா
ஆயினாயானே, அன்ப	னே. (ஆரோ)

(ஆரோன்.) ஆரோனாயும்பர்த்தனன்.

விருத்தம்.

அச்சங்கொளு நோக்கத்தின ள்கந்தவன் கின்ற ள்
நச்சங்கமலத் தண்டென நஞ்சன் னம் வெளுத்தா ள்
கச்சங்குச மெலிகின்றனள் கந கிளிவள் தெசைக ள்
மெச்சங்கசன் வாகின்வலி விரிசெய்வன மிக வே.

(மாரீசன் களிப்புடன்) வசனம் இந்த கூத்திரியப்பயல் இந்த காசிப
னோடி, இந்த மாரீசன் நன் மாயாவலைக்குள் சிக்கிக்கொண்டனன்.

விருத்தம்.

துளையாமணி முத்தமி ஸ்மெ ந்நனகிரைப்போ ள்
விளையாமையிலவ நெண்ணிவன மேன்மோகித்தனனா ள்
இளையாதகராளானிளை ப ள்
களையாததில்மாறாயி வாகளையத்தடுவேனா ள்.
(என) திரும்பவும் தியானஞ்செபகின்றனன்.

(இராமர்) வசனம். அபூவமான அற்புதக்காக்ஷி வேறு விதமாய்ததெ
ன்பகென்றது, அடட, என்னென்று சொல்வேன் இந்தக் காஷியை.

விருத்தம்.

சொன்னச் சிறுகண்ணத் ததிதுளியுஞ் சாரிகை யே
மன்னுட்கொள விலைலையின் வள ள்
சொன்னற் கனிவிறை தின்றிடசுமுக ங்கிடையா தே
அன்னப்புளு மிறைபாடிவ அவன்கொள் துயரதனா ள்.

(கராளன் தன்னுள்) வசனம். ஸரி, ஸரி, இஃகிப்பொழுது நன்கறிய
லாயிற்று. மாரீசனுடைய மாயாப்பிரயோகமென்றே நன்கறியலாயிற்று.
இன்னும் பற்பல பகி பறவைகளும் இவளது சோகத்திற்காற்றாது விதனத்
தை அடைகின்றன.

[வெளிப்படை] வசனம். அன்புமிருந்த நண்பர் நாயகமே. அபி
ராம ராமபத்திரா, இவ்வடவிப்பிரதேசம், கௌசிகமகரிஷியினுச்சிரம ஸமீப
மாகையால், இவள் ஜானகியாகவேயிருக்கலாம்.

[இராமர்] தன்னுள் வசனம். சரி சரி நன்குறைத்தனன், அவ்விதமி
ருக்கலாம், அவன் இவ்விதமான விறக அவஸ்தைகளனுபவிக்கின்றனென்
து காசிபதைச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதன்றோ, ஆகையாலவனுரை ஒக்கும் ஒக்
கும்.

[வெளிப்படை] அடட ஏன் இவ்வாதவார்த்தை இயம்புகின்றாய்,

[அப்பால்] காசிபர் பிரவேசிக்கின்றனர்.
காசிபர்.

கொச்சகம்.

சானகியின் பாற்செல் மனந்தளராது பிங்களனா ல்
மாண ரகுராமனுக்கு வளர்த்தேன் நடுவோரா ம்
வானகமும் மண்ணகமும் வாழ்த்து விசுவாமித் ர
ஞானமுனி சொன்னபடி யெல்லாம் நனிபுரிந்தே ன்.

[சுற்றுநிதானித்து] வசனம். வேட்டையிற்சென்ற இராமன், தென்படவில்லை, அவனைத் துணைக்கொண்டு பொய்த்தாய், என்னுடன்வந்தபிங்களனும் என்னைவிட்டுப்போய், என்

இருக்கட்டும் [வசனம்] பரூஇடமாகிய இந்த மாகந் தவனத்துட்டிக்கு தேடிப்பார்க்கின்றேன் [வசனம்] நடக்கின்றன.

[காணன்] காசிபரைக் கண்டு மரக்களிப்புடன் [தன்னுள்] வசனம் இதோ காசிபவேடவெண்ணட மரக்கா, சென்படுகின்றான். இவனே இவ்விராமனுக்கு, இம்மாய்விதநாதங்களைத் தோற்றிவைக்கின்றான் ஸபாஷ் ஸபாஷ்.

[வெளிப்படை] வசனம். ஓ, ரகுலதிலகா, யான் இல்லாதவார்த்தையோ இயம்புகின்றேன். நன்று நன்று.

இராகம் நாதநாமக்கிரியை. ரூபகதானம்.

பல்லவி.

நானெடுத்துறைத்ததில் ஐயமா ஓ ராமராயகா [கான்]

அனுபல்லவி.

மானெனும்விழி, தேனெனுமொழி,
சானகி, தானிவன், யானறிந்தமட்டும். [கான்]

சரணங்கள்.

மாசற்ற, காசிபன், பேசியநல்லுரை, மோசமாமோ, நேசனே
இராஜனே விசுவாசனே
இவன், வாசம, லாக்குழல், மாசன, கியென் று. (கான்)

விருத்தம்.

சந்தரனே புயமந்தரனே ரகுநத்தனென் சொலயா ன்
இத்தெழில்மாதுவை தேகியெனச்சொலு மென்னுரைப்பாய்க்கொம்

விஹையிதா முழுதந்தெரி காசிபன்வெளியே காண்கின்ற ன்
இந்த இடத்தினொடிக்கு ளழைத்திடுவேனெழி வென்னிறை யே.

(வசனம்.) சீதையினைவித்தார்தம், யாவமுறிந்த காசிபன், அதோ, தெ
ன்படலால், அவனை நின்றக்கல் அழைத்துவருகின்றேன்.

என்சென்றனன்.

இராமர் பெருமூச்செறித்து.

கொச்சகம்.

மன்மதன்செய்வெஞ் செறுக்கால்வாடி மெலிந்த இந்த ன்
கண்முலையாடனை யென்பாற் காசிபன் பூக்கன்னியென் றே
நன்மையதாய்ச் சொல்வான் கொல் நவிலுவன் கொல்வேறுவிதம்
என்மனத்திற் கின்பகக மெய்துமேயா னறியே ன்.

(மாரீசன்) ஓ ஓ [வசனம்.] பிங்களவேடகாசிபன், இராமனைவிட்டு
ப்பிரிந்து போய்விட்டான்போலும், இருக்கட்டும், நன்று, நன்று, யானோ,
இப்பொழுது எவ்வண்ணம் நினைத்துருக்கின நனனோ, அவ்வண்ணமே, காசி
பருபத்தைப் புணர்துகொண்டு, இராமன்பாத செல்கின்றேன்.

என தியானஞ்செய்கின்றனன்.

மாயாசீதை.

கொச்சகம்.

உடுபதியைக் காணாத உற் பலத்துக்கப் பிருந்தெ ன்
கொடிய மதவாதைகொண்டு கொழுசொம்பிலா வெனக ரு
வடுக்கண் சகிமாரீருந்தென் அவர்செய் யுபசரவ கை
தொடுத்திருந் தெனன்பா யென்றோன்றல் வரக்காண்கிலனே.

இராகம், பியாகு. ஸார்யகு மெற்காதனி என்றவாண்மெட்டு.

பல்லவி.

என்சுகி, யென்செய்வனோ, ஓ

(என்)

அனுபல்லவி.

கான், பஞ்சபதி, பாடடைந்துங் கொஞ்சமிறங்கானோ மதன். (என்)

சரணங்கள்.

செஞ்சம் பதைக்குதடி, கஞ்சமுக்கத்தா னே,

மிஞ்சுமதன், வெஞ்சாங்கட், கஞ்சமிக்கத்துஞ்சறே னே,

கொஞ்சுகொ, நியினனே, வஞ்சிய, ஸஞ்சி யே.

(என்கறி)

பிச்சுலுத் தேனொழுதும் கற்கனிய ருத்தியென்ற ன்
பக்கவிலீ, யுட்கார்த்துதொண்டைக்குழியிற், கக்கிடா து,
கைக்கொடுரு, கிக்கொடுத்தும், அக்காளுங்க, ரிக்கின் ற (என்செ)
போதினமென் மேல்விரித்து சேதபனிரீர் தெளித் து
மாதையோ, டாதாவாய்ச், சேதிபல, ஒதினாறு ம்
பாதகவு, னீதமத, வாழைபொருத், காத டி. (என்செ)

(என) ரோதனஞ் செய்கின்றனள்.

(இராமர்.) அடட பீதென்ன, ஹ ஹ.

விருத்தம்.

மாண்விழியான் மொழியாழ்ப் பதிலோ நவவாணுலகத்தமு தோ
தேன்ம துராதி ரதங்கனத்னாரு தோழிம்மா வெசமென த்
தான் மது பாணமதிற்சனிதந் கோலோதைபன் மென்சத்தமி தே
நான்மயங்கிட வென்மாமன் தன்னையே நன்குசலக்குத டா.

(அப்பால்) காசிபவேடத்துடன் மரீசன் பிரவேசித்தான்.

(மாரீசன்.) இங்கிப்பொழுது செவ்வென், [தன்னுள்] வசனம் பிங்கனவேட காசிபனே, இவனையிடம் பிரித்தான். அவன் திரும்பவருவ தற்குள், இப்பொழுதே, இராமனை பென்மாயையினால் வளர்த்துகொண்டே மாற்றுகின்றேன்

(வணச்) சிறந்திருக்கின்ற மனம் நடக்கின்ற மனம்.

«இராமர்» அக் கயம், நடந்ததென்பது நினைத்தவாகும், வாக்கையனு
சரித்த ரூபஸம்பதும், என்னென்று சொல்ல, அங்ஙனமன்றே.

விருத்தம்.

இன்னவன்மொய் குழுவெண்ணிடிவ் வண்டினமென்ப வென்பய	வே
மனனிர்சுஞ்சலக் கண்களிமுதக டீவன் வனகனை வெண்டா	வே
சொன்னநன்னினமுஞ்ஞா ததாசெய்யன் றுனறுதனங்காணி	ங்
உன்னிடிவ்மன் மதன் செய்சுகன்மோ கின் பெரண்டொடியி வடா	வே

(மாரீசன் கையுடன் தன்னுள்) மாரீசனாவ் சிறுவழக்கம்பட்டவன்
என்று வழித்தல்வேண்டும்.

(நிராமர் எதிர்போக்கி) வசனம். ஒ, காளியணிதே எந்திரம்
உருவாகிவிட்ட படிப்பதற்கும் என்னவது இவ்வளவு
காலமாக உணர்ச்சிபெற்றது.

வச்சிரமேமாணிக்கமே வாடாமருக்கொழுந்
உச்சிதமாரொத்தினமே ஓமணியேபோனாயே

தே
டி.

[வசனம்.] ஹா, ஹா, அழுதென்ன கதை, இதில் நஞ்சோகமாறுமா, நம்மாருயிர்ச்சகி, எவ்வழிசென்று, எவ்விடத்தில், எப்படிப்பிராணனை, இழந்தன்னோ, நாடும்வழியேசென்று, அவ்வக்கினிக்குண்டத்திலேயே ஆவியிறப்போம்.

[எனச்] சென்றனர்.

[இராமர்.] வில்லைக் கீழேயெறிந்தனராய் வயிற்றிலும் வாயிலுமடித்துக்கொண்டி.

இராகம் நரம்போதி. ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

என்னுயிர்க்குயிரான கண்ணாட்டியே அடி
எழிற்சிறையே நயுமிறந்தா யோ.

அனுபல்லவி.

அன்னியாயமிது சொன்னாலெவர்க்குமேச் சே
முன்னாட்செய்தப்பனை கயா, பெண்ணியதெல்லாம்போச் சே. [என்]

சுரணங்கள்.

வடிவழிசெய்யுனை மனதிற்பெண்ணிகளை மே
மனைம. நவிகாரத்தால் வரப்பிறேனேதினை மே
பிடிநூடைச்சனகியே உன்றன்கனதனை மே
பிடித்துமருவுமுன்னி மடிந்ததென்னுஅன மே. [என்]

எண்ணிக்கோசிகர்பிணை யேற்றுக்கொண்டதும்போச் சே
இதுமட்டிலுமழைத்து வந்ததும்வீணுச் சே
வெண்ணை திரண்டிரத் தாழியுடைந்தயேச் சே
வீண்மனப்பால் குடித்தது வெனஇதுமாச் சே. [என்]

மயிலேயுனையரக்கன் வந்துதொடுவா னோ
வஞ்சகஅரக்கனை வைத்துப்பார்த்திடுவே. னோ
அயில்வழியேயவனைக் கொல்லாமல்விடுவே னோ
அனியாயமாயிறந்தா யதுசகித்திடுவே னோ. [என்]

ஹ, ஹ, இனியென்னகதி கஷ்டங்கஷ்டம்.

ருங்கிக்குவிந்து பரந்தெழுந்த தங்கக்கலச முலைமடவா
பாங்கிப்பெண்கள் சூழுநடுப்பாவை நல்லாளர் சொல்லா

ன்
ய்.

அடுக்குமொழி.

மாதிவள், சிதைகொல்.

(மர்சன் தன்னுள் வசனம்.) ஒ, இங்ஙனம், பிங்களவேடத்துடனி
ருந்தவன் காசிபன்னம் கொல், அதனால்தான் இங்ஙனமிவனிப்படிச்செப்பி
லன்.

எப்படியெனில், சூது வாகுற்றவனெனில் சற்றுமுன் பிங்களனாகத்
தோற்றிப்பென்னென்றே.

(வெளிப்படை. ஸ்ராமவிபோ, அவள்தானிவள்.

இராகம் சீதி கௌளை. ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

நங்கையிவள்சாமி சனந நங்கையிவள்சாமி,

அனுபல்லவி.

தந் துபுகழ்துரை சிங்களேஸற்சன

சங்கனேராமா மங்களசுதையா ம்.

(நங்கை)

சரணங்கள்.

அன்னமெனும் நடையாள்

பகஞ்சொன்ன, தந்தென்ன, சகொலும்வன்ன, முளநன்னயமட

வன்னமெனும் நடையாள்

அடிமேலடி வைத்திந்த ப்படிமிசையே பொருந்த

நடைகிறிற்றந்த நல்ல வடிவினிலே மிகுந்

வன்னமெனும் நடையாள்

சோதி

வின்னலெனும் இடையாள்

இவள்

அங்கமாயிர மாத்துள தங்கமாம் புடத்தினின்று

பொங்கமா பெழுந்தாவென மங்களவேள் வியில்வந்த

(நங்கை)

மாதிராமி

மிகவாகு, பெற்றுவாகு, புகழ்பாகும், பழிப்பாகுமெனுஞ்சொல்

மாதிராமி ,

இந்தவஞ்சியின் தனங்காணுங்க னஞ்சகியே தானினும்
மிஞ்சுமத மீறிடாதீர் என்செய்வே நெனுஞ்சிறி டை

மாதிராமி எழிற்

சீதையெனும்நாமி அந்த

மாமுனிகோகிருந்தன் மாபணஞ்செய்தற்குமசு

மாமெனக்கபடங் காட்டி நேமமாயழைத்துவந்த (நங்கை)

காமனேவேவி

பாலுங்கசந்து, அங்கம்பசந்து, கைகாலசந்து, வாடிசைந்துருகும்பட

காமனேவேவி

இந்தச்சுண்டுமொழி சொற்பனதில் சுண்டெனையே மனத்திற்

கொண்டெனையாலல் வெறுப்பச் சுண்டப் பரணடமாந் தித்

காமனேவேவி வருத்தலால்

சொமயுத்தேயல் உனை

சுலபுமாஸ்யமரக பாலனேவேலால் நராமா

சுலபுமாஸ்யமரக பாலனேவேலால் பிச்சுகொண்டிருக்கும் (நங்கை)

(இராமர்) களிப்புடன் தன்னும்

ஓ என்மனமே நீ மஹாபாங்கியசாய்கின்றாய்.

[வெளிப்படை சொட்டமொழி] ஆகசகருந்த சேக்காசிப் பம் பிங்
களன் தும்மங்கை சிரோன்மணியைக்குறித்து இங்காவு முறைத்தசென்ற பங்க
மன்மள்ளித்த.

(மார்சன் தன்னுள் உணர்வ.) அவன் எதார்த்த பிங்கனன்றான், நம்
கராளனே இலக்குமனாவிறந்தே போய்நான். அதற்கேதும் பயமில்ல இனி
யென்செய்வது.

(வெளிப்படை.) ஓ, ரகு குலோத்துங்க எங்கனாயகமே, அப்பிங்கன
னெங்கனஞ்சென்றான்.

(இராமர் தன்னுள்.) ஓ, ஓ, அவனிவனைச் சந்திக்கவில்லையென்பது
திண்ணம் ஈதென்கொலோ.

(வெளிப்படை வசனம்.) மாசற்ற நேசகாசிப், நினைவரைவ நாடிச்செ
ன்றான், நீ காண்டில கொல், ஹா, ஹா.

விருத்தம்.

விண்டலம் பரந்துமேவி விளையாடித் திரிந்துலாவு ன்

கொண்டிலத் தடுக்குமுச்சிக் கொப்பினத்தருக்கன் குழந் து

மண்டுகொன் தன்னில்ப்பிங் களன்றனை மாதங்க ள்

சுண்டத்தால் விரைந்துமுன் போற்றொந்திரிக் கின்றதோ வே.

(மாரீசன் அத்யானந்தபரிதனாய் தண்ணுன்) தொடர்மொழி. பிங்கள னுருவாய் இவ்வனமிருந்தது, நங்கரானன்றான் சங்கையொன் றில்லையாங் எனவ்வனன்றோ.

விருத்தம்.

பிங்களன்றினை முன்போலப் பிடித்துத்தந் தாவளந்தா ன்
சங்கடஞ்செயுமோ வென்னச் சாற்றலால்மிகச் சந்தோட ம்
பிங்களனென விருந்துபெசி ஜாலங்கள் செய்தோ ன்
சங்கையொ ன் றில்லைத்தம்பி தானிதிற்றளம் பேன்மா தோ.
களிப்படையவேண்டிய இடத்தில்க் கடுங்குயரடைந்தேனே.
(வெளிப்படைய வசனம்.) ஓ, ரகுநாயக இத்தமாகந்தவனத்தில் அவ்வி
சபீதியில்லை, ஆகையால் சஞ்சலப்படவேண்டாம்.

(என) த்தியானஞ்செய்வன்மனன்.

(காசிபர்.) எதிர்ப்பில் கொஞ்சத்தூரம் எட்டினோக்கி ஓ, ஓ,

விருத்தம்.

அல்லெனுங்குழலினுள் வில்லெனுந்துதலினு ளல்லியைப்பழித்தசெவ்
வாயாள், கல்லெனுந்தனத்தினுள் வல்லிமென்மருங்கினுள் காவலன்ஜனக
ன்றன்பாணை, பல்லவச்சமாததிற்பாங்கியர்சூழ்த்துடப் படுத்துழன்றெ
ழுந்து முட்டாந்தும், வல்லமன்மதன் சொல்வாணையை வகித்துவாட்ட
மாய் வருந்துகின்றனனோ.

(வசனம்.) அகோ, வகோ, இதுவென்கொல், அவளோ இதற்க்கா
யோஜனைநூரத்தில் கொளிகாச்சமத்தில் வசிக்கின்றனள், இவளோ அவ
ட்கு ஸமானவதியான மற்றொருத்தியாக இருக்கல்வேண்டும். அடுத்தபக்
கத்தில் நோக்கி,

(வசனம்.) பயத்துடன் அடட, அதோ அந்த பெரியவட்டப்பாணா
யடியில் மறைவாய் காய்ந்த இத்தனங்களிற்பற்றிய அக்கினிசொலிக்கின்றது
ஆகையால் நினைக்கின்றேன், விரகச்சுரத்திற்காற்றாதிக்க குமரி வீழ்த்திறப்பத்
ற்கு வளர்த்திருக்கின்ற விதம்போல் விளங்குகின்றதென்றே.

(அடட) இதெல்லாம் வாஸ்தவம்போலவே விளங்குகின்றதே.

இராகம் காம்போதி, ஆதிதானம்.

பல்லவி.

இந்தவிதமெல்லாம் மிகச்சந்தேகமே இதுலுண்மை
என்னளவுக்கொள்ளவில்லை யந்தராத்மர.

அனுபல்லவி.

கந்தர்குழற்சன கன்றவத்தெழுந்தமாத
இந்துமுகச்சந்தரியாம் பைந்தொடிசேதையிங்கேது. (இந்த)

சரணங்கள்.

அந்தகோசிகளுந்தம்வ னந்தனில்ல்லவோயெழி
பந்துமூலச்சானகியும் சுகிமார்களு
வந்திருக்கின்றார்களன்றி யந்தவனத்தினிலே
சந்ததமுவனைப்போல் சந்தரிவேறொருத்தி
காமவிகாரத்தினாலே சாமாராமாவென்றிவரு
பூமகன்சானகியைப்போற் புலம்புகின்ற
சோமனையுந்தென்றலையும் மாமயலாலேசிச்சம்
தேமல்மூலதனிநகண்ணீர் மரமழைபோலப்பொழிகின்ற
காயந்தனையோகாம நோயிதற்குச்சகியாம
தியின்முகம்விழுவென்றோ தீவனர்த்
கேயமாய்ச்சொலிக்கின்றது பாயமாய்ராகுதம
மாயமோயிதென்னமோ அபாயமாயிருக்கின்ற

ம்
ம்
து
யோ. (இந்த)
ம்
ள்
மா
ள். (இந்த)
ல்
து
க
தே. (இந்த)

(நல்லதிருக்கட்டும் வசனம்.) பிங்களனையாவது இராமனையாவது யா
ன் காணுமட்டிலும் இங்ஙனம் இந்தக்கொம்புகளின் மறைவுகளிலிருந்துகொ
ண்டு இதனைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கின்றேன்.

(என)ப்பார்த்துக்கொண்டிருக்கின்றனன்.

(அப்பால்) பிங்களன் பிரவேசிக்கின்றனன்.

(பிங்களன்.) வேட்டையை நாடிச்சென்ற என்திஷ்டன் இராமச்சந்
திரனை இன்னமும் எங்கென்று தான்றேடுவேன்.

(என்று) காஷபுறத்திலுஞ் சுற்றிச் சுற்றினோக்கி.

(களியுடன்)விருத்தம்.

அடவியிற்சல்லியகரடிகன்புலிகள் அரிகன்வராகங்கண்முதலா
திடவிலங்கினத்தினுடல்கள் வெஞ்சரத்தில்சிதைபட்டிரத்தங்கள்சிறக்கு
தடமதுபிடித்துவனந்தொருகடற் துசார்ந்திடத்தெய்வவசத்தா
இடைதெளிகின்றான் காசிபனதனல் இராமனிங்கிருப்பதுரியல்

ம்
ம்
ல்
பே

(என்) அங்ஙனமன்றோ.

விருத்தம்.

சொல்லினிற்பொருடென்சோலைத்துணரலர்வாசமாகம்
 புல்லியவுயிர்வசந்தம்பொருமந்தமாருதங்கன்
 எல்லைவிட்டகலாதேபோல்காசிபன் றனைவிட்டேகான்
 வல்லவரசமணிக்கேவளரிடம்நோக்குவேளல்.
 அகோ அந்தக்காசிபனது பக்கத்தில் இவங்குகின் றனன்.
 (எங்நனமெனில்.)

வெண்பா.

தோள்கொண்டதுணியொடுதும்யமலர்க்கையிடத்தில்
 வானிபொடும்வில்லிநெடும்மாமணிபோல்—கேளறுகு
 வண்ணத்திருமேனிமால்ராமச்சந்திரனைக்
 அண்ணுற்றேன்றேன்மாவின்சண்.

(என) பக்கத்திற்சென்றனன்.

(மாரீசன் பார்த்து தன்னுள்.) பிங்களவேடங்கொண்ட நம் கராளனி
 தோ வந்துவிட்டான்.

(வெளிப்படை.) ஓ, கயனாபிராம, ரகுராமா, இதோ, இதோ, பிங்கள
 ன்ருனிங்கெய்தினன்.

(இராமா நோக்கி ஸந்தோஷபரிதனாகி ழீவசனம்.) என்னுயிர்ச்சக
 பிங்களா நின்சொல் எதார்த்தமாகப்பவித்தது, நீ என்பாற்புகன்றது மித்தை
 யன்று, உண்மைச்சொல்லிலுன்னை உறுதியாய்க்கொண்டனன்.

(பிங்களன் தன்னுள்) இதுவென்கொல். அகாரணமாயென்னை இவ
 னிங்நனஞ்செப்புகின் றனன்.

இராகம் நாதநாமக்கிரியை. சாப்புத்தாளம்.

பல்லவி.

உன்சொல் நிஜமென்றுரைப்பானேன் கரானிவன்.

அனுபல்லவி.

முன்சொன்னதென்ன கொஞ்சமுமறியேனே. (உன்)
 சரணங்கள்.

காடெலாந்திரிந் துடல்வேர்த்து இவனைக்
 அண்டிடவந்தொன்றும் விண்டிலேனைப்பார்த் து (உன்)
 காரணமொன்றுமிலாதே இராமனிப்படிக்க
 கழுவவதென்னவோ காண்போமிப்போ தே. (உன்)

(வெளிப்படை) அடுக்குமொழி.

விர்த்திசெய்வாகச்ச, மர்த்தவென்னுயிர்க்,
கர்த்தனெனின்கொல், அர்த்தமறிக்கிலேன்.

மாரீசன். பிங்களனைத் தழுவிக்கொண்டு இரகசியமாய்.

விருத்தம்.

பிங்களனை வேவந்தோன் பேயன்காசிபன்றா னென்று ம்
அங்குநீ யினையோனம்பா லாவிமாய்ந்திட்டா யென்று ம்
சங்கையுற் றிதுகார்மட்டுந் தளம்பினே னென்கரா ளா
இங்குயிரு னாய்க்கண்டே னீசரா தீனமப் பா.

பிங்களன சிரித்துக்கொண்டு தனக்குள்

அடுக்குமொழி.

மாககனொளித்த, காசிபமுனியும்,
வாசகப்புலம்பல், பேசுவதென்னே.

(வெளிப்படையாய்) அடுக்குமொழி.

என்றொருரகசியத், தென்னபுகன்றிர்,
இன்னமோர்தரம், பன்னிடுவீறே.

(மாரீசன்) பயத்துடன் பரக்கப்பரக்க விழித்துக்கொண்டிருக்கின்றான்
(இராமர்.) பங்களா, என்ன துகைக்கின்றனை.

'அடுக்குமொழி.

கவலைப்படுகிராய், சுவலைக்கண்ணினாள், இவலைப்பற்றியே விவரிக்கின்றனம், (என) ப்புருவம் நெரித்துக்காட்டின.

(பிங்களன் தன்னுள்) கட்டலைக்கலித்துரை.

கோங்கினமா முலைக்கோதைவிதேகன்குமாரிகொ லோ
பாங்கியர்கூட்டு பணிசெயப் பூஞ்சினப் பாங்கதி லோ
யீங்கெழிற் பல்லவப் பாயவினிற் சாய்ந்திருக்கின்றன ள்
ஒங்கிவடன் நகை முன்சொலெனக்கிங் குணர்த்தின . னோ.

(சற்று நிதானித்து) அகோவகோ, யீதென்னபுதுமை, அவனோ,
கரை யோஜனை தூரத்தில் கௌசிகாச்சிரமத்தில், வசிக்கின்றனள்
(என) வியப்புடன், பார்த்துக்கொண்டிருக்கின்றான்.

(மாரீசன் தன்னுள்.) இவன் நம்கராளனன்று பின்னையோ எதார்த்த
பிங்களன்றான், அந்தோ, அந்தோ.

கலிவிருத்தம்.

எங்கராளினைவெண்ணியெப்பாவ   மோ
கங்கைகெண்ணெடென்னாயாப்பொழந்த   தே
(அல்லால்,)   பிங்களையுந்பீழிடன்கொண்டவ   ன்
எங்கெனவெதொளித்தலைவரன்கொ   லோ.
(இருக்கட்டும்.)

கலிவிருத்தம்.

விசுனமெய்திடவெனோயிசாங்கொ   லோ
கதிவன்மாய்கைச்சுதுரசக்தியா   ல்
கதிந்ருலத்துருகலையிரகவ   ன்
கதிந்ருலத்திடக்கருகலென்கொ   ல்.
(வெளிப்படைப்பார்.)   அநிகந்தர, புயமந்தர, ரகுநந்தன, இராமச்சந்திர.
(சிங்கரத்தவியும் புகழும் கொண்டு, கந்தசபந்தியு, கந்தமாதிவள், சிந்தைரை
ந்து, வருந்துகின்றனள்.

(இராமர்.) பார்த்துக்கொண்டே திரைருக்கின்றேன்.
எவ்வனமெனில்,

கட்டளைக்கவித்துறை.

கண்ணம்புயங்கடின்வீழ்மகரந்தக்கணங்களை   ப்
பெண்ணம்முகச்சந்திராமுதத்தீர்த்தத்துப்பிந்துவெனக்   க்
கண்ணம்நிகாத்ததனத்தாவிவளுதிர்க்கின்றகண்ணீர்   ர்
எண்ணங்குலைத்தென்மனத்தினையெடறுக்கின்றதுவே

(மாரீசன்.) தியானம் செய்கின்றனன்.

[ஒருத்தி]   இராகம் கேதாரம்.

கண்ணிகள்.

(ஒருத்தி) ஏதடியினிப்பொருக்காதிவந்தேகம் என்றெனக்குச்சரம்விளம்புதே
பணினீர், சிதச்சந்தக்குழம்பைமாதங்கத்திற் றடவித்திரும்புமுன்பொறுக்காய்
கிளம்புதே

இராஜன்வரீஸ்சரோசமலர்கள் மலர்ந்திலகிஞ்சளித்திந்தா னே
(அதுபோல்) இராஜன்வந்தால்முகம்பரகாசித்திவன் சுகமெய்துவளிந்தமட

மாலை

இராமனைக்கண்டவுடன் மரமலர்க்குவனைகள் யெழில்பெறவிளங்கிடுமல்லவோ
(அதுபோல்) இராமனைக்கண்டாலுடன்காமநோய்தீர்ந்துசுகம் எய்துவளதைச்
சொல்லவோ.

இராமர் (ஸாவளி)

இராகம் நரகரப்பிரயை. சாப்புத்தாளம்.
எந்தகிநின்னுநெவடுதூறு யென்றமெட்டு.

பல்லவி.

இந்தசுகியர்மொழி யென்சொல்வேன் அய்யோ,

அனுபல்லவி.

பைந்தொடிசுதையின் பக்கல்விருக்கின்ற (இந்தசுகி)

சுரணங்கள்.

சுந்தரிய்வுருக்கு கந்தசுகமரு ள
எந்தன்பேரெடுத்தியம்பினளே அய்யோ
இந்தவசனத்தாலே சிந்தைகுளிர்த்த டோ (இந்தசுகி)
மங்குலின்மழைகட்டம் பங்குளமுருளித் தி
வங்கச்செய்கின்றவிதமென்னவே என்றன்
அங்கமெல்லாம்புன கங்கணிறும்ப்செய் த (இந்தசுகி)

(பிங்களன் சற்றுலோசித்து தன்னுள்.) இவன் காசிபன்னு, ஆகை
வால், யானிவ்விதம் ஆலோசிக்கின்றேன்.

என்னெனில்,

விருத்தம்.

வல்லமாயாவி யின்னோன் வஞ்சலே ராக்கனாகும்
சல்லியுள் ளமுக்காறாகித் தாடகா வதத்துள லே
மெல்லியற் றுனகியைப்போல் விந்தைமாயங்கள் காட் டி
மெல்லவோ அல்லல்மிக்க விளைவிக்கவந்தான் கொல் லோ,

(என்றே) அகிற்சற்றும் ஐயமில்லை, அதனால்தான், இவனென்பால்
வந்த ஸம்பாவிதமாயுளறினாள். அஃதென்னென்று சாவ, பதிவொன்றுக்கு

சொல்லாமல் திகைத்தான், பின்னும் பயந்துசஞ்சலித்துப் பரக்கப்பரக்கவழி
த்தான், இருக்கட்டும்.

(யானிங்ஙனஞ்செப்புகின்றான்.) வெளிப்படை.

ஓ, ஓ, மித்திர சிரோரத்தின ராமபத்திரா.

விருத்தம்.

பூங்குழற் சனகமாது புங்கவயிவ னோடான் று
பாங்கியரிவ ரோவன்று பரிவுடனவர் வயிக்கு ம்
ஒங்கிட மிக்கானங்கொல் லொருக்காலு மில்லேரா மா
ஈங்கிவை யெல்லாம்மாய ஏன்னவே விளங்குநர் தே.

(இராமர் தன்னுள்.) இவ்வென்கொல், பூர்வாபரவிருத்தமாரிருக்கின்
றதிவன்வசனம்.

விருத்தம்.

சானகியிவ டானென்றான் சங்கதிரன்குணர்த்தோ ன்
ஆனகாசிப னையிங்கே யழைக்கின்றே நெனவிறைந் து
போனவன் வந்தான் யெல்லாம்பொருந்து மாயங்கொன்றான்
ஏனியை யெல்லாமாயை யென்கொன்பது தகா தே.
(வெளிப்படை.) காசிபனூல், பிங்களவசனம் கேட்கப்பட்டதோ.
(மாரீசன்.) இராமனிடத்தில் இரகசியத்தில்.

விருத்தம்.

நினைக்கின்றேன் மாய்கைவல்ல நிசிரஞ்ஞுவன் வஞ் ச
மனக்கப டத்தினோடு பிங்கள் வடிவந்தாங் கி
சனக்கெடு தலையேசெய்த தாடகை தனைக்கடிந் த
நினைக்கொலை புரியவெண்ணி நேர்ந்தனனிய னிங்கென் றே.

(இராமர்.) ஸரி, ஸரி, நன்குறைத்தனை, நீ சொல்வது யுத்தமேறாம்
பிங்களனிங்ஙனம் பேரந்திடுங்காலியன் பாடகதியடைவனோ.

(மாரீசன்.) தாடகை சுபாகு இவர்கள் யாதுகதியை யடைந்தனரோ.
அதுவேயாம்.

(இராமர்.) இஃதிப்படித்தான்,

பிங்களன் (தன்னுள்.) அடுக்குவசனம் ஓ, ஓ, மோசம்வினைந்ததே, அன்
பிற்சிறந்த, நண்பனிராகவன். நீசநிசாசர, மோசமிதென்று, நினைக்காமல், இ
வனை நேசகாசிபனென, நினைத்து இவன் பேசுமொழியாவையும் ஆசை
யொடு கேட்கலாயினன்.

(வெளிப்படையாய்.) இஷ்டசிகாமணி இரகுலமாமணி.

அடுக்குமொழி.

என்னையலாதிவன், சொன்னதைக்கேட்கிறாய்,

நன்னயமார்க்கொலோ, இன்னலென்றறிவையே.

(இராமர்.) புருவபங்கத்துடன், இதுவென்கொல், மொழிச்சிதையே.

இவ்விராகத்தனும்வந்து தடங்கல்செய்கின்றனன்.

(பிங்கனன் தன்னுள்.) பயமும் துக்கமுங்கொண்டு.

இராகம் பியாகு, சாப்புதாளம்.

பல்லவி.

இனியென்செயவேன் எப்படியாவேன்.

சுதென்னமாயம் யுதென்னவனியாயம்.

அனுபல்லவி.

நனிஇராமனுயர்க்குயிராய் நானிருந்தேனே அவன்

எனையிப்போது விழுகங்கொண்டு எதிர்த்துநின்றேனே

எவனோ பயலென்றேனே. (இனியென்)

சரணங்கள்.

அன்னியமென்முயட்டுந்தாடுந் அரக்கனென்றேனே அவன்

பின்னுமென்மேற் கொப்பஞ்செய்கின்றான் பங்காளானே

பேச்சென்னபுகல்வேனே. (இனியென்)

காதகனிவன் காசிபரூபன் கள்ளராக்கதனே சூதாய்

காதிற்கோள்கள்ஒதி ராமனைப்பேதித்திட்டாநீன

இனிப்பிழைக்க ஒட்டானே. (இனியென்)

விட்டுப்பிரியா னிப்போதென்னை விறட்டுகின்றேனே இராமன்

துஷ்டஅரக்கன்சொற் கேழ்க்கின்றான் சுமுகமாய்த்தானே

துஷ்ட்காலமோ அறியேனே. (இனியென்)

(வெளிப்படையாய்.) அடுக்குமொழி.

புலனுமுதல்வீரனே பிவரித்துரைப்பதேன்

இவனோமிகளெழுதிற் கவனித்தவேண்டாமால்.

(என்) முகம்வணங்கியிருந்தனன்.

(மாரீசன்.) தியானஞ்செய்கின்றனன்.

(மாயாசீதை.) ஹா. சகிகாள்.

கவிவிருத்தம்.

குறைத்தவம்புரிந்தேற்குக்கோதிலா
நிறைத்தபாக்கியம் எங்ஙனம்நெர்ந்திடும்
உறைத்தவண்ணமய் வுத்தமராமனென்
னிறைத்தனிச்சுகமெந்தனுக்கெய்துமோ.

(இராமர்.) ஹா. அடி. என்காதற்குறிய மாதாசிரோன்மணியே.

இராமம் நாதநாமக்கிரியை. ரூபகதாளம்.

அடிஅன்னமே அடிசொன்னமே என் ஆவி	யே	
இன்சுகவாவியே தேவி	யே	(அடி)
கொடிஇடைமென்கொம்பே குடிக்கொளுமென்அன்பே		
கடமுலைபொற்செம்பே வடிவுளகண்ணம்	பே.	(அடி)

மூயிலே, வகுயிலே, உனக் கென்சுகமெய்துதலோ, அறிதென்றனை

கட்டளைக்கவித்துறை.

மானேநினக்கென் சுகமெய்தலோ மிகவன்மையென்றா	ய்
தேனேயதென்னடி செப்புதிமாரன் செறுககுணைந்	து
நானேயெலிந்து வருந்துகின்றேனென்கணண் மலர்க்க	ண்
டானேசொடுக்கிலெளிதேபெழவை யென்றன்சுக	மே.

கெட கட்டளைக்கவித்துறை.

கட்டழகிசுகுண்களே கனகாரவிந்	த
மொட்டெழிற் கொங்கையின் மொய்குழலே உனை முத்தமிட்டுக்	
கட்டியிணைக்கக் குவணையங்கண்கள் கடாக்கிப்பையே	ல்
துட்டமதன் பகைவிட்டிய்குவேனடி சுந்தரி	யே.

[மாரீசன் தன்னுள்.] ஓ நிரம்பஸந்தோஷம், இவனுக்கிவளிடத்திலா
ஸையை சலியாவண்ணம் ஸ்திரஞ்செய்துவிட்டேன், ஆனதால் யானினைத்த
தெளிதில்முடிப்பேன்.

[வெளிப்படையாய்.] ஓ கோமளகாத்திரா, ஸ்ரீராமபத்திரா,

அடுக்குமொழி.

மாமயல்மிஞ்சுமிப், பூமகள்ஜானகி, காமமுற்றுப்பெற, நீமனம்வைப்பையே,

(இராமர்) அடுக்குமொழி.

ஒ நோக்கந்தெறிந்த, வாக்குநன்னய,
சிலரக்யகாசிபா கேட்கக்கடவாய்,

விருத்தம்.

கானகத்தில்யானெவளைக்கண்ணுற்றேன்கொல் [ஆச்சரியத்துடன்]

காதலியென்னுயிர்ச் சனகியவளாய்க்கண்டேன்.

எனகெமெய்விளைத்தனளென்றாயுங்கால் [களிப்பனூராகத்துடன்]

என்னிமித்தமதச்சுரத்தாலெனவறிந்தேன்.

பானகவினமொழியான் சந்தாபந்தீர்க்கப் [புளகங்கொண்டு]

படுவதென்றாலிங்னமாம் பகர்க்கேட்டேன்

யானகமகிழ்ச்சியொடு தழுவற்பாங்கே

என்றலும்வதுவை இலாததஞ்சுறேனே.

[மாரீசன்.] தியானம்செய்கின்றனன்.

[மற்றொருசகி.] எனதாருயிர்க்கண்ணாட்டி.

கொச்சகக்கவிப்பா.

கட்டிக்கரும்பே கனதனமே கண்மணியே

வட்டிக்குந்தேனே மகராசி யுன்றனுக்கென்

கிட்டர்க்கறிதுன் செழுவனையே கோசிகளுர்

இட்டுக்கொண்டென்பாலிங் செய்துவர்கா ணேந்தியையே.

[இராமர்.] ஆ, ஸரி, ஸரி, இம்மொழி பிங்கவனுறைக்கக்கேட்டிருக்
கின்றதுவே.

[பிங்களன்.] அகோவகோ எதார்த்தவர்த்தமானத்தையனுசரித்து சம்
பாவிக்கின்ற இம்மாயாவிலாஸம் ஆச்சரியமாச்சரியம், i.

(மாரீசன்) ஒ புலனநாயகனே, இவனுறைநின்றன் செவிப்புக்கிற்றே.

(இராமர்) அடுக்குமொழி.

நீசணிவன், பேசுமொழி, காசிபனுக், கேசரியாம்

காசிபன்றான் கேட்கவேண்டும்,

(காசிபர்) வாஸ்தவமாய் ஜானகிபரிஜனந்தானு, ஒன்றுக்கொன்று பு
லம்புகின்றது.

(பிங்களன்) என்மனது, கொஞ்சங்கூட விசுவாசிக்கிறதில்லை.

(மாரீசன்) தியானஞ் செய்கின்றனன்.

(ஒரு சகி) அடிசகி இது நிற்க.

கலிவிருத்தம்.

கனத்தமென் முலைக்கண்ணி நல்லாளிவ
டனைத்த சகண்டன்றான் விரும்புறான்
எனத் தளம்பிமனங் கொதிக்கின்றன்
அனர்த்தமா மல்தல்லால் மற்றில்லையே.

(காசிபர்) ஒ ஓ யீதொன்று பொய்யான சமாசாரம், ஜனகராஜன்பால்,
இதுமட்டிலும் தசக்கிரீவன் யாசனை செய்யாமலிருக்க, யீதேதுஸமாசாரம்.

(இராமர்) அடுக்குமொழி.

ஓ ஓ இதுவென்னெல்,

ஐந்திருகந்தரனும் வந்துபிரார்த்திப்பதாய்
தந்தஇவ்வாசகம் விந்தைசந்தேகமாம்.

(பிங்களன்) எதொருக்காலும் இவ்வவே இல்லை,

கலிவிருத்தம்.

அன்னியாய மிதார்பொருப்பார் கொலோ
மன்னன் பாலிவையான் வசனித்திடல்
பின்னமாம் தக்கதன்று வீண்பேச்சதாம்
என்னையோ வல்லரக்க நென்றிட்டலால்.

(வெளிப்படையாய்) அவனிக்கரசே, இவனைப்பற்றிக் கவனிக்கவே
ண்டும்.

(இராமர்) செவிகளை வேறுசாய்த்து ஐந்திருகந்தரனும் வந்து பிரார்த்
திப்பதாய்த் தந்த இவ்வாசகம் விந்தை சந்தேகமாம். (என) திரும்பப்புகன்ற
னன்.

(மாரீசன்) அதிலென்ன பாதகம் ஸ்வதந்திர மிருந்தாலும், சிற்சிலவி
டத்து பரதந்திரமுந் தேவண்டியிருக்குமல்லவோ.

(மாயாசுதை) கண்ணீர்ப்பெருக்குடன் ஓ ஓ யெனைத் தசகந்தரனும்
விரும்புகின்றான் கொல், ஹ ஹ.

இராகம் முகாரி ஆதிதாளம்.

பல்லவி

இந்தவினைக்கென்னசெய்வென் அந்தீதா அந்தோ.

அனுபல்லவி.

அந்தச்சகந்தரனும் எந்தனையா சிக்கின்றோ.

(இந்த)

சரணங்கள்.

பத்துத்தலையுமிருபதையும் பிசாசுபோல்

சத்துருவந்தெனவேடக்க எத்தனிக்கின்றோ.

(இந்த)

சந்தரனிராகவன் வந்துமணங் செய்துசுகம்

தந்திடப்பெருமுன்னாகத் தொந்தரைவினைந்து தானால்

(இந்த)

அன்னவன்வந்துயாசிக்க என்னையென்றந்தைஜனக

மன்னவனியந்திடுவாரோ கன்னிகாளிதென்னமாயம்

(இந்த)

அடியே அடியே அவ்விதம் நடக்குமாயின் உடனே யென்சரீரத்தை
மாய்த்து விடுவேன்.

இராகம் புன்னுகவராளி ஆதிதானம்.

பல்லவி,

ஈதுசரத்தானே ராமனுக்கல்லா வெவர்க்குஞ்சம்முதிழையே.

அனுபல்லவி

மேதினியில் வரலாகாது பெண்ணன்மத்து

பாதகனுக்காளாவதேது மாதேயிப்போது

[ஈது]

சரணங்கள்.

சர்க்குணரூபதியே

எனக்குகந்த

சாமியென்னதிபதியே

அவனேசு

கிக்கப்பொருந்துமல்லா

வெவர்க்குமென்றேகம்

அக்ரமரய்த்தொடப்

பொருக்காதிதுசபாகம்.

[ஈது]

எந்தையவனுக்கெனையே

பரிணயஞ்செய்

தீந்தாலுங்கர்மவினையே

இதுதானென்றே

செந்தழற்குழியினி

லந்தக்கணமேபாய்வேன்

கொந்துவிடத்தினி

யருந்தியாவதுமாய்வேன். [ஈது]

[இராமர்] ஆனந்தபரிதனாகி,

கட்டளைக்கவித்துறை

மாணிக்கவல்லி மரகதவல்லி மதனவல்லி

ஏணிக்கண்மாதிகள் எண்ணமெல்லா யென்னிடத்தில்லலா.

காணிக்கணக்களவும்மற்றிடத்திலுக்காமத்தினு ல்
வாணிக்குயிலினனென்மனத்தையிலுவாங்கின னே.

[என] பார்த்துக்கொண்டிருந்தனன்.

[காசிபர்.] கராளனைநோக்கி, (களிப்புடன்) இதோ பிங்களன் என்னை
வந்தடைந்தனன், நிரம்ப சந்தோஷம்.

அடடா, இக்கூட்டினிடமாய் வேட்டையை நாடிவந்த இராகவனைக்
கண்ணுற்றனை கொல்.

[கராளன்.] அவனைக்கண்ணுற்றது மட்டுமன்று, நின்சொல் வழிப்ப
டிப்ப என்னால் அவனை வஞ்சகரவனத்திற்கு, எத்துக்கடையாய் வொழிநி
யதைத்துவரலாயிற்று.

விருத்தம்.

கண்டதன்பிறுந் கட்டினையின் வழிகருதியிற் கானவந்தத்தி ல்
புண்டியாய்வுர விடுத்தனன்கணத்தே உன்னையென் கண்ணிற்காணுதா ல்
வண்டன்கொதிந் நெவகொடி லக்குவன்சாமதற் கிலக்கா கி
யிண்டினவல் பூயி நென்றெருசங்கை மேவியென்மனங் கலங்கினதா ல்.

[காசிபர்.] சுற்றலோசித்து [தன்னுள்,]

விருத்தம்.

அப்பிங்களன் வடிவாங்கின ஞர்கொயிவ ஞர்கொ ல்
செப்புமின யான்பக்கலிற் சேர்ந்தோங்கிடு மென் னை
ஒப்புத்தன புறவாய் நினைக்கின்ற நென்னுருவ ம்
இப்புவனின் புனைத்திட்ட வன்யார்கொல் யார்கொல் லோ.

இருக்கட்டும், எல்லாம் அடைவே அழிகின்றேன்.

(வெளிப்படையாய்.) இராமஸிப்பொழுதிலெவனிருக்கின்றனன்.

(கராளன்.) தன்னுள்.

விருத்தம்.

சிந்தை இராகவன்பாற் சென்றதா லெனைத்தேற்றா து
வந்திது புகன்றனீ தில் மற்றிலைத் திண்ணந்தா னை
(வெளிப்படையாய்.)

பைந்தொடி ஜனகிதன்னைப் பரிந்தெதிர் பார்த்துக்கொண் டே
இந்தமாகத் தத்தோரம் இருக்கின்றான் ரகுவீரன்ரு ன்.

(காசிபர்.) இவள் சீதைதானெனத் தெரிந்தனகொல்.

(கராளன்.) நகைப்புடன்.

அடுக்குமொழி.

அப்படிப்புகலினும் இப்பெரும்படியினில்
செப்பிடுன்மாயையென் றெப்பமாயறிவனாள்.

விருத்தம்.

சதிமயன் வித்திச்சிக் வன்சம் பரனிர்திரா ரி
முதிர்வஞ்ச மாய்கைவல்லோர் இவரினும் முசன்மையாக த்
துதிபெருந் தாடகேயா சொல்லவந் தரமோனின் ன்
விதவிசமாய ஜரலவினே வினைத்தெரி வேன்மா தோ.

(காசிபர்.) உத்தேசத்துடன் (சன்னுள்) இவனோ, மாரீசானுசரன்,
இவனொரு அரக்கனாய் நுத்தல்வேண்டும். இதுதனால் அம்மாரீசனென்பவனும்
மாயையாலென துருத்திவச வகித்துக்கொண்டு சற்றாமறைந்திருந்துகொண்
டெரயாப்பிரயோகஞ் செய்கின்றானென நன்கறியலாயிற்று.

விருத்தம்.

இனியென்னை பழைப்பொழுகே என்னதான் செய்வேனந்தோ
தனிமையா யொருமான்மொல் லாச்சாரத்தாலந் கரத்திற்ச்சிக்கி
நனியுய்யுந் தவ் செங்குநம் அரக்கன்பால் நா னே
வனமதிவசப் பட்டிடின் வாழ்வது குதுரைக்கோம் பே.
என மனதுதால் நந்ததாரணெ பெட்டி, மூர்ச்சைகெட்டு விழுந்தனர்.
(கராளன்.) ஹ, ஹ, களைப்புவிடுத்துக் கண்விழிப்பீராக.

கலிவிருத்தம்.

எண்ணி யெண்ணிச் சாரத்தின் நெடுத்தாட னே
எண்ணி யெண்ணி யவளிறந்த கேட்டி னே
எண்ணி யெண்ணி ரகுவீரன் பலத்தி னே
எண்ணி யெண்ணி மனவேக்கமி தாங்கொலோ.

எனத்தேற்றினன்.

[காசிபர்.] சற்று களைப்புத்தீர்ந்து எழுந்திருந்து கைகால் நடுங்கக்கறா
ந்து களைந்து கண்ணீர்வடியக் கைகூப்பி அஞ்சலி செய்துகொண்டு.

இராகம் பியாகு. ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

வல்லநிசாசரவந்தனம் வந்தனம்
மனதுவைத்தாண்டருள் ஆண்டருளே.

அனுபல்லவி.

தொல்லசெய்மாரீசு னல்லநானெளியேன்
துன்பஞ்செய்திடில் வந்துகுந்திமெம்பழியே
நல்லவார்த்தைசொல்லி நாடியைத்தாங்குறேன்
கம்பினேன்நானுனைக் கும்பிடுறேன் (வல்)

சரணம்.

நாயபுரவாயே சரசுவதமா யே
வாயுமாயே மாயன்னையுநீயே
நாமுடனாற்புழாய் வாழ்வாயே
நாயகராக்கத் துலபதி யே. (வல்)

(கராளன்.) சேகரமெடுத்திடன

அடுக்குமொழி.

அண்ணன்மாரீசனை எண்ணிமெப்பாவே
துண்ணுதொச்சுதெவ் வண்ணம்யானுய்குவேன்.

ஹ, ஹ, கல்கலக் கல்கல.

இவன் மாமனப்பயல் நான் மூலா மூடனாகிய நான் இவனை மாரீசு
னெனவேண்டி உண்டாகிவெல்லாம் உளறிவிட்டேன்.

வசனம்: ஹ, ஹ, விச, விச, மூலா மயாசுரந்தரா எனப் புலம்பத்
தொந்தருறும்படி செய்து விட்டாடிட்டாடி (புதுபுது சூதுப் புலப்பத்தாலென்பயன்
சூது தந்தான் பல்புலன் சூது செய்து பாடோபந்தரின்) அடடாகூத்திரியச் சி
வப்பயல் கமதமெய் பிழைத்தினை நாம் வெளிவந்த துஷ்டப்பயலே.

(என்) அடமாரஞ்செய்த சற்றஞ்சலாகித்து, ஹ, ஹ, இவன் விஷயமாய் அள
வுக்கு மஞ்சுகின்றவுடன் படபடப்பு.

விருத்தம்.

படுபவலிராமனைப்போவிலக்குமன்றான் பலம்படைத்தோனவனை எட்டிப்பா
ப்பதற்கும், திடமுடையனல்லேன்யான் வீரம்பேசுச்செய்வதென்னையானை
யை வெள்ளாடென்செய்யும், அடல்மதமாரீசுவதம் சகியேனந்தோ அனியா
யமதற்குப்பதிலமைப்பதிந்தத், தடிமறையோன் றினைவதைத்தல்தகுதியாகும்
தகுந்தகுமப்படித்தானே சரிசெய்வேனே.

(என்) குபீரென்றெழுந்து காசிபனுடைய கண்டத்தை துண்டெய்ய
ஆரம்பித்தனன்.

(காசிபர்.) தந்திரமாய் விடுவித்துக்கொண்டு இராமனிருக்கிற தேன் மாமரத்தை இலக்குவைத்து ஒடுகின்றனன்.

(கராளன்.) பின்னொடர்ந்தோடுகின்றனன்.

(காசிபர்.) இராகம் பியாகு. ஆதிதாளம்.
தேவாதிதேவனே என்றவர்ண்மெட்டு.

புயபலவீமா ஜயஜயராமா	ஒரு
பொல்லா அரக்கன்றான், எனைக்கொல்லவருகின்றான்	ரகு
பூபா, பிரதாபா, இந்த ஆபத், திற்காப்பாய்சா	மி [புய
மோசரச்சரசன், மாரீசனுக்கனுசரன்	இவன்
முதிர்வஞ்சமாயாவி, அய்யோ சதிசெய்திநிம்பாவி	இந்த
மூர்க்கன், வந்து, தாக்காமல்நீ, காக்க வேணும்	ஸாமி, [புய
ராமாசரணம், ஜயபூமாசரணம்,	ரகு
நாதனேசரணம், மனு, நீதனேசரணம்,	உளை
நாடி, வந்தேன், தேடி, நொந்தேன், ஒடி, என்முன்	வா. [புய

(இராமர்.) ஆ, ஆ, காசிபனுடைய சப்தம்போல் கேட்பப்படுகின்றது அன்பிற் சிறந்த, நண்பர் நாயகமே, அஞ்சேலஞ்சேல்.

என வினாந்தெழுந்து நடக்கின்றான்.

(மாரீசன்.) இதுவென் கொல்.

விருத்தம்.

சொலித்திடு மணிமார்பா வெண்கந்தர வரணேபா	ஹு
குலக்குண நிதியேராமா குறித்துன்பா விடைவிடா	து
துலக்கமா யிருக்கின்றேன் யான்காசிபன் றேன் றல்காண்	டி
அலக்கண்சேர் இந்தச்சத்தம் யார்தென் றெண்ணுகின்ற	ய்.

(கராளன்.) ஒருகுதியிற் காசிபனைத் தாவிக்கொண்டு, இராமனைக்குத் து புலம்பிக்கொண்டு ஒடுகின்றனன்.

இராகம் பைரவி. ரூபகதாளம்.

பல்லவி,

பரிபாலனஞ் செய்வாய் பரந்தாமனே ஸ்ரீராமனே

அனுபல்லவி

கிருபாகர, இரவிசுல, நிருபாவெனக், கருள்வாயே

(பர்

சாணங்கள்.

பொல்லாவொருவன் புலிமான்றோ	லே	
போர்த்திவந்தாற்போல் காசிபன்போ	லே	
வல்லாக்கனுந் கொண்டென்பின்னா	லே	
வந்திட்டானிகற் கென்செய்வோமே	லே	(பரி)

நுதுவாசற்ற லேதியன்றா	னே	
தாய்காசிபனென் றெண்ணினே	னே	
வேதைவினோந்த சென்செய்வே	னே	
விபத்துத்தவிர்த்துந் கதிதா	னே	(பரி)

(வாணிப்படித்துக்கொண்டிராமனை வந்திருத்தழுவிக் கொண்டனன்.

(ஐராமர்.) மாரீசனிடம் ஒ என தாசைநேச காசிபனே, உயிர்ச்சகபிங்
களன் டுடி இழைதாவச்சனன்.

(மாரீசன்.) களிப்புடன் (தன்னுள்) நமது கராளனிவனையாம், காசி
பன்றானிவனைத் தொடர்ந்துவருகின்றான்.

(வெளிப்படையாய்) அடுக்குமொழி.

பூசலம் ரீசனென் லெசும்புனைந்திதோ
பொசும்ங்குற்றனன் நேசர்காணகுதி

(காசிபர்) அடுக்குமொழி.

ஐயறுபுமா, நயகுணசோமா
புயபலவீமா, இயல்புகேள்ராமா.

விருத்தம்.

என்னுடைப் படிவங்கொண் டிராக்கத மாரீசன்றா	ன்
நின்னுடைப் பக்கல்வந்து நிற்கின்றன் சீதையென்	று
தன்னுடைபுமாயஜாலந் தனையெதிர் காட்டியுன்	னை
துன்னுமோ காழிவீழ்த்தத் துடிக்கின்றா னிவனிரா	மா.

(கராளன்.) களிப்புடன் (தன்னுள்) ஓ சரி சரி இங்ஙனம் உயிருடன்
காசிபவேஷமாரீசனைக் கண்டதும் ஈசன் செயலேயாம்.

வெளிப்படை.

(வசனம்.) இன்னவன் யார்கொல், என்னுருவத்தைப்பினைந்துகொண்
டு முசத்தைத் தாங்கவைத்துக்கொண்டிருக்கின்றவன் யார்கொலோ.

(மாரீசன்) கலிவிருத்தம்.

இன்ன வன்றனை யர்க்க னென்ன வே
தன்னிக ரில்லாச் சுதூர நாயக ன்
புன்னுனிக் கூர்மைப் பந்தியி ராகவ ன்
முன்னம் யோசனை முடித்திட்டான ரோ,

(பிங்களன்.) காசிபர் பாலனுகி,

விருத்தம்.

தூயகாசிப வென்சொல்வேன் தூங்கனின் னுருவங்கொண்டான்
நேயமாய் கராள வென்றென் னேர்சிபுத் தினதாலின்றோ ன்
பேயன் கராளன்றென் னிடைப் படிவங்கொண்டான்
மாயமாரீசனன்றோன் வஞ்சனை விளைந்ததம் தோ.

(இராமர் வசனம்.) அகோவகோ, இவனோ, பிரத்தியக்ஷ காசிபனை, மாரீசனெனவும் பிங்களனைக் கராளனெனவும் பரிவாரத்துடன் இச்சீதையை, மாயையென்றும் பேசுகின்றான்.

சுதேதவ்நம் இயம்புகூ,

விருத்தம்.

காசிபனைமாரீசனெனவு மிப்பிங்குன்றனைக் கராளவல்லரக்கனென்று ம்
வாசமலக்குழிபரிவாரத்தோடு வளர்ச்சைமின்னரைசை மாயையென்று ம்
பேசுகின்றானிவன்விந்தை இவ்விருவர் பிங்களரங் காசிபரிவ்விருண்டுபேரோ
நேசரின னால்வரிவிருவர் நீச்சியந்தான்நிசிரமற்றிருவர் மிகநேத்திநேத்தி.

(கராளமாரீசர், பிங்களகாசிபரைக்குறித்து இராமனிடம்.)

விருத்தம்.

பருத்ததிண்டோளாய் மிக்கபலம்படைத் திடுவென்காளா ன்
உரத்தராகவனை கேளாயுருமுன் றுடைக்கல்வேண்டி ம்
தரித்திலகிடும் வேடங்கடமைக் கண்டுசலித்திடா னே
கிரத்தஇவ்வரக்கர் தம்மைச்சிதைத்துமாய்த் திடுதியை யா.

இராமர் கோபத்துடன் (பொதுவ சனம்.) மூதண்டத்தையும் பிளக்கும் கோதண்டத்தில் காணியறுக்கி பாணத்தையேற்றுகின்றான்.

[காசிபர்] ஒ ஓ ஆபப்பாந்தவ அனாநாகு அன்பர்க்குந்தவ அபிராமராமனே, ஆதரித்தருளல்வேண்டும்.

விருத்தம்.

காட்டுவாய் மறைப்பாயன்பர் கருத்துளவிருளமெல்லா ம்
ஒட்டுவாய் ராமச்சந்திரா நீயறியாதொன்றுண் டோ
தாட்டிக மாரீசன்றன் ஜாலமாயங்களிஃ தே
நீட்டுராய் தனுவைவேண்டா நிலத்துளமயோசியை யா.

(இராமர்.) தன்னுள், இதுவென்கொல்.

விருத்தம்.

எவரையென் னன்பா மென் றிசைந்திருக்கின் றேன்கொல் லோ
அவரிடமெ ன்மனந்தா னவளவுபொ ருந்தவில் லை
எவரைவல்லரசுரா மென்றெண்ணியே வெடுக்கின்றேன் கொ ல்
அவரிடமென் னோக்கத் திற்கானந்த மாகுதந் தோ.

(என) திகைத்துக்கொண்டிருக்கின்றன்.

(மாரீசன் வசனம்) ஒ ஓ, இவரிடங்களில் பாணத்தை விடுகைக்கி இவ
ன் சந்தேகப்படுகின்றான். நன்று நன்று இதுநிற்க.

[என]த்தியானஞ் செய்கின்றான்.

(ஒருத்தி) திரையைக் கையால்தள்ளிக்கொண்டு, பரபரப்புடன் (பிர
வேசித்து) வயிற்றிலும் வாயிலும் அடித்துக்கொண்டு ஹ ஹ அந்தோ! அந்
தோ! அடியே அடியேயாய் அடியோடே, ஹதமாய்ப்போயினோமடி, அடியே
போயினோமடி.

* மற்றெல்லவரும்) அதிபரபாப்புக் கொண்டவர்களாய், ஹா சகி அது
என்கொல், என்கொல், சொல்லுதி சொல்லுதி நமக்கு, யாதுசங்கடம் நேரி
ட்டது, அதைச்சொல்லக்கடவாய் (சுனமன்றமுனர்.)

(மாயாசீதை.) உத்வேகத்துடன், படுக்கையினின்றும் கொஞ்சமெழு
ந்துகொண்டு, அடி சகி அதனை இன்னதென்று சொல்லக்கடவாய், என்மன
தை வேருடன் சொல்லுவாய். பால் என்னவோ செய்கின்றது, அதனை இன்
னதென்று சீக்கிரம் சொல்லடி,

(பிரவேசித்தவன்) அந்தோ வந்தோ அடியோடேபோயினோமடி

அய்யமங்கடத்தை எங்ஙனம் புகல்வேனடி.

(மற்றவர்கள்) அஃதென்ன அமங்களமடி அதைச்சொல்லு சொல்லு,
அதற்குமேற்செய்யவேண்டியதாவதுயோசிப்போமடி,
அதைச்சொல்லு, சொல்லு.

இராகம் பியாகு ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

என்னடிமாயம் யென்னடி அனியாயம்

இன்னமுமியம்பிடாதேதடி பேசுகி

(என்)

அனுபல்லவி.

சின்னாபின்னமாய்மனந் தன்னே இவ்விசனம்

சிதறச்செய்கின்றதங்கம் பதறச்செய்கின்றதடி

(என்)

சரணங்கள்.

பட்டணம்பரிபோச்சோ நஷ்ட்டிகள் வரலாச்சோ

இஷ்டபந்துக்களுக் கேதேனுமுண்டாச்சோசுகி

(என்)

படபடெனநீவந்த உடனேயெங்கட்கென்னவோ

அடிவயிற்றைப்பிசைந்து குடலைப்பிடுங்குதடி

(என்)

இன்னதென்றியம்பதற் கென்னமாவதன்படி

முன்னமேதோதறிந்து முயன்றுகொள்வோமடி

(என்)

(என்) பிரலாபித்தனர்.

(பிரவேசித்தவன்) யான் வேறென் சொல்லப்போகின்றேன்.

(என்) கண்ணீரைப்பெருக்கினள்.

விருத்தம்.

கண்டம்பத் துள்ளாள் வந்து கணபிரார்த்தனை கள்செய்து ம்

பொண்டிசெய் ஜனகனாலே சோதியின் றேகையா ன

ஒண்டொடி தன்னையிடுதெற் குதலிடப்பெற்றே னல்லே ன்

தெண்டினைசெய் வேனென்னச் சீறியேமொழிந் திட்டானு ல்.

(மரநவன்) உதவேகத்துடன் ஹா, ஸகி, அந்தப்பாவி நசுக்கண்டனல் தானை ஜனகராஜனிடம் ஏதேனும் திங்குகள் புரியப்பட்டிருவோ.

(பிரவேசித்தவன்) விருத்தம்.

என்னென்று சொல்வேனந்தோ என்னுயிர்ச் சகிகாள்நம்ம ி.

மன்னவன் ஜனகராஜன் தலைதனைவா ளால்வெட் டி

பின்னும் மடநல்லாளைப் பிடித்துக்கொண் டெய்தவிங்கு ம்

துன்னுமைமலை போலன்னோன் துரிதமாய் வருகின்றன ல்.

(மாயாசிகை.) ஹா, அந்தோவந்தோ என்செய்வே னென்செய்வேன்

இராகம் நீலாம்புரி சகாஸ்ர. சரப்புதாளம்.

கண்ணிகள்.

[illegible]

(பார்வா நவதிககொண்டே எழுந்தோடுகின் றனர்.)

(சுறுபர்.) ஹா, இவ்வளியாயத்திற்கென்செய்வோம் எனப், பின்னொடங்கோடுகின்றனர்.

(இ)ராமர்.) பரபரப்புடன், கிட்டவதுகி.

விருத்தம்.

அஞ்செலஞ்சேவ கண்ணாட்டி ஆருயிர்ச் சனகமா தே
வஞ்சராவ அபகாரம் வருமென்று நினைக்கவேண் டா
மிஞ்சுமில் வரக்கந்தம்மை வதைத்திடவேண்டி யென்றா ல்
வெஞ்சரங் கோர்த்திலங்கு வென்றிவிற் சனத்தந்தா னே.

(கரான்ன.) பீய்த்துடன், மாரீசனிடம், இரகசியத்தில், ஹரா, மாரீசா, என்ன இவ்வாறு மொழிகின்றனன். இப்பொழுதிதற்கென்செய்யேவாம்.

[மார்ச்ன்.] இரகசியத்தில்.

விருத்தம்.

கருத்துடன் பூகினிக்காய் களவுசெய்திட் டோன்றோனைத்
திருத்தமாய் வருடலென்னச் சிறுபிள்ளைத் தனமாய்ச்சொன்னாய்

உரத்தராகவனோ நம்மை உற்றவனொன வுட்கொண்டா ன்
அரற்றிடா திருப்பாயிச்சொல் லவர்களைக் குறிப்பதா மே.

ஐ (இராமர்) விருத்தம்.

திங்கினைச் சனகன்பாற் செய்தசகீவன் றன்னைச்சி றி
யீங்குயிர் பறிப்பணிப்போ திருந்தவெம் பசுழியா லே
(காசிபர் வசனம்.) அவ்விதேகன்பால் தீங்குபுரியயாதுகாரணம் ஏதே
து நம்புதற்கிடமில்லை, ஏனெனில்.

ஐ ஷெ விருத்தம்.

ஒங்குபெண் கேட்பதற்கும் உளமில்ன் னனகன்பா லே
தாங்குநட் பதனாலந்தத் தசகீவன் சந்செய்வா னோ.

[கராளன்.] மாரீசனிடம், இரகசியத்தில், எல்லாவற்றிலும் விருத்த
மேசெய்து வருகின்ற இப்பிராமணப்பயலை அச்சஞ்செய்யவேண்டும்.

[மாரீசன்.] இது நிற்க.

விருத்தம்.

வச்சிரக்கடினக்கைக் கொடுபுடைச்ச வணங்கியமுகத் தைராவதத் தை
புச்சத்தைப்பருகியோட வொட்டாமற் புரிந்தும்பர் புகழினைத்துலைத்த
மெச்சிலங்கேசன் றனை வதைத்துடுதல் மிகவெளிதாய் நினைக்கின்றான்
இச்சிறுமனிதன் ராமனைச்சயப்பர் மாரீசனதுகாண் நாமெலாமிறந்தோம்

[பிங்களன்.] அதிற் சந்தேகமா.

[கராளமாரீசன்.] ஒருவருக்கொருவர் பயத்துடன், பிங்கள காசிபர்க
ளின் வார்த்தையினால் ஒருவர்க்கொருவர் ஏற இறங்க விழித்தவர்களாய் இரா
மனிடம்.

[வெளிப்படையாய்] மாரீசன்.

இராகம் அடாண. ரூபகதாளம்.

பல்லவி.

சாமி யீதென்னயோசனை இவரைக்கொல்ல
தானோ மஹாராஜ னே.

அனுபல்லவி.

பூமிபுகழ் வீராக்குள் தலைமையா மாண்பிள்ளை
நேமமாய் ராமனென்று நீயிருந்தென்ன கொள்ளை,

[சாமி]

சரணங்கள்.

வதுகாண் கொட்டினுற்றேன் கொட்டிட்டுப் பின்னைப்பூச் சி
என்பார்க ளறியாயோ யீதெல்ல மித வேச்சு
பாதக அரக்கர்சொல் நீதியாய்க் கொட்டல் ச
பழமையா மெங்கள்சொற் பாலுந் கசப்பாச் சு. [சாமி]

வஞ்சகமாய் வந்தவர் நேரோபோவாரோ சாது
மயிலே ஓரிறகு தாவென்ற லதுந் து
மிஞ்சுமிவர்மே லென்ன சாக்காணிமத்தை யோ து
விளையாட்டல்ல யிவனாக் கொல்லவேணு மிப்போ து. [சாமி]

களைகடற் பொங்கினுற் கிணர்கொள்ளுமோ அனைக ங்
கடைக்கண் சிவந்தாலுனக் கெதிற்றிற்குமோ லோக ம்
மனமடமை யாலிவர் அற்புதானது சினைக ம்
மனதிற் பாறட்டிவந்தார் அதுலுமுண்டோ சந்தேக ம். [சாமி]

[என] இராமனைத் துறைசெய்துகொண்டு (தியானஞ்செய்கின்றனன்.
[காசிபர்.] இங்கிடென, உடல்கடுங்கிக்கொண்டு,

விருத்தம்.

வைபகம் புகழயோத்தி மன்னவ ராமச்சந்த் ரா
வெய்ய மாட்சமாயம் விசனை யோலுக்கல் வேண்டி ம்
தெய்வமே கண்கொட்டாயோ திக்குவேறுண்டோ உண் மை
பொய்யதாய்ப் பொய்கள்மெய்யாய்ப் போனதேன் கலியின்கோ னோ.

(மாயாசிதை) விருத்தம்.

தலமிதி நெருக்கமான தருக்களிநூடு தோன்று ம்
பலமதாய்ச் சொலிக்கா னின்றபாவகத் தன்னிலிந்த ச்
சிலையேழிப் பூய்த்துதிர்ப்பேன் சீர்தந்தை யிழந்தசோக ம்
நலமகா புருடனாலே நான்கொள்வேள்ச் சுறமுந்தா னே.

கவிவிருத்தம்.

ராம ராம நயனாபி ராம னே
ஏ மனாள் ரவிகுல சோம னே
வேம னற்குழி வீழ்ந்துன் னிமித்தமாம்
காம வேட்பகை கணத்திற் றிர்ப்பனா ல்.

என்று சென்றனன்.

[பிங்களகாசிபர்.] தன்னுன், ஹ, ஹ, மாரீச மாயாப்பிரயோகத்தாத்
நடக்கிற சங்கதிகள் அட்ட, என்னென்ன ஆபத்தோ, அதிசயமாயிருக்கின்
றது.

(வெளிப்படையாய்) விருத்தம்.

எதய்யா ராமச்சந்த்ரா யித்தனைமோக மெல்லா ம்
சூதய்யா அரக்கர்செய்கை துங்கநீயறியா துண் டோ
ஒதய்யா அரக்கராமென் நெங்களையுளத்திற் கொண்டா ய்
தீதய்யா யிதெல்லாம் நன்றாச்சிந்திக்க வேண்டும்சா நி

[இராமர்.] நல்லசிந்தனை, இதிற்கிந்தித்து யோசிக்கவேண்டிய நற்
ருக்கின்றதோ.

விருத்தம்.

சேகத்தைத் தியில்வீழ்த்துஞ் செய்கையல் முயன்றுகொண் டே
ஆகத்தி லெனைநினைத்தென் மேலுள்ள ஆசையா லே
பாகொத்த மொழியாள்சீதை படித்திடுவார்த்தை யென்ற ற்
சாகத்தைக் கெடுத்தென்மர்மம் தனையறுக்கின்ற தந் டோ.

கராளன் சிங்கராக்கவி.

அடிக்கடிமாயையென்று, படிக்குமிவ்வரக்கர்தம்பை,

நொடிக்குளுத்தாங்கராமர, மடித்திடவேண்டுங்கண்டாய்.

[சங்கியர்.] பரபரப்பொடு.

விருத்தம்.

மாதரசேநமதையாவின்மரணவார்த்தையினில்வருசோகநமக்கெல்லோர்
க்கும், பேதரிலாததுநாலேநீமுன்னாலேபிரயாணஞ்செய்திடுதலென்பெண்
பாவாய், வேதனைகொண்டுன்பின்றொடரொம்மையாளவேண்டிவதுன்கட
மையன்றோவிதேகநங்கா, யேதடியுன்பிரிவுமவந்தெய்துமாகிலெம்மையுநம்
பிடவேண்டாமிறப்பமந்தோ.

ஹா ஹா, சுடு சுடு, குடிசெட்டது குடிசெட்டது, அக்கினிச்சுவாலையிற்
சானகி பாய்ந்துவிட்டனனோ.

இராகம் காப்பி.

கண்ணிகள்.

சானகியேமைதிலியே சகஜனவாச்சலி

யே

மாணவீதேகன்குல டுவிளக்கேபோனாயோ

டி

வச்சிரமேமாணிக்கமே வாடாமருக்கொழுந்
உச்சிதமாரொத்தினமே ஓமணியேபோனாயே

தே
டி.

[வசனம்.] ஹா, ஹா, அழுதென்ன கதை, இதில் நஞ்சோகமாறுமா, நம்மாருயிர்ச்சகி, எவ்வழிசென்று, எவ்விடத்தில், எப்படிப்பிராணனை, இழந்தன்னோ, நாடும்வழியேசென்று, அவ்வக்கினிக்குண்டத்திலேயே ஆவியிறப்போம்.

[எனச்] சென்றனர்.

[இராமர்.] வில்லைக் கீழேயெறிந்தனராய் வயிற்றிலும் வாயிலுமடித்துக்கொண்டி.

இராகம் நரம்போதி. ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

என்னுயிர்க்குயிரான கண்ணாட்டியே அடி
எழிற்சிறையே நயுமிறந்தா யோ.

அனுபல்லவி.

அன்னியாயமிது சொன்னாலெவர்க்குமேச் சே
முன்னாட்செய்தப்பனை கயா, பெண்ணியதெல்லாம்போச் சே. [என்]

சுரணங்கள்.

வடிவழிசெய்யுனை மனதிற்பெண்ணிகளை மே
மனைம. நவிகாரத்தால் வரப்பிறேனேதினை மே
பிடிநூடைச்சனகியே உன்றன்கனதனை மே
பிடித்துமருவுமுன்னி மடிந்ததென்னுஅன மே. [என்]

எண்ணிக்கோசிகர்பிணை யேற்றுக்கொண்டதும்போச் சே
இதுமட்டிலுமழைத்து வந்ததும்வீணுச் சே
வெண்ணை திரண்டிரத் தாழியுடைந்தயேச் சே
வீண்மனப்பால் குடித்தது வெனஇதுமாச் சே. [என்]

மயிலேயுனையரக்கன் வந்துதொடுவா னோ
வஞ்சகஅரக்கனை வைத்துப்பார்த்திடவே. னோ
அயில்வழியேயவனைக் கொல்லாமல்விடுவே னோ
அனியாயமாயிறந்தா யதுசகித்திடவே னோ. [என்]

ஹ, ஹ, இனியென்னகதி கஷ்டங்கஷ்டம்.

விருத்தம்.

என்மரோதத்தருவேர் பரிந்தழிந்ததே யிப்புவிக்கெழிற் பெருந்
தின்மையேயாயின தயன்புகழ்குறைந்தது தீர்ந்தது திருந்ருணந்த ம
வன்மைசேர்மாரன் மண்டலஞ்செயிக்கும் மதமெல்லாமிறந்த தம்மங் கை
தன்மனங்கொதித்து தந்தையின்மரணத் தாலழற்பாய்ந்த தகூண மே.

[மாரீசன்.] தன்னுள், இவனுக்கு சோகாக்கினியை விடக்கெய்க்கி
ன்றேன்.

[வெளிப்படை.] ஆ, ஆ, தீயிவிவன் மூழ்கினனா.

ஹ, ஹ, அந்தோ வந்தோ ஹா, ஜானகி.

விருத்தம்.

உயர்மகமதனி லுற்பவித்தவளே உத்தமவிதேக நற்குலத்துச்
சுயம்பிரகாசத் தொளிர்மணிவிளக்கே சொற்றிரிபுவன சுந்தரி யே
நயகுணராம மயமதாஞ்சீவ நங்கையேந்யுஞ் செந்தணற்பாய் ந்
துயிரிறந்தனை கொலுனக்கு மிவ்விதியோலூர் தெய்வவிவரிதம்ஒகோ.

[எனப்] புலம்பி மூர்ச்சைகெட்டுக் கீழே விழுந்தான்.

[கரளன்.] மாரீசனைக்குறித்து, ஹா, காசிபா ஆசுவாஸம்பெறுவா
யாக, ஆசுவாஸம்பெருவாயாக, எனத்தேற்றினன்.

[இராமர்.] ஹா, காசிபன்றன் நமக்கு முந்தியே மோகத்தையடைந்
தனன்.

[இராமர்.] சோகவேகத்துடன்.

 விருத்தம்.

மலையின் மீதேறிக்கீழே மடமடென்றுருள் வேன்கொல் லோ
அலைகடலாழ் வேன்கொல்லோ ஆலமுண்டிடு வேன்கொல் லோ
குலைசெய்து கொள்வேன்கொல்லோ

[கரளன்.] தன்னுள், அட்டா, கூத்திரியப்பயலே, நாடகை சுபாகு
இவர்களைப்போய்க் கேட்கக்கடவாய்.

[வெளிப்படை.] மாரீசனைக்குறித்து, ஒ, ஒ, காசிபா இங்ஙனம் மயங்
கினல் நமக்கு கதியாது கொல்.

[மாரீசன்.] சற்று மயக்கந்தெளிந்து, நம் உயிர்ச்சகனுக்கு யாதுகதி
யோ அதுவேயாம்.

 (இராமர்) ஐவ்விருத்தம்.

குறித்தனல் தனில்வைதேகி

நிலமை மெய்துவன்கொல்

[மாரீசன்.] தன்னுள், இதுவேசரி, எங்களுடைய கோரிக்கையெல்லாம் இதுவன்றி மற்றியாதுகொல்.

(வெளிப்படை.) ஒ, நண்பர் நாயகர் அவளுன்மேல் நாட்டிய அடங்காத ஆசைவிசுவாச நேசத்திற்கிடெவ்வளவு.

~~இ~~ (இராமர்) ஓடி விருத்தம்.

வேறுநிவிர்த்தியென் மனநோய்க்குண்டோ.

(பிங்களகாசிபர்.) இரகசியத்தில், அந்தோ வந்தோ இன்னிசிரர்களின் மாயாவிநோதங்கள் அதிகசிக்க யோக்கியமாயிருக்கின்றன. எதார்த்தமான நாமே, நமதிஷ்டனுக்கு கொஞ்சமேனும் நம்புதலுக்கிடமில்லாதவர்களாக ஆய்விட்டோமல்லவோ எனக், கிலேசத்தை அடைந்தனர்.

(இராமர்.) சோக ஆச்சரியத்துடன்.

விருத்தம்.

செந்தளிர்ச்சயனத் திருந்துசேடிய ராற்சேவித்துப் பணிசெயப்பெற்று சந்திரகலைபோற் றனுவினைத்தொளிக டாங்கிக்கணு னந்தவடிவாய் ச் சுந்தரமில்ங்கயிருந் தவன்னங்கைதொல்லயிக்க திகொண்டாளென்றால் இந்தவன் றுயரம் சகித்திடவசமோ யென்னதானினிச் செய்குவேனே.

(நல்லதிருக்கட்டம்) யானே, இதோ இருக்கிற பெரியகரும்பாறையிலேறி அப்பாற் சொலிக்கின்ற அக்கினிக்குழியில் யென்மனோரதத்தைச்செய்கின்றேன்.

(என) பாறையின்மேல் பாதத்தை நாட்டுகின்றனர்.

(பிங்களகாசிபர்.) தங்களுக்குள், அந்தோ வந்தோ.

விருத்தம்.

அந்தோகோ இனியென்செய்வோ மரக்கரா லாவிபோக் க
வந்தோமிப் பயல்களாலே வஞ்சிக்கப் பட்டோமிக் க
நொந்தோமென் றுறைப்பரார்கொல் நொடியினிற் பதிலமைத்துச்
சந்தோடம் துமிக்குண்டாக்குந் தந்தைகோசிகர் பாற்று னே.

(எனப், புலம்பினராய் பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர்.

(மாரீசன்.) தன்னுள், என்கோறிக்கை பலித்தான்.

என, ஆனந்தபரவசத்தை அடையலாகினான்.

(வெளிப்படை) விருத்தம்.

அனுசகரானா நம்மளன்னை தாடகையைக் கொண் ற
மனிதனிப் பாவிராமன் மாயைமைதிலி முரய்த்திட ட

கனலினில் வீழ்வென்றே கல்லின்மேற் காலையைத்தா ன்
இனியென்ன பயங்காண்டம்பி ஐயஞ்செய மிதனைப்பாரா ய்.

(சாஸன்.) புருவங்களை நெறித்துங் காரத்துடன், இப்பொழுதொன் னுஞ் செய்பிடைலென்றிப்பமுமாறு முகத்தை அலைத்துச் சாடைசெய்தனன்.

(பிங்களன்.) காசிபனுடைய கையைத்தட்டி, நகைத்தனன்

(காசிபர்.) ஒ, ஒ, வாசக, ரகுராயகா, நுன்றன் உண்மைச்சிந்தைக்குக் கந்த, இந்த விசுவாசநேச காசிபன் பேசிய வாசகம் நுன்செவிக்பேறிற்றே.

(இராமர்.) ஆ சங்கையுடன், இதுவென்கொல், இவளிடம் செல்பியது [என முகத்தைத் திருப்பினர்.

(மாரீசன்.) கராளனைக்குறித்து, இரகசியத்தில், தம்பிக் கராள சந்தோஷபரவசத்தினால் அறிவிழந்தவனாகி ஆலோசியாதிங்ஙனம் உளறி டேன், இனியென் செய்குவாம்.

(கராளன்.) மற்றியாதிருக்கின்றது.

விருத்தம்.

விரும்பி ஆக்கிப்பொருத்து வெந்ததாறிடப் பொருக் கா
தருந்திராப் பொத்தபின்னர் ஆஆவென் றலலுமாப்போ ல்
தரும்பிற யாசமெல்லாம் சதுரமாய்ப் புரிந்தந்தத்தி ல்
திரும்பி மூடத்தனத்திற் றியங்கினுற் செய்வதென் னே.
[இனி மான்வேடமெடுத்தோடவேண்டியததான்.]

(—) திரை.

இராகம் தஞ்சு. ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

ராமா ரகுராமா ஜயஜய

ராமா ரகுராமா

அனுபல்லவி.

ஸ்ரீமான்மகாதேவமான்ருள்தவ

பூமா பல்லீமா ஜயஜய

(ராமா)

சுரணங்கள்.

கோசலைபாலா குணநய சிலா

நேசருக்கனுடலா ஜயஜய.

(ராமா)

குவிபுயமந்தரா கோமளசுந்த ரா

ரவிகுலராமச்சந்தரா ஜயஜய

(ராமா)

எல்லவரும் வியப்புடன் நோக்குகின்றனர்.

(சுரானமாரீசர்.) இரகசியத்தில், இதுவென்கொல்.

விருத்தம்.

சுரானமாரீசர் செய்திடவெண்ணிராகவன்சிலையி லோரடிவைக்கவு ம்
செய்திடந்த வப்பாறையே ஓர்பெனும் திவ்யமங்களாருபமா ய்
பொருளும் கண்முகிற் குழல்கனசனங்களாய்ப்புகழ்சிறையுடையங்கமாய்
சுசுரோருத்தி முனிநாரியாய்க்காண்கிரு வானியென்னசெய்வமந் தோ.

(இதுவென்கொல்) எனச் செதிக்கின்றனர்.

(இராமர்.) இவர் ஆரோ, தாயார் கொசுலையைப்போலழைக்கின்றனர்
(அப்பல், முனிபத்தினி பிரவேசிக்கின்றனர்.

(முனிபத்தினி) விருத்தம்.

அருந்தவக் கொழநாட்ட சாபத்தாற் கருங்கலா கி
வருத்தினை வெகுநாளாக மனுதல மணியிரா ம
பரிந்துரை பெற்பததாளாலே பரிசுத்த மாணேன்கண்டா ய்
தொத்திடா மென்க்குழந்தாய் தேவியகலிகை யென் றே.

(இராமர்.) தன்னுள், இவ்வம்மணியை, கொசுக முனிவரால், அடிக்கடி சொல்லக் கேள்விப்பட்டிருக்கின்றோம்.

(வெளிப்பட.) ஓ ஜனரீ, ஓ பகவதி, தாசரதியாகிய இந்தராமன் சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரிக்கின்றான்.

(முனிபத்தினி) சிங்காரக் கவி.

நேசமயெனது, மாசெலாந்தீர்த்த

கோசலகுலப்பிர, காசனேவாழி.

(பிங்கள காசிபர்.) கிட்டவென்கி, ஓ அம்மணி, பகவதி, சதானந்தஜனரீ, அனந்தவந்தனம், அன்புடன் நந்தனம் [எனப்பணிந்தனர்.

(அகலிகை.) குழந்தைகள், சித்தித்தகாரிய முந்திக் கைகூடுமொல்.

(இராமர்.) அன்னைய், இன்னவர் யார்கொல்.

(அகலிகை.) குழந்தாய், கோசலை தனையா.

விருத்தம்.

இவனுய முனிவர்கீடன் எழிற்பெரு காசிபன்ரு ன்
இவனுன்ற னுயிற்சுயிரா யிருக்கின்ற பிங்களன்ற ன்
இவனே மாரீசப்பாவி யிவனே சுரானத்துரோ கி
இவையெலா முனைமோகிக்க வியற்றிடு மரையை யா.

(என) கைநீட்டிக் காண்பிக்கின்றனள்.

(கராளமாரீசர்.) பயத்துடன், மான்வேடங்கொண்டு ஒட்டமெடுத்தார்.

(அகலிகை.) குழந்தாய், ராமபத்திரா.

விருத்தம்.

பாவிவல் லரக்கரந்தோ பரிந்துமா னுருவங்கொண்	டு
தாவியே யோடுகின்றார் சதிசெய்யிப் பயல்கடம்	மை
ஏவெடுத்தென்முன்பாக யெம்புரிக் கேவிவிட்	டு
வாவிரைத் தொருநொடிக்குள் மனுசுல மணிவிளக்	கே.

(இராமர்.) கோபமுர்த் தன்னியத்துடன், அடடா, குடிகேடர்காடு பதிதராக்கூஸ நீசர்கான், எங்ஙனம் ஒடுகின்றீர்கள், எனப்பின்றொடர்ந்துடுன் னனர்.

(பிங்கள காசிபர்) ஆசிரியவிருத்தம்.

பஞ்சசதகோடிப் பிரபஞ்சச்சொருபச் சுபாவத்துவங்கனெல்லா
பரிவோடும் அகளங்க வறிவினாலறிகின்ற பகவதி பராத்பரத்தி
நெஞ்சார்ந்தகம்நீங்கி நிஷ்டைபரிபூர்ணராய் நித்யராய்த் தானதா
நிமலரா யாதிருருவான கௌதமபத்தினீ யுனதுசாபநீங்
கஞ்சானலீ னிள்சொருபம் அடைந்ததுங் கருதியுன் சொலினாலிவ
கள்ளராக்கதனைக் கடிந்திடச்சென்றதுங் காட்டிலுயிர் போய்த்திரும்
அஞ்சாதுயாங்களு முவந்திருக்கின்றது மாதீதெய் வாதின
அகிலபுவனங்கட்கு மனுசுலம் தெய்வமல்லாது வேறேதன்னை டே

(அகலிகை.) பாலர்கான், நன்று நன்று யுத்தமாகக் சொல்லினீர்கள் பாலர்கான், டொஞ்சம் எட்டிகடந்து இங்ஙனம் நோக்குக நோக்குக.

விருத்தம்.

சக்கரம்போற்றனுவிளைத்துநாணிபூட்டி சாமிரகுராமன்விசேர்த்துனாலே
வக்கிரதந்தக்கரானன் தன்கண்டமறுபட்டுப்பினைதருவார்வடிவநீங்கி
உக்கிரமாந்தன்னுருவோடி நந்துவீழ்ந்தானுயாந்தோங்கிவளர்ந்து சொல்
தெழும்புந் வெங்காட், டக்கினியாலெறிபட்டுவிழுந்தானம்போலதிசயம்
ரீமரர்ஆர்க்கின்றாரால்.

[வசனம்] ஒ, ஒ, இன்னமும் மாரீசனோ, மாயையால் நயனமார்க்க திற்குப் புலப்படாமலே மாயமாய்விட்டான்.

ஆகவே, அம்மாரீசனைமட்டும் வதைசெய்யாமல் விட்டுவிட்டு சராரோ ட்னு வுடைக்கையனாய் குழந்தை இரகுவீரன் திரும்பிவருகின்றான்.

(அப்பால்) சராரோபதனுவுடைக்கை ராமன் பிரவேசிக்குின்றனன்.

(இராமர் வசனம்.) அம்மணி, தெய்வத்தன்மைபொருந்திய மஹா பரிசுத்தமுள்ள பகவதிதெய்வாதீனமாய் யாம் நின்னாலனுக்கிரிக்கப்பெற்றனன்.

(அலிகை.) குழந்தைய் கௌசல் யானந்தவர்த்தன,

இராகம் பூபாளம் ஆதிதாளம்.

அப்பாருராமா, ஆதித்தியாகுலராமா, ஆனந்தராமா, அபிரா மா
வையகம்புகழ்ந்திடும்செய்யசெங்குமுதவாயனமங்களணராமா
சின்னையிற்சினத்தாலே எத்தன்கணவர்கருஞ்சிலையாய்ச் சபித்தாரெய்செய்ய
உன்றன்பதாம்புயத்திற்சிந்தும்பராகத்தாலே. ஹுடையவ்வங்கொண் டே
னய்யா

பத்தியாயுன்பதபுதும்பணிவோர்க்கெந்தப்பதங்கிடைக்குமோஅறியே னே
குற்றந்தீர்த்தேனருள் கொண்டேனுன்மகிமைகூறயாறலுண்டுபெறியோனே
கணவர்க்குப்பணிவிடைகருதிமுன்போற்செய்யக்காதல்மிருந்தேன்விடைதா
குணபூடணரகுலநாயகவருள்கூராய்விடைதாராய். [ராய்

(இராமர்.) அம்மணி, இவ்வளவு செப்பல்வேண்டிமர, நல்லதப்படியே
ஆகட்டும் நமஸ்கரிக்கின்றனன்.

(அலிகை.) விருத்தம்.

பங்கயப் பதிக்குலத் துற்பன்னனே ஜனகிதன்	னை
மங்கள் மணம்புரிந்து வல்லரக்கரை மடித்	து
தங்குமுப் புவனங்கட்குந் தானதிபதியா யார்த்து	ந்
துங்கநாயகனும் நாளும் சுகமொடு வாழிவா	ழி.
என, ஆசீர்வதித்துச் சென்றனன்.	

(இராமர் ஆதரத்துடன்) பிங்களகாசிபர்களைக்குறித்து, [வசனம்] உயிர்
ரிற்சிறந்து, ஒளிபெற்றிலங்கும், உத்தமநண்பர்கான், உமதுமுகாரவிர்தங்களி
ல் ஏறிட்டுநோக்குவதற்குக்கூட என்மன திலச்சையை அடைகின்றது.

இராகம் எதுகுலகாம்போதி. சாப்புத்தாளம்.

பல்லவி.

வஞ்சகஅரக்கன்செய் மாயத்திற்குள்ளாகி
மயங்கிமிகவருந்தினேனே.

அனுபல்லவி.

அஞ்சலென்றுங் களையாளாமல் நான்
கொஞ்சமுமுங்கள் சொற்களாமல்,

[வஞ்சக]

சுரணங்கள்.

எதிரிலுங்களைப்போல் மாயையாலுருக்கொண் டு
 இராக்கதொன்று நென்முனுங்களைக்கண் டு
 மதிமோசத்தால்நாணும் மெய்யென்றெண்ணிக்கொண் டு
 மயங்கிக்கிடந்தேனே யென்னைப்போலெங்குண் டு. [வஞ்சக
 உளத்திற்கபடங்கொண்டு ஜனகியைப்போ லே
 ஒருத்தியைக்காட்டினான் மாயையினு லே
 வெளுத்ததெல்லாம்பாலென் றெண்ணினேன் தீயின்மேலே
 வீழ்ந்தவளுடனானும் விழுமுயன்றேன்மென்மே லே. [வஞ்சக
 உள்ளத்திலரக்கனா மெய்யென்றெண்ணினே னே
 உங்கலையரக்கரென்றெண்ணிக் கொண்டிருந்தே னே
 கள்ளனைப்பிள்ளையென்று பிள்ளையைமறந்தே னே
 காக்காச்சிப்பியைவைத்து வெள்ளியைத்துறந்தே னே. [வஞ்சக

(பிங்கள காசிபர்.) ரகுநிலகா, இதில் வருத்தப்படுவதென், மாயை
 மாயையன்றோ இவ்வளவு விஞ்ஞானசெய்தது.

(இராமர்.) வாஸ்தவமே, ஆயினும்.

விருத்தம்.

அன்னைதாடகை யைக்கொன்ற அடத்தினுற் சீசையென் டு
 மன்னுரக்கத ரென்பாற்செய் மாயையில் மயங்கிட்டாலு ம்
 இன்னவர் நண்பரென்ன யினந்தெரியாத தல்லா ல்
 பன்னுமப் பேர்களான பதங்களில் மயக்கமுண் டோ.
 (ஆகையால், எனதரிசை நேசர்காள்.)

அடுக்குமொழி.

இங்ஙனம்நடந்தீ, சங்கதியாவும்,
 நுங்கண்மனம்விட், டெங்கும்விடாதீர்.

(காசிபர்.) வசனம். அங்ஙனம் சரியே, இஃது இனாடியவள்ளலிலக்குவனிட
 தும், பகவான் கௌசிகரிடத்தும் தெரிவிக்கவேண்டுமெனினான், ஏனெனின
 இம்மாயாப்பிரயோகங்களுக்குப் பதில் விளைவிக்கக்கூடியவராகையால்தான்
 (இராமர்.) ஆனால் சரியே.

(—) திரை.

ஓ, ஓ, சேனாதிபர்காள்.

விருத்தம்.

வேட்டம்நாடிய ராமன்செல்வழி யிதுவிலங்கினப் பிணங்களாலறிவீர்
 ஓட்டமாய் வருகண்டரவுங் கண்டரோரடியா விதைமாய்ப்பீ ர்

கோட்டுவெங் கரிகளோடநற்பிடி பின்கொண்டலிற் குமரிநொந்தே க
ஆட்டங்கொ ணையனமானினமிணை விட்டகன்றிடுங் கூச்சலிடாநீ ர்.

(இராமர்) ஓ என்னைத் தேடிக்கொண்டு வருகின்ற நமது பரிஜனங்க
ளின் ஆரவாரம்போலும் கேட்கப்படுகின்றது.

(பிங்களன்) ஆம் ஆம் வாஸ்தவமே,

எங்ஙனமெனில்.

விருத்தம்.

படைபுரியும்பேரெலியிற்சிங்கங்கர்ச்சனைசெய்யும்பதறியேங்கு ம்
நடைமலைகள்பல்லுகங்களோடிமிகத்தத்தளிக்கும்நயனங்கோட் டி
கடைமுதற்பற்சாட்டிவலிக்குங்கவிகள்மரத்திலங்குங்கனஞ்ந்தத்தா ல்
அடிபொருபுல்வாயிழ்த்துட்டிதனைமான்முகக்குமணியார்தான ம்.

(காசிபர்) ஆம் ஆம் இதுவாஸ்தவமேயாம்.

(பிங்களன்) இஷ்டன், இரவிகுலசிங்கன், வேட்டைக்கி வந்து வெ
குநேரமாயிற்று.

(இராமர்) சுற்றி நாற்புரமும் நோக்கி, ஓ ஓ நமெத்தியானகாலம், அதி
கடோரமாய் விளைந்திட்டது போலும்.

விருத்தம்.

சஞ்சரிப்போர்தஞ்சரண் கடஞ்சமென்னச்சாயைகள் யாசிப்பதெனத்தா
ளிற்சார, வஞ்சகத்துமண்டலங் சுண்டிடப்போற்பாணு உச்சியின்மாகத்தே
றப்பிகங்கடாகம், மிஞ்சிடத்தங்கொழுனர் தருதளிர்கருண்ணுவேதைகொ
ளவளியினங்கடம்பெண்டிருத், தஞ்சிதைகள்விரித்துநிழற்றந்து வீசித்
தாபமதை நீக்குபகற்றருணந்தானே.

ஆகையினாலே இனித்தாமதிப்பது தகாது, அதிசீக்கிரம் நமது ஜாயை
வ் ஸகந்தவார்த்தைச் சேருவோம்.

(என) எல்லவரும் சென்றனர்.

மூன்றாவதங்கம் முற்றிற்று.

நாலாவது அங்கம்

ஆரம்பம்.

(அப்பால்) கந்தருவன் பிரவேசிக்கின்றனன்.

(கந்தருவன்) இப்பொழுது,

விருத்தம்.

குமர்தளத்தொடு தாடபைப்பெணைக் கொல்கராள சுபாகு னை
சுமரினிற்குலை செய்தனுப்பினன் சாமிராமனென் னாட்டிற்கென்
றெமனனுப்பிடு வாசகந்தனை இந்திரன் கேட்டெண்ணுரு ன்
அமரர்க்கரை வதைசெய்நாடகமதில் முன்வேடம தென்ன வே.

ஆகையினற்றான்,

விருத்தம்.

அகிலசுரவந்தித பதராவந்தன் அமராவதிக்கரசனாகண்டல ன்
மகிழ்வுடனெனைச்சித்திராங்கதா ன்வதைபடைக்கதை கேட்டிலங்கைதன்னில்
முகமிரண்டைந்துளா னின்னம்வேறுமுயல்கின்ற குதறிந்தொருநொடிக்குள்
மிகவீராவில்வந்தெனக்க றிவித்திடவேண்டுமென்றேவினாண்மேவிவந்தேன்.
சற்றுநிதானித்து,

விருத்தம்.

சதமகபதிதனக்குச் சதிர்குணராமன்மீ தி
லதிகமாய்ப்பொருந்துவாஞ்சை அதனினுங்கடி பிலங்கைப்
பதிதசர்வீவன்மீது பத்துப்பங் கதிகமா க
முதுபகைத்துவேஷந்தானே மூண்டிருக்கின்ற தந் தோ.

(இருக்கட்டும்) யானோ மாயையாற்றரிக்கப்பட்டிருக்கின்ற இவ்விராக்
கதவேஷத்தொடு. அதிகக்கட்டிக்காவலோடிருக்கினும், அன்னிசாசாராஜதா
னியில் சர்வ சாதாரணமாய்ப் பிரவேசிக்கத்தரும், ஆகையாலங்ஙனஞ்செய்கி
ன்றனன்.

(எதிர்க்கோக்கி) ஒ, ஒ, இவளார் ஓரக்கி என்னையே, கோக்கித்திரும்பு
கின்றனள். ஆ! இவளோ என்னருபம், என்ன அலங்காரம் அடடா.

இராகம் காம்போதி சாப்புதாளம்.

பல்லவி.

அதிருபவதியிந்தமாதே அட்ட ஆனாலும் பேரழகி

அதுசொல்லொண்ணாதே

(அதி)

அனுபல்லவி.

சதிர்பெருகு நீளமோ ரொட்டைச்

சாணளவு அதிலுஞ் சுருட்டை சுருட்டை

குதிரைரோம்போற் செம்பட்டை

உள்ள

குழலாகின் தலங்கோலஞ் சப்பட்டை

(அதி)

சரணங்கள்.

ஒட்டகமுகம்போல் வதனமும்

இவட்

கொருசிறுகிளாக்காயள வாயோர்தனமும்

வட்டமாமலைபோலோர் தனமும்

தூத்துபி

வாத்தியம்போலேவயிறும் வண்டிபோற்சகனமும்

(அதி)

வாகுகள்மலம் பாம்புபோலும்

மத்த

மதகரியின்கால்கள்போலே இரண்டுகாலும்

தேகமிசைதொங்குகின்ற தோலும்

எந்தச்

சீமையிலுங்கண்டதிலே இப்படியானாலும்.

(அதி)

(இன்னமும்) விருத்தம்.

உருவமிப்படித் திகழ்கின்றதின முதட்டிற் குண்டலந்துங் க

இருசெவிகளி னத்துப்புல்லக்குக ளிலங்கச்சுட்டி மூக்கிசை ய

கரமிரண்டிலும் பதசரங்களுங் கண்டத்திற் பாடகங்கலிக் க

வருமரக்கியின்பணியலங்காரவைபவ மென்னென்றுவறைவேன்.

(அப்பால், இராஷுவி பிரவேசிக்கின்றனன்.)

(அரக்கி.) நீ, யாவனடா, கராளனா, அல்லதன்னியன்கொல்.

(கந்தருவன்.) 'தன்னுன், இவளுடன் ஸம்பாஷிப்பதற்கு இவன்தானே வழிகாட்டுகின்றனன்.

(வெளிப்படை.) ஆம், கராளனேதான்.

(அரக்கி.) வியப்புடன், ஆ, இங்ஙனங் கல்லுப்போல் விளங்குகின்ற னேயே.

விருத்தம்.

கனக்குறல்வா யரக்கியர்கள் கட்டியழுவவர்கடுவிற் கணவாஉன்னை ச்

சினக்கொடிய ராமசரம்செற்றது கொலந்தோடுவன் செய்வதென்னை த்

தனிக்கவிட்டுச் சென்றனையென் சாமி நாயர்சகியனெனத் தாணக்கண்ணன்
உனக்குரியான் கழுகுமுகியாரி லடித்தழுவதினன் மொழித்தாளல்லன்.

(கந்தருவன்.) தன்னுள், ஆ, கராளனென்பவனுடைய கணவியோ
அக்கழுகுமுகியென்பவன், ஸரி, ஸரி மிகவுமழகாயிருக்கின்றது, ஆனாலும்
வெகு பொருத்தந்தான்.

(வெளிப்படை.) அன்னவட்கிங்நனம் இயம்பியதார் கொல்.

(அரக்கி) விருத்தம்.

தாடகைகபாருவங் கராளனுந்தான் சாமிரகுராமனெனுந் தனியானுலே
கேடடைந்தார் நமனுலகுசார்ந்தாரென்னக் கீழ்மூச்சுமேல்மூச்சோடலறியா
வென், ரோமுவந்திலங்கேசன் றனைக்காணுமலுற்றபிரகஸ்தன்முதலோர்
பாலோதி, நாடினன்கோகர்ன்ன மிசைத்தவஞ்செய்தற்கு நவில்சோகபா
மனமாரீசனய்யா.

(ஆகையாலிந்த ஸமாசாரம் இங்குள்ளயாவருமறிவார்கள்.)

(கந்தருவன்.) ஓ, ஆனால் இலங்காபுரியில் இலங்கேசனில்லையோ.

[இராக்கூவி.] அன்றன்று, அதனால்தான்.

அகவல்.

என்றன்களுளனை இன்புளமுளை	னை
மந்திரிவித்திச் சிக்குவன்மனையி	ல்
எங்குற்றனறென் நெதார்த்தமறிந்	து
இங்கெனக்குவந் தியம்புவையென்	றே
அந்தமந்தோதரி அனுப்பினனென்னை	யே
வந்தனன்னவன் மனையிற்காண்கில	ன்
அன்னவன்மனைமா யாவதியென்பவ	ள்
யென்னிடம்சில தெடுத்தியழ்பிட்டன	ள்
போந்திவனுற்றேன் புதுமையறிந்துநா	ன்
கேர்த்தநின்காகுதியை நினைத்தெதிரிந்நிகிறே	ன்.

[கந்தருவன்.] மாயாவதி, வழுத்தியதென்கொல்?

[அரக்கி வசனம்.] அது மிகரகசியம், அதை யெப்படிச்செய்பலாகும்,
ஆயினும் இங்நனம் ஜனகராஜன் பக்கத்தைச் சார்ந்தவொருமில்லே, அவர்
கள் தீபாந்தரத்திலன்றோ, இருக்கின்றனர், ஆகையார் சொல்லக்கூடும், கே
டக்கடவாய்.

விருத்தம்.

மணிதனிராமன்மீதி லடங்காக்காதல் வகித்திட்டஜானகியை மணஞ்
செய்தற்கு, சனகனிடம் தசுக்ரீவன்ராமவேடஞ் சாரணனிலக்குமண வடி

வங்காதி, முனிமகன் நனுகு வித்திச்சிசுவன்பூண்டு முதிர்மாயையாலவனை
மோசஞ்செய்ய, கனிவுடன் சென்றனொன்ன வதைந்தாளென்பாற் காரி
கை மாயாவதியாங்காண்கராளா.

[கந்தருவன் வசனம்.] நன்று, நன்று, வெகு இணக்கமாயிருக்கி
றது. அந்த ஜானகியினுரை இராமனிடமென்பது உலகம் யாவும் பரம்பிய
சமாசாரமன்றோ.

[அரக்கி சுளிப்புடன்.]

விருத்தம்.

வல்லநீ காணாடுகில் மயங்குநின் மனைவிபக்க ல்
நூல்லைநீ நடித்தாநுற்ற கோர்க்கோமந் தன்னை ச்
செல்லிப் பங்கு வடாண்டுகொண்ட துயமொலா மாற்றிப்பின் னர்
நல்லபற்பல சம்மானம் நயம்பெறப் பெறுவன்மா தோ.

[கந்தருவன் வசனம்.] என், துக்கப்படவேண்டிய இடத்தில், சந்
தோயுதிக்கின்றது, யானோ, கராளன்னது, அன்னியன்றான்.

[அரக்கி.] நிதிக்கிடமி நடுங்கிக்கொண்டு, ஆனால் கராளன்கதி அவ்வி
தமே முடிந்ததானோ.

(கந்தருவன்.) அதிலுஞ் சந்தேகமா.

(அரக்கி.) அந்தோவந்தோ, என் மனோரதம் வீணாய்முடிந்தது, நீ அன்
னியனென்றால் யாவன்.

(கந்தருவன்.) யான் விடிவண்ணுக்கனுசான்.

(அரக்கி வசனம்.) நல்லதிருக்கட்டும், யானோ மஹா ராஜாத்தியாகிய
மகேந்தராயின்பால் உட்கொடுக்கச் செல்கின்றேன்.

[எனச்] சென்றனன்.

(கந்தருவன்.) யானோ.

விருத்தம்.

தசமுகன் கபடமெல்லாந் சனகன்பால் முன்புணர்த் தி
விசையுடன் விண்ணுடெய்தி விளங்கிடு குலிசக்கையா ன்
சசிமண வாளர்க்குப் பின்சாற்றுவேன் ஜானகிப்பெ ண்
நகைமணம் விரோதமின்றி நலம்பெற விசைப்பேன்நா னே.

(எனச்சென்றனன்.)

(அப்பால், ஜனகராஜனும், சதானந்தரும் பூரவெசிக்கின்றனர்.)

கடுசு

சு-வது அங்கம்.

(ஜனகர்) விருத்தம்.

நிசிரர்பதி வந்தென்பாற் கேட்குமுன் னிருபஞ்
தசரதன் புதல்வனுக்குச் சனகியை மணஞ்செய்தி
நிசுமென தாசையீதை நிறைவேற்றி வைப்பார்கொல்
குசிக நந்தனராலுந் தான்கூடாத கொள்கைதா

இராகம் ஆரபி. ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

என்னவாகுமோ அநியோன் சதானந்தரே.

அனுபல்லவி.

தன்னமையாம் சதானந்தரூரையே இங்கு
கன்னிமாமணத்தினிற் நெய்வய்நமதுபங்கு ல். [என்]

சுரணங்கள்.

அந்தஅரக்கனென்ன செய்வாநெடுமாய் ம்
அவன்வந்துகேட்கி லதைவிடவண்டோ அபாயம்
இந்தஜனகிதன்னை அசற்குமுன் டோய் ம்
இராமன் றனக் குடனஞ் செய்வென்ன பிப்பிராய் ம். [என்]
எனதபிப்பிராயம்போற் றினை கொண்முடா மு
எந்தைகோசிகர் இராமனையழைத்துந் னி
இனிதாய்வருவேனென மூ சென்றார்காண்கிலன் ற் னி
இராக்கதமோசுமின்றிச் செய்வாரோயேதேவீ னி. [என்]
கன்னியெழிற்றனங் தானேரகவன்மே லே
காதல்மிகம் கக்கொண் டிருக்கையினு லே
நன்னயமாமணமென் னவின் க்கண் டு லே
நான்காண்க்கிடைக்குமோ யாதோயினிடே லே. [என்]

(சதானந்தர் வசனம்.) ஓ, மஹாராஜனே இதுவென்கொல், விசாரப்ப
டவேண்டுவதில்லை, குசிகஞ்ஞலபயோபதி பாரிஜாதராயிருக்கின்ற அந்த விச
வாமித்திர மஹாமுனிவரின் மகிமையென்ன, தெரியாததா, ஹ, ஹ, வீண்
கவலை வேண்டுவதில்லை.

இராகம் கல்யாணி. ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

சிறதைக்கவலைவிடவீர் மனச்சந்தேகங்கன்போக்கிவீர்

அனுபல்லவி.

விந்தைநரிக்கரிபயந்தே விலகிப்போமோ

அந்தராவணனிற்கு வந்தாலதனாலமோ.

[சிக்]

சரணங்கள்.

வாகாயுமதுகன்னி யோகமென்சொலவேரவ ன்

பாகக்கோசிகர்பிணை யாகயேற்றுக்கொண்டதா ல்

மோகமையலொழித் தேசகத்தைப்பணிசெய் ய

னையோகமகிழ்வி தேசமன்னாவமு து. [சிக்]

சொற்சூஞ்செய்யாவஞ் ஈர்வர்க்கம்வர்க்கமாய்வத் தெ

திர்க்கமுடியாமலே வெட்கமுற்றும்உடல் ன

டுக்கமுற்றுந்துதித்து நிற்கவருள்செய்தவ ர்

மிக்கவன்பாய்ப்பிணை யிருக்கையிலேஉடக்கே ன். [சிக்]

வண்டேயெனுங்குழற் பூச்செண்டேயெனுந்தனங்க ற்

கண்டேயெனுஞ்சொல்சுதை பண்டசொற்கற்றவற் தி

ரண்டேயிங்னேவருக் கொண்டேஉட்கொண்டபி ர

சண்டவியுயகோ தண்டராமன்வருவா ன். [சிக்]

விருத்தம்.

சித்தமே காக்கிரமாகச் சூசுவாக் கணியிற்று னே

கூத்திரிய த்வமென்றுந் சுயகந்த கட்டி,நன் னே

வைத் துருக்கிப் பிராமணத்துவ அணியதா க்

நித்தியந் திகழ்வினின்ற கிரமல விசுவாமித்திர ர்.

(வசனம்.) ஆகையால் கவலைமையவேண்டுவதில்லை, ஜானகிக்கும் இராமனுக்கும் கரக்கிரஹண மங்களம் நிறைவேறிடினும் திரிபுவன ஜயவீர னான, இராவணன் வந்தென்செய்வானோ என்ற கவலையாம்வேண்டுவதில்லை.

(வெனனில்.)

விருத்தம்.

இயல்பினிற்சிரம் பகமுதலத்திர சத்திரவேற்ற மந்திரங்க ள்

உயர்முனிகௌசிகர் கற்பிக்கக் கற்றுணர்ந்தோங்கு முதாரகம்பீரச்

சுயபலத்தினும் பதின்மடங்காகித் துலங்கிடு ராமனைக்கொண் டி

புயமலையர்க்கப்பதியினைச்செயிக்கப் பொருந்திமைய்யமேனையா.

(அப்பால், கௌசிகவேஷங்கொண்ட வித்திச்சிசுவனோடும், இலக்கும

கருள்

ச-வது அங்கம்.

ணவமவங்கொண்ட சாரணனோடும், இராமவேடங்கொண்ட இராவணன்
பிரவேசிக்கின்றனன்.)

(இராவணன்) விருத்தம்.

வன்சபாசுவீனொடு வலியமார்சனை மாயைசேர் தாடகையிலு
என்சொலிவிடுத்தனம் அன்னவரதனையியற்றுவொன்றிருந்தாலு
இன்சொலச்சனையின்சுரம்பிடித்திடவேயியல்நரவடிவத்தைப்பினைந்து
என்செய்வேம்மனதுதான்கொஞ்சமுஞ்சலியா திருத்தலவகிதிலவென்னெ

(வித்திக்கிடுவன் வசனம்) ஓ, ராஜா திராஜா மஹாராஜா இதுவென்
கொல், நிர்ணிமித்தமாய் இவ்வளவு கோழைத்தனம் வகிக்கலாகுமா.

விருத்தம்.

நலத்திழந்நரினச்சோபைகொண்ணையனநாட்டமுந்நாணிவிந்நரங்கொள்
பலங்கொளுங்கரமுந்நிலவம்புதம்போற்படிவமுந் திகழுந்நைப்பாந்த
கலந்தொளிர்கருடமணிமுத்தாரம்போற்கதிர்சும்புல்லருகநாந்
நலந்திடுமிலுப்பைமாலுட்டிடுவென்மங்கைகராகவனெனையிடுந்

(இராவணன்.) அதிருக்கூட அம்வளவாத்திராநிலே.

(பின்னையோவெனில்.)

விருத்தம்.

முன்னர்பொற் குறியிட்டநற் காங்களும் முகில்பேன்
பின்னிவிட்ட தோர்பின்னலுங் கண்டனன் பேரா
துன்னுகின்றது மென்னெனி லங்கவன் சுபமேவு
நன்னயத் திகழவயவ முழுவதும் நாடுந

(சாரணன்.) இராஜா திராஜா, மஹாராஜா ஒரே ஒரு விண்ணப்பம்.

விருத்தம்.

இரதியைப் பழிக்குமந்த யெழிலுடை நங்கைகின்றா
வரித்துநன் மாலுசூட்ட வந்தபோ திருகண்ணு
சிரமுத லங்கமெல்லாந் தெரிசித்து மணந்துபின்ன
இருபது கண்களாலு மிலங்கைபோய்க் காண்டல்வேண்டு

(இராவணன்.) முகத்தைச்சுளுக்கி, மிதிலேசன திருப்பிடத்தையடுத்தனம்.

(இராவணன்) விருத்தம்.

சங்கரர் சடையிலங்குஞ் சந்திர கோகைபோ
தங்கநற் கேசகைப் பூந்த்நிரிநற் சழைக்குமே

மங்கைதேன் மொழியாளந்த வனமுலைச் சனகன்பா வை
எங்ஙனங் காண்கின்றான் கொலங்ஙன மெய்திட்டோமா ல்.

(வாசற்காப்போன்.) பிரவேசித்து, ஜயஜய மஹாராஜா, விஜயீபவந்,
(ஜனகர் வசனம்.) றே, றே, உஜார ஸேவகா, தெரிவிக்கவேண்டிய
தைத் தெரிவித்துக்கொள்வாயாக.

(வாசற்காப்போன்) விருத்தம்.

மகிபனே போற்றிபோற்றி வள்ளல்விதேகா போற் றி
பசுவன் குலத்தில்வந்த பாலகர் யிருவரோடு ம்
இசுபா முணர்ந்து மாயையென்பதைத் துலைத்தமுத்த ற்
மகமுனி விசுவாமித்திரர் வாயில்வந் தணுகிறோ ல்.

(ஜனகர், அத்தியானந்தபரிசுனாகி வசனம்.) பசுவன், சதானந்தரோ
திரிசங்குச்சுவர்க்க சிருஷ்டிகர்த்தரான நாதன பரமேஷ்டியாகிய விசுவாமித்
திரமுனிவர் இரகுபாலர்களோடு விஜயமாவதால் தாமே அதிசிக்கிறதில்யெ
ழுந்தருளிப்புகி அர்க்கமுதலிய உபசாரங்கள்செய்து அழைத்துவரவேண்டும்
சதானந்தரே.

(சதானந்தர்.) நல்லதப்படியே செய்கின்றேன்.

(எனச்சென்றனர்.)

(சனகர்.) நுதுவென்கொல்.

வெண்பா.

இல்லிடத் திராகவரோ டெய்தியுமிக் கொசிகளு ற்
சல்லிய வென்சிறை சலிக்கின்ற—தெல்லையற் று
மீதுச பரங்கொனும் மீன்பற்றவே நளின ப்
போதாடு கின்றவிதம் பேர ல்.

இதற்கென்செய்வாம்.

[அப்பால்] சதானந்தமுனிவரும், இராம லக்ஷுமண கௌசிக வேட
தாரிகளான இராவணன் முதலானபேர்களும், பிரவேசிக்கின்றனர்.

[சதானந்தர்.] ஜனகரிடத்திலே, விசுவாமித்திராதியொன்று, வித்திச்
செருவாதியரைக் காண்பித்தனர்.

[ஜனகர்.] ஆஸனத்தினின்றெழுந்துகொண்டு.

விருத்தம்.

அத்து விதத்தையன்றி யனித்தியமான வெல்லா ம்
மித்தை யென் றுணர்ந்து நான்குவேதத்தின் முடிவைச்சாரந் த

தத்துவா தீதாபோற்றி சந்ததமகிமை தங்கு ம்
முத்தனே போற்றி விசுவாமித்திர முனியேபோற் றி.
[வீரத்துவஜனாகிய, விதேகன் ஐமஸ்கரிக்கின் றனன்.]
[வித்திச்சிசுவன்.] அனககுல, ஜனகராஜா, நினக்கனேகமங்களமுண் டாகுக.

[சாரணன்.] இரகசியத்தில், இராவணனைப்பார்த்து.

விருத்தம்.

புவனங்க ளெல்லாமிக்கப் புகழ்மக ராஜன் றீ யே
தவமக டனேமணந்து ஜனகன் றன் மருகனா ல்
அவன் மிகத் தன்யனன்றோ அனேக மங்களமுண்டா மே
இவனது வாழ்த்தலாலோ எய்துவ திலங்கைவேந் தே.

(இராவணன்) களிப்புடன் ஆம், ஆம்.

(வித்திசிசுவன்) புருவத்தைநெரித்து, நயனபாஷையில், இராவண னை ஜனகராஜனுக்கு வந்தனஞ்செய்யும்படி யேவுகின்ன றன்.

(இராவணன்) சாரணனிடம் இரகசியத்தில்.

விருத்தம்.

எண்டிசைக்கதிபர் தாமுமென்பதம் பணியவேண் டி
கண்டுகார்த்திருப்பர் நாளாங்காதல் மந்தோதரிப்பே ர்
பெண்டினோடேல்வந்தாற் பேச்சினிற்கழிப்ப தல்லா ல்
தெண்டனிட்டறியேனின்ன மிவனுக்கோ சென்னிதாழ்ப்பேன்.

என்மனம் இலச்சைசூய அடைகின்றது, என்செய்குவேன்.

(சாரணன் தன்னுள்.) தூர்அகங்காரத் தூர்ப்புத்தி குடிகொண்ட இவ னுக்கு, ஜானகிலாபமுஞ் சந்தேகந்தாவ்.

(இரகசியத்தில்) வெளிப்படை [வசனம்.] இராஜாதி ராஜமஹாராஜ னே, ஏதிப்படி உத்திரவாகின்றது, காலத்திற்குத்தக்கபடி கோலமென்று தையிலுந் கேட்டிருப்பதில்லையோ (எடுத்தவேடத்திற்குத்தக்கபடி நடக்க வேண்டும் மஹாராஜனே.)

❧ (இராவணன்) விருத்தம்.

தசாதர்புதல்வனானே தான்பணிகின்றேனையா.

❧ (சாரணன்) விருத்தம்.

தசாதர்புதல்வனானே தான்பணிகின்றேனையா.

 (ஜனகர்) செ விருத்தம்.

குசலமுற்றிருப்பீரின்பங் கொண்டெங்கீர்த்தி கொண்டீர்
திசையெலாங் கட்டியான்வீர் செல்வர்காள் வாழிவாழி.

[சதானந்தர்] பகவன் காதிமைந்தரே.

விருத்தம்.

சுடிலாரெழிலின்மிக்கா ரிங்கிதப்பார்வையுஞ் சொ
சாடைநன்னடை வளர்த்திச்சுதைப்பற்றுஞ் சமமதாக
சோடியாயிருத்தலாலே சொல்லிலக் குவனர்கொல்
நாடெலாம் புதம்பெற்றோங்கும் ராமநாமன்றாஞ் சொ
லோல்.

[வித்திசுகுவன் தன்னுள்,] இங்கொருவருமில்லை.

இராகம் கரகரப்பிரியை, ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

இவனே இராமன், ரவிசுலசோமன்.

என்சதானந்தரே ஏழிற்காமன்

[இவனே]

அனுபல்லவி.

அவனிபுகழ் நவமேகசாமளன்

ஆருயிரனுஜன்மீ தனுக்ரகமுள்ளான்

[இவனே]

சரணம்.

உருக்கியதங்கம் ஒத்ததோர்தே

க

ஒளியோடண்ணன்பணி யொழியாஉனத்தனா

க

இருக்கின்றனே இவனேஇலக்ஷ்மணர்

ன்

ஏற்றகுணவிசேடம் வாய்த்தவிலக்ஷண

ன்.

[இவனே]

[இராவணன்] சாரணனுக்கு தனித்துச்சொல்.

, இராகம் இந்துஸ்தான் தண்டகம் ஜாவளி

ஸாமிக்கு ஸாரியேவாரீ என்றமெட்டு.

பல்லவி.

இன்னஞ்சானகி வரக்கானேனே

அனுபல்லவி.

அன்னவடனைக்காண ஆத்திரமாகுதே

[இன்னம்]

சரணங்கள்.

சகசண்டித்தனமெல்லாஞ் சாற்றுகின்றான்னைக்
மகடனையழைப்பியா வகையே தோ [இன்னம்]

எப்போதுகாண்பே நென்றென்மனந்துடிக்கி தே
மைப்படுவியினுள் வாரா னோ. [இன்னம்]

[சாரணன் தன்னுள்] அகோவகோ இம்மூட சிகாமணிக்கென்ன அ
வஸம், அடட இப்போதுதானே ஜனகதரிசனமே.

இராகம் காம்போதி. ஸாலம்யாலான என்றமெட்டு

பல்லவி

இத்தனை ஆத்திரம் சுத்தமோசமாமே,

அநுபல்லவி

அத்தையலிவனுக்கமை வதைய்யமாமே [இத்தனை]

சரணங்கள்.

கேமங்கேட்டுமுன்னஞ் சேதிசொல்லுமுன்னம்
பூமிவந்திங்குநாம் பொருந்தமிதிக்குமுன்னம் [இத்தனை]

கருதிச்சனகனைக் கண்டதற்குள்ளாகப்
பரபரப்பேனந்தோ பாவமென்னமோகம் [இத்தனை]

மூர்க்கநாயகனும் மூடசிகாமணிக்
கேற்குமோயேதேது யேந்திழையம்மணி. [இத்தனை]

(வெளிப்படை) இரகசியத்திடு.

அடுக்குமொழி.

வெற்றிலங்கேசா, கொற்றவமணியே
உற்றதுபொருந்தும், சுற்றபொருத்தருள்!

[சதானந்தர்] பகவன் கௌசிகரே.

[இராவணன்] சாரணனிடம் இரகசியத்திடு.

(கேரபத்துடன்) விருத்தம்.

அம்முனிமாமாரீசனா லிறந்தொழிந்தபின்னு ம்
இம்முனியியம்பானின் இறந்தக்கௌசிக சப்தத்தா ல்

நம்மவ நாவனுப்நாளும் நவின்றிடப் பெறுவனென் றே
எம்மனத் தெண்ணுகின்றே னினிஇதற்கென் செய்வோ மே.

[சாரணன் இரகசியத்தில்] மகராஜ் அது இந்தச்சானகியின் பாணிக்
கிரகனோற்சுவ பரியத்தந்தானே.

[சதானந்தர்]

விருத்தம்.

தாணிதனில் வயதறுபதாயிரங்கடாவிநடந்தன பின்னைத்தவஞ்செய்தந்த
நிருபதசரதன் வருந்திப்பின்புதாய கேயலிபண்ட ஈசுதரால் நியமித்திட்ட
ஒருமகத்தில்வித்தினையாலுலகமூன்று மொளிர்கின்ற குணத்தினராயொப்
பிலலாராய், அருமையதாயிரண்டு புதல்வர்கள்வந்தவதரித்தவிதமெனக்கா
னந்தமைய்யா.

[வித்திச்சிருவன் தன்னுள்] வசனம். ஓ, இவன் அகலிகை மகனன்
றே, ஆனந்தாம்பதியில் ஆழ்கின்றனன்.

அடட, அதிகக்களிப்பு, விதனக்குறிப்பு யென்னும் பழமொழியறியான்
பேரலும்.

வெண்பா.

எவ்வளவிற சுத்தோட மெய்தினன்கொல் ஜன்மத்தில்
அவ்வளவில் மாட்டான லிறந்தான்—வெவ்வழிமேற்
றாவிகுரு ராயெனைச் சாற்றமுறை கேட்குமு
மேலிதவ எவ்விதன மே.

[வெளிப்படை.] ஆனந்தம் உமக்குமட்டுமன்று, சதானந்தரே அகில
உலகத்திற்குமே ஆனந்தந்தான்.

[இராவணன்.] இரகசியத்தில், சாரண.

விருத்தம்.

சனகிபரிணய மெனுஞ்சொல் வானமுதந்தை யென்செவியூற்றறா ய்
அனுசரர்களுடன் முனிவன்செளசிகன் அங்ஙனம் போந்திடுகின் ற
இனியவரவினைத் தடுத்தல்தாடகைக் கெளரியதாகுங் கொல்லிலகொல்
எனவென்றன் மனங்கவிலகொண் டுறுகின்றதென் செய்வன்சாரண.

(சற்றாலோசித்து.)

ஆசிரியவிருத்தம்.

உயர்மாமரத்தளிர்நுனியினீர்திலுலபோ

ஒருகணமும் உறுதியற்

உயர்வாழ்வு கொண்டன ருனதுண வினுக்கா

உபகரண மொக்கின்றவ

ல்
ற
ன
ர்

தயர்மந்தர் தம்மோடு பொருவெண்ண லுசித	மோ
தோள்வலியு யுத்தமதரு	ஞ்
சொல்லுனக் குளதாயினீடித்த வாயுட்	ச்
சொலிக்கின்ற சுரர்களோ	டு
பயமானசமர் வினைப்பாயென்று சுரமு	னி
பரிந்துரைத்தாலு முன்ன	ம்
பாரிலத்தயரதனைவதை செய்திருப்பனே	ல்
படுபய விராமனிவ	னே
நயமாயுதித்திடுவ தெங்ஙனஞ் சனகியா	ய
நங்கைதன் மனத்தாயை	ய
நாடிடுவ தெங்ஙனங் காரியாம்சங்குரி	ல்
நான்மூடஞன் மூட	னே

(சாரணன் இரகசியத்தில்) வசனம். மகராஜ் நாரதவாக்கிஞஸ், ஜோகூ தப்பிரபுவாகிய தம்மால் எதிர்த்து உய்த்தாஞ்செய்யத்தகாத மனிதனென்று அத்தயரதன் விடுபட்டானென்பது சரியே,

(கேட்கக்கடவீர்.)

விருத்தம்.

துதிதவத்தா லீசனருவத்திர சத்திரம்புச் ச்சைத் துணவுமுள்ளா	ன்
அதுபலபராகிரமன் பத்திரத்தி லிருந்தென்னடபே கொண்டோ	ன்
முதிர்பகையால் சத்திரம்புச் ச்சைத் துணவுமுள்ளா	ன்
சத்திரம்புச் ச்சைத் துணவுமுள்ளா	ன்

(சாரணன் இரகசியத்தில்) ஆ. பத்திரம்புச் ச்சைத் துணவுமுள்ளா.

கலிவிருத்தம்.

மன்னுணர்த்தினை பரிபகட சார	ன
தன்குமா ரோடச சதன்ற	னை
என்கருத்திற் கிவசந்த சினேகித	ன்
வன்கொடாறிக்கை ராமஞல் மரப்பி	னே.

(சாரணன் இரகசியத்தில்) மகராஜ் மமது தாடகா மாரீசருக்குத் தப்பி னுள்ளே, இந்தயோஜனை போசிக்கல்வேண்டும்.

(ஜனகர்.) பகவன் கௌசிகரே.

விருத்தம்.

சாரதனாந்தையருதித்திட்ட தன்மைனைக்கேட்டுச் செவிக்கமுதந்தையு த்துநின்றேம், குசிகமுனிந்தனருங்கருணை யாலேகுறித்தவரைக்கண்டுகண்

ணைந்தன்கொண்டேம், பசியசைவலமுடியாள் சனகிதண்ணைப்பரிணயமு
மவண்ணிப்பின்படிசெய்வித்தால், நிசமெமக்குமட்டிமன்று நித்தியானந்தம்
கிமிசுலமெல்லாம்விளங்கும் நிமலமுர்த்தி.

(ஆகையால்) வசனம். விசுவாமித்திரரே இப்பொழுதே அதிசக்திற்
த்தில் யாகதீக்ஷையில் பிரவேசியுங்கள். நாங்களும் கன்னியின் கல்யாணக்கா
ரியத்தில் எத்தனைஞ்செய்கின்றனம்.

(சாரணன் வசனம்.) இரகசியத்தில், மகராஜ், திரிலோகாதிபதியான
இவ்விலங்கேசுவரன் வந்து பரிணயஞ்செய்வதில் அதனினும் நித்தியோற்ச
வமாகாதா.

(இராவணன்.) அதிலென்ன சந்தேகம், நித்தியோற்சவமென்பதற்
கையமா.

(வித்திச்சிகுவன் தன்னுள்.) இவ்வென்கொல், வீண்சங்கடம்.

நல்லதிருக்கட்டி, அதிலென்னபாதகம்.

விருத்தம்.

கோசிக னரக றாற் கொலப்பட்டா னெனி	ந்
ம்மாச மாக்காறு குழைந்து காட்டி.	ம்
நாச ம நாதிமண டிபு டி கட்டி.	ணை
லேசா வெ டுபாடி ம டிபு டி வேண்டி	ல்.

(இராவணன்.) அப்பா, மேலால், என்தெண்ணமும்.

(=தா.நாத்தா.) ஜனகியை மறந்து.

விருத்தம்.

மேலத்தருக கரும்புநாண மெதக்கா பையதுகளை	னி
மாந்தலிரிக் கரதநீர்வரின் மங்கைத்தா மயோலையயன்பா	ய்
வாயத்தெழுந வலவ டு னுண் வலவ டிம் விளையானுக்	குப்
பாந்தமாய்க் கொடுக்கல்வேண்டும் பரிணயபரிசு நன்றுமா	ல்.

(வித்திச்சிகுவன்.) இரகசியத்தில், அட சாரண.

விருத்தம்.

அட்ட சாரணநாம் நம்மளதிபனுக் குதவியாக	த்
திடமுடன் வந்தோம் அஃகிற்சீர்த்தியுன் வரவுநன்	றே
இடைவழி தனிற்புதைய லெதிரினிற் கிடைத்தல்போ	ல
மடமயி லனையாணிற்ரு வலுவிலே வாய்த்ததப்	பா.

(ஆனால், என்வாவுதான் பிரயோஜனமில்லாமற் போச்சது.

(சாரணன்.) இரகசியத்தில், ஆ, அங்ஙனயன்று.

(வசனம்.) ஏதுகாண், வித்திச்சிருவ, உமது வரவுதான் முதன்முதலிற் கைகண்டபலன், என்னெனில், நீர்இப்பொழுது யாகதீகைக் செய்வதில் அந்தக் கோசிகனுடைய மங்கள், சீடர்கள், பசுக்கள் முதலியன சகிதமாய் அனைது பாரியே உமக்குப்பாரியாகவிருந்து புற்பிடிக்கப்போகின்றன அல்லவோ, ஆகையாற்றான் உம்முடைய வரவே முதன்முதலில் நல்வரவேன்றுரைக்கல்வேண்டும்.

(வித்திச்சிருவன்.) இரகசியத்தில், சாரண.

விருத்தம்.

ஆமடா மெய்தானப்பா ஆகிலுமெனக்கு வாய்த்	ச
மாமுனி நாரிமிக்க வன்கிழ டவடனங்க	ன்
கூமடி புறனும்பைபோற் கூனலுங் கொண்டாளப்	ப
நாமினிச் சொல்வதென்னை சாரண நகைக்கின்ற	யே.

(ஜனகர்.) வசனம், பகவன், சதானந்தரோ அதுமட்டு மன்று.

பின்னையோவெனில், எனதஜனுன், குசத்துவனுன் மிதுலயினின்றும் சன்னுடைய சுன்னிகைகள் மாண்டவி சுருதி கீர்த்திகளை பாச சத சூருக்கள்களுக்கும் கல்யாணஞ்செய்து கொடுக்கவேண்டியதென்று மெய்ச்சொல் அழைப்பியிருக்கிறான்.

(இராவணன்.) சாரணனிடம், இரகசியத்தில்.

விருத்தம்.

என்மூடத் தனத்துறாலே யின்னமு மிருவர்தம்மை	த்
தன்மாயஞ் சூட்டியந்தப் பரத சத்துருக்கனாக	ப்
பின்கூட்டிவந்தேனல்லேன் பிழைசெய்தேனினியென் செய்வேன்	
துன்மார்க்கமுனிவனின்னோன் சொல்லெல்லாந்தொல்லையானே.	

(சாரணன் இரகசியத்தில்,) வசனம், வித்திச்சிருவன் விசுவாமித்திர வேடத்தோடு வந்தும் காரியத்தைக் கெடுத்துவிட்டான், என்னசொல்லப் போகின்றேன்.

(சதானந்தர்.) பகவன், கௌசிகரோ, என்ன தசரதர் பரத சத்துருக்கள் இவர்களை அழைத்துவரவில்லையோ.

(சாரணன்.) இராவணனிடம், இரகசியத்தில்.

விருத்தம்.

பெண்டிபின்னாக னோடுற்ற தயரதன்றனைப் பின்கூட்டி	க்
கொண்டுமா முனியிங்கெய்தக் குறித்துச்சென்று நென்றேநான்	
கண்டுவந் துரைத்தேன் முன்னம்கௌசிக னுருவந்தா	னே
அண்டுமோ வித்திச்சிருவ னறிவிலனைத விட்டா	னே.

(இராவணன் இரகசியத்தில்,) வசனம். இருக்கட்டும் இப்பொழுது ஜானகிபக்காண்டல விஷயத்தைப்பற்றி யோசிக்கல்வேண்டியது.

(வித்திச்சிசுவன்.) பரிவாரஸகிதரான தசரதர் மார்க்கத்திலுண்டாய சிாமத்தினால், இடைவழியிற்றாமதிக்கின்றனர்.

 (ஜனகர்) விருத்தம்.

ஆடா சேர்வைக்காரா,

[வாயிற்காப்போன்] வசனம்.

மகரிஜ், ஆஞ்ஞாபனம் உத்தரவாகட்டும்.

 (ஜனகர்) ரை விருத்தம்.

அதிவினா வாகச்சென்று

சிப்பெறு கன்னிமாராச் சிக்கிமழைத்து வாரா ம்

கூட்தவத்தினி லுயர்ந்த கோசிக முனிவர்தம்இ ப்

பார்புசும் நளினமொத்த பாதவந்தனத்திற் கின் ரே.

(வாயிற்காப்போன்) அப்படியே ஆகட்டுமென்று சென்றனன்.

(இராவணன்.) சாரணனிடம் இரகசியத்தில், அடா சாரண, என்விஷயத்தில் செய்வானுகூலமுமிருக்கின்றது.

விருத்தம்.

புமகளிப்பிபுது வந்தாற் புயல்வண்ண ராமனுட ல்

ஆமெனு மென்னங்கங் கண்டாவ லலங்கரிக்கு ம்

பாமனை நம்புவழகைத் தான்கவர்ந் திலங்குமி ரு

காமசினைக ரஸங்காட்டுங் கடைக் கண்ண லே.

(—) திரை.

விருத்தம்.

சதிர்ஜனகஉன துமகடனைவிவாகந்தான்புரியமாயையிலுலகர்கர்வேந்தன், துதிஇரகுராமனுருப்புனைந்துகா திசுதனுருவோடிவலங்குவித்திச்சிசுவனேடும், மதமிகுத்தசாரணிலக்குவன்றன்வேடம்வகித்திடவன்னவனேடும் வந்திட்டானென், நிதுவிபரஞ்சுடுதியினில்வாயிற்காப்போர்யாரேனுமிறைவன்பாவியம்பல்வேண்டும்.

எல்லவரும் கேட்கின்றனர்.

(இராவணன்.) வித்திச்சிசுவனிடம் இரகசியத்தில், உத்வேகத்துடன்

 விருத்தம்.

பேசுநாயின்றி இத்தைப் பிறருணர் வகையுமில்

லை

வேசமம் கூடத்தன்னை வெளியிட்டதார் கொலல்

தோ

(வித்திச்சிருவன்.) இராகியத்தில், பயங்கெகத்துடன், மகராஜ். என்
னென்றுசொல்வேன் ஆச்சிரியமாச்சிரியம்.

 றெ விருத்தம்.

ஆசைப் பெண்டாட்டி மாயாவதியன்றி யறியார்மற்றே ி

(சாரணன்.) தன்னுள், ஓ, ஓ, நம்பிரவிர்த்திகளை

 றெ விருத்தம்.

மோசஞ்செய் திட்டானெந்த முண்டையின் மகனோமுற்று ம்.

(வெளிப்படை.) பகவன், சதானந்தனோ இவ்விதஞ் சப்தங்கொடுத்தது
யானெ விசாரிக்கல்வேண்டும்.

(சதானந்தர்.) தன்னுள், ஓ, இவர்களே, இராம லக்ஷுமண கௌசிக
வேடதாரிகளாய்வந்த இராவண சாரண வித்திச்சிருவர்களே.

(வெளிப்படை.) இலக்ஷ்மண, அஃதென்னென்று விசாரிப்போம்.

(ஜனகர் கவலையுடன் தன்னுள்.) அடட, இதுவென்கொல் விவரீத
மாயிருக்கின்றது.

கலிவிருத்தம்.

எம்மனோ ரதம் யாவ மிசைத்தி ட

இம்மை தீர்முனி யெய்தின னென்று டே

செம்மை யாய்மனந் தோந்து களித்துட ல்

விம்ம லுற்றனன் வேறாய் முடிந்த தே.

(வெளிப்படை.) அடா, அங்ஙனம் ஆரடா.

(வாயிற்காப்போன் ஒடிவந்து.)

அடுக்குமொழி.

ஒன்னாற்பணிஸம், பன்னாவீனையும்,

பொன்னாய்மிதிவே, மன்னாப்போற்றி.

ஆக்குர்பனம், உத்திரவாகட்டம்.

(ஜனகர்.) அடா, சேவகா அங்ஙனமறைந்ததான விசாரித்தல்வே
ண்டும்.

(வாயிற்காப்போன்.) மகராஜ், அதிலென்ன விசாரணை யிருக்கின்றது

விருத்தம்.

அண்ணலே திவ்யமேனி ஆனஒர் புருடன்வந்தி வ்

வண்ணம் இங்கறைந்துவிட்டு வான்றனிற் கிளம்பிச்சென்ற ன்

மண்ணில் வேறிராமலக்கு மணர்களா மிருவரோடு ம்

கண்ணிய முடனேமற்றோர் கௌசிகர் வருகின்ற ரோ.

[ஜனகர்.] ஓ, இதுவென்கொல், சதானந்தோ, இதுவென்னபுதுமை
(சதானந்தர். ஜனகரிடம் இரகசியத்தில், இங்ஙனஞ்செப்பிய தந்திர
தூதனாயிருத்தல்வேண்டும்.

விருத்தம்.

எய்தினர் தாங்கொலோ இங்கினிவரு கின்றூர்தா னே
பொய்திக முரக்கொன்னப் பொருத்தமா யறியல்வேண்டு ம்
(வெளிப்படை.) வித்திச்சிருவனிடம்.

விருத்தம்.

மெய்திகழ் தவம்நிறைந்த விசுவாமித்திரோ இந்த ஸ்
செய்திகள் புதுமைததாகும் யாதுவை யென்செய்வோ மே,
(வித்திச்சிருவன்.) தன்னுள்.

விருத்தம்.

காசினிதனிற் போலீசுக்காரன் சோரரைப் போலந்த க்
கோசிகனெமைத் தடுத்துக் கொண்டன னினியென்செய்வே ம்

[வெளிப்படை.]

விருத்தம்.

வேசமெம்மைப் போற்கொண்டு மேவுராக்கதர் வரட்டு ம்
மாசதானந்த நாங்கள் மற்றோர்பாற் செல்கின்றோமா ல்.

(இராவணன்.) சாரணனிடம், இரகசியத்தில்.

சாரண, ஆனால் இந்த கூத்திரியப்பயலால் நாடகாதியர் இறந்தேபோயி
ருப்பார்களோ.

(சாரணன்.) இராவணனிடம், இரகசியத்தில்,

அதேது, ஈதொருக்காலும் நடக்குமா.

விருத்தம்.

அலங்கனன் மர்ப்பாவெங்க னாண்டவ அதிபரே ரே
கலங்கிடா வல்லதாட காதியர்சமையுங் கொல்ல ப்
பலங்கொண்டா னெனிலோ அந்தப்பாலகன் றன்னால்கம் ம
ளிலங்கைமே வரக்கொல்லா மிறந்தன னொன்கொள்வா யே.

(இராவணன்.) வித்திச்சிருவனிடம், இரகசியத்தில் (இனிநாம்செய்வ
தென்னே?

[வித்திச்சிருவன்] இராவணனுக்கு, இரகசியத்தில் (வசனம்.) மகராஜ்,
திரஸ்க்ரினீ மகிமையால் நம்மை நாம் மறைத்துக்கொண்டு இங்கிருந்தே

நடக்கின்ற நடபிடிக்கைகளைக் கண்டறிந்து, உசிதம்பே ல் நடக்கவேண்டியது.

[இராவணன் வசனம்] ஸரி, ஸரி, உரைத்தது வெகு பெருத்தமாயிருக்கின்றது, அப்படிச்செய்கின்றது.

[ஜனகர்] சதானந்தரிடம், இரகசியத்தில், (வசனம்.) சதானந்தரோ இவர்கள் நெறுங்கி, நெறுங்கி இரகசியம் பேசிக்கொள்கின்றார்கள். அசனாலும், நினைக்கின்றேன், இவர்களே இராக்கதர்கள், இவ்வித வேடத்துடன் வந்திருக்கின்றனரென்றே.

[சதானந்தர். அவ்வண்ணம் யானும் நினைக்கின்றேன், ஆகிலுங்கண்டறிவோம்.

[வித்திச்சிசுவன்.] மகாராஜ ஜனகா.

விருத்தம்.

பார்த்திவ விசாரமென்கொல் பகர்தசக் ரீவன்றன்னை	ச
சீர்த்தியா யுசிதம்போலச் செய்யுபசாரஞ் செய்	து
கேர்த்தியா யனுப்புவாயுன் னேரிழையீவதா	க
வார்த்தை யொன்றுரையேல் நாங்கள்மற்றொர்பாற் செல்கின்றோமால்	

[ஜனகர்.] நல்லதென்றெழுந்திருந்து அஞ்சலிசெய்துகொண்டு (மார்க்கம் காட்டுகின்றனர்.)

இராவணன் முதலானவரெழுந்திருந்து அடித்தபக்கத்திற்சென்றவராகி திரஸ்கரினியால் மறைந்துகொண்டு ஸமீபத்தில் வந்திருந்துகொண்டார்கள்.

(சதானந்தர்) வசனம். மகராஜ ஜனகா, வருகின்ற கௌசிகர் முதலானவர்களை அர்க்யமுதலிய உபசாரங்கள் செய்து அழைத்துவருகின்றேன், (வெச்சென்றனர்.

அப்பால், இராம லெக்ஷுமண ஸகிதராய், கௌசிகர் பிரவேசித்தின்றனர்.

(கௌசிகர் தன்னுன்.)

விருத்தம்.

கனவினிவிந்த ராமனைக்கண்டு காமமுற்றி குளையர்பே	ண
இனமுறுதளிரின மளியினிருந்தாங் கிரவொடு பகலையுங்கழிக்கு	ம்
வனமுறுதளிகி மீதினில்ராமன் மாறிடாமயல் கொளவருத்தே	ம்
கனிவுன ரொருவர்கொருவ டொவ்வனத்தர் காதல்கூர்சேர்க்கைதான்நன்றே.	

இன்னமும் ஆசிரியவிருத்தம்.

உத்தமருணத்தின ரிராமலக்குமணர்கள் ஒங்குபுய வீரொனினும் ஒளிர்சிரம்பகமாதிமந்திரப்படைகன்யாமுதவிடப்பெற்றனரதால்

மெத்தவனுக்கலமே என்னெனிலிராவணன்மேவுதன் னவரையமரில்
 வெவ்வுயிர்பறித்தவிஷயத்திலுங்காதல்சேர்மெல்லியற்சனகமாரை
 கத்தியேநன்மணியிற்றுவிஷயத்திலுந்நனிமனத்தடங்காச்சினம்
 நவிலராமன்மீதுகொண்டல்மூளுவானெனில்நவியாது முப்புலனரு
 இத்தகையிலவென்றவனெனினும்ராவணனையேளமுபுரிக் கேற்றவிப்ப [ம்
 வெவ்வளவுபலம்வேண்மெவ்வளவுமிராமனுக்கெய்தியதுநன்நுநன்றே.

(அன்றியும்) விருத்தம்.

மாயையிலிராக்கமனர்வல்லொன்றே மாராபிராமலக்குமணர்களுமும்,
 சேயமொடுகுமரியின்விவாகந்தன்னையிர் விக்கனமாகிறைவேற்றவெண்ணி,
 காய்கரியும்பாய்பரியுங்கனகத்தேருங்காலாளுமேலாளுங்கணக்கில்லா து
 மேயவளுத்தயாதனைப்பிரிந்துமுன்பே வினாவிலெமதரணியத்தில்மேவிவந்
 தேன்.

(வெளிப்படை.) பாலர்கான்.

இராகம் பியாகு ரூபகதாளம்.

பொன்னார்மேனியனே யென்ற வர்ணமெட்டு.

பூவலங்காரர்களை புசுழ் புண்யகுமாரர்க	ளே
மேவெழிற்குரர்களை வினய மேவிடுவீரர்க	ளே
உத்தமநற்குணர்கான் எங்கும் ஒப்பில்லாநிபுணர்கா	ள்
வெற்றிநற்பூடணர்கான் வினங்கு மெய்ராமலக்ஷ்மணர்கா	ள்
வாசகமீதொன்று மற்ற மகிபர்கன்போலன்	று
பூசிடமாய்நின்று ஒழுக்கம் பூணுவீர்மிகநன்	று
தவ்முனியாக்குவல்கர் தம்மாற்றவிரந்துளம்ஸர்ரதுக்க	ம்
உபநிடம்யாவுமொக்க உணர்ந் தோங்குமகிமைமிக்கா	ன்
ஜனகமகராஜன் சோடசகலநிறைராஜ	ன்
முனிவர்க்கெலாம்ராஜன் தீர்ந்தமுத்தன்ஞானராஜ	ன்
ஆனபடியாலே நீவிர் அச்சனகன்பா	லே
போனவுடன்மென்மேலே வணக்கம்பொருந்துவீரொருக்கா	லே.

(இராமலக்ஷ்மணர்.) நல்லதப்படியே செய்கின்றோம்.

(இலக்ஷுமணர் வசனம்.) பகவன் முனிநாதோ, இவ்வரசனுடைய
 யாகபூமியில் உழுகின்ற கலப்பையினுணியினின்றும் சீகையென்றொரு கன்
 னிகாமணி உண்டாயிருக்கின்றாளென்றோர் ஆச்சரியசமாசாரங்கேட்கப்படுகி
 ன்றதன்றோ.

(சௌகிகர்.) ஆம், ஆம்.

(இராமர் தன்னுள்.) அனுஸ்மரணத்துடன்.

ஆசிரியநுத்தம்.

மாதனற்குழியில்வீழ்விழுவப்படிச்செய்தமாயென்றே திண்ணமாய்
வரிசையாயோர்ந்தனனென்னுமாதங்கமும்வளர்கோபமும்எளித
மீதுபொழுதுமவீட்டகன்றிலவிதேகனை இன்னல்வதைசெய்ததா
வெய்திசெமாசாரமெய்யன்றனிசமாயியற்றிடுஞ்சாலமென் றே
பேதமையிலாதுதெளிவாயுணர்ந்தேனென்னும்பிசுகிடாதோர்நொடிக்கு ட்
பேயன்நிசாசரன்கொடியமாபாதகன் டிபெளலஸ்தியன்ற ன்
ஒதிடுசிறங்களைநீனையும் எவ்வினாலோர்பணங்காய்கள் போ ல
உருளும்படிக்கறுத்தெறிவதில்மிகவாசையுண்டாகுண்டாகு செ.

(இன்னமும்) விருத்தம்.

.தவதனகௌசிகம்மகாமெனுமவியாஜஞ்சாற்றியெனைச்சகலபெந்தக்க
ளோடும், அவனிகுமாரியின்மன்றல்முடிப்பவேண்டி அழைத்துவருகின்ற
னொன்றெனதுசொந்த, நவின்மனமெவ்வணம்வார்த்துக்கிறதென்றக்கால்
கன்குறினைக்கின்றதாச்சுவாஸம்நல்கும், குவிதயைகொள்கின்றதப்படித்த
ன்மிக்கக்குளிரானந்தமடைந்துகுலவுதின்றே.

(வெளிப்படை) விருத்தம்.

புதுமைவே றென்றுகேள்வி என்னென்ற புராரியா லே
இதம்பெற வளித்ததென்றும் சுராசார் யாவராஜ ம்
அதுவளைக் கொணாதென்றும் அவ்விதே காதிப்பன் ன்
நிதமர்ச்சித் திடுவதென்றும் வில்லொன்றும் நிசந்தான் கொல்லோ.

(கௌசிகர்.) புன்னகையுடன், ஆம், ஆம், இதுவும்ருக்கின்றது, 'என
எல்லவரும் நடக்கின்றார்கள்.

(சதானந்தர்.) பிரவேசித்து, மகராஜ ஜனக.

இவரே, பகவான், குசிகந்தனர் இவர்களே, தசரதகுமாரர்கள்.

(ஜனகர்.) தன்னுள்) எமது சதானந்தகுரு, இவர்களது வேடத்திற்கு
ஹகுணமாய் ஸம்பாஷிக்கின்றனர்.

[வெளிப்படை.] நிரம்ப ஸந்தோகம்.

(என, உசிதம்போலுபாசுரத் தெல்லவனாயும் உசிதாதனங்களில் வீற்றி
ருக்கச்செய்தனர்.)

(சதானந்தர்.) தன்னுள்) இவர்களோ இராகசங்கள், இருக்கட்டும்.
ஆயினும் யான் இவ்விதம் புகல்கின்றேன்.

(வெளிப்படை.) இராமலக்ஷுமணர்களோடும் கௌசிகபகவான் இங்
கனம் வந்தருளியது தெய்வானைமேயாம்,

[ஜனகர்.] தன்னுள் யானும் சதானந்தகுருவின் வார்த்தையை அனுஸரித்தே பேசுகின்றேன்.

(வெளிப்படை) விருத்தம்.

விதிவத்தாய் ரிசிபதிநாகர் தயரதர் வீட்டில்வந்தா ர்
விதிவத்தாய் அவரற்றான் வேள்வியை முடிக்கப்பெற்றா ர்
விதிவத்தாய் புகல்வர்கால்வர் விளக்கென வவதரித்தா ர்
விதிவத்தாய் தம்பரவென்பால் வெவின ரிருவர்தா மே.

(இராவணன்.) விதிவத்தாய், இவ்வென்கொண்ட அடையுதிவத்தாய், இச்சனகன் பரமார்த்த புத்தியுடன் பகர்சினான் கொல்.

(வித்திச்சிதவன்.) அதேது, மகராஜ நம்பிடங்களிலன்றே இவனுக்கு வாஸ்தவபுத்தி.

(கௌசிகர்.) ஆம், ஆம், வர்த்தமானத்தைக் கேளுங்கள், குமாரசதானந்தராலும், இவ்வரான ஜனகராஜனாலும் ஸாவதானமாகவிருந்து கேட்கக்கடவது.

[இருவரும்] நல்லதென்று, செவிகொடுக்கின்றனர்.

(இராவணன்) அடுக்குமொழி.

பாடியுக்கொள்க, மூடன்றாரத்துமா,
கடென்புசன் றிடப், பீடிகைகள் போடுறன்.

வித்திச்சிதவன், அடையுதிவென்ன அறியாததா, அடைவே, பங்கமததயில் வந்ததெதுக்கெண்ட நமது பரிஜனங்களை வஞ்சித்துக் கடந்துவந்தோமென்றே புகல்வான்.

(சாரணன்.) அங்ஙனமவர்களை வஞ்சித்திடாமற்போனால் இவர்களிக் கொப்படி வரக்கூடும்.

 கௌசிகர் விருத்தம்.

மகமெனத்தாரங்கொடு மக்களோடு மகிபதயரதினைவர வழைத்துக்கொண்டு, மிகவிரைவில் வருகையில் மண்மாரிபெய்து மேவிதொடகையினர் மடிக்கப்பெற்றேம்,

(இராவணன்.) களிப்புகரித்தவளாய்,
பல், தாடகாய், நல்ல நல்ல சம்பிரதாயமா யுன்னால்வந்து மறிக்கப்பட்டது.

(வித்திச்சிதவன்.) அவர்களெவ்வாறு அவனை வஞ்சித்து கடந்துவந்தார்களென்பதைக் கேட்கவேண்டவது.

(இராவணன்.) விலகிணக்குறிப்புடன்.

வெண்பா.

இந்தச்சிறுவ ரொடுமில்முனி யிங்கெய்திய தோர்
விநைக்குறி யிதனைமெய் மறந்தேன்—சந்தோடத்
தான்மதுபான த்தில்வருதன் மையைப்போற் சாலவுமே
யான் வசமற்றிட்ட படியால்.

 (கௌசிகர்) முன்விருத்தத்தொடர்ச்சி.

ரகுபதவன் திரிஇவளென்றிருந்திட்டாலுமே வொன்றுகார்முகத்திலெழு
ம்பிறறையா,

(இராவணன்.) இந்த கூத்திரியப்பாலனிடத்துப் பெருமையை ஆரோ
பணஞ்செய்தற்குச்சீர்நெட்ட இம்முனி எத்தனை எத்தனைஞ்செய்கின்றனன்.

(சாரணன்.) ஆ, சங்கையுடன்) மேல் என்னநடபடிக்கை நடந்திருக்கி
ன்றதென்பதைக் கேட்டறிதல்வேண்டும்.

 (கௌசிகர்) முன்விருத்தத்தொடர்ச்சி.

புகுந்தவன் மார்பிலிரண்டாய்வகிர்ந்துபூமியில்வீழ்த்தியதாவி பொன்றிட்டா
ளே.

(ஜனகர்.) சதானந்தனைக்குறித்து, இரகசியத்தில்.

 விருத்தம்.

பரித்திமொயை வல்லபாவி வல்லரக்க னின்னோ	ன்
தரித்திடு வேடந்தன்னைத் தளர்ச்சியுறுது நன்றாய்	த்
திரப்படுத்திடவே திண்ணம் செப்பிடு கதையிதா	மே

 (சதானந்தர்.)

உரைப்பதென் முழுதுங்கேட்டா லுற்றதுபொருந்து மன்	னா.

(ஜனகர்) வெளிப்படை வெண்பா:

இந்தச்சிறு பையம் நெவ்வளவு கன்னமதச்
சிந்துரத்தோராயிரங்கன்சேர்பலத்தான்—அந்தத்
தொனியசனித்திக்குறல்வாய்ச்சொற்றாடகைப்பேர்
சினவரக்கி யெவ்வளவு சி.

(இராவணன்.) ஸரி ஸரி, ஜனகனால் நன்றாய் ஆடு கூப்பினை செய்யப்
பட்டது.

(சதானந்தர்) அடுக்குமொழி.

மதிசுலமகராஜா, அநிபதிமிதிவேசா,
விதிபலமுனதாகில், எதுவுமுடிந்திடுமால்.

(வித்திச்சிசுவன்.) அதனைச் சம்மாளித்துப்பேசுகின்றான் சதானந்த
த்திமனத்தன்.

(சாரணன் வசனம்.) ஹா, தாடகாய் ஸ்திரீ என்றறியப்பட்டும் இம்
மூடனாள் விடுபடாமற்போயினையா.

(இராவணன்.) ஆ, சங்கையுடன்,

அவனது அனுசரர்கள் எவ்வகைபுரிந்தார்களோ அதுவறிந்திலம்.

(ஜனகர்.) மேல் மேல்.

(கௌசிகர் வசனம்.) அப்பால், கூற்றுநிகர்த்த சுபாகுமுதலிய கொடி
யராக்கதர்கள் குழந்தை இராகவனை வந்து வளைந்துகொண்டார்கள்.

(இராவணன்.) ஆம், தாடகாவதத்தை எப்படிச்சுதிப்பார்கள்.

(சாரணன் வசனம்.) ஒ, ஒ, தானே வீரனென்று ம்னித்துக்கொண்
டிருக்கிற இந்த ராமனாள் அவர்களிடத்தும் என்ன என்ன அசுகிரமம் செய்ய
ப்பட்டதோ.

(கௌசிகர்.) மற்றென்ன கேட்கக்கடவீர்.

கட்டளைக்கவித்துறை.

சூலையுண்டிடுந் பந்தங்கனோ னேவாய்குடித் தெப்ப டி
நிலைகொண் டிடாதுகழுகின மாடினரீன் கனத் தே
வலிகொண்ட நீசச்சபாகுவைச் சேனையை மாய்த்துநெடுஞ்
சிலைகொண்ட ராமசரம் லீலையப்படிச் செய்தது வே.

(சதானந்தர்.) ஜனகரைக்குறித்து, இரகசியத்தில்) இவ்விதமிருக்க இவ
ர்களிடம் என்னென்று நினைக்கின்றீர்.

(ஜனகர்.) சதானந்தரைக்குறித்து இரகசியத்தில்,

கமது கன்னி ஜானகி பல பரீக்ஷையின்பேரில் கொடுக்கவேண்டியவ
ளென்று பிரதிக்கினை செய்யவேண்டியது.

(சதானந்தர்.) இரகசியத்தில், அஃதெப்படிக்கொத்தது.

(ஜனகர்.) இரகசியத்தில், சிவதனுவை நாணியேற்றிவெதே தான்.

(சதானந்தர்.) இரகசியத்தில், ஒவ்வாநினைப்பொடு நகைத்தது.

விருத்தம்.

அமரகுலமடங்கலும் வந்திறைஞ்சிநிற் ப அசைந்திடுமாமேருவென வங்
கங்கொண்டு, குமரிடுவெம்பூககணம் நெருக்கமாகக் குலவிடவுமில்ங்கிடு
வச்சைலேதன்னை, சமுதிகரவிராணுனியாற் கெல்லவாளிற் சதிர்பெறப்பற்
தாடு தசகீவனுச்சிக, உமையிடப்பாகன் றனுநானேற்ற லென்னவோர்
பெரிதா பணயமி துதவாதன்றே.

(ஐனகர்.) இரகசியத்தில், பகவன் சதானந்தரோ அதிலிருக்கின்ற கூ
டார்த்தத்தைச் சொல்லுகின்றேன்.

விருத்தம்.

சித்தகந் தருவராலுந் தேவதான வர்களாலு ம்
வித்தியா தரர்களாலும் மேவுவல் லரக்கராலு ம்
இச்சுனுவலோக் கொணுதென்றியம்பி யீய்ந்திட்டார் முன்ன ம்
உருத்திர பகவானுன தாலிகு துசித்தந் தானே.

(சுதானந்தர்.) இரகசியத்தில், அங்ஙனமாயின் இந்தப் பந்தயம் மிக
நன்று.

(விச்சிச்சிதவன்.) எவ்வவரையும் வதைசெய்ததாய்த் தான்
கின்றானே இக்கொளிகன்.

(சாரணன்.) இவ்வாறு வளஸ்தவமே, இவ்வாமற்போனா ஒருவர ஆக
தடுக்கப்படாத மஹா மாயா துறந்த மாரீசன் முதலானவரைக் கடந்தெங்ங
னம் வரக்கூடும்.

இலக்ஷ்மணன். விருத்தம்.

முதல்வரின் பகழிபாய்ந்து முனிந்துமா ரீசன் றன்னை க்
கதியுடன் றுறத்திறெங்கோ காண்கிலனின் னமுந்தா ன்
அதமதாய் மடிந்திட்டான்கொல் அவ்லதுதப் பிட்டான்கொ ல்
விதமின்ன தெனவுணர்ந்திலம் பெங்கள் வெற்றிலேந் தே.

(இராவணன்.) கோபத்தோடு பெருமூச்செறிந்துகொண்டு,

(இராவணன்) ஆசிரியவிருத்தம்.

நஞ்சனமெனிற் கிட்டவந்துலவ வஞ்சிடு ம்
ஞாயிறுதன்னொளி யுள்வாங்கு ம்
நற்றீச்சடா மணப்பீதியா வகிலமு ம்
கடுகடுங்கிட வாணே யே

ரிஞ்சிமெயில் விலங்கேச்சுர னின்னமு	ம்
வியனுலகு காக்கின்றன	ன்
மேவுநம்மேவந் ரெழுந்ருடகைப் பெனெ	டு
வீரப்படை கடமையு	ம்
வஞ்சமிசுமாயைச் சுபாகுவையும் வதைசெய்	து
வரிசையா யிவ்விராம	ன்
வல்லுயிர்ப்படைத் தினமும்வாழ்ந்திடவு மெண்ண	மோ
மாறாம லிவனையந்த	ப்
பஞ்சைமுனி கோசிகனபயமது தந்துகா	ப்
பாற்றிடவு மெண்ணமோதா	ன்
பற்கள்குடை தின்றதப்பா கடித்துமிழ்வதி	ற்
பழுதென்கொல் பழுதென்கொ	லோ.

(என்று பற்களைக்கடித்து கண்கள்சிவந்து ஆக்கிரமித்தாரவாரித்து எழுந்திடவாரம்பித்தன்ன.

(வித்திச்சிசுவன்.) தடுத்துக்கொண்டு, இராஜா திராஜ மஹாராஜனே சற்றுப்பொருத்தருளல்வேண்டும், மேலும் பார்த்துக்கொள்வோம்.

(ஜனகர்.) தன்னுள்) என்னிதயம் தெளியெய்துகின்றதுபோலும்.

(வெளிப்படை) ஆனால் மரீச்சன் இந்த மருகுமாரனால் முடிக்கப்பட்டான் கொல்.

(கௌசிகர்.) ஆம், ஆம்.

(சாரணன்.) தன்னுள்) அந்தோவந்தோ.

விருத்தம்.

இத்தனைகால மிவன்புயபலங்க ளிசைந்தனைத் தனிநிறைவா கி
வெற்றியையடைந்து மேவினவர்கால் விளம்பிடுதவறு தலா லே
மத்தியிலிவனறப்பின்னமதடைந்துவரிசையிற்குன்றிநவிதனா ல்
எத்தன்மையெனில்ராகுவாற்க திரோனெய்திடுதெசைபெனவின்மே.

(இராவணன்.) பற்களோடு பற்களை கொறுங்கக்கடித்து ஹா, ஹா, இந்த கூத்திரியப்பயலை இனியெளிதில் விடப்போகிறதில்லை.

விருத்தம்.

உருத்திரன்கிரியை பெடுத்தவென்கைகளோ ரிருபதுமினமுள	வே
பருத்திண்டோடிசை மன்னரைத்துளாததகழிசேர் தூணிபத்துள	வே
சுருத்தமெய்யம்மயன் கொடுத்ததாங்குடற்றினுங்கடியதோர் சக்தியுமுள	வே
உரைத்திடலென்பயந்தரிப்பதேனுயித்தத்திலோங்குவரெவரெவனுள	ரே.

(வித்திச்சிருவன்) விருத்தம்.

அங்குலித் தட்டினாலே அச்சிறு மனிதனா னே
இங்குயிர் தரிக்குமோகாண் எலிவேட்டைக்கேன் டம்மானம்
தங்கனைக் கற்கடள்ளச் சதிர்கடப் பாரையே னே
எங்கணும் புகழ்லங்கேச இத்தனைசோபம் வேண்டா ம்.

(சதானந்தர்.) ஜகத்தினில் ராமன், மருத்துவமுடையான்.

(இலக்குமன்.) அசனாற்றான்.

விருத்தம்.

துங்கமா முனிவராயித் தூயகெள சிகராலென் னே
டெங்கணையக னிராம னேற்றமந் திரங்கெல்லா ம்
பொங்கமா யருளப்பெற்றார் பொருந்துமத் திரங்கடாமு ம்
தங்கையில் வாங்கப்பெற்றார் தைரியம் பெற்றாரன் றே.

(வித்திச்சிருவன்.) மகராஜ் இலக்குமன்சொல் செவிக்கிலக்காயிற்றே.

(இராவணன்.) அட்ட, இந்தக் கொட்டுக்கெல்லா மிந்தப்பேயாடுமா,
இதற்கெல்லாம் பயப்படுவதும் நாமோ.

(சாணன்.) ஆரம்பமுதலே அக்ஞைசிகனை நமக்குக் கெடுதல்வினை
விட துக்கொண்டு வருகின்றான்.

[கௌசிகர்.] தன்னுள் வசனம் இது . . . . . னும, சதானந்தரும்
என்னையுமிப்பாலர்களையும் வேறாய்நினை . . . . . கௌசிகனத்தோற்றுக்கின்றது
அதனால் இவர்கள் முன்னதாகவே . . . . . னாயிருக்கின்ற அரக்கர
எதேனும் வஞ்சிக்கப்பட்டார்கள்போல.

[நல்ல திருக்கட்டும்] வெளிப்படடை.

வசனம் ஒ, ஒ, அனககுல ஜனகராஜனை, ஒ, ஒ, சதானந்தராய்விளங்காநின்,
சதானந்தரோ என்பாலேதோ அன்பாற்சொல்ல இச்சிக்கின்றீர்கள்போலும்.

அஃதை எடுத்துரைப்பதில் தடையென்கொல், அஃதையடி நவிலாமப்
செய்வீர்.

[ஜனகர்.] சதானந்தரை நயனபாஷையால் ஸம்ஸ்கருசெய்தனர்.

(சதானந்தர்) விருத்தம்.

நிரிபுலனத் திலுந்தான் திகழ்மன்னர் புதல்வருக்கு ன்
ஒருவன் யானொன்னு மீசனுயர் தலுவளைப்பனாகி ல்
அருமைநற் குணத்தொப்பில்லா எற்புதக் கன்னிசீ தை
வரசெனந்தரியை அன்னோன் மணந்திடப் பெறுவன்மா தோ.

[இவ்விதம் ஜனகராஜனுடைய கோறிக்கை.]

[சௌகிகர் வசனம்.] கலீனா நகைத்துக்கொண்டு, அகோவகோ, எம்மிடத்தும் உங்கட்கவரம்பிக்கை பெய்தயதென்கொலோ.

ஆம், இல்லாமற்போனால் யாவராலுந்தடுக்கப்படாதவர்களாயும் கொடிய மாயையின்றித்தால் எளிதிற்பெறும் நானுவிதவடிவின்ர்களாயும் இருக்கின்ற மோசனிகாரர்களின் நெறுக்கத்தில், யார்க்குத்தான் யாரிடத்தில் நம்புத லுண்டாகும்.

ஆகையால் எங்கே அந்தத் திரிபுராந்தகனுடைய சராஸனத்தை வரவ ளையுங்கள், ஆகையாகினியித்தம் அதிசேக்ஷிதம்வரும்படி செய்யுங்கள்.

[ஜனகராஜன்.] புகுவன், சகானந்தோ த மேசென்று சம்புவின்ற னுட்குத் தான், மேசென்று சுகானந்திலுண் சாரதிகுடச்செய்வீர்.

சகானந்தா, கல்லதம்விதமே செய்கின்றேன்.

எனச்சொன்னா.

(இராவணன்) விருத்தம்.

சகனந்தோ புகுவன்	சகானந்தோ த மேசென்று	சம்புவின்ற
சுகானந்தோ த மேசென்று	சுகானந்திலுண்	சாரதிகுடச்செய்வீர்.
சகனந்தோ புகுவன்	சகானந்தோ த மேசென்று	சம்புவின்ற
சுகானந்தோ த மேசென்று	சுகானந்திலுண்	சாரதிகுடச்செய்வீர்.

விருத்தம்.

சகனந்தோ புகுவன்	சகானந்தோ த மேசென்று	சம்புவின்ற
சுகானந்தோ த மேசென்று	சுகானந்திலுண்	சாரதிகுடச்செய்வீர்.
சகனந்தோ புகுவன்	சகானந்தோ த மேசென்று	சம்புவின்ற
சுகானந்தோ த மேசென்று	சுகானந்திலுண்	சாரதிகுடச்செய்வீர்.

[இராவணன்.] ஆகையத்தில் லகிபசதை நாட்டிக்கொண்டு

ஹா வராஹே, ஹா ஜனகி அதுட்டயீனாம், அட்ட, என்சொல்வேன் ஷ்டங்குட்டம்.

இராகம் காபி.

பல்லவி.

மோசம்வினந்ததடி முற்றும்வினையாச்சதே.

அனுபல்லவி.

எசனகிநின்னதிஷ்டம் எல்லாம்பெனியாச்சதேடி.

சரணங்கள்.

ஏனெனிலென்னிஷ்டன் பெண்ணு ம்
 இவனையபகரிக் கொண் ணு
 தென்றுனை யெடுக்கவெண் ணு
 திருந்தேனடி, என்கண்ணு ய். [மோசம்]

ஒருவன்மேலாசை கொண்டா ய்
 உனைக்கேட்கில் திண்டுமிண்டா ம்
 ஒவ்வாதென்றோர்ந்தேன் கண்டா ய்
 ஒகோபாவம் உரைகண்டா ய். [மோசம்]

பின்னும் உன்னுவலா லே
 பேய்கொண்டான் செய்கைபோ லே
 பேசன்னரன் வடிவா லே
 பீடிழந்து வந்தும்மே லே. [மோசம்]

வேடம்பூண்டு வந்துநின்று ம்
 வினைவிளைந்தாற்போல ஒன்று
 வில்வனைப்புச் சபதமென் று
 விபரீதமாக யின் று. [மோசம்]

தனுவனைப்பாம் விவகார ம்
 சாற்றலாமோ அதுபார ம்
 தந்தைசெய்த நிஷ்டரே ம்
 தகாதடி யின்னேர ம். [மோசம்]

என்னாலாகாத வில் லை
 யார்வனைப்பார் எவருமில் லை
 ஏற்றமணு னெங்குமில் லை
 என்னசொல்வேன் மிகத்தொல் லை. [மோசம்]

மணமில்லா வகையா லே
 மகிமையி லெவ்வனத்தா லே
 வசைசொல்வார் புவிமே லே
 மாதேசீதே, ஆதலா லே. [மோசம்]

விருத்தம்.

மந்தா கிரியானுலு களைக்கலா மதைவளைக் க
எந்தனு லாகாதென்றால் யாவரா லாகுமந் தோ
இந்தவிற்ப்பகம் வையத்தென்ன விச்சனகன்செப் த
விந்தையென் சொல்லுவேன் சிதைமணமென்ன விதமாயா மோ.

(சாரணன்.) மஹாபாஹு அவளிடத்து அவ்வளவெண்ணியிருக்குமாயி
ன் அவளை எவ்விதமும் அபகரித்துக்கொண்டு போகவேண்டியதுதான்.
[சதானந்தர் பிரவேசித்து.]

விருத்தம்.

பூபதி ஜனகமன்றை புகழ்மதிச் குலமாணிச் க
தீபனை செல்வி மன்றை நிரித்தம்பந்தய மாய்ச்சொற் ற
மபெருங்கிரி நித்த மஜே ரச்சுர நைருள்மகாப் ர
தாபவிச் சாபந்தன்னை சாற்றியபடி கொணர்ந்தே ன்.

[கௌசிகர்.] அடக்காபுது இராமபத்திரா இதனைப்பாராய்.
(இராமர்.) ஒரு வாக்கியப்படியே, எனக்குப் பிறெனவெழுந்து சராசனத்
திருநகிற் செலவாகுதலன்றி.

❧ (இராவணன்) விருத்தம்.

திருக்கிடாதிவன விளம்முனை தீம படைக் கின்றான்கொ ள்

❧ (வித்திச்சிசுரன்)

வெடுக்கெனக் கரத்திற்பூச்சி வில்லினைவளைப்பான் கொல் லோ

❧ (சாரணன்)

குடக்கச்சச் சனகியாம் நற்கோகில வுணியந் த

மடககெட்டி ஜனகிதன்னை மணமுஞ்செய்திடுவான் கொல் லோ.

(அப்பால், அழைத்தசேவகன் முன்னால் கொஞ்சத்தூரத்தில் நடக்க சிவ
ந்த பட்டாடைகட்டி பவிஷாய்நடக்கின்ற சிதை முதலிய கன்னியர் பிரவே
சித்தென்றனர்.)

(சிதை.) தங்கைகாள், மஹாபாஹுவரான கௌசிகமாமுனிவர் வந்தி
ருக்கிறதினால் நாம் வந்தனஞ்செய்யவேண்டியது.

(இராமர்.) இதுவென்கொல், தன்னுள்,

விருத்தம்.

ஒங்கமுத விசதங்கா தூற்றமொரு சாரிகையி ன்
யீங்கினிய வாஸாபம் இதுமுன் னனுபவித் த

தஞ்செழின் மாயாமயமாம் ஜானகிதன் வாய்மொழியைப்
பாங்குடனினினைப்பிக்கின்ற பான்மையிது வென்பகர்வேன்.

(உயர்நிலை.) நங்கைகல்லீர், அக்கா ஜானகியின் வசனம்கேட்டமர்களா,
(இராமர்.) பார்த்து (தன்னுள்) ஓ இவன் ஸாக்ஷாத் ஜானகியோ.

விருத்தம்.

சென்றபுறச்சிதச் சிங்கனிற்றிருக்கிற் சிர்க்கரிப்பட னாங்காவின்
கர்மாவலிதாது கன்னிருளகந்தாய் கர்க்கருதயினி அபக்தி
ஒன்றாயிந்பயமா தனத்தருகி துங்கிலை தருதயமிந்நா
என்றனும்கெத்தாழம் சாங்கிலாதவ ளவ்வேத்திதயான் ககண்டனனே.

(அட்ட, இவனைத் தந்த இரண்டாயங்களனு மிருகத்தழவி குாரிநம்பம
ஆவிரங்குந் திசையமக்கணகி.)

(சாரங்கிலாத்தாய்)

விருத்தம்.

ஆகக் கிர மடைதலலென் னாகத்தொழைந்தொலன்
செய்கரா நகத்தகைய நமிடயிற் பக்தவண்ண
செய்தொத் தனமெனமார்பிற் குத்திடத் தழுவல்செய்த
பக்தவயவெ னைத்தபிரதிபத் தழிவக தன்பெ
(சென ஸ்ரீராமன்) நடந்து வில்லைகொக்கின்றனர்.

சுஅபி மீயாரு. இவர்தாய்
பக்தவய.

(சென்றபுறச் சிதத் தன்னைமாரே.)

அநுபல்லம்.

மாநரசெயென் கூசில்வீழ்ந்ததடி (செதொன்று)

சரணம்.

கோசிகுருடன்வந்த இராஜமைந்தரிருவ
கோடிமன்மதனினை யாவாரா (செதொன்று)

(சீதை) ஆம், ஆம்.

(மாண்டவி) செ சரணம்.

அவரிலொருவனொரு அரிவைதன்மனந்தன்
அபகரித்திட்டவ னாவா (செதொன்று)

(சீதை.) அழுக்காறுடன், ஆ மாண்டவி என்னடிபுலப்பம் சும்மா வாயடக்கிக்கொண்டிவா.

(என்று கையிலிருந்த லீலாநளினத்தாலடித்தனன்.

(ஊர்மிளே.) சிரித்துக்கொண்டு.

விருத்தம்.

மாண்டவி வசனத்தாலே மனஞ்சகியாத தென்	ளே
ஏண்டியுன்றினச் சொன்னான்றொ லேந்திளமுலயின	ளே
வேண்டியபடி தனக்கு மேற்போட்டுத் தாங்கிக்கொண்	டு
தாண்டிவந்த தட்டுகின்றாய் ஜானகியுனக்கேன் கோப	ம்.

(சீதை) விருத்தம்.

விரித்திடவேண்டாங் கண்டாய் விர்தாக்க காரிநீ	யே
தரித்தபேர் ஊ மிளோகான் சுமசுகான சரிசான்போ	போ
அரற்றிடேனுன் மதத்திற் காளால் வெதிருன்	பா
ஊரைத்திடல் தருதியன்றே தூரத்தி லேட்டா	யே.

(சுருதுகிர்த்தி.) ஹ, ஸசி, ஜானகி ஏதடி இத்தனைகோபம்.

இராகம் நாதநாமக்கிரியை. ஏசுதாளம்.

பல்லவ

சந்தரங்கியே கோபமேதம்மா.

அனுபல்லவி

மந்தரக்கனதனமைதியே அடி

(சுந்த)

சரணங்கள்.

கந்தர்ப்பினேநேர் ராஜமைந்தனொருவனைத்த	ன்
கனவினிற்கண்டு மிகமயற்கொண்	டு
வந்தகோடைகாலத்து சந்தம்நதிரீர்போ	ல்
வற்றிமெலிந்ததேகமுற்றதாரோ	அடி. (சுந்த)
கூரீரபிலேசு தானாகொண்டிலகி	டு
செய்யதணித்தங்கப் பதுமையைப்போ	ல்
கோரவிரகவாதை மீறிடமெய்வெளுத்	து
குளித்தவன்போற் கண்ணீர்வடித்தவனா	டி. (சுந்த)
காமவேட்கடுங்கோவி மாமலர்க்கணையே	வி
சுருதியென் னங்கந் துணைத்தான்பா	வி

சோமனுந்தென்காலும் வேமனலாச்சுதென் று
சொன்னவனாரிந்தக் கன்னியர்க்குள் அடி. (சந்த)

விஸ்தாரமணிய உத்தியானவனத்தி ல்
விளங்கிடுமா துள நெறுக்கத்தி லே
சுற்றிநாளிகேரஞ்சேர் மத்திமாதவிமண் ட
பத்திற்றளிர்ச்சயனத் திருந்ததார டி. (சந்த)

செந்தளிர்ச்சயனத்திருந் பூங்கொடியின்மே ல்
சந்தண்குழம்பிட்டு சகியரா லே
தந்தண்குள ஆய் மென்றனங்கனினோ ம்
சாற்றிவைத்திடப் பெற்றதையலாரோ அடி. (சந்த)

சேநிழலுமந்த வாதமுமாயுகந் த
செறந்தயிடத்திற் சகியர்சேவையுட ன்
ஏதடிநாதன்வா ராதிருப்பதென்னெ ன்
றிப்படியேநாட் கழித்ததாரோ அடி. (சந்த)

(தவிரவும், உதயகாலத்தில் காமவிலச்சையுடன் ஒருவரும் இல்லாததே
காந்தஸ்தலத்தில் சகியினிடத்தில் இவ்விதம் இாகசியமாயுரைத்தவளாரோ.

(மாண்டவ்.) அடி, அடி சுருதிக்கீர்த்தி அடிப்படி சொல்லு சொல்லு.

(சேதை.) சுருதிக்கீர்த்தி இப்படிச்செப்புவன்.

(சுருதிக்கீர்த்தி) ஆசிரியவிருத்தம்.

அரிநரிதுகண் சுற்றாங்கிடுவ தொருவே னை
அவசமாயிமை சாற்றிடி ல்
அப்போது திகழுமென் சொற்பனத்தினில் மிக க
அபிராமவர சுந்தர ன்
இரவிருலமதிவந்த ஸரஸ்குணசீலன ம்
இரகுராமனெனு மெவ்வன ன்
எதிர்வந்திலங்கு மன்னவன் மென்னமென்ன லே
என்பக்கல் வந்தெய்துமா ல்
தெரிவையர்க்கரசி காணுன்னடிமை யென்றிடு ள்
செப்புமுலை மேன்முந்தியா ள்
சேலையைக் கூசா திழுத்திடும் புருவங்க ன்
சேரிச்சுளிப்பதி லவ ன்

கரமெடுத்தஞ்சலிகள் செய்யும் யேமாற்றினி
கனிபோற் சுவைத்துமுத்தி
களியொடு புறம்பினினைகைப்பன் நிகெகென
கண்விழித்திடிற் காண

(என்றே)

(ஊர்மிளையும் மாண்டவியும்.) சீதைவின் முகத்தை நோக்குகின்றனர்
(சீதை.) தன்னுள், இலச்சையுடன் ஒ, ஒ, இவர்களால் நமது விருத்
தார்த்தம் யாவும் அறிந்துகொள்ளப்பட்டது. இனியென்செய்வது கதியென்
கொல்.

(வெளிப்படை.) தங்கைகான் நீவிர் அறியீர். இதுவெல்லாம் பரிகா
ஸவதியான யென்சகி சிவவதியின் கேலிக்கட்டுமானம். எங்ஙனமெனில்,

கொச்சகம்.

பாலருக்குமுத்தோர் பகர்கட்டுக் காதைகள்போ
சிவவதி கன்னியென்றே சீதைமெய் வெருத்திளைத்தா
மாலடைந்தா ளிப்படியப்படி யானானென்று வந்
கேலிசொல்லிக் கிண்டிவிட்டான் சுருதிகீர்த்திக்கே வனிச
(மாண்டவி.) எதினோனோக்கி.

ஆசிரியனிருத்தம்.

இதுவென்கொல் பாதலம்புகுகின்ற குகையெ
இலங்கயப்பெட்டி தன்
லேயிருப்பதில் நிதம்பூசைசெய் சுகந்தந்
ளேற்றயிச்சிவசாபமெ
விதமிங்குவந்ததோ அதன்பா லகோவ
வினயமதிருண சிலன
மிக்ககம்பீரனாய் குமரனாய்ச் சகலக
விக்ஞானனா யெவர்க்கு
துதிபெற்றிலங்கு சிறுபதிபோற் கணனந்
சொருபனாய் முகில்வண்ணனா
தோற்றமில்வடச பூமிக்கலந் காரன
சந்தர விலாஸனா
அதிவிசாலம்பெற்று கர்னந்த மேவிடு
அம்புயக்கண் கடைகளி
அருணனாய் கரிகரபுயத்தனாய் நிற்கிற
ஆர்கொலிவனார் கொலம்

(சீதை.) நிதானித்து தன்னுன் (வசனம்.)

ஓ, இந்த சுந்தாகிருதியானது என்சொற்பனத்திற் காணப்பட்ட மனோ
மதவல்லவனிலவன்றனென்று வழுத்தல்போலும், ஆகையால் இனி யென்ம
னோதம் பலிக்குமென்பதிற் சந்தேகமில்லை.

இராகம் தனாக. ரூபகதாளம்.

பல்லவி.

கண்ணாளனைக் கண்டேன்

அனுபல்லவி.

விண்ணாட்டரசனாங் கண்ணயிரவனுங்

வேதனுட்புகழாதித்தியகுல நாதனாம்பரக்யாதனா.

சரணங்கள்.

அங்கனாந்நன்பாணங்கனென்ற

ன்

அங்கமெல்லாந்துளைக்கவும்

தென்றல்

அடிக்கவும், யான்றடிக்கவும்

இந்த

திங்கட்குடவுடையானோவதைக்கண்

டு

தெய்வந்தான் தந்ததுவே இவையெ

ன்

(கண்)

இந்தமன்னனை இந்தவேளை

ய

னைந்துமயயலைத்தீக்கவே

யான்

என்செய்வேன், மதன்மிஞ்சுறான்,

என்

சின்னையினினைவேழுடிந்த

து

எந்தன்பு:சய மிவ்வுருவாய்வந்த

து.

(கண்)

பந்தைநிரெழி லென்றனங்க

ரு

வந்துதினவுகள் தின்பதும்

மதப்

பயவ்செய்வீம் பதையுமே

நான்

எந்தவிதத்திலு மொருகைபார்க்கிறே

ன்

இனியென்ன மனக்கவலை

தீர்க்கிறேன்.

(கண்)

(ஹ, ஹ, என்செய்யப்போகின்றேன் மதனவாதை சகிக்கவசமா இத்
தான் சமயமென்றே மன்மதன் என்னைக்கொல்கின்றான்.

இராகம் காபி. ஆதிசாய்ப்புத்தாளம்.

பல்லவி.

இவையனைந்துசுகம் பெறுவேன் இவையனைந்துசுகம்

அனுபல்லவி.

பவநாநகரணை பசும்குவீரனை
புல்லவண்ணன்களையினிற் பொருத்தவெகிற்னை
எவன உதாரணை யென்மனசேரனை (இவனை)

சாணங்கள்.

கரும்புவின் னுண்ணவான்
களை உண்ணவெண்ண
நருவியிற் பாயடைந்த தாங்குமன்
தூர்பெண்ணை வந்த தூரணபர்த்
வருமென உணர்வால் வந்திருந்து
உடலில் உயிர் பிழை
காண்குடதனை உலே.
உடலுறவாந் துறவாண்மென உயிர்வா
உற்ற உயிர் உடலுறவாந் துறவா
உடுபது உயிர்வாந் துறவாந் (இவனை)
வெண்கலை உயிர்வாந் துறவாந்
சுருவாந் துறவாந்
தென்கலை உயிர்வாந் துறவாந்
சித்திபுத்தையல்லவால் ஸ்தூர்புழி பே
கொன்றிடத்தூரவாந் துறவாந் (இவனை)

(என) பொதுவிருத்தம்.

உள்ளவிராமன்றனை வகைவகை கோலக்காம
துள்ளவும்பவசாழி தோகைஜாலிகி யுத்தென்ற
உள்ளபுண்ணியங்களுல்லா முருக்கொணங் வந்ததொவெ
துள்ளத்திற் புகன்றுகொண்டாளோ விபம்பொலின்று
(மற்றக்கன்னியரும் பார்த்துக்கொணங் கற்கின்றனர்.)
(சதானந்தர்.) தினகரகுல மருகுமாரணை பாருங்கள் பாருங்கள்.)

(ஜனகர்) விருத்தம்.

சகடமோடுட்டிவப் பஞ்சசதவல்லவீரா
மிகமிகவருத்தத்தோடு மேவியேயித்தவந்
மகசராசனத்தை லேசாய்மதித்து மிப்பாலன்கொஞ்ச
அகமதிப்புயமில்லாம லதனையேநோக்கின்றனா
லே
த
ம்
ல்.

 (கௌசிகர்) விருத்தம்.

அனைவரும்பாரீர் ராமனவ்வில்லை வினையாட்டா
தனதுசெங்குத்திற் றாக்கித்தரையினி னிருத்துகின்ற ன்

 (இலக்குமணன்.)

தனுவிதைகொடிவளைத்துச் சாற்றிநாணெற்றுசின்றார்.

 (ஐனகர்) சந்தோஷவியப்பாடல்.

எனதுளக்கவலையோடும் வளைத்திட்டான்.

 (சதானந்தர்.)

இறுத்திட்டாளுல்.

(சனகர்.) ஆச்சரியத்துடன்.

விருத்தம்.

ஊழிகால்த்துறுமு முகிற்குலத்தோசை யாமெனவொப்பி லன்ராகவன்
பாழிசேர்பனை வில்லிறுத்திட்டவோர் பாரசுத்தத்திலான பயத்தினால்
ஆழிகுழ்புவனங்கள் திகிலடைந் தந்தந்தப்படியே களைப்பெய்தி ன்
கீழ்விழுந்து தெளிந்துபிறுந் திடுக்கிட்டெழுந்த சென்னென்றுவியந்தன

(அகோ அகோ, சதானந்தர் இரகசியத்தில், ஓ மஹாஜ ஐனகர், உறந்
சங்கதி முற்றமுறிந்தனம்.

விருத்தம்.

மாமுனி விசுவாமித்ர மாதவரிவ ரயோத்தி
கோமகணினையா னின்னோன் கோதண்டராம னின்னோ
காமமுந் துருவமாரிக் கபடமாய் முன்னர்வந்தோ
நீமைசேர் அரக்கரென்றே தெளிந்திட வெளியாச்சன்

(ஐனகர்.) இரகசியத்தில், ஆம், ஆம், நன்கறியலாயிற்று.

(சதானந்தர்.) இரகசியத்தில், நம் கவலைக்கடல் கடந்தவாறு கபடக்
டலினின்றும் கறையேறியது தெய்வச்செயலேயாம்.

(கௌசிகர்.) ஓ, மதிசுலஜனக மகாராஜனே, கேட்கக்கடவீர்.

இராகம் காபி. ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

வில்லொடிந்த வேடிக்கைபாரீர்.

அனுபல்லவி.

தொல்லவினைகடர்த்து ஆதியாம்யேக
சோதியையனுதினந் தொழும்பா

தொல்லுலசெலாம் புகழும்விதே   க
சூரியகுலோத்துங்கனால் நமக்குநேரா   க.   (வில்)

சரணங்கள்.

திரிபுவனத்திலுள் வீரத்தன்னா   லே
சித்தப்ரமணங்கொண்டி நிற்கும்படிமென்மே   லே
பிரளயகாலத் திடியைப்போ   லே
பெரியவோசைகொண்டே புவிமே   லே.   (வில்)

அயன்வாய்முடினான் அரணிடப்பாகத்   தை
அணைத்தான்வலங்கையா லாரப்பதைக்கத்   தை
வியன்மார்பணித்து மறைத்தான்மாலைக்கத்   தை
மென்குழற்பெண்டுகளை ரக்ஷிக்கயிவ்விதத்   தை.   (வில்)

(ஜனகர்.) ஆம் ஆம், இது வாஸ்தவமே.

(வித்திச்சிகுவன்) ஒ, இந்த கூத்திரியப்பயல் மகாபாரக்கிரமசாலிதா
ன் னன் அங்ஙனமகேரே.

விருத்தம்.

இந்தமகராஜன் எமதுநூலில்முன்னமியற்றிடு வெஞ்சுமரினீற்ற னீரைந்
தான, கந்தரமுங்கணகண்ணைக் கண்களிறுக்கண மெழும்புக்கனவிடிபோ
ற் கர்ச்சித்தானால், சிந்துரங்கள் செவிடுபடத்திசையோ ரெட்டுந்திலடை
யச் செய்தனவச்சத்தமொப்பாம், விறதையரன் வில்லொடிந்த ஓசையோரில்
மிகப்பலவானிரவிசுவச் சிறுவனமே.

(சாரணன்.) என்ன என்ன, வித்திச்சிகுவனால் மிக மிக வர்ணிக்கப்
படுகின்றற்போலுமிருக்கின்றது. யாதொரு ஈசுரதனுர்ப்பங்கமானது நம்
மகராஜனுடைய ம்ரோதத்தை வேர்களைந்ததாயிருக்கின்றதோ, அப்போக்
கொத்த விஷயத்தில் மிக மிகப்புகழ்ச்சி விஸ்தரிக்கின்றவழிதமென்ன.

(இராவணன்.) வித்திச்சிகுவனைக்குறித்து, கோபத்தை செய்துகொ
ண்டு.

விருத்தம்.

இந்துதான் நனுவொடித்திப்பயல்வையேச்சியினைமணஞ்செய்கின் நவனி
ச்சனகன்றனும், மந்திரங்கள்புகன்றீகின் நவனிடெல்லாம்மா முனியிக்கோ
சிகன்சிரடப்பிக்கின்றேன், நிற்தையதாய்ப்பாணுவந்தரித்துவந்தும்நிர்ப்ப
லராய்ச்சம்மாவிவ்விவநகைவேந்தன், வந்தவழிபோந்துவருகின்றதென்ற
லம்மிகமையென்கொஸ்நீனைக்கும்வகையென்கொல்லோ.

(வித்திச்சிசுவன் தன்னுள்.) ஓ, இவ்வரசனோ கோபமடைந்துள்ளது. ஹா ஹா. நான் நன்றி, ஆகையாலாவியை அனுசரித்தே பேசுகின்றேன்.

(வெளிப்படை.) யாசொருகாரியம் இக்காலோகிதமோ உரை இங்கு சந்தெரிந்த மகராஜனுக்கு யானெடுத்துரைப்பதென்றே.

(இராவணன்.) அந்நமனமாயின், இதனைச் செலுத்தக்கடவாம்.

விருத்தம்.

நத்துமொன்று மனாச்சொன்ற நரணமுன் கொல்லல்வணம்
மீத்திரமொன்று மன்னா விதேகனை வெட்டல்வணம்
சித்திரப்பருமையான் சிதையைச் சொவொட்ட
தீத்குயம் செடியகஞ்ச நயந்நிய விதத்திரை
அசாணன். உருமனமாயின்.

கூட்டமோரளித்ததுரை.

கைகலையா மகந்தா விடச சூட்ட வச்சுத் தலத
கொக்குகொக்காக கொ மக்கி கொழுப்பா கந்த கொட்ட
அக்கணை மொழுகன்னை வாட்டுக்கொடறுத் திரித்
மிச்சகருந்து குடிப்பன் விடைதரல் வேண்டின்
இர.

(வித்திச்சிசுவன்.) தன்னுள்.

விருத்தம்.

இதுபுதுகா முப்புதுமைவிடவராவை விதித்திடவேண்டுகிறிசை
வதென்ன, அதுசுருக்து உடனெழுந்தான்சாரணன். ஹா ஹா வித்திச்சிசுவன்
வமேதஞ்சொல்லான், விதவிதமந்திரங்கள் மூளியருளப்பெற விலங்குரகு
வீரன்முன்வந்தாநுணர், குதுகொளமர்செயந்நிடம்பொறுப்பான் கொல்
லோகூத்தாடிச்சொல்லப்படுகொன்றிடாதே.

(வெளிப்படை.) அடடா, மூர்க்கா என்ன உளறுகின்றாய்.

ஓ, இராஜா திராவு மஹாராஜனே, சற்று தயைசெய்து கொஞ்சம் செவி
கொடுக்கவேண்டுகின்றேன்.

(இராவணன்.) ஸரி ஸரி, இதத்தைச்சொல்கின்ற மந்திரிகளின் வார
த்தைகளை கேட்கவேண்டுவதுதானே கடமை (எனத்திரும்பினன்).

(வித்திச்சிசுவன்.) ஆலோசிக்காத காரியம் அத்தனையும்பத்தமென்ற
படி யோசியாதெதிலும் பிரவேசிக்கலாகாது. அத்தனை யோஜியாது அவச
ரத்தில் பிரவேசித்த ஒருகாரியம் முடிவுபெறாமல் மத்தியில் கெடுதலை அடை

புமாயின் அக்காரியத்தையே திரும்பவும் மந்திரிகளுடன் கண்காலோசனை புரிந்து முடிவுக்கு கொண்டுவரவுங்கூடுமொகையால்.

விருத்தம்.

தலங்கனெலாம்பரவுகின்ற புழப்பரதாப தசகீ வசாரணன் செல்லியகவுந் தப்பாம், பலங்கனெலாந் தெரிந்ததுதான் விறுதாப்பீத்தல் படபடப்பாயுள றுகின்றன்கேட்கொணுதே, இலங்கையிற்போ யமைச்சர்களாற்றெளிந்து நாமேஇன்னவளை இணக்கவழி இசைப்போம்சாமி, கலங்கவிடாதும்மனைதைத்திருத்திக்கொள்வீர்கடுகெனச்செல்வோமிதுவென்கருத்தய்யாவே.

(இராவணன்.) ஸரி ஸரி, வித்திச்சிசுவன் விளம்புவது ஸரியே, நன்று நன்று. புத்திச் சிதாநரிசன குடாகுலத்தினுலென்னை திரும்ப விமான மெரி இலங்கைபோய்க்கெருவோம், பாடுதொருத்தி பலாத்காரமாய் அபகரிக்கப்படவேண்டியவடா ஆப விஷயமாய் யோசிக்கவேண்டும்.

என ஸ்ரீராகத்தினை எல்லவருஞ்சென்றறா.

(ஜனகர்.) அத்தியானந்த பரிசுளம்,

ஆராகம் பிபாகு. ரூபகதாளம்.

லோகநுருவே சங்கரநாமதருவே என்றமெட்டு.

பல்லவி.

மாதவோ. மாமுனியே வந்தனமய்யா.

அனுபல்லவி.

காதலம்சோதனமதியே	அருள்க்
சொசிகளே கருணாநதியே	ஞானப்
பதியே நரே	கதியே. [மாதவ]

ராகங்கள்.

கவலைக்காட்டமெறித்த	கனலே	அரக்கர்
கவடக்கனலவித்த	பனலே	தவச்
செனலே கிருபைத்	துனலே.	[மாதவ]
சிந்தித்ததுதவிந்	தேனுவே	மனச்
சந்தேகவிருணீக்கும்	பானுவே	தவப்ர
தானுவே காதி	குனுவே.	[மாதவ]
மனவிசாரத்துலைத்தாய்	வந்தனம்	மகன்
நினைவின்படிமுடித்தாய்	வந்தனம்	அனேக
வந்தனம் அன்பாய்த்	தந்தனம்.	[மாதவ]

தகவல்

ச-வது ஆங்கம்.

(சதானந்தர்.) பகவன், கௌசிகரோ.

விருத்தம்.

வெற்றிவேல் விழியாள் சிதைவீர னிராமனுக்கு ம்
பெற்ற ஊர்மினாப்பெண்ணுளைப் பின்வரும் வள்ளலுக்கு ம்
மற்றநற் கனிவட்டருக்கு மாண்டவி சுருநிகீர்த் தி
உற்றவின் மணப்பொருத்தம் உமக்குஞ் சம்மதமதா மே.

(கௌசிகர்.) நன்று நன்று, அவ்விதமேயாகட்டும்.

(சீதை தன்னுள் தொடர்மொழி.) முக்கண்ணன் நன் உக்கிறகோதண்டத்தை வெடுக்கென முறித்தெறிந்திட்ட மனோதவல்லவன் நன் மிக்கமதவே தண்டசண்டம்போலநீண்ட வாகுபலத்தால் ஒருமன்மதன் நன் இக்குவல்லு முறிக்கத்தக்கதுவே.

அடுக்குமொழி.

கன்னமதச் சிறுவேழங், கன்னலைப்போ
மன்னனிந்த வல்லவனாள், துன்னுமரன் வில்லுமிகச், சின்னபின்னமா
னதுவே. ஆச்சரியமாச்சரியம்.

அடி ஊர்டீனாய், இத்தென்னடி.

(ஊர்மிளை வசனம்.) அந்தோவந்தோ, இந்த மருகுமாரன் மழைநீர்சுவரன் நன் சராசனமிறுத்த பிள்ளையாகலாம். உங்கித்த பங்கரமான பெருஞ்சுபத்தால் கிடுகிடுவ நடுங்கினவர்களாய் ஒருவருக்கொருவர் கைபொடுகைபற்றி காலொடுகால்பன்னி முகுளித் தீவ்லாற்பலம்பலாசனை களாய்நுக்கின்ற நமக்கு திகப்பிரமைகொண்டு ஸ்ரீமூர்த்தோன்றாநுக்கின் ரதடி.

(மாண்டவி.) ஆகையால், நாம் கௌசிகர்தம் பாதவந்தனத்தைச் செய்
துவிட்டு அந்தப்புரஞ்செல்வோமடி.

(சுருதிகீர்த்தி.) நன்று நன்று, அவ்விதமே செய்வோமடி.

(ஜனகர்.) ஆனந்தஸ்கேக வெருகானத்துடன், வத்ஸ ராம, ராம மங்க ளராமா, மனோக்ஷியராமா வாராய் என்னருகில் வாராய்.

இராகம் கமாஸ். ஆதிதாளம்.

பஸ்ஸி.

வா வா வா கண்மணியே

மவுகூல மாமணியே.

(17)

அநுபல்லவி

மூவுலகிலும்நிகரில்லாத ரூபா

மூவருந்தேவரும் புகழும்பிரதாபா.

(21)

சரணங்கள்.

கோசலதேசத்திராஜன் செய்தவமீடேர
சேயாய்த்
குவலையத்திலவந்தவதரித்த ஐயவீர
மோசநிகாசரினைய நாசஞ்செய்தாயிவ்ந்த
முனிபத்தினிக்கருள்செய்தவனே ஸ்ரீமாளேகிட்ட. (வா)

ஐம்பதுபத்துக்கிண்கரர் கொணர்ந்திவெல்லைச்சால வேசாய்
அரைக்கணத்தில்தெண்டா யொழுத்தெரிந்தகிற பாலா
நம்புமுங்களைப் பொய்யென்றிருந்தேனே பாவி
ராஜதரைமெய்யென்றிருந்தேனே மெவி. (வா)

புலவழானகிசெய புண்ணியமென்னசெ:வ்வே	சே	அவட்டுப்
பொருந்துங்கணவளுக ிவரத்தவமென்:சயதே	சே	
ஆவலாயுந்தனைத் தழுவவேணும்	ராமா	
ஆகையாவென்னருகில் வாரயனாபிரா	மா.	(வா)

(ஆராமர்.) முகம் வணங்கினவரூட்கெளடிகர் பக்கத்திலிருந்தனர்.

(வாயிற்காப்போன்.) கன்னியர்கள் வந்துவிட்டார்கள்.

(சிறை போக்கி தண்ணூர்.) அந்த அரண்வல்லொடித்த அதிவீரசிங்கம்
அதோ திருக்கின்றது, என் னைக கால்கள் பயத்தினால் விராவாக நடைசெய்
ள்ளவிலலை.

(என மாண்டவியின் பார்ச்சுவத்தில் மறைந்து நடக்கின்றனள்.

(இராமர்) தன்னுள் கட்டளைக் கவித்துறை.

அின்னையா டனேக்காண் மென்மேலும் விருப்பமுள் ள
 என்னிருகண் கதிதன்னேத் தீம்க்கின்ற தேற்றகு ரு
 சன்னதி யென்பதினுண்டாம் வினயஞ் சரணையி ன்
 கண்ணகாதச் சிவவணத்தால் நனிரான் மன்ய னே.

(ஊர்மினா) தன்னுள் விருத்தம்.

அரசன் தனது வெவ்வேறு வணிக வகைகளைப் பற்றிப் பேசுவதில் மிகவும் ஆர்வம் காட்டுகிறார். அவர் தனது வணிக வகைகளைப் பற்றிப் பேசுவதில் மிகவும் ஆர்வம் காட்டுகிறார். அவர் தனது வணிக வகைகளைப் பற்றிப் பேசுவதில் மிகவும் ஆர்வம் காட்டுகிறார்.

(என ஜனகராஜன் பக்கத்தைச்சார்ந்தான்.)

(இலக்குவன் தன்னுள்.) ஓ ஓ யென்ன செனத்தரியம்.

இராகம் பியாகு. ரூபகதாளம்.

பல்லவி

இவள்கடைக்கண் சுயிற்றாலிழுத்திட்ட வென்
இதயந்திரும்பிவர வில்லையே.

அநுபல்லவி.

நவநீலமுகிற்ருமுலால்மறைத்தா	ளோ
நங்கைநெற்றிற்றிலதமாய்வகித்தா	ளோ
கவலையுண்டாக்குதே சாசல்மயக்கு	தே
காமன்கணைக்கு லக்காக்கு	தே. (இவள்)

சரணங்கள்.

கச்சுமென்றனத்திலோ கனசகனத்தி	லோ
கனிவாயிதளமுதங் கமழுமெவ்வனத்தி	லோ
இச்சையுடன்பொருந்தி யெனைமறந்திட்ட	தே
இன்புறவே மயங்கிட்ட	தே. (இவள்)

மாரன்கொலுமண்டப வாசலில்நாட்டி	ய
வாழையாந்துடைகளிலோ வளைபூட்டி	ய
ஆரமனையகையொய் யாரத்திலோமுந்	க
அயிக்குயமாயினவே மயங்	கி. (இவள்)

கட்டுடையிலோதந்திடை யுந்துப்புடைய	லோ
காரிகைஅஞ்சுமென நடக்கின்றநடைய	லோ
எட்டுணையுமிவளை விட்டகலா	து
இருந்தாமிக்கின்றதே இதுபொல்லா	து. (இவள்)

(எனப் பரா முகமாயிருந்தனர்.)

(ஐனகர்.) குழந்தைகள் இந்த பகவான் கௌசிகரை வந்தனஞ்செய்
யுங்கள்.

(கன்னியர்கள்) விருத்தம்.

ஐயனேபோற்றி யெங்களாரிய போற்றி ஞான	த
துய்யனேபோற்றி கன்மத்துக ளறுத்திட்டோய் போற்	றி
மெய்யனேபோற்றி விசுவாமித்திர முனியே போற்	றி
நைய்யிடைக் கன்னிமர்க ணுங்களேபோற்றி போற்	றி.

(சாசிரர்) கண்ணியர்களே, உங்கள் உங்கள் மனோரமம் திறைநிலேறுக
திருச்சிற்றப்பாணலாண்டாருக.

சான்றிதழ்) கொஞ்சம் தூர ஓடும்படி உத்தரவுமூலம் மஸ்தலத்திலுட்
காங்கிரசுக்கிண்பார்.

[illegible]

... ரங்காள்! அனாதைகளை வளர செய்வீர்.

2. 7. 1891. 15. 12. 1891.

வினாக்கள் எழுதித் தரவேண்டியவற்றின் வந்திட

[illegible]

சுருதி மந்திரம், உத்திரவாழ்ப்படியே,

செய்து விட்டேன். சமீபத்தில்

ஆதாம் கரம் கரம்பிடித்து , சிறிது

தண்ணீர் தளம்.

[illegible]

நல்லதப்படியே செய்கின்றோம்.

(எனச் சென்றனர்.

(—) தலை.

மதுரை மாவட்டம் திருச்சிபேறு பொன்னாடாளம் குளத்தைத் தூய்மைப்படுத்தும் பணியை மேற்கொண்டு வருவதாக தெரிகிறது.

பதியெனும் தயாதேந்தான் பாலரும் மனைவிமாரு ம்
கதியுள படையுஞ்சூழக் களிப்பொடு வந்திட்டாரா ல்.

(ஐனகர்.) பகவன் கௌசிகரோ இது தேவவிரத சம சாரம் ஆகையால்
எமது ஆசாரியசதானந்தர் இராம லக்ஷுமணர் கன்னிமார்கள் இவகர்ளுட
ன் நாம் எதிர்சென்றுபசரித்து அழைத்துவரவேண்டும்.

(கௌசிகர்.) ஆம் ஆம், அப்படியே.

(ஐனகர்.) அடா தேவவிரதா வருகின்ற கோசலேசுவரன் நன் அந்தப்
புரஸ்திரீகளை உபசரிப்பதற்காக எமது அந்தப்பரஸ்திரீகளை அழைத்திருந்
தாக.

(என எல்லவர்களுஞ்சென்றனர்.)

விருத்தம்.

திருவெனும் சீதாதேவி சிந்தைக் கிசைந்தராய ன்
திருமணக் கே-லங்கொண்டான் சிந்தையங்கோலங் கொண்டா ன்
திருமண மண்டபத்திற் செம்பெருகளித்தும் வந்தா ன்
திருமண முறையேசெய்தார் சீதாதேவி மகம்பந்தாரமா சீதா

நான்காவதங்கம் முடிபெட்ட.

ஐந்தாவது அங்கம்.

ஐந்தாவது அங்கம்.

ஆம்பம்.

(அப்பால் விராதன் பிரவேசிக்கின்றான்.)

விராதன் விருத்தம்.

அடவியிற்சன்னியாசிகளுக்கப்பயம்ந்தேச அரக்கர்குலமறுப்பதெனச சப
தம்பூண்டு, மடமயிலாஞ்சனங்கொடு மனுசுடனும் வயிர்கின்றன்னராமனெ
னக்கேள்வியாகி, சந்தியிலன்னவனை வரைத்துவிவாயென்றென் சகளுட் கர
ன் விடுக்கத்தாவிவந்தேன், திடமுடையவனொரு மித்திட்டபோதும் சிறு
மனிதனினியேது திண்ணந்தாமன.

(கர்வபுன்னகையுடன்.)

விருத்தம்.

பலசாலியுலங்கையேந்தன் அவனினுங்கரன்பலிவீட்ட ன்
தலைமையன்னவரினும்ஆச் சதிலவன்சாற்றலாகு ம்

ஜானகிபரிணயநாடகம்:

தகடு

நில நிசையெகாக்குமேலாம் நிகர்தபவனானா
அப்பி... ..

நாளை அந்நாள் பி. ந. நகராஜ் மயான பலவாணியிடு
 1971-72 ஆம் ஆண்டில் நவம்பர் 1-ல் பி. ந. நகராஜ் மயான பலவாணியிடு
 1971-72 ஆம் ஆண்டில் நவம்பர் 1-ல் பி. ந. நகராஜ் மயான பலவாணியிடு

விருத்தம்.

[illegible]

விநுகதம்

[illegible]

வி. நுத்தம்.

[illegible]

அ. ச. வ. க. இவற்றுடையதேமும் பராக்ரீமமும் என்னென்று சொ
வகேவன் அட்ட

மீதமுள்ள திவ்யதூது - ன்

புராகம் கம்போதி, ஆதிதாளம்.

பஸ்ஸுவி.

இவனைச்செயிப்பார் திரிபுவனங்களிலு மில்லை
எனனாலாகுமோ ஆகாதே,

அனுபல்லவி

கவினமில்லாமலந்தக

கரணனுப்பிடவந்தேன்

கண்டேன் மிகவுடனே

குண்டேன் மனம் நொந்தேன்

(၉၈)

சரணங்கள்.

அரியைகரியுரசு கரியைவெள்ளமும்
 லாணைத்தவிரியுந்நென் றிட்டாழும் மேரு
 கிரியைசிறப்புகள் னானைவெல்லமேஎன்றும்
 கிட்டவாகிலுந்தோக எட்டுமோளசொருக்காலும் (இவ்)
 தீரகெம்பிராண னீரகப்பாவத்தின்
 சிவஞ்சொல்லாக படஞ்சொல்லும்
 தூரத்திருந்தகாலம் இவனவாநாமாநூல்
 சொல்லவந்தே திரிபே கொல்லவநான்றானே சொன்ன (இவ்)
 இவ்வுதகவனபாசல் இவனினுற்பெரியகால
 இராமனார்ப்பாசல் கிடப்பதும்
 அவனின் பாவம் தவறாமல்
 கவன்முடையதாய்தேயினும் அவனென்கொல்வான்ப்பாசல் (இவ்)

விருத்தம்.

மனசிசொன்னதைக்கப்பெயிமா வலுத்தவரிவர்பாற்செல்லே ன்
 நுனியென்னசொல்லெனந்தோ இவனுயிர்த்தலைவியா ன்
 வனநினைவானந்தே தவறான் உனப்பினியுயர்செயுட் டு
 அனந்தமென்கொள்க அனந்திடஆவல்கொண்ட ன்.

செவ்விருத்தம்.

வைபொழுதுநுதல்யுமிந் பாவையினெழிற்ருகே ன்
 இவ்வயல்வியாழ்க்கா திருக்கின்றான்ராமனென்னு ட்
 சுந்தரத்தென்கொள்க எட்டத்தினிற்றுலங்காநன் ட
 மந்திரத்தென்கொள்கவினியை யெவ்விதம்யான் கொள்கே ன்.

இராகம், பியாகு. ரூபகதாளம்.

பல்லவி.

வெஞ்சிரங்கியே கொஞ்சவாராளோ (வஞ்)
 வலையின்சுமைமல் தீராளோ

அனுபல்லவி.

பெருசுரனன்றன் வெஞ்சுரங்களும் பாயுதென்மேலே
 கஞ்சமலர்க்கண்ணுற்பாராளோஎன்றன் காதல்தீராளோ (வஞ்)
 கட்டிமுத்தந்தாராளோ.

சரணங்கள்.

மங்கை இவடன்செங்கமலம்மேர் வதனமுந்தனமும்

எங்கனுமபுகழங்கஜன் ரதசக்ரஜகனமும்

கண்டிழுக்குதென் மனமும். (வஞ்)

பாங்கியமென்செய்தேனே இந்தப்பாவையைக்காண

பார்க்குளயார்க்கும்சிலாக்யவதியய் பாக்கையிற்றிரண

பகருதேஇவள நானம். (வஞ்)

மன்மதன்பாணம்பாயப்பாய வாடினொந்தேனே

கண்முலைஇவளேரிட்டுப்பார்க்கக் கண்ணிற்கண்ணே

கலந்தனைந்திட கானே. (வஞ்)

விருத்தம்.

வனசமலர்முலையொன்று கோவிலங்கின் வன்சரத்தில்விளங்க சிறுமா
னதன்மேல், அனவராமாசைகொண்டா லாவதென்னை அவ்வாறுமென்னி
யும் மானவனைவிட்டு, வனிதையிவடனித்திருக்கும்வேளை நாடிமனிதனை
ஈறுருவதனை வந்ததுகொண்டு, மனமுவந்திடத்திலவடனைச் சேர்ந்தி
யட்டம் வந்தபடிமருவித்தய சுகிப்பேன்மன்றே.

செவ் விருத்தம்.

சுவளையங்கண்ணி இக்கோதையைக் கொள்வனே	ல்
ஐயநெட விட்பாக்ஷி ராமனிதப்பனா	ல்
சுவளையோ யானுமன்றெடியிற் பொன்றுவ	ன்
கவலைகொள்கரனுரைகாரிய மாசுமா	ல்.

(வசனம்.) ஆகையால் ஜானகிதனித்து அவனைவிட்டு வெளியே வரு
கின்ற வரவை சமையம்பார்த்துக்கொண்டிதோ சமீபத்திற்றென்பதிகின்ற
கோவிதாரவனத்திற்றங்கியிருக்கின்றேன்.

நன்று நன்று இவ்விடத்தில் சடாயுவைக் காணப்படவில்லை, ஏன் ஸரி
ஸரி, நிச்சயமாய், நன்றமையன் ஸம்பாதியை வந்தனஞ்செய்துவரப் போ
யிருத்தல்வேண்டும்.

(எதிர்நோக்கி) ஒ ஒ இலங்கைத்தீவில் நின்றும் சூர்ப்பனகை வருகின்
றனன்கொல்.

[எனநடக்கின்றனன்.]

[அப்பால்] சூர்ப்பனகி பிரவேசிக்கின்றனள்.

[சூர்ப்பனகி] வசனம். யானே பஞ்சவடிவில் வந்திருக்கின்ற இராமன் மனையை என்னிமித்தம் கவர்ந்து வருவாயென்று மஹா ராஜலங்கேசுவரனா லனுப்பப்பட்டு பஞ்சவடிதீரம் வந்துசேர்ந்தேன்.

கலிவிருத்தம்.

வந்துவஞ்சுளன் வடிவம் புனைந்	த
எந்தன் கண்ணினைக் கிலக்கதாயின	ள்
அத்தமாளிட னண்ணையிலேய	தே
சுந்தராங்கி துலங்கிரு ணேர்த்தியா	ய்,

வசனம். நன்று நன்று, இவனை எவ்வாறபகரிப்பதென ஆலோசிக்கின்றேன் [இது நிற்க] கந்தர்ப்பசுந்தரனாய் நீலோற்பலம்போல் சாமளகாத்திரனாய் விளங்கானின்ற இவ்விராமன்பால் எனது நயனங்கள் செல்லவே காமனா வென்னிதயங்கவர்ந்து கொள்ளலாயிற்று.

கலிவிருத்தம்.

மதனையொத்தவம் மன்னவராமனை	ன்
னெதிரிற்றென்பட வெனமணக்கந்துக	ம்
அதனிலேரி பென்னாசைநெ டிக்கு	ள
சதிருடனவன் றன்னிடஞ்சார்ந்த	தே

[ஆகையால்]

விருத்தம்.

ஒண்டியாயவனு லாற்றமொரு சமையத்தில்தா	னே
வண்டமர்க்குமுலி யாமம்மைதிலி வடிவங்காட்	டி
அண்டியேயேமகூட மதிலன்னே னுடனேசென்	று
சண்டப்ரசண்டலீலை தான்புரிந்தினிது சேர்வே	ன்.

[என] நடக்கின்றனன்.

[விராதன்] அடி சூர்ப்பனகாய் வா வா நல்வரவா.

[சூர்ப்பனகி] ஆ, விராதனா நன்றாயிருக்கின்றனீடுகால்.

[விராதன்] அடி சூர்ப்பனகாய், இராஜாதிராஜ மஹாராஜலங்கேசுவரன் குசலன்கொல்.

[சூர்ப்பனகி]

கலிவிருத்தம்.

குவிபுயா சலக்கூற்ற விராத	னே
கவலையற்றுக் களித்திடு காலமு	ம்

அவனைவந்து பொருந்திடு மாகிலந்
சுவமங்கெய்தும் விதிதுணை வேண்டுமால்.

[விராதன்] [தன்னுள்] இவனுக்கப்படிக்கு விசாரமென்கொளோ.
[வெளிப்படை]

கலிவிறுத்தம்.

அந்தராம னரக்கர் குலத்தினைச்
சிந்தமாய்ப்பதாய்ச் செப்புசபதமா ம்
இந்தச்சங்கதி யேற்றலங்கேசர்த ம்
ஐந்துநாலு செவியடைந்திட்ட தோ.

[சூர்ப்பனகி வசனம்] மஹாராஜன் கேள்வியுற்றதுந்தவிர மேனடக்
கவேண்டியதைப்பற்றியும் அமைச்சர்களோடு ஆலோசனைசெய்து சாரணிய
அடிம்பனல் பிறர் யாருமறியப்படாத யேதோ ஒருசமாசாரத்தை அக்கரணு
க்கறிவித்துவிட்டு வேறுவிதங்களு முயர்ச்சித்துக்கொண்டிருக்கின்றன.

[விராதன்] [தன்னுள்] ஸரி ஸரி அதனற்றான் அந்தக்கரணல் வெகு
ஆத்தரத்துடனுபசரித்தழைத்திங்கனுப்பிடப்பெற்றேன்.

[வெளிப்படை] அவ்வனமாயின், அரக்கர்களின் வதத்தின் பொருட்
டாகத்தானிக்கு ஜனஸ்தானத்தில் இவ்வரசினோருள் எய்தினர்போலும்.

[சூர்ப்பனகி] ஒ ஒ விராதனே, கேட்கக்கடவாய், நமது மஹாராஜனிட
லங்கைச் சகரவர்த்தி தேடிக்கொண்ட சுயங்கிரதானர்த்தத்தைக் கேட்கக்கட
வாய்.

[விராதன்] ஆதரத்துடன்] அஃதென்கொல், நன்றாய்க் கேட்கின்
மேன் சொல்லக்கடவாய்.

[சூர்ப்பனகி]

இராகம் நாதநாமக்கிரியை, இந்துஸ்த்தான் கோட்டு.

பல்லவி

ஜனகரென்னும் இராஜரிஷி தானருக்கிரார்.

அநுபல்லவி.

அனகமதிக்குலத்திலவ தரித்திருக்கிரார் (ஜன)
[விராதன்] ஆம் ஆம் தெரிவேன் தெரிவேன்,

அடுக்குமொழி.

சசபூசைவி லாசமிக்கவன்
ராஜனுக்கவன் நேசனல்லவா.

(தெரிவேன் தெரிவேன்.)

[சூர்ப்பனகி] ஆம் ஆம் அவர்தான்.

விருத்தம்.

அன்னவன் நவகுமாரி ஆயிழையழகின் மிக்கா ள்
கன்னிகைசிதாதேவி கருத்தெல்லாம் ராமன்மீ தி
லென்னவேதெரிந்துகொண் டிராமன் நணுருவம்பூண் டு
மன்னவனவளை நன்குமன் றலே புரியச்சென்றா ன்.

[விராதன்] தன்னுள், அடட என்னேப்போலவனும் இவளிடத்திலு-
சையை நாட்டியிருக்கின்றனன்.

விருத்தம்

யானோடுப்போதவண்மேல் மையல்கொண்டேனிலங்கேசனதர்க்கு மு-
னமென்பெ ற்சொக்கி, பாணேர்நன்மொழியாடண் கருத்துக்கேர்க்கப் பரணு-
ருவர் தரித்தொவ்வொருபாயமாக, நாநாவிதங்களுலா மூயர்ச்சைசெய்து
நாடிநளியிருக்கின்றான் நன்று நன்றே, ஆனாலும்பெண்மயக்குப்பொல்லாதந்-
தோ ஆர்மயங்கார்முனிவர்களு மயங்கிடாரோ.

[வெளிப்படை] நன்று நன்று அப்பால் மேற்சொல்லடி.

சூர்ப்பனகி விருத்தம்.

அதன்பிறகவ்விதேக னருமைப்பெண் கல்யாணத்தி ல்
இதுவொருசபதமென்று நென்னெனிறுது தி கைலா ஸ
பதிசராசனத்தினுரோ பணம்நனி முடித்தபேர்க் கு
வதுவைநடாத்தலாகு மெனவுரை வழுத்திட்டானு ல்.

(விராதன்) ஒ ஒ அது இராக்கதத்துவத்தினால் நமது மஹாராஜ ராவ-
ணேசுவரனால் முடிக்கப்படாத காரியமல்லவோ.

[சூர்ப்பனகி] ஆகையினாலேதான் அந்த இராமனென்பவனால் அந்தச்-
சானகி மணந்திடப்பெற்றாள்.

[விராதன்] அப்பால் மேனடபடிக்கை என்ன அதை விளம்படி சூர்-
ப்பனகாய்.

சூர்ப்பனகி விருத்தம்.

மனிதன்னுனகியை மணந்துகொண்டானென்றே மனதிடிந்து திரப்
பொறுமைரோசம், அனுராகமிலச்சையுடனிலங்கை மீண்டும்திகபரவசனாகி.
அருமச்சுரான, இனமானமாவியவான் முதல்வரோடு மேகார்த்தத்தாலோசித்
கொண்டு முன்னேன், கனிவுபெறப்பின்வருமாறுள்ளங்கொண்டான் கர்ச்சி
தமாய்ச் சில துவிச்சியித்தான்மாதோ.

[விராதன்] எப்போ. மேல்ச்சொல்.

சூர்ப்பனகி விருத்தம்.

கிவசராசனமிறுத்த செய்கையை யெடுத்துரைத்து	க்
குவிப்பாசலனாகிச் சீடாரி ராமன் நன்	னை
தவவிடங்கிசான் மீச்சுணலெழக் கோபமூட்	ம்
அவனியில்ரகுவல்லெனை அதஞ்செய்யவனுப்பினா	ல்.

[விராதன்] ந அலகை எம்மஸ்த்தமான சுத்திரிய குலவதஞ் செய்
தலென்ற பதப்பெருங்கடலிற் கரைகண்டவன்.

நன்று நன்று மேற்சொல்லடி சூர்ப்பனகாய்.

சூர்ப்பனகி விருத்தம்.

பலம் தாசுராமன் மால்விலோடு பார்க்கவன்றன்மகன் பாகுராமன்
நல்ல, கலங்கவரைத்து மதசக்தியெல்லாம் கவர்ந்துகொண்டு கமந்துமிக
க்கருதுயன்றேன், நலம்பெறச்செய்திடு கற்பஜபாதி நற்கன்மபலனை
தற்பசெய்துமிக்கச், சுலபமதாய்க்கொடிய வவமானஞ்செய்துத் துறத்தினு
ன் வக்கவது விரட்டினுஞல்.

[விராதன்] நடுக்க வியப்புடன்.

விருத்தம்.

புலத்தியன்ருவத்திறன்றென்றி புகழ்பெறுமிலங்கேசன்	ன்
பலத்தினையபகர்த்த கார்த்தவீரியன்ப்ரதாப	ந்
தூலத்தவப்பரசுராமன் றுயருடன்றேரல்விமெய்	தி
மலைத்திடஅடித்தானென்றால் ராமனைவெல்வாருண்	டோ.

(நன்று, நன்று, மேல் மேல்,)

சூர்ப்பனகி விருத்தம்.

வினயவரசனனுமதியால் வித்திச்சிருவன்முதலேரர்க	ன்
நனிமந்திரஞ்செய்தேவல்செய நவிலுநாமமந்தரையா	ம்

மனதின்குடிலங்காட்டுமுடல் மாபிசாசங்கேசுயன்ற ன்
நனைபையாங்கைகேசியையுந் தயரதனையும்வளைந்தது வே.

(விராதன்.) எப்படி, மேல் மேல்,

(நரப்பனகி) யாதொரு மந்தைப்பிசாசு, அயோத்தியாபுரியில் முசு
லில், கைகேசியென்ற பட்டமகிவழியினுடலிற் புருந்து வியாபித்து.

விருத்தம்.

கேசுயராஜன் றனையாய் தசரதேந்தரன் கினத்துநின்சக்களத்தியின்சொற்
கெள்வியாலே, மோகமதாயவன்மக னிராமனுக்கு முடிசூட்டமுயன்றதன்
பால் ரோசங்கண்டாய், ஆகையினுற்பரதனுக்கம் முடியவைப்பாய் அரண்
யவாசம்மரம னடையச்செய்வாய், வாசுபெறுமுன் வரங்களிரண்டும்நல்ல
வாய்ப்படியோமகராசியுத்தாமே.

வசனம். (வசனம்) கிண்டி மனம்பேதிக்கும்படி எடுத்துரைத்தபத்தின
யின் தந்திரத்தையுடனென்க அசற்கிசைந்தவளாய் அங்ஙனமே புரிந்து
நேனென, கோபாசுரத்தைச் சார்ந்த அக்கைகேயியின் பக்கல் தயரதன் வந்
தது, ஸ்ரீமதா, மின்னாசெ, யிதேது புதுமை, என்னகஷ்டம் நோட்டது
ஹா, வேண்டாம், வேண்டாம், என்று தன்னிருகங்களை நம்புக்கி ஆசுவாச
ஞ்செய்ய அம்பா நல்லவள்,

விருத்தம்.

மன்னவரேபெருமான் நுனறமொன்றில்லை மானம்வைத்துவரசைய
டநான் நப்பிய, சென்னவென்றுகேட்கவந்தீர் போம்போமென்ன தூ
ந்தசயாபுராஜன் மலங்கலகி, மின்னாசெயென்னகுறை விதனம்பேண்டா
ம் வேண்டிவதெலாம் பெறுவையோமபாயென்ன, முன்னமருள் வரமி
ன்றிப் கொடுப்பீரென்றான் முனிவுதணந்திடுதி தந்தேன் முற்றுமென்றார்.

இவ்வரைகேட்டெழுந்த கைகேசி.

விருத்தம்.

மன்கொரு வரம்பரதன் முடிபெற வேண்டுமாய் யா
யின்கொருவரமிராமன் பெருஞ்சடை முடிதரித் து
நன்னயக்கானகத்தில் நாடியே வாசஞ்செய் ய
மன்னவா அருள்வீரெண்டு வரங்களுமிதுவே என்று ன்.

(வசனம்.) இவ்விதம் மந்தைப்பிசாசின், மயக்கத்தைக்கொண்ட கை
கேசியின், கடினவார்த்தையைக்கேட்டதயரதன், அதிகசோபநாபங்களடைந்
தவனாய் கீழேவருமாடி புலம்புத்தொடுத்தான்.

(விராதன்.) எப்படி,

(சூரப்பனகி) ஆசிரியவீருத்தம்.

படியினில் நிகப் புதுமைகடினகற் குண்டாம்ப்படிப்ப தென்னிருகைமா னே
பகாதுநா விசைந்தவலோ நின்மக்னிநும் பகாதுநா மன்புதா ன்
கும கொண்டாமனைத்தவீனும் பெருமைமயங்கொண்ட னேமடிதாங்கநற்
கோலமானவனை நன்னுல்வசில் முதல்வனைக் குளிர் காடிக் கணகந்
துடிதுடிப்புடனுினையிகழ்ச்சிடிப்பயிதேடிதுர்க்கரிக்காள் சிபி [தோர்
சுகிசுனிலேவருனென்றனைபெருவிநாழ் நறகடுக்கவனமழ்புருவேன்
அடிபாவ வருவமே சுடிசையரவாய்க் கலையுமருமென நறியனச [தோ
ஆன பில்லாளல்ல கருணை பில்லாளீ முமல்லா அரக்கிதா [தோ.

(இதுவுமது) விருத்தம்.

யானதனமிகையன நானமையகிமசு [தோ] வித்தென்மனையாய்வா
ம்தந், [தோ] வித்தென்மனையாய்வா [தோ] வித்தென்மனையாய்வா
செவியிழைப்பானமை, யானிழைப்பானமை [தோ] வித்தென்மனையாய்வா
தனரிதுகேட்கிலிசைவான்கொல்லல், [தோ] வித்தென்மனையாய்வா
டாய்க் அனியாயமனியாயமாகநாடா.

(இதுவுமது) விருத்தம்.

கபனுபிராமனை இராமனைவிடேன்மற்றுநாடிவெதுவமீவே [தோ]
அயனானையரியானை பொன்மொழிமறுப்பையலாருயிரிழப்பனதனல்
பயனானதென்கொல்மாபாசுக்கோதகிபாழ்நகிலிவீழ்வையந் [தோ]
கபனுவெடுத்தினியுரைத்திடேல்குமகமாய்க்காண்கலகமகராசி யே.

(வசனம்.) இவ்விதமாய் சகிக்கொணாத சோகாக்கினியால் தகதகவெ
ன்மெறிவின்ற இதையத்தொடி தயரதேந்திரன் தகித்துரைத்திடவே, செந்த
மற்பொரி நண்களிலெழச்சினங்கொண்டம் மந்தலாப்பிசாசம், அன்னவன்
நனுடலிலும்புக்கி, யன்னேன்கிந்தை குழம்பும்படி கலக்கிடவும், அப்போது
பகதேகிமென்னுள் கனிரொழியாள் அம்மன்னனுக்கு சுறுக்கென்றிட சரமு
நருவவிட்டதுபோலும் சிற்சில ஞாயத்தோடி கடினச்சொற்களால் அடியில்
வருமாறு உத்தரித்தனன்.

(எவ்வனமெனில்),

இராகம் எதுகுலகம்போதி. ஆதிநாளம்.

பல்லவி

மன்னவோர்நும் அன்னியாயஞ்செய்தீரோ மக்களிற்பக்கபாதமாமோ.

அநுபல்லவ்.

என்னயோஜனைசெய்தீர் சசரதராஜ னே
இளைமையல்லவேரீரும் யெந்தன் பிராணைசனே.

[மன்ன]

சரணங்கள்.

நேயமவளிடத்தில் நிஷ்டாமென்னிடத்தி
ஞாயமோடமக்கீது ஞாலமென்னென்றேரு
நாயகநயத்தில், நீவிர்முனுதை
வாய்மையைவிடுத்தீர், தீவினே
வண்ணமணிமகுடம் ராகவன்பூண்டு
மகனாரதனவர்க் கமமையாய்நாண
எண்ணிதுவோநல்ல திருக்கட்டுந்
எல்லாபறிவேனெனக் கிசைந்தட்டெழு

[மன்ன]

சூதுசெய்யரினைத்தீர் தோதகிசக்களத்
போதனையோபூமி பொருக்குமோயென்சா
கோதில்நற்குலத்தி, செஞ்ஞெயெடுத்தி
சாதனைவிடுத்தென், மீதருள்பொருத்த
சந்ததமும்பரதன் முடிதாய்
சதிர்வனத்தில் ராமன்வகுத்தேன்
இந்தவரங்காளிப்பீர் மெய்வீடு
யென்மனங்களிக்கு ம் துநல்லபாங்கா

த.

ம்

ந்

ம்

க

க

க

ம்.

[மன்ன]

(என்றே)

(விராதன்.) ஸரி, ஸரி சூர்ப்பனகாய் மேலுளசங்கதி நன்சந்தியாயி
ற்று.

விருத்தம்

இனிச்சொல்வதென்னை யெல்லாமெடுத்துரைத்ததுபோற்று னே
தனிச்சனாகூழ்விருத்தன் தயரதனென்னினுங்கைகை
கனிச்சுவை வாயாள்சொல்லக் காழுகனான தா லே
வனத்தினில் ராமன் தன்னை வரிசையா யனுப்பிவைத்தா ல்.

(சூர்ப்பனகி.) ஆம், ஆம், அவ்விதம் இராமன் வனத்திற்செல்லவே.

விருத்தம்.

இலக்ஷ்மன் யெழில்வைதேகி யிவர்களும் ராமன்பின் னே
விலக்கொணு நிழல்போற்சார்ந்தார் வெவ்விராக்கதப் பேய்நீங் க
துலக்கமாய் மகன்பிரிந்த சொல்லதை யறிந்தமன்ன ன்
சுலக்கமாயிரிந்து காலனார் சென்றான் மா தோ.

(விராதன்.) ஹா, ஹா, ஓ நம் அரக்கர்வேந்தனாள் தயரதன் ஆவிபொ
ன்றினுன்கொல், என்று என்று, மேல் மேல்.

(சூர்ப்பனாக) வசனம். அப்பால், இதைப் பிரிந்த பரதன் மிகவும்வரு
த்தமடைந்து தன்னை கடன்முடிந்து வனக்கிட்டு வளையடைந்து துக்காக்
லாந்தனார் அடியில்வருமாறு புலம்பிப் பிராந்தியம் வந்தார்.

(சூர்ப்பனாகவசனம்.)

இராகம் கௌளிபந்த. ஜம்பைதாளம்.

பல்லவி.

இதற்கோ உடம்பெடுத்தேன், யென்பாவமேதோ ஸாமி
இப்பழிக்காளானேன், என்னமாய்வாழ்வே னே
இராகவா, இராகவா, இராகவா, இராகவா. [இதம்]

அநுபல்லவி.

கதைகளிலாவதுண்டோ, கனிஷ்டாதிக்கார ம்
மாணவன்யித்தாரம், கானில்வந்ததினனேர ம்
கஷ்டமே, கஷ்டமே, கஷ்டமே, கஷ்டமே. [இதம்]

சரணங்கள்.

தனாயினேக்காட்டிலோட்டி, தம்பியச்சொத்தைக்கட் டி
சுற்றிச்சொன்னேசுட்டி, சுற்றிவிடேவையத்தட் டி
தர்மமோ, தர்மமோ, தர்மமோ, தர்மமோ. [இதம்]

செஞ்சம்பகைக்குதையோ, நிறதேசியோ லே
நிற்கின்றயென்முய்னாலே, நின்றைக்கிடமாய்மே லே
நீதமோ, நீதமோ, நீதமோ, நீதமோ. [இதம்]

சொன்னமணிமருடம், தூக்கசக்தனானேசொல்லா ய்
தூயேநீயேவல்லாய், சூட்டியான்ஜகமெல்லா ம்
சொல்லினேன், சொல்லினேன், சொல்லினேன், சொல்லினேன். [இதம்]

(என்றே கொய்யோ முறையோவென்றழுது கதைய,

செவிருத்தம்.

இப்படிவே ண்டிரின்ற யெழிற்பரதனுக் கிராம ன்
பற்பல புகன்றுதேற்றி பாதுகை தம்மையீந் செ
அப்புனல் வாவிசூழும் அயோத்திக்கே யணுப்பிவிட் டு
வெப்புறங் கானசத்தில் மேவியுலாவு கின்ற ன்.

(விராதன் வசனம்.) சரி, சரி, சூர்ப்பனகாய் சங்கதிகளெல்லாம்நன்கறிந்த கொள்ளலாயிற்று. ஆனால் இவ்வளவு விருத்தாந்தத்திலும் மஹாராஜனுக்க னார்த்த சம்பாதனம் ஒன்றுங்காணவில்லையே, முதன்முதலில் இராமனை வள த்திற்குவரும்படிசெய்து அவனது பிரபு சக்தியைக்கெடுத்துவிட்டான். அத னால் மந்திரசக்தி உற்சாகசக்திகளும் தானேகெடுதலடைந்தது, ஆகவே அவ ன்செய்திருக்கிற மந்திராலோசனையும் மமது மஹாராஜனுடைய நடபடிக் கைகள் அதி நிபுணமாயிருக்கின்றது.

நன்று, நன்று சூர்ப்பனகாய் நிரம்பசந்தோஷம் இங்குவந்த வரலாற் றை யெடுத்துரைப்பாயாக.

(சூர்ப்பனகி தன்னுள்) அகிக்குமொழி

வந்தனன்ராமனை, யெந்தவிதத்திலும்,
சின்தைமகிழ்ந்துபு, ணர்ந்திடவேண்மயே.

(சூர்ப்பனகி.) விராதனிடம் வெளிப்படடை.

விருத்தம்.

என்வரலாற்றைக்கேளா யிராவணேச்சுரனுக்க க
கன்முலைச்சனகியெந்த ளுங் கன்னியைக்காணினின்று ம்
என்பெருமாயை வே யெடுத்துக்கொண்டேகவந்தெ ன்
தன்மையாய்மன் னானென்பத சாற்றியெயிதித்தான் ண்டா ம்.

(விராதன் தன்னுள்) அவுடானிய்விருத்தஞ் சபகர்க்குப்படிப்போக ந னனளே.

வெளிப்படடை.

உனக்கேதசுத்தியமாகும்.

(சூர்ப்பனகி தன்னுள்) விருத்தம்.

என்னுடை விவசாயங்க ளிராமனை யுபாயமா க
மின்னவள் சனகமாதின் வேடத்தை வகித்துக்கொண் டு
தன்னமை யுடன்போய்க் கிட்டித்தழுவிட வாசலா லே
இன்னவன் தனக்கிணங்க யிப்படிப்புகல்வேன் மா தோ.

(வெளிப்படை.) அதனற்றான் இலங்காபுரிக்குத் திரும்பச்செல்கின்
தேன்.

(விராதன்.) தன்னுள், சந்தோடத்துடன் என் உத்தேசகாரியத்தில்
சேரிட்டிருந்த பெரிதான விகாதமானது விலகிற்று, நன்று நன்று நிரம்பச்
சோடதம்.

(வெளிப்படை.) ஆர். ஆர், அவ்விதமேசெய்கிறது ரூப்பணகாய்.

(ரூப்பணங்) ஸ்ரீ, வர, சந்தோடத்துடன் என் உத்தேசகாரியத்தில்
வந்துசேர்ந்தீர்.

(விராதன்.) யாரோ,

அடுக்குமொழி.

மாவனச்சனி.

ஆலிய.

இதன்மன் வளசெய்யப்படலாம். இதுவெல்லாம்வெட்ட
னம் சுரப்பணகாய்.

(சூர.)

காசில்காவை நோக்கி வந்தான். காவை நோக்கி வந்தான். வி
மானம்வெண்ணு மென்மனத்திற் பொன்னாசி யூடுவிட்டா ய்
நல்லமனப்பால் குடித்தாய் நன்றுநன் நிருந்திருந் தே
தொல்லேசெய் துட்டப்பயலே தூரத்திற் செல்லா யோ.

கொச்சகக்கல்பா.

வல்லவனைக் கொல்லுகைக்கோ வந்தாய் மகபா வி
புல்லவெண்ணு மென்மனத்திற் பொன்னாசி யூடுவிட்டா ய்
நல்லமனப்பால் குடித்தாய் நன்றுநன் நிருந்திருந் தே
தொல்லேசெய் துட்டப்பயலே தூரத்திற் செல்லா யோ.

(வெளிப்படை.)

ஹா, விராதா, உன்னாலுமீதாகாத காரியந்தான்.

(விராதன்.) தன்னுள் இதனாலென்ன.

கொச்சகம்.

பைங்கிளி யைத்தங்கப் பதுமைத னைமாஜன் டி
மங்கையைக் கவர்ந்தவளை மருவி வினையா டி
பொங்குகை மெய்திடவிப் போதிச்சை யானதின ல்
இங்கிவட் கிணங்கவுரைத் திவ்வினையனுப்பிடுவே ன்.

ஆகையற்றான் சூர்ப்பனகாய் யென்னாலாகாதென்பதைத் தெரிவிப்பதற்கு கரணிடமிதோ போகப்போகின்றேன்.

(சூர்ப்பனகி.) தன்னுள், யான்நினைத்தகாரியத்தில் தெய்வாசீனமாய் துரிதநிவாரணமாச்சது.

வெளிப்படட.

ஆனாலுமே செல்கிறாய்.

(என யிருவருஞ்சென்றனர்.)

[அப்பால், பஞ்சவடியில் பன்னகுடியில் வாசஞ்செய்கின்றவிதமாய் இராமனும் சிதையும் பிரவேசிக்கின்றார்கள்.

(இராமர்.) அடி, பிராணநாயகி, ஜானகி, என்னருகில்வா, பங்கஜலோசனி.

விருத்தம்.

சகிதரன்றன்சரா சனமென்ன அற்பமோசை லமொப்பாமலோதாக்கி
விசையுடனெனையு மினல்செயுந்துவச மீனவன்விலவென்ன மித்யமா
இசைகொளும்பரசராமன்றன் வீரமென்னசற்றெளியத்தா எல்லாம்
விசயஞ்செய்துனை நான்மேவிடப்பெற்றாய் மிகவெளிதாகவு மின்னாப்

(சிதை) புன்னகைகொண்ட வதனத்தினளாயிருந்தனள்

(இராமர்) சிந்தார்ப்படுத்தியம்.

சொன்னவான்மின்னலே சுகபோகச்சென்னை	யோ
தோகைஜானகி தளிர்ச்சுந்தராவ்	யோ
அன்னநன்னடையாளே அழகுள்ள அழைப்பா	
ஆருயிர்க்கண்ணாட்டி அருகில்வாரா	யோ
ஏன்னுங்குயிற்பேடின ரெளரியென்செய்தா	யோ
பாராற்றதவைகள் சுகப்பதம்	யோ
பன்னொப்பவனத்தாளே மதுரவசனத்தா	யோ
வாய்துறந்தொரு வார்த்தைவழுத்துவா	யோ
பொன்னளினச்சோபை வகித்திருந்தா	யோ
பூவைநின்முகமளித் தொனியென்கி	யோ
நன்னளினச்சிறப்படைதல் நன்றே	யோ
நங்கையேதங்கைமலைக் கொங்கையா	யோ

இராகம் நவரோஸ். ரூபகதாளம்.

கண்ணிகள்.

வாய்திறத்தோர் வார்த்தைசொல்ல மனமும்வல்ல	யோ
வஞ்சியென்றன் பாலுன்கிருபை வரவுமில்லை	யோ

நேயமுடன் நானயந்து நிகழ்த்துறேன்	டி
சீயதையெண் ணுதுசும்மா கிர்க்கின்றாய்	டி
யோசாந்த வேளையிலும் யென்னமென	மோ
எண்ணுடன்பே சாமலுணக் கெங்கேகவன	மோ
தோகாயுன் இன்சொற்சேட்கத் துடிக்குதென்கா	து
சொல்வதற்குப் பிரியமானால் சுருக்கில்யோ	து.
(சுதை.) சினேகத்துடன்.	

இராகம் தஞ்சு. திரிபுடைதாளம்.

பல்லவி.

ஸாமீபொருத்தருள் சரணஞ்சரணம் வென்

அநுபல்லவி.

பூநீ மானுமதுபுகழ் சிந்தித்திருந்திட்டேன்.

இறிதும்விகற்பமில்ல சிதைநான்கும்பிட்டேன். (ஸாமி)

சரணங்கள்.

பொருள்வெல்லாடித்ததும் பரிந்தென்கைபிடித்தது ம்
முன்புபொருள்நாணந்தக் கொள்சைநினைவிற்கொண் டு
சுழிக்குத்தனைகத்திருந்தேன் குற்றமீச்சினைக்கண் டு. (ஸாமி)

வெண்ணடபுக்கவன மகங்கொண்டெதிர்க்கவு ம்
வெண்ணடபலன்யாவும் விடுத்தோடவுந்நான்கண்டேன்
நாசாஉட்பலமுள்ளி நான்றிகைப்புக்கொண்டேன். (ஸாமி)
ஆனகபால் அடியாளமீது சற்றுப்பெருத்து தயைசெய்தருளல்வேண்
கம்.

(இராமர்.) ஓ, பிராணநாந்தே இதுவென்கொல், தயைசெய்தருளல்
வேண்மெனப் பிராத்திர்க்கின்றாய், ஒரு வித்திலும் நீ குற்றஞ்செய்ததாய்
க்காணப்படவுமில்லையே, எனக்கு கோபகாரணம் யாதொருவித்திலும் தோ
ன்றவில்லை.

பின்னை, காந்தே கேட்கக்கடவாய்.

விருத்தம்.

கையினிற்கிடைத்தஇராச்சியம் விடுத்தாக்கருதியெங்குருமொழியாலே,
வெம்பகானகத்திலெய்தியவென்னை விருப்பியேசுந்தைநோய்கொண்டென்,
அய்யர்விண்புகவும் அரக்கர்சஞ்சார அகிபயங்கரவனமிதிலே, தையலெந்து
யர்கடவிர்ப்பதுண்சகசஞ்சரிப்பன்றோசந்திரமுகியே.

சீதை விருத்தம்.

மானத் தென்மனான மகராஜ மாமரா மா
 தினதயாளோ நின்றன் றிருச்சன்னிதாணத்தா லே
 நானிலம்புக முயோத்தி நன்னகர் தனிவாயிந்த க்
 கானகத்தனிலே பெற்குக் களிப்ப திகரிக்கு தைய யா.
 (இராமர்.) ஆம், ஆம், நீ சொல்லுவது ஸரி, இதோ இங்கே பார்க்கக்
 கடவாய்.

விருத்தம்.

எவ்வளவற்பமச் சிருநியர் கானமில்வளி இளைத்திடுமிசைச் சீக
 இவ்வனக்கரியின்கன்ன வாத்தியத்திற்கெதிரிலைப்போகமுடிக்கம்
 செவ்வையம்பலவச்சயனம் வநுக்கத்தேடுமோ துவியினம் னி
 துவ்வியமதுரக்கனியுணவியையோத்திமைமறந்திடச் செய்யு ம்.
 (சீதை.) (வசனம்) மகராஜ், நான் இவ்வளவற்பமம் மிருககணங்களை
 ன பட்சிகணங்களை இளைக்கலாம். விளையாடலோடு விளங்காநின்ற
 வ்வரணியப் பிரதேசமென்மனத்திற் றிகலம் திருப்திகரமாயிருக்கின்றது.
 (இராமர்.) ஸரி, பிடிவாங்குக. நன்றாய்ப்பகன்றாய்.

விருத்தம்.

நீர்க்கடம்பதனிற்றோகையைவிடுத்து கிங்கினையிலும் மாமா ம்
 தீர்க்கமார்பயனமானினர் தழுவதைத்தின்று வாய்மென்றுசொல்லுந் தும்
 வர்க்குமத்தக்கதாலுயர் செஞ்சினைகளை இபத்திமன்ம ண்டியிடையாகு ம்
 பார்க்குமில்வனம் யார்க்குநற்களிப்பாம் பங்கயமக்கையாம் நங்கா ம்.
 [இன்னமும், அடி யென்னுயிர்த்தலைவி.]

(வசனம்) இதோ, இதோ மாமரக்கிளையில் மாந்தபரிர் அருந்தி அழகிய
 குயில்கள் இனிமையாய் சப்திக்கின்ற கோலாகலத்தைப்பார்.
 இக்கொடிகள் படர்ந்திருக்கும் விந்தையைப்பார்.
 களிப்போடுளையாடுகின்ற களிப்பேடினைப்பார்.
 மடையிலழகிய பிடியினைப்பார். அடி காதல் கண்ணாட்டி.

இராகம் கானடா. ஏகதாளம்.

பல்லவி.

அடிகாதலி இந்தக்கானமே அதிசோபையாலுனக்குச் சமானமே. (அடி)

அநுபல்லவி.

வடிவியற்சிறந்த

மதிவாண்முகி

மங்கைஜானகி

சுமுகி

நாயகி.

(அடி)

சரணங்கள்.

என்மனோரி நினைக்கபார

த்

செயில்வகித்தே புலங்குதேமயூ

ம்

பொன்மானினைக்கம் புகழுன்கண்ணின்சீராய் ப்

பொருத்துதே சீராய்

பூவைமேற்பாராய்.

(அடி)

இயமஸ்த்தகம் இணைமுலைபோலு

ம்

இளந்தீவிருன்கைக் கிணையாகலாலு

ம்

சுபரீற்குணசுந்தர் எக்காலு

ம்

சோபைமென்பேலும்

துலங்குவதினாலும்.

(அடி)

குறில்லாகுயில் கூவிக்காட்டு

தே

கொடியின்மாரிடைபோல் பாராட்டு

தே

பிறைந்தலாபுன் பேச்சைநாட்டு

தே

பெடையஞ்சகம்

பிடிநடைகூட்டுதே.

(அடி)

(சீதை) ஆசையுடன், தன்னுள். (வசனம்)

என்னு மாமனார் மகன் என்னை வர்னிச்சுத்துடங்குகின்றனர். ஆகை யால் நூவர் மனதை வேறுபடுத்திநுப்புகின்றேன்.

(வெளிப்படை.) மகராஜ் இங்கு இப்படித்திரும்பல்வேண்டும்.

இராகம் பத்துவராளி. ஏகதாளம்.

கண்ணரிகள்.

வெண்டாமரைத்தண்டென்ன நிர்மலகோமளமா

ய்

விளங்குமிகத்துப்பற்கள் மின்

ன

இவை

கண்டால்யார்க்கும்பீதி கரமாய்விஸ்தீர்ன்னமாய்

க்

கண்ணுமுகங்களுடன் துன்

ன

வினோதன்னிலமெனவே சரீரங்களுட	ன்	
வினாயாடுகின்றதிதோ மன்	ன	ன்
வளலேயென்பிராணநாதா யென்னமிருகங்களி	வை	
வழங்கும்பெயர்தா னிவைச்சென்	ன்	
ஆரீஸாகரத்தில்வெண்டிங்க ளெழுவெண்டி	ன	
சேரவருதுதா போ	லே	ம்
தேர்பெருவெண்மையாய் அழகாய்விளங்குத	ன்	
நீண்டவால்வீசித் கொண்டிப்பா	லே	
லோலவீழிதளடன்றிற்கும் இவைகளை	வை	
லோகநாதனை சொல்லுவீ	னோ.	
(இராமர்.) அடி, நானகநந்தனீ, எனதாருயிர்க்கண்ணாட்டி.		

இராகம் பூரிகல்யாணி.

கண்ணிகள்.

தாலம்புகழுமடி கோலமணிவிளக்	கே	
ஜானகியே இதைச்சொல்வே	ன	எழும்
பாலசிங்கங்களவை பார்த்துச்சுவரிமான்க	ள்	
பதுங்கிற்றுகின்ற திவைதா	ன	
காதலியேஅரிகள் வினாயாடுவதற்கண்	டு	
கவரிமான்கள் பயந்தொளிப்பது	ம்	குதை
மீதுநின்றும்பாய்ந்து கடுவாய்க்கிடாக்க	ளை	
விறட்டிக்கடித்துத்தின்று களிப்பது	ம்	
காட்டுப்பன்றிகளிடோ மேட்டுத்தலத்தைமூக்கா	ல்	
கடுத்தாவாய்ச்செய்வதுங் காண்டியா	ல்	
சேட்டையாய்க்கவிகள் தேன்றாட்டையிழுக்கவீக்க	ள்	
சீறிக்கடிப்பதும் நீகாண்டியா	ல்.	

(சீதை.) (வசனம்) கோக்கி, வரஸ்தவந்தான் இதோ துமிசவிருகத்தின் கிளைகளிற்றாங்குகின்ற தேன்றாட்டுகளில் ஒவ்வொன்றில் பதக்கு முக்குழி ணிதேன் இருக்கலாம். அதிலவடிவிற தேன்களை வானரங்கள் குடிக்கமுயல, அக்கடந்தைகள் முதத்திற்கெட்டிவிட கீச்சுப்பீச்சென்று கத்திக்கொண்டு சிதறியதேனைக்குடித்து திரிகின்றன.

(இராமர்.) ஆம்.

(சீதை.) இதுவெல்லாம் அர்த்தபரன்களுடைய பிரகாரமாயிருக்கின்ற து. எப்படியெனில், ஒருவன் சேர்த்துவைப்பதை மற்றொருவன் அனுப விக்கின்றானன்றோ.

தேவீச்சுளில் தேடிவைத்த மதுவை பலவாளுகிய மனிதன் பறித்தனுப
விச்சுள்ளான்ல்லவா,

(இரம்.) தன்னுள், இவர் அர்ச்சபாளுக இல்லையென்றென்னிடத் தி லி மனச் சொண்ணம்.

(கொரிப்படை.) ஒருவன் சேர்த்துக்கொள்ளும், அதை மற்றொருவன் அனுபவிப்பதும் பாக்கியவசத்திலுமாகும்.

(இதேதாபரர்.)

விருத்தம்.

உச்ச நீதிமன்றத்தின் முடிவையே மீறாதே

எவத்தனன் தின்றுதட்டில் மாதவன் செய்தகா லே

சு.சு.பூவந்து பாணர் செய்கின்ற இந்தகா ணே

இத்தலமிருக் கின்றேனே இந்தவா ரெருக்குமா தோ.

(சீதை.) 'தன்னுள், வல்லவர்க்கெய்யும் பரிசாஸம் வர வர மிஞ்சுகின்
றது' என நினைக்கையாடல் தலை கவிழ்த்திருந்தனள்.

(திராமர்.) சன்னுள், இப்பொழுது இந்த என்னுடைய வார்த்தையி-
னால் இவளடைகிற இடத்தை அதுவும் ஓரமாகப் பரமணியமாயிருக்கின்றது.

(எங்கு நடுமணியில்,)

வெண்பா.

புளகக்க போலத்தின் பொற்பி னெடுங்காதி

உளநட் புரைவிழிக ளோடும்—வளமிக்கும்

தன்முதத்தை மட்டுமன்றிச் சற்றூந் தளராவென்

நன்மன தீதையும் வணக்கி னாள்.

நன்று, நன்று, ஆகையால் வேறு காண்பிக்கின்றேன்.

ஆடுக்குமொழி.

(கெளிப்படை.) காவியங்கணி, ஆவியானவென், தேவிஜானகி, மே
விநோக்த்துதி.

விருத்தம்.

துப்புதல்தின்னுமிழ்ச்சின்னேவின்றித்தாளுப்ப்பூச்சொரியாநிற்கு ம்

ஒப்பில்வனப்பேந்திமைழீபுனைதற்காய்க்கேசரிசுகந்தமோங்கு ம்

அப்பரிசாலாங்கங்கேயிருந்துவந்தஅளிகணமொய்த்தழகாய்நிற்கு ம்

செப்பரியநிறையொழுங்குநீவேணிதனக்கிணையாகுஞ்சிறப்பைக்காண்பாய்.

(சீதை.) தன்னுள்,

விருத்தம்.

என்களுக்களிற் சங்கர்ப்பெசையிற் யெதிரிலிரகு வல்லோனிருந்து
புன்கிறிப்புட னின்பலின்பங்களாய்ப் புகல்வசளு தியாந்தொழிற்சுந்
நன்கியற்றிடுமுறைகனெவ்விதங்கொல்நனவினுமென்முனையநன்ருப்
வன்புயத்தினரவ்விதஞ்செய்யவும் மகிழ்வற்றேன்விச்சைசமாவீத்தை.

அடுக்குரொழி.

(வெளிப்படை.) மாமனாக்கு மனமகிழ்மைந்தரே, மாமனானரே வரி
சைசோக்குவீரே.

விருத்தம்.

புகழ்மழைக்காலம் பொருந்தினோளம் புயலெனச்சாமள வணமாய்
மிகுமணிய கோமளமாகி மேம்படுதேவ குணமா ய்
திகழலர்ப் பூங்கொத்தினங்களோ டழகாய்ச்சீர்வனத்திவ் விடஞ்சிறக்க
பகரதசியார் தருவிதுநேராய்ப் பரிந்துவாழ்கின்றது பாசீர்.

(இராமர்.) தன்னுள், பலே பலே, இவள் என்வார்த்தைக்கு பதிற்கொ
ல்லுகிறமுறையாய், நம்மை மிகச்சாதுரியமாய்க் கேலிபண்ணுகின்றாள் நன்
று நன்று.

(வெளிப்படை.) அடிவனதரிசன குதூகலினி, ஸர்வாபரண பூத்தா
லங்காரீ, அடி ஜானகி.

இராமர் விருத்தம்.

பஞ்சவன்னமார்தாதுக்கள்பக்கல்பட்டர்த்தொளிபரவிடப்பாய்த்து
மிஞ்சவேகத்திலுடல்வெடவெடர்த்துமேவிடுகிரிநதிபாராய்
கஞ்சப்போதினிலஞ்சங்களுடற்கலகத்தால் னைச்சலிட்டெழுப்பும்
அஞ்சத்தங்களோசினவதியுன்றனாமணிசுசுத்தம்பேலா மே.

(சீதை.) விலக்ஷணபாவத்துடன் தன்னுள், (வசனம்) நன்று நன்று, அ
ண்ணல் மாமனாக்கருமை மைந்தனார் முன்னம் உனப்பிரயாணகாலத்தில் எ
ன்னால் மிக மிகப்பிரார்த்திக்கப்பட்டிருந்தும் என் அனுகூலத்தைத் தடுத்து வி
ட்டாடொன்று கோபங்கொண்டவளாய் புருவங்களைநெரித்து முகத்தைமாற
வைத்துக்கொண்டு அதிவினாவாய் நானந்தப்புராஞ்சென்ற எனது கமனத்தை
யும் அப்போது சப்தித்த யெனது மணிமேகலையின் சப்தத்தையும் நினைத்து
க்கொண்டெனக்கு ஞாபகப்படுத்துகின்றனர், நல்லதிருக்கட்டும் யானிவ்வ
ண்ணம் புகல்கின்றேன்.

(வெளிப்படை) விருத்தம்.

அச்சுக்குச் சரிக்குமிந்த அடவியில் முனிவந்தங்க
குச்சிஞ் லபய ிந்த உமையடுத் திட்டவெற்
திரசெடு மபயமாகச் சிர்வனத்தினி லென்னென்
கருத்துக் குகந்தவைக ளவைமொல் 'ங் காண்கலா மே.

[இராமர்] செட்டுக்கொண்ட, சிறப்பூரத்தில் நளினலோசனங்களை
காட்டினார்.

விருத்தம்.

மேலய னேழடி கோவையான ஒரு வீரகுலமொடு மாவின்
சாவமாறுபெரு தீவியாக்கிக் கருமமான உடைதாணுமா
கோவையானவிழி ஆயமான உட லாணுமாகிவெகு கோரமா
கோலிசாரவன ஆடுவ விவரு கொலையாக்க னிவனார்கொ லொ.

நா. இ. ரு. ச. இவக்குவன் அழிசின் றுனில்லை.

[அப்பால்] இவக்குவன் பிரவேசிக்கின்றனன்.

[இவக்குவன்] தீ, ல், இவன் யாவனோ ஒரிராக்கதன் கோவிதாரவன
த்திற பிரவேசிக்கின்றனன், இவன் யார்கொலோ.

நல்லதிருக்கட்டிம், இயனை ந், பெ முதே எம்புரிக்கேவிவிடுகின்றேன்.

[என, ஆடலக்கிரகணசைச் செய்கின்றனன்.

[சீதை] மதெழுப்பக்கம்வாய்ப்பெடு நோக்கி, ஓ மாமனாள் என்மாம
னார் மைத்தே.

விருத்தம்.

மலையிலுப்பைத்தோப்பிதன் றுகன்னிகரவனமாமிதோவருவ தாக்கனன்
று, பலவிகற்றுப்பற்களோடார்க்குமிக்கப்பயங்கரமாயிலங்குகின்றமுகத்தி
னோடும், அலையுஞ்சணக்காய்கொன முலைகளோடும் அதனினுமுன்னதங்
காட்டுமுதரத்தோடும், நிலையிலுந் திக்குடங்கொடும்விருபமானரீலநிறக்கொ
டியநிசாசரியாமன்னே.

[இராமர்] எங்கேபார்க்கின்றனை, யானிவ்வனமன்றோ எடுத்துணாச்
கின்றனன்.

(சீதை) நோக்கி, அங்ஙனந்தோன்றுவதாக்கனன்றே, அண்ணல் செ
ங்கமலக்கண்ணனையான அழகுளரீவிர்தானன்றோ.

[இராமர்.] தண்ணுன், ஒ இவனென்னை இராச்சகனாகவும் ஸ்ரீநிதிக்குக் கொண்டு பரிஹமிக்கின்றான் கொல்.

திரும்பவும் செங்கண்பரப்பி,

[வெளிப்படை.] ஆச்சரியமாச்சரியம் ஒ, ஒ, திரும்பப்பார்ச்சையில் இராக்கதனை என்னுபத்தைத் தரித்துக்கொண்டவனுபக்காணப்படுகின்றான்.

(சீதை.) முன்னோக்கிய திசையினிற் கண்மலர்பரப்பி, வியப்புடன் ஒ, ஒ, இதோ கன்னிகாரத்தோப்பிற் பிரவேசிக்கின்ற இவ்வரங்கியம், என்னுபத்தைத் தரித்துக்கொண்டிருக்கின்றான்.

வாய்த்தமனாள் மாமனார் கண்மணி யே நோக்குக நோக்குக.

[இராமர்.] பார்த்து, ஆச்சரியத்துடன் அடட, இவர்களுக்கிட் வருவ த்தால் யாது பயன் கொல்.

(சீதை.) இந்தக் கிரிசிகரத்தினின் தங்கீழ்நங்கி இவ்வேடிச்சையைக் காண்போம்.

[இராமர்.] அங்ஙனமன்று இங்கிருந்தே பார்க்கின்ற நமக்கு சுற்றி ஒருயோஜனை தூரமட்டுமுள்ள யாவையும் நன்கறியலாகும்.

[இலக்குமன்.] திரும்ப நோக்கி வியப்புடன் அந்தோவந்தோ.

நோச்சகம்.

கொல்லவென்றே ஆயுதங்கள் கொண்டுவரு முன்ன	ம்
வல்லரக்கனென்கோ மறைத்துட்டான் யாவயது	ம்
சொல்லுபிராதிக்கினையால் துட்டனைவதைத்திட	வே
வில்லினேடிதாகவனை மேயினன்கொல் மெய்யது	வே

[அங்ஙனமன்றோ.]

விருத்தம்.

தனுவிடக்கையிற் தங்கிடக்கூர்மைத் தங்கப்பட்டங்களை டெழிலாய் கணகநன்னிறமாய் கங்கபத்திரமார் சரம்வலக்கையினிற் கல்க் க ஸ்ரீநிதிக்கின்றான் நாயகராமன் வல்லரக்கன் மறைத்திட் ட தனியிடம் காடலெனவங்குமிங்கும் தாமரைக்கண்ணொளிதழைக்கு ம். (சுற்று நிதானித்து, அங்ஙனமாயின் ஜானகிப்பிராட்டி யெங்ஙனம். வீதாப்பிராட்டியும் ஸ்ரீ ராமச்சந்திரரும் இந்தப்பருப்பதச் சிகரத்திலன் றோ யேறினார்கள்.

எந்தாய் சீதாப்பிராட்டியைத் தனியாய்விட்டுவிட்டு ஆய்ஸ்ரீராகவர்தான் ஸாத்திரமாய் கீழிறங்கிவிட்டார்களோ.

என்று கிரிசிகரத்தை உயரநோக்கி ஆச்சரியத்துடன்.

இராகம் பியாகு. ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

அண்ணனிதோ மாமலையில் வீற்றிருக்கிறான்.

அநுபல்லவி.

வண்ணமணி ஜானகியாம் மா துடனன்பாகழிவ
கண்ணனாஞ்சின்னனாங் காநிறத்தவண்ணனா.

(அண்)

சரணங்கள்.

கங்கபத்திரம்புனை சரமங்கார்முகமு

ம்

சையு தும்மலர்ந்த அரவிச்சமுசமு

ம்

சங்குமேயுமொளிர மணி மாடுபின்செ

ல்

லா: ஸ்ராம், பூமகள் ஜானகிமணாளனெனு

ம்

(அண்)

வந்தஅரக்கன்அவனே ராமவேடம்பூண்டன

ன்

வஞ்சகமாய்வுருகின்ற நென்றித் தகொண்டன

ன்

பைச்சொடிஜனகியுடன் பாரமலையேறி

பே

பங்கபத்தண்களால் யெங்கெங்கும்பாந்துக்கொ

ண்

(டண்)

(வசனம்) நல்லதிருக்கட்டுர், இதோ இந்த செடிகள் கொடிகள் படர்
ந்தடர்ச்சியாய் நெறுங்கியிருக்கானின்ற வனமார்க்கத்தோடே மறைந்து ம
றைந்து பின் சென்றே இவ்விந்தையைப்பார்க்கின்றேன்.

என, மறைந்து மறைந்து நடக்கின்றான்.

(அப்பால்) இராமவேடம்பூண்ட விராதன் டிரவேசிக்கின்றான்.

(விராதன் எதிர்போக்கி) ஓ, நன்று நன்று, அதோ கன்னிகாவனத்தி
னின்றும் அந்த ஜானகி அடுத்த செண்பகாடவிக்குள் வருகின்றாள் கொல்.

நன்று நன்று, கொஞ்சம் கிட்டி நடந்துபார்க்கின்றேன்.

(அப்பால்) சிதாரூபதாரியான சூர்ப்பனகி டிரவேசிக்கின்றனள்.

(சூர்ப்பனகை.) யானிப்போது இந்தச் செண்பகாரண்யத்திற்குள்ளே
செண்பகமலர்களைக்கொடுக்கின்றேன், இரகுநந்தனனும் இங்கேயேவந்துசேர்
வான்.

(எனப்போது கொய்தலைப்புரிக்கின்றனள்.)

(விராதன்.) நோக்கி தன்னுள், ஹ ஹ, இந்த ஜானகி நிகர்ந்த ரூப
லாவண்ணியசாலினீ, அகோவகோ இந்தப் பிரமசிருஷ்டி அபூர்வமாயிருக்கி
ன்றது.

விருத்தம்.

சனகிதுவடன்னழகைப்பார்க்கக்கண்கள் சதகோடிசங்கைவரம் பெற்றே
'னல்லேன், இனமுகிலமண்டலமேற்கீழிந்துயிர்பயிலங்கின் றதெழிற்குணை
விண்ணுதற்குமேலே, கனகாயமாமலைகள் மணர்க்குன்றின் சீழ்சதலிமாமிர
ண்டதலைகீழாய்க்காணும், மனமகிழிச்சிருஷ்டியகோபுதுமைத்தாகுர்மன்
தன்செய்திட்டதென்றேமனத்தோர்கின்றேன்.

(ஆகையாலிவளை எவ்விதத்திலும் அபகரித் தூக்கொண்டுபோய் ஸைச்ச
ந்தமாய் விளையாடப்போகின்றேன், இராமலக்ஷ்மணர் வருவதற்குள் அபகா
த்துச்செல்கின்றேன்.

(சுரப்பணகை.) பார்த்து.

இராகம் எதுகுலகாம்போதி, ஆதிதானம்.

பல்லவி.

இங்கேதான் நோக்குகின்றான் எந்தனிதயசோரன்.

அநுபல்லவி.

துங்கபாது சூலத்திலவந்த தோன்றல்குவீரன் (இங்கே)

சரணங்கள்.

எனதெண்ணத்தின்படியே எங்கோசுதையைப்பிரிந்து
ஐனகிவடி வந்தரித்தவென்னைத் தானவனென்றறிந்து (இங்கே)

அதிருபமன்மதனுக்கும் ஆசையைத்தருங்காமன்
சதிராய்கான் றழுவநினைத்த ஸாமிஸரஸராமன் (இங்கே)

சாமளவண்ணனிற்ருஞ் சாடையிலமையற்பெருக
தேமற்படர்முலைகள் விம்மிச் சேரவென்மனமுருக (இங்கே)

ஓ நன்று நன்று இதோ என்னிதயசோரன் இங்கெனக்கெதிர்ப்பிற்
ருனே வருகின்றாற்போற்றெரிகின்றது இவரோ.

விருத்தம்.

உத்தமவெழிற்றருணலைர்பலவாயிரமுண்டாக்கிகான் முகன்ற
கைத்திரம்பெளிப்படுத்திட்டதெனசிருஷ்டித்தகட்டழகனிலுங்கொ லோ
நத்திமகிழ்சகலபுவனத்திரயனங்கள்செய்தற்புண்பராசியே யென்
சித்தமுருகிடவிந்தவடிவஞ்சமைந்ததோதெரிகிலென்தெரிகிலே னே,

ஆகையால் இவனைத் தந்திரமாயபகரித்துக்கொண்டு போகப்போகின்
றேன், என, பார்த்துக்கொண்டே போதுகொய்தலைப் புரிகின்றனன்.

பொது. இராகம் காம்போதி. சாப்புதாளம்.

பல்லவி.

சூர்ப்பனகை பூப்பறிக்கத்துணிந்தான்.

அனுபல்லவி

வாய்ப்புடன்சீதாதேவி வடிவோடுவந்த (சூர்ப்ப)

சரணங்கள்.

ரகுமரனின்கென்னை நா	டி	இதோ	
எதிர்வருகின்றானவனைக்கடி விளையா	டி		
சுகம்பெறுவனென்று மனங்கூ	டி	எழிற்	
சுகநாசினேர்நகத்தாற் கொய்துமலர்சூ	டி.		(சூர்ப்ப)

தேட்டமுடன் செண்பகப்பூந்தோட்ட	ம்	தன்னிற்	
சென்றிராமனென்று விராதன்மேற்கண்ணோட்டம்			
போட்டுமிகயகிழ்வொடு கொண்டாட்ட	ம்	உடன்	
பொல்லாதமையலைப் பூட்டிவுயிர்வாட்	ட.		(சூர்ப்ப)

(விராதன்.) கிட்டவனுகி, அடி ஜனகநந்தனி, ஆருயிர்ச்சானகி.

இராகம் நவரோசு ரூபகதாளம்.

கண்ணிகள்.

கண்ணமுதே பெண்ணரசே காதல்நாய	கீ
காவலன்வி தேகன்மக ளானஜான	கீ
வண்ணமணி கண்ணமுலை மானையென்றே	சே
மாவனத்தில் நீயிரிந்த உகையென்சொல்வே	சே
அங்கயபசுத் தங்கமன்றோ அந்தோநோசூ	மே
ஆவியேநீ அலைந்தாலர் யாஸமாகு	மே
பைங்கிளியே இங்கேயென்ன பார்க்கின்றாய	டி
பரிந்தென்பா லதைந்திடாதேன் வேர்க்கின்றப	டி
செண்பகப்பூ வேண்டுமென்றால் சாடையாயென்பா	ல்
சற்றேசொன்னால் நான்பறித்துத் தானோனோவன்பா	ல்
தண்பெருலீ லாவிஷய தாசனிருக்கிறே	ன்
ஜனகியுனக் கேன்கிரமம் நானேபறிக்கிறே	ன்.

(குர்ப்பனனை.) களிப்புடன் தன்னுள், இன்னவன் என்னைக் கண்ணி
ஜனகியென்றே கருத்துட்கொண்டான் அந்தோ அந்தோ.

விருத்தம்.

பதமநன் னுளந்தின்று பகரஞ்ச நாதமொப்பா ம்
கதிர்குய பதியாயின்னோன் கண்டத்துத் தொனியுதார ம்
சதிப்பெறுமிக மனோக்கியம் சபஞ்சாதுரிய ஸர்த் ஸத
சுதைவருடங் சுளாயென் றுணைச் செவி பெருக்கற்றம் மா.

நல்லதிருச்சட்டம், இவனை சங்கையன்னியில் கவர்ந்துகொண்டு போக
வேண்டிய விஷயமாய் இவ்விதம் பகல்கின்றேன்.

(வெளிப்படை வசனம்) ஒ ஆரயிற்றிலைவ, ஆரியபுத்திரே இவ்விடத்
தைக்காட்டிலும் கொஞ்ச நூரத்திலுள்ள அவ்விடத்தில் மண்மதன் பிரத பத்
தை விளத்தரிப்பனபோல் விசுவத்து விளங்காநின்ற செண்பககுசுமங்கள் பிக
ரமணியமாயிலங்குகின்றன, ஆகையால் அங்ஙனஞ்சென்று புட்பங்கள் பறி
ப்போம், என நடக்கின்றனன்.

(விராதன் தன்னுள்.)

விருத்தம்.

தன்மனனொனவென்றனைத் தான்நனைத்திவன் நடப்போடு ம்
இன்மொழிநாதாவென்றே இயம்பிடக் கேட்டவிப் போ
சென்மனமடமான் குட்டி மொழின்மத கிராதகன்ற ன்
சொன்மலர்சுக்ணை வலைக்குட் திண்ணென விழுந்ததற் தோ.

(நல்லதிருச்சட்டம்) இவன் நூரத்தில் நகண்டிப்பாகிற மட்டிலும் ஆவ
ளபயரிக்கப்படுவதற்கிசைவுதான்.

(வெளிப்படை) (காமாஸமோகன கல்யாணியின் கருத்திற்குகந்தபடி
யாகட்டும், எனப்பின் நடக்கிறதன்.)

(இலக்குமன் வசனம்.) அதோ செண்பகவனமத்தியில் நம்ஜானகிப்பி
ராட்டியின் சப்தம்போலுங்கேட்கின்ற தென்னை ஆலெ, என்னென்று பார்க்கி
ன்றேன் (என) காலந்தடி நடந்து இது வென்கொல்.

விருத்தம்.

மாமருத்தலைக்காநின்ற வன் திரத்தலைப்பி னோடு
பூமகள் சீதாப்பிராட்டி புன்னகையொடுமகிழ்ந் து
வாமபாகத்தத்தத்திற் றுமரைத்தொன்னைவைத் து
கேழ்மநற்செண்பகப்பூக் கொய்திடச்செல்கின்றளா ல்.

ஆகையாலிலுந் தூரங்கியாய்த் தானிருத்தல்வேண்டும் (என) நோக்கி
க்கொண்டிருக்கின்றனர்.

[சீதை.] எனதாசைநேசப்பிராணேசா, இங்ஙனம் நோக்குக நோக்குக.

விருத்தம்.

இனையவென்கொழுந்தன்நீவிரைக்கதனையெண் ணி
பளபளவெனத்துலங்குபகர்பட்டாக்கத்தியோடு ம்
விலாவில்லினெடுந்தோணினையும்கித்துக்கொண் டு
கிலைமிகுங்காவிற்பின்னாற்றிட்டியேநடக்கின்ற னே.

(இராமர்) அடுக்குடொழி.

அடி, காமனாஸவிலாஸமனோன்மணி
கேதமவிலக்கணப்பூமகள்ஜானகி.

இங்ஙனம், நன்குநோக்குவை, எனதிலையான் மரங்களில் ஒளித்தொ
ளித்துச் செல்கின்றான் பார் ஆகையால் இவன் அவனை இராகத்தனைனத்
தெரிந்துகொண்டு தான் சொல்கின்றனென்றறிந்துகொள்.

[விராதன்.] தன்னுள் அடட, என் எதிர்ப்பில்நடக்கின்ற இந்தஜான
கியின்பேரழகை யென்னென்றுசொல்ல.

கொச்சகம்.

கமனவெழிலோவியமாங்கல்யாணியின்சகன த்
தமர்மணிகன்மேகலையினாருங்கடாளணியி ன்
மணியசத்தங்கண்மனத்தென்னவோசெய்கின்ற தே
திமியனத்தாளிடத்திற்சிந்தையொப்பித்திட்டேனல்

[வெளிப்படை.] அடி, கந்தரக்குழல் மந்தரத்தன சுந்தரீ வனந்தரத்தி
லெவ்வளவுதூரம் செல்கின்றாய்.

(சூர்ப்பனகை.) தன்னுள், எவ்விடம் விஜனமாய் என்னுன்னையப
கரிக்க ஏற்ற ஓடமோ அதுவடைசெல்கின்றேன்.

[சூர்ப்பனகை.] வெளிப்படை, ஓ, என் வாழ்வளித்திடுமாமணவாள
னோ, இதோ எதிரிற்காண்கின்றதே அவ்விடந்தான் சற்றுப்பொருத்தருளல்
வேண்டும்.

(இராமர்.) ஓ, ஓ, அவ்வரக்கி அவ்விராக்கதனை தூரத்திலிழுத்தலைக்கி
ன்றவிதமாய்க் காணப்படுகின்றது.

[சீதை.] என்கொழுந்தனிலக்குவனும் ஆங்கங்கேசெல்கின்றான்.

[விராதன்.] தன்னுள், அடட, என்னென்றுசொல்லஇந்தப்பேரழகை

வெண்பா.

அல்லோ அறலோ அலர்க்குந்த லண்டுது லே
வல்லோ வரையோ வளர்தனங்கள்—மல்லுல வு
பூங்கமுகோ பூணத்தோ பொன்மிடற்றிப் பூவையர்க்கு
மாங்கனியோ வானமுதோ வாக்கு.

விருத்தம்.

இன்னவடன்னைப்போல்நானென்குமேகண்டதில் லே
அன்னம்போனடக்கின்றளாலாபிக்கின்றான் பிகம்போ ல்
வன்னமான்போனேக்கின்றான் வான்மின்போற்சோபிக்கின்றான்
சின்னவான் றிங்கட்போநற்றிருக்கானந்தஞ்செய்கின்றான்.

விருத்தம்.

இவன்குழலிருட்டுலந்தானெழின் முகமதுபிம்பந்தா ன்
பவழந்தானதரமின் தான்பதுமவஞ்சனக்கண்கொங் கை
நவமதாய்ச்செய்நற்றங்கநனிக்குடந்தானிங்கேதா ன்
கவர்த்திடக்கருதுகின்றேன்கண்ணாட்டிதனையிப்போ தே.

நன்று, நன்று இவனே எவ்வாறு அபகரிக்கப்போகின்றேன். தூராமனி
ருக்கின்ற இடத்திலிருந்து வெகுதூரம் வந்தாய்விட்டது.

வெளிப்படை.

இராகம் கமாஸ். தாளம் ருபகம்.

எந்துருவாடலகிராடோ என்ற வர்ணமெட்டு.

பல்லவி.

பைங்கிளியே இங்கேவாராய் பாவையேநேராய்.

அனுபல்லவி.

மங்கையே மென்மைதிலியே மயிலேகுயிலே. [பைங்]

சாணங்கள்.

எட்டிஎட்டிமுன்னடந்து எகின்றாய்மானே என்
கட்டழகிஇவ்விடம்நல்ல கனிவுள்ளயிடந்தானே. [பைங்]

செண்பகப்பூவாடைகொண்டு தென்றல்நம்மையே இங்கு
பண்பொழிநுக்கப்பகருமாறு பரவுதுண்மையே. [பைங்]

விருத்தம்.

மெல்லியலிவணில்வாசமேவியசெண்பகத்தி ல்
அல்லியம்போதமோகமாயைவால்நீயும்நானு ம்
சொல்லியபூக்கொய்வோம்வாருதுசேரரக்கர்மேன்மேல் ச்
சல்லியபிசுத்தகானிற்றையலெத்தூர்வந்தா ய்.

[இலக்குவன்.] அடே, அடே இந்த நிசாசரனிவளை சீதையென்று நினைத்துக் கொண்டு இராமவேடத்துடன் அபகரிக்க நினைக்கின்றான் கொல் நன்று நன்று.

[சூரப்பகை.] தன்னுன், நானே நிசாசரிதானே, அன்னியில் வேறு.

[வெளிப்படை] வசனம். ஓ, வீரானி வீர ஆரியபுத்திரா, யானெவ்வளவதூரஞ்சென்றாலுமென்னை நிசாசரகுவதப்பிரதிக்கினை செய்திருக்கின்ற தேவரீர் என்னிதானத்தில் யெனக்கென்னபீதி.

[இலக்குமன்] தன்னுன், வசனம். இவ்வரக்கி இவனை இராமனென் றெண்ணிக்கொண்டு ஜானகி பிராட்டி, இராமனைப்போல், அனுசரித்துவெகு பொருத்தமாய்ப் பேசுகின்றனன்.

இவளுக்கிவ்வுருவத்தாற் பிரயோஜனம் யாதோ, ஆனால், சுந்தரராமனை ஆசைகொண்டு உஞ்சிக்க நினைத்து விளையாடுகின்றனன் கொல்.

[விராதன்] தன்னுன், அங்ஙனமன்றே என் சபதம் அடிபேதே.

வெண்பா.

என்சபதமீதன்றே இராக்கசனாவேறுறுப்பா ன்
முன்சபதஞ்செய்ராமன்முற்றயிர்போல்—உன்றனையே
வவ்விக்கொடுபோகவல்லவோமாமதிபோ ற்
செவ்வித்திருமுகப்பேதே. *

வெளிப்படை.

விருத்தம்.

வழுத்ததிலென்னஊனம்வசுதையின்மகளேளுன ம்
பழுத்தமெய்த்தவத்தோர்க்கெல்லாம்பயம்பெறவிஞ்சைசெய்யு ம்
செழித்தசாகரம்போற்றமுத்திரப்படைச்சேனையோடு ம்
கொழுத்தவக்கரனைநானெகொல்லாமல்விடுவதுண் டோ,

[இலக்குவன்.] புன்னகையுடன், அட்ட, இவ்விராக்கதன் எனதாரி யபாப்போற் பேசுகின்றன்கொல்.

[சூர்ப்பனகை.] தன்னுள், மனநடுக்கத்துடன், இவன் என்றாயினே அவ்விதம் திங்குசெய்யப்போகின்றனென்றென் மனந்தவிக்கின்றது.

[வெளிப்படை.] நாதா, இராவணனைக்காட்டிலும் அதிகப்பலவானன்றோ அக்கரன், அவ்வனமிருக்க அத்தகைய கரனைக்கொல்ல சலபமாய்ச் சபதஞ்செய்ததென்னையோ.

[இலக்குவன்.] அந்தோ அந்தோ, இவன் இவனை ஆரியனென்ற பரமார்த்தபுத்தியுடன் இவன் மனைதச்சே, திக்க இப்படிப் பேசுகின்றான், இவளரக்கிடான், அத்தகையமில்லை.

[சிறை.] மகராஜ் இவர்களொன்றுக்கொன்று என்னென்னவோ ஸம்பாஷித்துக்கொள்கின்றனர்போலும் காணப்படுகின்றனர்.

[இராமர்.] ஆம், ஆம்.

[விராதன்.] தன்னுள்.

கலிவிருத்தம்.

என்னகேள்வி இராமனைக்கேட்பதோ
அன்னகேள்வி அவனெனைக்கேட்கிறான்
விண்ணியாஸுமிருக்கட்டுமேவிநான்
பூன்னவாறுரை இயம்புவேனே.

[வெளிப்படை.] அடி பேதாய் அறியாய்கொல் பரசுராமனைச்செய்த தவன் பாக்கிரமம் அறியாய்கொல்.

[இலக்குவன்.] ரெம்ப ஸரி, இவனுத்தரம் உசிதமாயிருக்கின்றது.

[சூர்ப்பனகை தன்னுள்]

ஆகையால்தான் நின்னுடன் சஞ்சரிக்கின்ற என்னை என்கய ஜனங்க ளாலுங்கூட பாதிக்கமுடியாதென்று நினைக்கின்றேன்.

[வெளிப்படை] நன்று நன்று. எனப்போது கொய்தலைப்புரிகின்ற என்.

[விராதன்] தன்னுள், அட இவள்.

விருத்தம்.

அண்ணாந்தமுகமலரும் உயர்த்துமிருகமும் நிமிர்ந்தசையா நிற்கும்
கண்ணாந்தகுசதுணையும் வளைவிலாக்கொடி மருங்குங் கலைந்துகாணும்
உண்ணேந்தவெக்குண் முடிப்பூன்று கீழ்க்காலுனிகளுடன் பூக்கொய்யும்
தண்ணாந்தகுவிவிழி இவளிருப்பென் மனம்பதித்த தன்மையா மே,

இராகம். பியாகு கோட்டு ஆகிசு. ணம்.

பல்லவி.

காதல் இத்தமாதசெண்பகப்போது கொய்கின்றான் சாதிரியாய்,

அனுபல்லவி

பாதாங்குளிகளில் மேகினிதொட்டுப்

புறமல்ல! வதனமுத்த! நீதமுடனே! இதமுடனே (காதலி)

பாணங்கள்.

செங்கமலக்கைகளுயரநீட் டி

சிமுகுடமுலைகணியிர்த்தங்காட் டி

சங்கிலிபோல் மயிரொழுங்குளாட் டி

தந்திநாடல் மிந்தெக்குள்! மென்றுகில! விழ்த்திடவே. (காதலி)

கத்தைக்குழல்க ளவிழ்த்துசரி ய

கருதியணிந்த மலர்கள்சொரி ய

நெற்றிற்றிலதம் நனைத்துசொரி ய

சொப்பெனவே! சீர்முகத்தில்! வேர்வையெனும்! நீர்திரள (காதலி)

வளர்மரமிதில் மலர்கள்கொய் ய

மணிக்கைநீட்டினு வெட்டுமோ ஐயோ

குளமொழியிவன் மேனிதொய் ய

புகாங்குகள் கு! லுங்குதித்! திங்கெழிலாள்! பொங்கமுடன். (காதலி)

(வெளிப்படை.) (வசனம்) அடி, என் ஆவலுக்குரிய நாயகி, மலர்கொய்த

லென்னும் ஸாகஸத்தில் நின்று நீங்குவாய், நீங்குவாய் போதுகொய்தது போதும் போதும், ஏனெனில் இதனால் மிகவும் இலாபப்படைகின்றனை.

(ஆசையுடன்) (வசனம்) இல்லாமற்போனால் அடி மட நல்லாய் உன் புட்பம்பரிக்கின்ற வினியாஸத்தை திரும்ப ஓர் தரங் காண்பிப்பாய்.

ஏனெனில், உன் முகேந்துவானது ஒருவித சோபையை அடைகின்ற தன்றே.

விருத்தம்.

இங்கிதச்சுண வொய்யாரி யெழிலுன்மு கேந்துதன்னி ல்

குங்குமக்கபோ லவன்னக் குறிகளிர்கொ ள்சுங்கொஞ்ச ம்

மங்கிடவேர் வைசிந்தும் அதுவுமே வனப்பதா க
மங்களச்சேர பைசெய்யும் மலர்கொய்யும் வினியாஸந்தா ன்.

(சூர்ப்பனகை.) இலச்சையுடன் குருநகைகொண்டு, (தன்னுள்) என்ம
னோகர வல்லவ ரகுநந்தனுடைய இந்த வசனமானது கிரீடைசெய்யுர்ப்படி
மென்னை ஏவுகின்றது, ஹ ஹ.

(வெளிப்படை.) பிராணேசுர இந்தச் செண்பக புட்பங்களிடத்து எ
னக்கிருக்கும் ஆசைக்களவில்லை, பின்னை சிரமத்தினாலன்றி மற்ெறவ்விதத்
திற் கைக்கூடும்.

இலக்குவன் விருத்தம்.

இவ்வரக்கியை அரக்கனெழிற் பெறசீதை பென்று ம்
இவ்வரக்கனை அரக்கி ரவிசூலரா மனென்று ம்
ஒவ்வொரு வருமனத்தி லுண்மையாய் நினைத்துக்கொண் டே
ஒவ்வொருவரும் பேசிக்கொண் டாசையா லுலவுகின்ற ர்.

(விராதன்.) அங்ஙனமாயின் என்னாலேயே புட்பங்கள் பரித்துத்தரப்
பெறுவாயாக.

என்று மலர்கள் கொய்கின்றனன்.

அடி, என்னுசைக்குக்ஷ வையேதி.

விருத்தம்.

கொம்பினைவளை த்துக்கொண்டு குயின்மொழி நாளே கொய் த
சம்பகமலர்க டம்மைச் சடையினிற் றரித்துக்கொள்வா ய்
கும்பல்சேர் குழல்முடிப்பை யுலையேற் சகோரக்கண் ணி
அம்புவிதனிற் புட்பங் களவளவுஞ் சிதறுமன் றே.

(சூர்ப்பனகை.) களிப்பனுராகத்துடன் தன்னுள்.

விருத்தம்.

என்னைச்சானகி யென்ெறண்ணி இந்தவென் னுசைநாத ன்
தன்னமை யொடுநயந்து சுதூரமாய்ச் சாற்றுகின்ற ன்
இன்னவன்றினை க்கொண்டேகி எனதுஷ்டப்படி யெவ்வா றே
நன்னயக் கலவிசெய்து நான்சுகம் பெறுதல்மன் னே.

வெளிப்படை. இராகம் பியாகு. ரூபகதாளம்.

பல்லவி.

மலர்கள் கொய்து தாரும்ஸாமி மாமணுளரே,

அநுபல்லவி.

தலமகிழும் ரகுபதியென் நன்கணுளரே.

(மலர்)

சுரணங்கள்.

உயர்செண்பகத்தாருவிங்ங னோங்குதல்ல வேர
நயமிகுமோர்வசனமுட்பால் நான்சொல்ல வே. (மலர்)
என்சணவாநான்குனிவேன் பென்முதுகே றி
இத்தமரத்துயர்ந்தகொட்பின் இன்மலர்தரீ ர. (மலர்)
எச்சமலர்கள் உகந்ததேவென் னிவ்நடம்போல வே
எத்தன்முதுகிலிநின்று கொட்வீர்யிப்பாசால் வே. (மலர்)

(இலக்குமன்.) நகைத்துக்கொண்டு ஓ, இவ்வரக்கி இவ்விராக்கதனை
ஆரிய ஸ்ரீராகவொன்றெண்ணி அபகரிக்க இச்சிக்குன்றன்.

(விராதன்.) தன்னுள், இது எனதபிப்பிராயத்திற்கிடங்கொடுக்கின்றது.

இராகம் காதநாமக்கிரியை.

ஓரடிவைத்து மற்றோரடிவைக்குமுன் என்றமெட்டு.

ஜானகி இன்சொற்றேன் பானகி மதிமுகி தையலென்றாயகியே அடி
மான்னெனும்விழி மடமானே யெனக்குகந்த மாதுவைதேகி யே
மாங்குயிலின்பேனைத் தாங்கவும் வசமோவஞ்சி துண்ணிடையன்றோ நா ன்
தென்குமுலுனமேவப் பங்குடனேறுதல் தேவீ இதுநன் ரோ
நீகுனிந்த லுன மேகமுடிக்கனம் நின்னைக் கீழிருத்தாதோ கீழே
வேகமோடுனைத்தன பாரமுமிழ்த்துனை வீழ்த்தி வருத்தா தோ
நானேகுனிந்திடுவேனடி நீயென் நன்முதுகேறீநின்று இந்தக்
கூனிலாஉயர் கொம்பிப்பூநிறைத் திருப்பதைக் கொள்வாய்மிக நன்று.

என, உடலை வணக்கிக் குனிந்துகொண்டனன்.

(இலக்குவன் வசனம்.) அகோவகோ இவளை சிதாப்பிராட்டியென்று
தீர்மானமாய்வினைத்து இவளை அபகரித்துக்கொண்டிப்பாக இவனெத்தனிக்
கின்றான்.

அகோவகோ இதுவென்ன புதுமையாயிருக்கின்றது.

நல்லதிருக்கட்டிம், மேலும் கிட்டவனுதி நடக்கின்ற விர்தையைப்பார்
க்கின்றேன் (என நடக்கின்றார்).

(குரப்பனகை.) தன்னுள், (வசனம்) இருக்கட்டிம் அதனென்னபாதகம்,
இவன்முதுகிலேறி நின்றுகொண்டு மலர்கொய்யும் பாசாங்குகாட்டி கால்க
ளாலிவனுடலை வளைந்துகொண்டந்தரத்திற்கினம்பி ஆகாயமார்க்கமாய்க்கொ
ண்டிபோய்விடுகின்றேன் (என்று அவன் முதுகிலேறுகின்றான்).

(சுதை.) ஆ, ஆ, பிராணேசா, இதோ இவர் யார் இருபக்கங்கூறிலும் விசாலமான மேகராசிகளுடன் அக்யுன்னசபருவதம்போல் ஆகாயத்திற்கென்படுகின்றார்.

(இராமர்.) நோக்கி, அடி ஜானகி தனது முதல்வராகிய ஸம்பாதினையு வந்தனஞ்செய்து நமத்ப்யா ஜடாயுவருகின்றார்.

(சுதை.) ஆசைகோசப்பிராணேசா இதோ இதோ பார்க்கவேண்டும். இவ்வரக்கி அவ்விராக்கதன்மேலேறி நிற்கின்றார்.

(இராமர்.) ஆச்சரியத்துடன் இதுவென்கொல், அடி ஜானகி ஆச்ச விறையைப்பார்.

விருத்தம்.

பைத்தொழி, ன்னுருவனாட்சாடனையிற்சப்பயலென் வடிவம்படைத்
தோன் னுச்சுகிடுவாண்டு, விறைதாதுமகவேகத்தொடுசெல்கின்றவிதத்த
னைபெய்கிருந் தீதாக்கண்ணுற்றுப்போலும், தந்திரமாயென்னுருவோடெவ
டுளுஉள்ளேதசான்சதுசெய்தானெனலுந்திட்டார்போலும், வந்திஜடாயு
மன்னனை தனோகெந்ததுவழிசெப்பதெனவவரமுன்வருகின்றாரே.

(சுதை.) நோக்குக்கொண்டு, ஆச்சரியமாச்சரியம் இனிமேல் நடக்க
ப்போகின்றதின்தென்றறிக்கிலேன்.

(இலக்குமன்.) ஹ ஹ, ஜானகிருபராஷுவியை இராமருபராக்கதன்
அபசரித்துக்கொண்டு அந்தரத்திற்குள்பிச்செல்கின்றான்கொல்.

என உயரகோக்கி, ஓ ஐயா ஜடாயுவருகின்றார்போலும், இவ
தது யேர்ச்சேச பகல்கின்றார்போலும்.

விருத்தம்.

இராகவனுரு வந்தாங்கி யேந்திளைச் சனகிதன்	னை
மோகமாயத் துக்கிக்கொண்டு முன்பின் கவனித்திடாம	ற்
போகின்றாய் நில்லுநிலு பொல்லாத பயல்நீயாவ	ன்
சாகசுன்றனைக் கிவ்வேளை தானிது சபதங்கண்டா	ய்.

எனவே, எடுத்துணாக்கின் நனர்போலும்.

ஆகவே இவர் இவ்வரக்கியை வாஸ்தவசீதையென்று நினைக்கின்றனர்.

(சுதை.) இவர்கள் ஆரியஜடாயுவைக்கண்டதும் பயத்தினால் அவசரத்
திற்கீழ்விழுந்தவர்கள்போலும்.

(இராமர்.) தம்பி இலக்குவனும் இவர்களெதிரில் கட்கபாணியாக
கிட்டெடுத்தவருகின்றான்.

(சூர்ப்பணகை.) நடுக்கத்துடன் தன்னுள்,

விருத்தம்.

வல்லரசுராமனல்ல னிவன்வேறாரோ மாறாமன்வடிவத்தால்மயக்குகின்
றான், அல்லதிந்தமனிதனுக்குவான்இளம்புமத்தனைக்கியகிலேகமதுவுமுண்
டோ, மெல்லிபலஞ்சாணசெயென்றன்மேல்மையல்பிக்கொண்டிவ்வுருவத்
தோடொருவன்றுக்கிச், செல்லலெனத்தோற்றுகின்றதந்தோவென்னசெ
ய்வதினிமோசமாமோசந்தானே.

(வெளிப்படை.) அடடா நீ யாவனடா, என்னையபகரித்துக்கொண்டு
ஆகாயத்திற்கினம்பிணவன்.

(விராதன்.) தன்னுள்,

விருத்தம்.

இணை முடியாளிவனையபகரித்தலென்னுமென்சோலிக்கிடையூறிக் கழு
கால்நேர்ந்த, தனைநீரைத்தடுத்தலெனவதுநிர்சட்டும்ஆயிழைச்சானகியல்ல
இவடாஹோ, குணபுருவத்தாளவடன்னுருவங்கொண்டான் கொண்டிவ
னோடியர்கினம்பிச்செல்லுமென்னை, துணைப்பதங்கொண்டிறுகப்பின்னித்
தூக்கிக்கொண்டேதுரிதமாய்க்ககனமதிற்சென்றிட்டானே.

(விராதன் வெளிப்படை.)

விருத்தம்.

கேவெனும்விழியினுளே மேவியென்றனை நீயுன்ற	ன்
காலினிலிடுக்கிக்கொண்டு கடுகவான் செல்வதென்	னை
மேலவர்கன்னிதானே வித்தியாதார் தம்பெண்	னே
நீலிராஷுவியோநீயும் ஆரடி நிகழ்த்துவா	யே.

(இலக்குவன்.) கிட்டநெருங்கி நீங்களிருவரும் அரக்கனு மரக்கியுமே
யாம். ஒருவருக்கொருவர் வஞ்சிக்கப்பட்டீர்கள்.

(சூர்ப்பணகை) ஞாபகம் ஓர்ந்து ஓ நீ விராதன்கொல்.

(விராதன்) சற்றூலோசித்து அடி நீ சூர்ப்பணகையா என்ன.

(இலக்குவன்) அடடா பாதார சோரப் பாவிப்பயலே நீ இதோ மடிந்
தாய் மடிந்தாய். (என விராதனைக்கரத்தாலெட்டிப் பிடித்தனன்.

(விராதன்) கோபுத்துடன் விடுவிடென்று கையைத்திமிரிக்கொண்டு
நிஜருபத்துடன் குலத்தைக்கொண்டு சமூற்றினான்.

(சூர்ப்பனகை.) நிறுபத்துடன் பிரவேசித்து வேகத்துடன் அகோ பிரமாதம், பிரமாதம், கூ கூ இவ்விராதன் அகப்பட்டுக்கொண்டான், இலக்கு மகாதகன், பகிராஜன், இவர்களிடத்திற் சிக்கிக்கொண்டான்.

(எனக்கூக்கரலிட்டமுகின்றான்.)

ஜடாயு பிரவேசித்து (சனனுள்.) அட்ட இவன் சூர்ப்பனகையா.

ஹ ஹ ஜானகியினுருவத்தைத் தரித்துக்கொண்டிருந்தனள்.

[வெளிப்படை] வஸஸ இலக்ஷ்மண இவ்விராதிசண்ட கவிராதனை விட்டு விடாதே.

[சீதை] ஓ இவ்வரக்கி தன்வடிவத்துடன் அகப்பட்டுக்கொண்டான். அவ்வரக்கனும் நிறுபத்துடன் கொழுந்தனாலும் ஜடாயுமாமனாலும் தகையப்பட்டான்.

[இராமர்] ஆவியன்னவென் நேவிஜானகி! தெய்வாதீனமாய் வந்தி க்கின்றோம்.

(எங்கனமெனில்)

விருத்தம்.

இலக்குவனவ்வரக்கன் கைச்சூலந்தன்னை இரண்டுதுண்டாய்ச் செய்தனளே னோவனாலே, துலக்கமுள்ளகத்தியினுற் புயங்கடம்மை துணுக்கிட்டான் பின் னுமத்தத்துட்டன்றன்னை, பலக்கயத்தை வீழ்த்தலென அந்தே பாய்ப்பரி குழியில் வீழ்த்திமிகப்பபடப்பாய், இலக்கழிகள் குழைதழைகள் கற்கன் மண்களினவகளினால் மூடிவிட்டானினை யான்றானே.

(சீதை) எனக்கு மிகத்திருப்தி நிரம்பஸந்தோஷம் நிரம்பஸந்தோஷம்.

(சூர்ப்பனகை) சோகவேகத்துடன், ஹ ஹ அந்தோ அந்தோ அனியாயம் அனியாயம்.

(சூர்ப்பனகை) விருத்தம்.

எஞ்சுகோதரகரகினேகிதா எபலம்படைத்திட்ட விராத னே
வஞ்சராமவதர்செயவந்தநீ வல்லசியமொர் மானிற்பட்டாலென
கெஞ்சலக்குமனால் மடிந்தாயடா கோதையைக்கொடுவாயென்றுகோவனால்
நெஞ்சவந்துவிடுத்திடவந்தனன் நிந்தனைக்கிடமாகி நொந்தேன டா.

அந்தோ அந்தோ அனியாயமே(வசனம்)இலங்கேசன்உத்திரவுப்படி சீதையை அபகரிக்க யென்றால்முடியாமற்போனாலும் இராமன்மேல்மையல் கொண்ட புகழானகியின் உருவத்தைப் புனைந்தேனே அப்படியாவது எதேச்சையாய் இராமனை அபகரித்தேமகூட்டுசென்று கட்டிப்புணர்ந்துசுகமனுபவித்தேனே.

அ ஐவுநிலைபி ன்னையோ என்ன அனுபவித்தேனெனில், ஐயையோவிராதா நின் வதத்தைக்கண்டு சோகநீரிற்ருளித்து துக்கமேகதியாய் நிற்கின்றேனே அதுதான் (என்றழுதலறுகின்றான்).

(ஜடாயு) அட குழந்தாய் இலக்ஷ்மண இவ்வரக்கியின் வார்த்தைகளைக் கேட்டனையோ.

விருத்தம்.

இவன்மொழிசெவிபுக்கின்றே இராமனைக்கொல்லவென்றே அவனிந்துவந்திட்டானாம் அவ்விரா தனைமடித்தாய்.

(இலக்குவன்.)

காலலங்கேசனே வச்சனகியைக் கவருதந்தே இவளிற்குவந்திட்டானாம் இவளையும்விராபஞ்செய்யவேன்.

(எனக்கத்தியைப்பிடித்தனன்.

(இராமர்.) பார் மடந்தை நீ, பார் மடந்தையே.

விருத்தம்.

திருத்தவென்றம்பி இலக்குவன் சிறித்திசுழ்கத்தியாலறுத்திடவும் அங்குகன்முத்தச்செவிமலைமுலை களறுப்புண்மரத்தமோராரூய்ப் பெருங்நவின்செவிவளிடத்து திருதிரிந்துக்களிந்திரகோபத திட்டாடாமேயுங்விசெனவீழ்ந்து செவேவெனப்பூதலஞ்சிறக்கும்.

வசனம். ஸந்தோஷம் ஸந்தோஷம் அடி நங்கையாக்கரசி இனி நாம் இத்தக்கிரி சிகரத்தினின்றும் கீழிரங்குவோம். ஐயா ஜடாயுவை வந்தனை செய்யவும்சத்தருசம்காரத்தம்பி இலக்குவனை வெகுமானிக்கவும் வேண்டும் சிக்கிறமிரங்குவோம்.

[சேதை] மாமனார் மதலைக்கி மனமுக்கற்படியே)

என்று இருவரும் இரங்குகின்றனர்.

[இலக்குவன்] ஆரிய ஜடாயு ராஜனே இதோ இச்சக்கிரிசிகரத்தினி ன்றும் சேதாப்பிரட்டியுடன் என்றமயன் இராகவர் இறங்குகின்றனர். ஆகையால் நாமும் பன்னசாலை போய்ச்சேருவோம்.

(ஜடாயு.) எல்லதப்படியே செய்யோம் (என, இருவரும்புடக்கின்றனர்.

(இராமர்.) அடி, இன்பந்தருமேந்திள முலையாய், ஜானகி,

விருத்தம்.

கனகாங்கிரிந்காத்தாலென்னைப்பற்றிக்கொளவுஞ்சங்கைவகிக்காதுவா
ராய், வனமார்க்கமிதுகொடிதுபள்ளமிங்கேவன்கற்சளிகைகளிற்கால்வரு
டிடாதே தனகாடின்னியக்குமரிமெள்ளமெள்ளச்சலுக்குப்பிலுக்கினைவிட்
டுத்தளுக்காய்வாராய், இனமானமுட்கடமைப்பார்த்துப்பார்த்துன். ஸ்ரீர்ப்
தங்கொடுத்தவைப்பாயென்களுட்டி.

(சீதை.) பிராணேசா ஆய்ஜடாயு மாமனும் கொழுந்தனிலக்குவனும்
அதோ பன்னசாலையின் வாயில அடைகின்றனர்.

(இராமர்.) நல்லதிருக்கட்டும், நீ அங்குமிங்கும் பாராதே, எங்ஙனம்
பார்க்கின்றாய்.

விருத்தம்.

சேறுகொண்டதிவ் வழியினடக்கொணுது சிற்றடமவ்வழிகோணலெ
னினுஞ்செல்வோம், ஆறுகொண்டநீர்கடக்கின்றோங்காற்சேலையதுமுழங்
கான்மீதுகொஞ்சமகற்றிக்கொள்வாய், மாறுகொண்டமர்க்கொம்பில்வருடி
டாமல்வாண்மதிநேர்முகம்வணங்கிவருவாய்மாதே, தூறுகொண்டமாதூல
யில்மாட்டிக்கொண்டதுகின்முந்திவிடுவிப்பாய்தோகைநல்லாய்.

(சீதை.) அவ்வண்ணமே இராமனைத் தொடர்ந்துவருகின்றனர்.

(ஜடாயு.) இங்கிங்கே மெத்தசந்தோஷம்.

விருத்தம்.

சலசலோசனியாள்ஜானகிவளர்த்தசதிர்மயிலினங்கண்மானின்க ள்
குலவிவாழ்த்திடவும்மலர்க்ளிப்போதுகொய்திடுபான்மையாய்க்குளிரா ய்
கலசமாங்குயத்தான் கலசநீர்வார்த்துக்கமழ்தரவளர்த்ததாய்க்காணு ம்
பலதருவினம்குழ்பரன்னவாச்சீரமம்பநீர்மக்குக்களிப்பாரு ம்.

(இராமர்.) அடி மனோகரி.

விருத்தம்.

மலைமுடியினின்றென்னோடி நங்கிவந்தமாதேமிக்சீரமம்வகிக்கின்றாய்
நீ, சலசமுகம்வியாவைநீர்க்கணங்கனோடுதழைத்திடுகபோலங்களுடையதா
கி, நலவமுதபிந்துவினைத்தூற்றானின் நன்னிலவாரச்சிமண்டலத்தே டொ
ப்பாம், நிலையையடைகின்றதகோருளிர்கந்தஞ்சேர்நிழற்சோலயிதற்சற்று
நின்றிடாயே.

அடி, டையலர்க்கரசே சீரமவிமோசன நிமித்தம், இதில் சற்றுத்தங்கி
இருந்துபோதலாம்.

(சீதை.) பிராணகார்தா மெள்ளமெள்ள ஆச்சிரமம்போய்ச்சேருவோம்
இலக்குவனும், ஆரியஜடாயுவும் வரவை யெதிர்பார்த்திருப்பார்கள்.

(இராமர்.) அப்படியானால் இவ்வழியாய்ச்செல்வோம் இங்கோ.

விருத்தம்.

நீர்த்துளிக் கணங்களோடு நிகழ்த்து கல்லாவா டை
சேர்த்து நமகந்தமாகி சேதனமாகி நன்றாய் ப்
பார்த்து காரண்டவங்கள் பரிந்தவ்வி யக்தமா க
ஆர்த்திடும் படிபராவி அனில னுலாவுதிங் கே.
(என்று, நடந்துகொண்டே பார்த்து, ஐயா ஜடாயுராஜனே.

விருத்தம்.

எந்தைநின் வரவுகண்டேன் யான் றசரத குமார ன்
வந்தஜடாயு மன்றா மலர்ப்பதம் போற்றிபோற் றி
(ஜடாயு.) வஸ்ஸ ராமபத்திரா சிரஞ்சீவிபாக வாழ்க்கடவை.

சீதை ௧௨ விருத்தம்.

சந்தம் புழச்சிமிக்கத் தங்கிடு மாமனா னோ
பைந்தொடி சீதைநானே பதமலர் பணிகின்றே னே.
(ஜடாயு.) குழந்தாய், ஜானகி, வீரப்பிரஸுவையாக பலிக்கக்கடவாய்.
(இராமர்.) இலக்குவனே இருகத்தழுவிக் கொண்டு, தம்பி தெய்வாதீன
மாய் ஜயம்பெற்றவனாய் நின்னைக்காண்கின்றேன்.
(இலக்குவன்.) எல்லாம் ஆரியஜடாயுவின் அனுக்கிரகத்தினாலேதான்
(ஜடாயு.) வஸ்ஸ ராமபத்திரா, இளையான் வெற்றியுணர்ந்தனைபோ
லும்.
(இராமர்.) சைலசிகரத்தினின்றும் எல்லாம் எங்கனால் நன்கறியலா
யிற்று.

(சீதை.) ஆனால், மற்றதெல்லாமறிவோம். அவ்வரக்கனரக்கியின் பே
ரும் ஊருமட்டுமறிகிலேம்.

(ஜடாயு.) அவன் ஜனஸ்தானத்தில் சஞ்சரிக்கின்ற விராதனென்னு
ம் அரக்கன்.

விருத்தம்.

கனத்தசதைக் கொழுப்பினருன் மத்தந்தியர்கண்டகர் பொல்லாமனத்தர்
காலரான, சனத்தானத்தி றோழாயிரமரக்கர் தமக்கதிபன்கொடியகர னென்

போனோர்பால், அனர்த்தவினைக்கா கரன்விராதனோர்பா லரியதவத்தினர்க் கல்லலதுவேசெய்வோர், தனத்தையிழந்தவளந்தக்கரன் நன் நற்கைசுதியா க்கிருப்பனகி அவுடன்பேபோ.

(இராமர்.) ஓ, அவ்விராதன்றானே இப்பொழுது தம்பி இலக்குவனாவ ிறந்,வன்,

என சினேக வெருமானத்துட னிலக்குவனேனோக்கின் றனர்.

(இலக்குவன்.) வணங்கின முகத்தினனாய் விளங்குகின்றான்.

(ஐடாயு.) ஆம் ஆம்.

(இராமர்.) மற்ெல்லார்களுடைய வதங்கள் என்னுடைய பாகங்கள் எனத் தீர்மானிக்கப்படுகின் றதுகளல்லவா.

(ஐடாயு வசனம்.) ஆம், விருபையான தன் தங்கை சூர்ப்பனையைப் பார்த்ததக்குணமே ஒருமுகுடர்ச்சப்பொழுதில் உக்கிரகோபாக்கிரகானுன வன் தனது சேனாசமுத்திரங்கனோடு உயுத்தனான்றாஹனாய் நின்னை வந்து வலா ன்துகொள்வான், இப்பொழுதே வரலாச்ச்சே.

(இராமர்.) உற்ஸாகத்துடன், நன்று நன்று வந்தாலென்ன, வரட்டும் வரட்டும்.

(ஐடாயு.) ஸரி, ஸரி சிரமபரிகாரநிமித்தம், குஞ்சங்களுடர்த்த சிகரக்கு ன் நமடைய இச்சிக்கின்றேன்.

விருத்தம்.

பசுவன் குலத்தில்வந்த பாலக ராமச்சந்தி	ரா
சகநிகர் மொழியாடனனை சூழித்துக் காக்கத்தம்!	பி
ஆகல்வந் திடாமற்பாரா யரக்கணா மடிப்பார்பா	னே
சிகரவான் குன்றஞ்செவ்வென் செலவுதத் தருப்புப்பிள்ளா	ய்.

(இராமர்.) அங்குலமாசுட்டும், அப்படியே செய்கின்றது.

(ஐடாயு.) குழந்தாய் நுண்ணிமல் ஸரவசானமாய் நுதல்தல்வேண்டும், என்று சென்றனர்.

(—) திரை.

விருத்தம்.

துட்டநிசாசரகரன் றனடியில்வீழ்ந்து சூர்ப்பனையுக்குமுலையிழந்தே னென்று, முட்டி விழுந்தலறினாவலாத் தேற்றியுதிர்கோபத்துடனாக்க னுனையிக்கோலம், இட்டதுயாருறையெனத்தாசரத்யென்னயிசைந்தவனோ யெுத்தமருதியற்றச்சேனைக், கட்டுகளோடெழுந்தன னிவ்வுயுத்தம்பார்க்கக் கருத்துளறெலென்போற்கேசரோவாரீர்,

(இலக்குவன்.) ஹா அண்ணா, வீணாவீரோதராய் பிரமபுத்திரராய் கல் ப்பிரியராயிருக்கின்ற நாரதமுனியின் சப்தம்போலும் கேட்கின்றது.

ஆகையால் நாம் ஸன்னத்தமாயிருத்தல்வேண்டியது.

(இராமர்.) யான் தயாராய்த்தானிருக்கின்றேன். தந்தைஜடாயுவின் மன்னிதானத்தில் இனிவருகின்ற தளங்களோடுகூட அக்கரணை ஸம்ஹரிச் ;வேண்டிய தென்னுடைய பாகங்களென்று தீர்மானிக்கப்பட்டபடி ஜாகரூ ;னாகவேயிருக்கின்றேன்.

தம்பி இலக்ஷ்மண ஆகையால்,

கவிவிருத்தம்.

சாவதானம தாய்ப்பன்னசாலையி ல்
தேவீஜானகி தன்னுடன்சென்று ி
சாவலாயிரு தம்பிகராதி யை
மேவியான்கொன்று ிண்டிடுவேன றே.

(சதை) பிராணகாந்தா, அஜாக்கிறதையாயிருந்துவிடக்கூடாது ஸா வதானமாயிருத்தல்வேண்டும்.

(இராமர்.) என்ன சந்தேகம்.

(இலக்குவன்.) அப்படியே செய்கின்றது, என, சீதாப்பிரட்டியுடன் சென்றனர்.

(—) திணை.

வசனம். ஹே ஹே, கூடம்புகள் கைக்கொண்டாரவாரஞ்செய்கின்ற கோசொருபங்களான என் வீரப்படைகள், இங்ஙனம் தாரத்தொடு தம்பி யொடு தாபஸவேடங்கொண்டு கெம்பீரத்துடன் வசிக்கின்ற இங்ஙவாகுருவ ஜாராஜமுனைவந்து வளைந்துகொள் ளுங்கள், வளைந்துகொள்ளுங்கள்.

(இராமர்.) ஆனந்தச்சிரிப்புடன், ஒ கரன்தான் வந்திப்படி கோஷிக்கி ன்ருன்கொல்.

விருத்தம்.

அட்டதுன்மார்க்கா ழுர்க்கா அக்ரமஞ் செல்லாதிங் கே
படபடப்பா யென்னென்ன பரிவுடனுக்கு கின்ற ய்
வடிகளை யொ ன்ருந்தேனை வகையுடனு னையுமின் று
திடம்பெரு மேமனுக்கு விருந்துசெய்கின்றே ன்றிண்ண ம்.

என்று கவசமணிந்து சரசாபஹஸ்தனாய் அம்பரத்துணிவொடு குபீரோ னவெழுந்து நடந்துகொண்டு.

விருத்தம்.

கலனமாயருந்த கரநின்னாலிற்ந்தார் யாவோ அவர் கடத்தெலும் பு
தலனமாய் விளங்குகின்றதே யாவர்தங்கடந் தவத்தினேக்காப் ப
அவர்களாற் பொருக்கப்பெற்றனை கொல்லோ ஆமுனைப் படையுடனறுத் து
நவவிருந்தளித்துப் பறவைகட்கவர்க்கு நல்குவன் களிப்பினோனே.

ஐந்தாவதங்கம் முற்றிற்று.

ஐந்தாவதங்கம் முற்றிற்று.

ஆறுவதங்கம்

ஆரம்பம்.

(அப்பால்) அனலை பிரவேசிக்கின்றனன்.

(அனலை.) எதிர்நோக்கி, ஓ நம் தந்தை விபீஷருடைய அமரத்தியரா
ன ஸம்பாதியோ, இங்கேயே வருகின்றார்போலும்.

(அப்பால்) ஸம்பாதி பிரவேசிக்கின்றார்.

ஓ, இவன் நமது விபீஷண இராஜகுமாரி அனலையோ, ஆம், கிட்டவணு
கி, அடி குழந்தாய் அனலாய் எவனிருந்து வருகின்றாய்.

[அனலை.] வித்திச்சிருவன் நன் வீட்டிலிருந்து,

[சம்பாதி.] அங்குனக்கு யாது காரியம்.

(அனலை.) அமரத்தியவரோ கேட்கக்கடவீர், இருக்கின்றானன்றோ,
மஹாராஜலங்கேசுவரின் நங்கை சூர்ப்பனகையென்பவன்.

(சம்பாதி கலகலென நகைத்துக்கொண்டு, வசனம்.) அத்தையென்ற
றையத்தக்கது யாதாமொருத்தி, இராமனியிச்சித்து, இலக்குமனால், விருபத்
தையடைந்தனளோ, யாதாமொருத்தியினிரக்கமான சொற்களினால் தனது
அனுசராளோடு கராதியர் இராமபுஜப்பிரதாபப் பெருந்தணலிற்வீழ் யீசர்க்க
ணமாகப்பவித்தார்களோ, அப்பேர்க்கொத்தவளை அத்தையெனச் செப்பிட
லாகாதோ.

(அனலை.) அவன் வித்திச்சிருவன் நன், மனைவி மாயாவதியிடம்.

விருத்தம்.

வினயமாயா வதிப்பெண் மேவுமென் நெதிரன்னு னோ
உனதுமூக்க ருந்ததாவு காரணமுறைத் தியென் ன

வினவிட விளம்பாரின்ற விற்தையக் கதையினூ

டே

நனியவன் ராமரூபமிது வதுவென நவீன்ற

ன்.

(சம்பாதி.) மேல், மேல்.

ஜீ (அனலை) விருத்தம்.

ரகுராமனுருவெழுதிபிலங்கானின்ற பிசைந்திடமோவியப்படமுன்வீத்
திச்சிசுவன், வெகுசாவலாய்க்கொணர்ந்தானது விம்மட்டும்மேவியென்க
ணமர்ந்திருந்தததைவிரும்பிப், புகழ்மாயாவதிராமனெழிற்றான் காணப்பொ
ருந்திடும்பட்டந்திரும்பவீயென்றனாள்,

(சம்பாதி.) மேல் மேல்.

(அனலை) ஜீ

திசுத்தருமப்பட்டந்தனையன்னுக்கக்கீய்த்து திரும்பவருகின்றேனென்
செய்தியீதே.

(சம்பாதி.) அந்தச்சித்திரப்படம் உன்னிடமிருக்கவேண்டியதென்னை
யோ.

(அனலை) விருத்தம்.

சேர்க்குமாமணத்தின்முன்னஞ்சிதையால்மையல்கொண்

டு

எர்க்கவேவணாந்ததானயெழிற்பெருபடமீதிங்

கே

தீர்க்கமாய்பிரிவாற்றாமையவடனைச்சேர்த்ததா

லே

பார்க்கவப்படத்தைக்காட்டிப்பரிதாபந்தீர்த்துவைப்பே

ன்.

(சம்பாதி.) சற்றலோசித்து, ஆச்சரியமாச்சரியம்.

விருத்தம்.

சீதையை அபகரித்திடுவதி லரசனாற்சென் றிறந்தனன்மாரீச ப்
பாதகன் பொன்மயமானெனமாயையாற்பரிவொடுலாவியேநின்றும்
கோதிலக்கலுழஞ் சமையனாற்புதல்வன் குறித்திடுகருகரகாடேன்
வேதையைவெடுத்துமடிந்தனனாகும்வீரஜடாயுவென்போ னே.

வசனம். நல்லதிருக்கட்டம், அப்பால் அடி பெண்ணே அனலாய்
இனிமேல் அந்த ஜானகியின் ஸந்தாபம் எவ்வாறு தணிவிப்பாய், யாதாமொ
ருத்தி மிகப்பழக்கத்தினாலே உன்னிடத்திலேயே ஆப்சகிஸ்சனகாணுபந்தத்
தை வைத்துக்கொண்டிருக்கின்றார்களால், அத்தையை அவடியரம் எப்படிமா
ற்றுவைக்கப்போகின்றாய்.

(அனலை.) இனி, என்செய்வது.

இராகம் பியாகு. ரூபகதாளம்.

பல்லவி.

அவள்விரகமெப்படியாகுமேர் அறியேனே.

அனுபல்லவி.

தவமிஞ்சுந், தரத்தனியா, டயங்கின்ற, டனியாய் இந்தத்

தாலமகிழ், கோலநயனத், தையற் சனகியா ம். (அவள்)

சரணங்கள்.

பர்த்தாவைப்பிறிற், தேழுமாதம், பரந்துபோச்சுதே இதுவோர்

பாக்காமினித், தோப்பாந்துயர், படுவதாச்சு தே. (அவள்)

காவல்மட, லோவியுமுங், கைகடர்ந்து தே எதைக்

காட்டித்துய, ரோட்டிவைப்பேன், கவலைபடர்ந்து தே. (அவள்)

சிறையகப்பட்ட, மருகுவதென், செப்புவேனய்யா அவன்

தேகமுய்யு, மோவதுஞ்சந், தேகந்தானய் யா. (அவன்)

விருத்தம்.

தந்தருந் துதிர்ந்திடு மூத்தங்கொத்த கண்ணினிர்

தனைவடித்தச் சனகியா டனங்களை நனைக்கிறு ள்

சின்றைநொந்து சுவாஸம்விட்டு சிர்மையி லழுக்கட ர்

.சேலைமூற் தியாலேகண் கழிகமுறத் துடைக்கிறு ள்

சந்தமாப டத்திலங்கும் தன்பிராண நேய னோ

தாமரைக்கனால் விரும்பிச் சந்ததமும் நோக்குறு ள்

இந்தவாறுசும் சிபாதருத் தலத்திருந்து கொ ண்

: டேங்குறான் கண்டுங்கிலா னொறேழு மாதமாச்சு. தே.

(சம்பாதி) விருத்தம்.

வாலியின் வுதத்திற்கிப்பால் வள்ளல் விபீடணர்க்கு ம்

மாலியவான் முதலாம் மந்திரிமார்கட் கெல்லா ம்

மேலினி ஜனகிதன்னை வீரகோத ண்டராம ண்

பாலினி லொப்புவிக்கும் படிமனோ பீஷ்டமம் மா.

அவ்விதம் ஒப்புவித்தால்தான் நமக்கு நன்மையுண்டென்று அபிப்பிராயம்.

(அனலை.) ஆ, மகராஜலங்கேசுவரனைச்செயித்த அந்த வீரவாலியும் இராமனால் மடிந்தான்கொல்.

(சம்பாதி.) ஆம், ஆம்.

(அனலை.) ஆனால் மகராஜலங்கேசுவரன் என்னென்று நினைக்கின்றார்.

(சம்பாதி.) அடி பெண்ணே அனலாய், இந்தச் செய்தியை மஹாராஜனுக்குத் தெரிவிக்க மந்திரியர்களுக்குள் கவல்வார் யாவர்.

இப்போது விருத்தம்.

குளிரிலின்கொணர்ந்திடுநந்தனவனப் பூவமளிதனைக்கொண்டோனாகி
நளினநயநாளமணிவருணனல்கத்தரித்தவனாய்நாளும்நீங் கா
தளிரவருநற்குழற்சனகியவன்பாலற்பிதமனனாயவ்வுள்விட் டு
வெளிவருசலநிந்திலமால்யிப்படியாய்க்கழிக்கின்றனரக்கர்வேந்த ன்.

வசனம். ஆகையால் அனலாய், தனக்கு நாசத்தைக்கொடுக்கக்கூடிய தான பறக்கிரமப் பிரபலசத்துருவின் படை கிட்டியதை அறியாதவனாயும், மந்திராலோசனை செய்யாதவனாயும், முக்கியமாய்ச் செய்யவேண்டியவைகளைச் செய்யாதவனாயிருக்கிற, இராவணனுக்கு, வாகுபனியாஸத்தால் காலி வதத்தைத்தெரிவிக்கிறதற்கு அசுத்தர்களான மந்திரிகளால் ஒருவித யேற் பர்ப்பெய்யப்பட்டிருக்கிறது. என்னெனில், சுக்கிராசாரியரால் இராமகதையைக் கவியாய்ச்சேர்க்கச்செய்து இராவணனுக்கு நாடகரூபமாய்க் காண்பிக்கவேண்டுமென்றே.

(அனலை.) ஓ, அது எதிலிருந்தாரம்பம் எதில் முடிவு, எவ்விதமாய்ச் செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

(சம்பாதி.) இராமன் சீதையைத்தேடி வாரம்பித்தது முதல், வாலி வதைப்பரியந்தம்,

(அனலை.) மேல், மேல்.

(சம்பாதி வசனம்.) அடையும், அவசியம் பார்க்கவேண்டியதென்று அந்தப்புர பரிஜனங்களால் அரசனுக்கு அறிவித்திருக்கின்றது. அப்ஸரஸ்களால் நடத்தப்பட்டதென்று ஆவலுடன் பார்க்க விரும்பி மஹாபுரட்சென்னும் விநோதமந்திரியுடன் மஹாராஜன் தெய்வவசத்தால் ஸங்கீதசாலையில் யிழையமாயிருக்கின்றார்.

(அனலை.) அது சரியே, நீர் எதை உத்தேசித்துப் புறப்பட்டீர்.

(சம்பாதி) விருத்தம்.

மந்திரிவ ர்க்கத்தேரோடு மன்னன் விபீடணனரு	ன்
சந்த மனனோய்கொண்ட தசானன் சதசிலன்பா	ய்
சந்தர்வ நாட்டியக்காரர் தம்மையங் கழைத்துவாரீ	ர்
இந்தநேரத்தி லென்ற நென்வறலா தீதமா	ய்

(அனலை வசனம்.) அப்படியானால், ஒரு காரியமனு கூலமாச்சது, என்னெனில், இதுபரியந்தம் தனது காயகனுருவத்தை எழுதியிருந்த சித்திரப் படத்தைப்பார்த்து துக்கநிவிர்த்தி செய்துகொண்டிருந்த என்சுகி ஜானகியும் இனி இந்த நாடகத்தில் பிரத்தியக்ஷத்தில் இராமவேடத்தையும், கதையை யும் பார்க்கின்றதனால் சந்தோடத்தை அடைவாளன்றே.

(சம்பாதி.) அதுசரியே, திரஸ்கரினீ மகத்துவத்தினால் மறைந்திருந்ததுகொண்டு பார்த்தல்வேண்டும். அதற்கு யாதுபாயமோ.

(அனலை.) அதற்கு உபாயமிருக்கின்றது.

(சம்பாதி.) அஃதெப்படி.

(அனலை) விருத்தம்.

காரிகைமாயாவதி இராகுஸாந்தங்கரணமணிக்கங்கணங்களிரண்டந்தாண்முன், சீரியவவ்விரண்டிலொன்றையென்கைக்கிட்டுசீதையின் கைக்கொன்றிட்டுச்சிறப்பதாக, நேரிலன்னாடகச்சாலைக்கெய்தியோர்பானின்றுகொண்டவ்வேடமுதலெல்லாங்காண்போம், ஆரியசம்பாதியையாய் துபாயமன்றிவேறென்றனதோஅதுநன்றாமால்.

(சம்பாதி வசனம்.) ஓ, ஸரி ஸரி முன்னமே இது கேட்கப்பட்டிருக்கின்றது. எப்படியெனில், பூர்வத்தில் கௌகிகரால் ஜானகிக்கொடுத்து அப்பால் அவளிடத்தில் சாரணன் வெகுமதியாகப்பெற்று இலங்கேசனிடங்கொடுக்க அவனால் வித்திச்சிருவனிடம் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றதென்றே.

(அனலை.) ஆம் ஆம், நன்று நன்று, அமாத்தியவரோ இராஜாக்களுயை ஜல்தியாய் பூர்த்திசெய்வீராக, யானோ தபித்துக்கொண்டிருக்கிற ஜானகியை மனோவிநோதன நிமித்தம் சங்கீதசாலைக் கழைத்துக்கொண்டெருகின்றேன்.

(மல்லதென்றிருவருஞ்சென்றனர்.)

(அப்பால் மஹாபாரசனுடன் இராவணன் சங்கீத சாலாமத்தியில், பிரவேசிக்கின்றனன்.

இராவணன் கொலு.

இராகம் சுமாஸ். ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

கொலுவீற்றிருந்தானே இராவணன் கொலுவீற்றிருந்தானே.

அனுபல்லவி.

புகழகைர்தன் சிங்காசனமேலே பலமுளமைநாக மலைதனைப்போலே.

சரங்ணகள்.

கங்குலகற்றும் பத்துக்கீதர்களென்	ன்
கனகமருடம்பத்துத் தலைகளிலும்பிரசன்	ன்
சங்குபுயங்கனில் வீரலசுத்திரிதன்	ன்
தடக்கைநிலைந்திலும் வீரவாளொளியின்	ன். [கொ]
மருத்துகந்தமிது மலர்நீபா	ட
வருணன்பனிநீர் தெளிந்தோ	ட
திருத்தியவாரங்கள் மார்பா	ட
சுதைசையபெண்ணி மனம்மிகவா	ட. [கொ]
தேவர்கள்வந்தனு தினம்பனிநீரீட	க
சேடநெறியிமணிகள் செவ்வடிக்களிர்ப்பார்	க
காவலர்கள்வந்து முடித்துநீர்	க்
கட்டிபஞ்சொல்லோனை திசையெட்டிலும்போயார்க்	க. [கொ]

(கட்டியப) விருத்தம்.

பைன்றாக மென்னப் படையோடு கூறு	ம்
ஒன்றாக டம்மை யுடைவாடிக் கைகொண்	டு
கின்றாய் னானஞ்செய் தெவா பறக்	ரு
கொன்றாகத் தொளாய் மன்னா பறக்	கு.

பறக்கு பறக்கு பறக்கு.

நாசுசரிசைப்பெண்கள் கண்ணிகள்.

நாசுசரிசை மகாராஜனே பிரகாசனே எச்சறிக்	கை
பசுக்கலைசனே வீதியெறிந்திடு லங்கேசனே	எச்சறிகை
யீரனே மன்னாநனே ஒய்யாரன	எச்சறிகை
மேருகிரிகேர் கெம்பிரபுய விஸத்தாரனே	எச்சறிகை
புபவனி சைஸல்லாபவகிலப்ர நாபனே	எச்சறிகை
தாபதர் சுரயாவரும் நடுங்குங்கோபனே	எச்சறிகை
ஆட்டதிக்குஞ் செயித்திட்ட வீரபர்க்கியாதனே	எச்சறிகை
அஷ்டடைசயாயம் சிறைந்திட்ட இலங்கைக்கரசே	எச்சறிகை

மஹா பார்சவன் விருத்தம்.

தனபதினைச் செயித்துப் புட்பகந்த னைப்பறித்	து
கனம்பெருதித் கயங்கள் கொம்பையும் மார்பிற்காட்	டி
மனங்கொண்ட தலங்களெல்லாந் கைக்கொண்டு புவனமூன்றும்	
தனியாயோர் குடையிலாளுந் தசானா டோற்றிபோற்	றி.

சுரணங்கள்.

எங்கும்நிறைந்த நிதியே

எங்குலதெய்வ

வெங்கடாசல பதியே

இய்யாயென்

சங்கட ஆவதி

См

சாற்றார்க்கனவதி

၆၄

இங்கெனக்கார்த்தி

ငယ်

எனவே ம.பி.ப.யும் ச.தி

மே, (ஆதி)

மலைநாயக்குடையாடப் பிடித்தார்

கோவிலர்க்காத

மனையிப்பிறன் பதனாகத் தடுத்தாய

பா.ஞ்சா.வி.க.கன்.று

சென்னை, 15.12.2019

5.

காய்ந்த - சுவை : சிவ

44

மேலும் அந்தக் காலத்தில்

iii

நாள் ஈழத்தலைமன் உ. சி. ராஜா

ப், [ஆது]

2000

தமிழ் அறிவுப்பெருநூல்

കുറിപ്പ്: പരീക്ഷാ കേന്ദ്രങ്ങളിലെ വിവിധ വിഭാഗങ്ങളിലെ വിദ്യാർത്ഥികളുടെ എണ്ണം

உலகமீது

6. The first of these is the

ଦେଖ

621 77 0 1 7 1 2

கேள்

சென்

[illegible]

செ.நா. [௨௩]

(一) 2000.

சென்னை, 15.05.2019

[illegible]

எனச் சென்றான்.

புரஸ்த்தாவனே.

(இரவணன்.) ஹ ஹ நன்று நன்று, இன்னொருபுறம் நன்று நன்று, இதில் எச்சக்காரமானால் சிறைப்பக்கமுமாக இராமனென்னசெய்கின்றனென்பதை, அ. பி. நுட்புகின்றிடுகே, அதுதான்.

ஆப்பாஸ், ஒருகைக்கங்குணம்பூண்ட சிதை பிரவேசித்தின்றுள்ளான்.

(சு.சு.) சகி அனலாய.

இராகம் பியாகு. ரூபகதாளம்.

பல்லவி.

அவள்விரகமெப்படியாகுமேர் அறியேனே.

அனுபல்லவி.

தவமிஞ்சுந், தரத்தனியா, டயங்கின்ற, டனியாய் இந்தத்

தாலமகிழ், கோலநயனத், தையற் சனகியா ம். (அவள்)

சரணங்கள்.

பர்த்தாவைப்பிறிற், தேழுமாதம், பரந்துபோச்சுதே இதுவோர்

பாக்காமினித், தோப்பாந்துயர், படுவதாச்சு தே. (அவள்)

காவல்மட, லோவியுமுங், கைகடர்ந்து தே எதைக்

காட்டித்துய, ரோட்டிவைப்பேன், கவலைபடர்ந்து தே. (அவள்)

சிறையகப்பட்ட, மருகுவதென், செப்புவேனய்யா அவன்

தேகமுய்யு, மோவதுஞ்சந், தேகந்தானய் யா. (அவன்)

விருத்தம்.

தந்தருந் துதிர்ந்திடு மூத்தங்கொத்த கண்ணினிர்

தனைவடித்தச் சனகியா டனங்களை நனைக்கிறு ள்

சின்றைநொந்து சுவாஸம்விட்டு சிர்மையி லழுக்கட ர்

. செலெழும் தியாலேகண் கழிகமுறத் துடைக்கிறு ள்

சந்தமாப டத்திலங்கும் தன்பிராண நேய னோ

தாமரைக்கனல் விரும்பிச் சந்ததமும் நோக்குற ள்

இந்தவாறுசும் சிபாதருத் தலத்திருந்து கொ ண்

: டேங்குறான் கண்டுங்கிலா னொறேழு மாதமாச்சு. தே.

(சம்பாதி) விருத்தம்.

வாலியின் வுதத்திற்கிப்பால் வள்ளல் விபீடணர்க்கு ம்

மாலியவான் முதலாம் மந்திரிமார்கட் கெல்லா ம்

மேலினி ஜனகிதன்னை வீரகோத ண்டராம ண்

பாலினி லொப்புவிக்கும் படிமனோ பீஷ்டமம் மா.

அவ்விதம் ஒப்புவித்தால்தான் நமக்கு நன்மையுண்டென்று அபிப்பிராயம்.

(அனலை.) ஆ, மகராஜலங்கேசுவரனைச்செயித்த அந்த வீரவாலியும் இராமனால் மடிந்தான்கொல்.

[சீதை.] அது நிற்க, அடி அனலாய், அரக்கர்களுக்குத்தான் காணொண்ணாதவர்களாயினோம், இன்னாடக வேடதாரியர்களான அப்ஸரநாரிகட்க் செப்படியாகின்றோம்.

[அனலை.] இவர்கள் பார்ப்பதனாலென்னகுற்றம்.

அப்பால், இலக்குவனுடன் இராமன் பிரவேசிக்கின்றனன்.

[இராமர்.] பரபரப்புடன்.

நீர் விருத்தம்.

இல்லாதயிலைக்குடிசிறுநனைக்கணுந் தென்னிதயமதைத்துக்கவனவெறிக்குத
ந்தோ.

[இராவணன்.] ஸந்தோஷத்துடன், எறிக்கட்டுமெறிக்கட்டும்.

[சீதை.] கண்ணீர் பெருக்குடன்.

கொச்சகம்.

என்வலவ னென்மீ திருத்திடுஞ் சினேகமி தோ
தன்மனங் கொதிக்கின்றான் சாமி அவன்கண்ணு லே
நன்மைபெறக் காணுதற்கு நானின்றி சூனியமா ம்
இன்னமையி லிலைக்குடிசி லேர்க்குநல்ல பாத்திர மோ.

[இலக்குவன்.] ஆயாஸப்படவேண்டாமண்ணு.

முன்விருத்தத்தொடர்ச்சி.

நல்லோயிம்மலைக்கருகில் மயினின்றும்நற்றலமர நிகஞ்சமதில்நாடலாகும்

[இராவணன்.] கல்தென நகைத்து, இவன் என்னாற் சீதை அபகரிக்கப்பட்டாளென்பதை யுணர்ந்திலன்.

[சீதை.] என் கொழுத்தன் நடப்பில்லா அபிப்பிராயம் நவில்கின்றனன், ஆனால் நாயகர்க்கு சோகமாற்றுமுபாயமாகும்.

இராமர், முன்விருத்தத்தொடர்ச்சி.

எல்லாரும்போ! விவ்ணுமின்றியெங்கு மேகமாய்ப்போக வடிவெடுத்திடாளே

[இராவணன்.] ஆம், ஏற்பட்ட கோழைத்தனத்தாலன்றி இவன்மீதுள்ள ஆசைநேச விசுவாசத்தால்மட்டுமன்று.

[சீதை.] இது வாஸ்த்தவம், என்னெனில் எனது மாமனார் திருமகன் வனஸன்னிதானமன்றி மற்றெவ்விடத்தினும் எனக்குப்பிரியம் வருகின்றதில்லை.

அந்தரநாடிகை.

இலக்குவன் முன்விருத்தத்தொடர்ச்சி.

வல்லோய்தெய்வார்ச்சனைக்கிமலர்கள் கொய்யமனங்கொண்டு புன்னாகவாமர்
சேரும்

[இராமர்.] அங்ஙனமாயின், அடா லக்ஷ்மண அவனைத் தேடிப்பார்க்க வேண்டும்.

[இலக்குவன்.] அங்ஙனமாகட்டும்.

என நடக்கின்றனன்.

[இராவணன்.] அட்ட, அவன் புன்னாக வாழ்கையிலன்று, பின்னையோ அவன் அசோகவனத்தை அலங்காரஞ்செய்கின்றான்.

[சீதை.] அந்தோ அந்தோ, அந்தத்தினத்திலிது முந்தியே ஆச்சது, சகி அனலாய் அவ்வவஸ்தையை நினைத்து சோகத்தினுற் பரவசத்தை உடைகின்றேனடி.

விருத்தம்.

அன்னமே யனலாயந்த அவஸ்தையை யெண்ணியெண்	னி
என்னுரு சோகத்தாலே யரன்பர வசமானே	னே
மன்னவன் றிணைக்காணுது வல்லர்களைக் கண்ணுற்	று
சன்னமில் வளிக்குட்பட்ட கதலியாய்ச் சலித்தேன்மன்	னே.

இராகம் ராதநாமக்கிரமை. ரூபகதாளம்.

பல்லவி.

அன்னாளிலென் அவஸ்தைசொல்ல அடங்காதடி அனலாய்.

அனுபல்லவி

மன்னவனுஞ்சின்னவனும் மானின் பின்னே போனபேர்தினில், [அன்]

சரணங்கள்

நட்டநடுக்காட்டில் தாளும் நானிருந்தவீட்டில்
மொட்டைத்தலைச்சன்யாசிபோல் முன்வந்தர்க்கன்னிற்றிடும். [அன்]
வாய்புழுக்கயிலவர்க்கன் வம்பாய்ச்சிலதியம்ப தியில்
காயவைத்தயீயம்போல்நான் கறைந்தேனங்கம்பரந்தேன். [அன்]
சிரமீனாந்துங்கரம்நாலுந்தும் திக்கண்களோனாகும் உடைய
சுருமலைபோலுருவத்தோடிக் கண்டகனென்னண்டைவந்த. [அன்]
கம்பத்தினைக்கண்டேனுடற் றம்பித்துநான்நின்றேன் மிக்க
வெம்புமனத்துன்பங்கொண்ட வீழ்த்தேன்மண்ணிற்சாயந்தேன். [அன்]

பாரோடெனேத்தேரில்வைத்து பத்துத்தலைப்பாவி வெஞ்
சிரத்துடன்சோரத்தனஞ் செய்துவரும்போதி ல். [அன்]

[அனலை.] ஸகி ஜானகி, ஆனாலும் நீ நல்ல கடித்திரியகுலப்பெண்
ணையால் அத்தருணம் மனத்தையசாலியாகத்தானிருந்தாய்.

[சுதை.] அன்றன்று, அத்திரிமுனிவரின் பத்தினி அனருயையால்
சொடுக்கப்பெற்ற துவியாங்கராகமென்ன வெண்பட்டென்ன இதுகளின்
மகத்துவத்தினாலென்றறிந்துகொள்.

[அனலை.] ஸரி ஸரி.

[இராமர்.] ஹா, பிராணகாதே, ஜானகி, எங்ஙனமாகன்றய்கொலோ.

[சுதை.] வேகத்துடன் ஹா, அத்தோ அத்தோ அச்சமயத்தில் எனது
பிராணேசன் இவ்விதமாய்த்தான் அங்கலாபத்தலநியி ருத்தல்வேண்டும், ஹ
ஹ கஷ்டங்கஷ்டம்.

[இராமர்.] அத்தோ அத்தோ.

இராகம் சங்கராபரணம். ருபகதாளம்.

பல்லவி.

பங்கோன் சென்றிட்டாளோ, என்னாயகி.

அனுபல்லவி.

பங்கபவிலோசனத்தாள் பண்ணெழில்யாழ்வசனத்தாள்
தங்கவனையாந்தனத்தாள் ஜானகியாயமனத்தாள். (எங்)

ரரணங்கள்.

எந்தனைவிட்டொருபோதும் பேசுகிடானெங்குமீதே து
பைத்தொடியவனோசாது பாரவனத்தின்மீ து. (எங்)

போதுகொய்ச்சென்றிட்டாளோ புவையெங்கேநின்றிட்டாளோ
வெதுபுகன்றிட்டாளோ யிதைவிட்டேனகன்றிட்டா னோ. (எங்,

ஹ ஹ கஷ்டங்கஷ்டம்.

கொச்சகம்.

காதலியென் நேவிதனைக் காணாமற் சோகமிரு ந்
தாதாமொன் நில்லா தறந்நி வினையாகுக ம்
கோதிவினிய குறற்கொண்டு பஞ்சரத் துழ ல்
மாதவன் வனத்திருவோ டெங்கு மறைந்தன னோ.

அந்தரநாடிகை.

(இராவணன்.) ஆம், இருக்கலாம்.

(சீதை.) கருணையுடன், கையொடு கைபிசைந்துகொண்டு, ஹா சகி, அனலாய் யான்வளர்த்த சுபுத்தியென்ற பெயருடைய அச்சகப்பேடானது என்னைக்காணாமல் சுற்றநேரங்கதறி அப்பொழுதே ஆவிச் சோர்ந்திருத்தல் வேண்டும், இனி இதற்கென் செய்வேனடி ஸகி.

(அனலை.) ஆ சகி, வேண்டாம் வேண்டாம் இத்தகைய தெய்வவிபரீதத்திற்கு யாம் செய்வதென்னை அழுதாலாவதுண்டோ.

(இராமர்.) ஹ ஹ, கஷ்டத்தின்மேற்கஷ்டம்.

விருத்தம்.

குகையெனவாய்திறக்கவைத்துக் குளிர் பலவநாளமழைக்கெடுத்தென்ற, தகையுடைப்புன்னகையானத்தேடலெனவிலைக்குழிற்ற லங்கொல்லாம், மிகவிழைவாயிலேது திக்கைச்சிருவேழமுழங்கின் றவிசெய்கொல்லேன், சுகமொழியாண்மதிவதனசந்தரியென்பைத்தொடியெங்குற்றான் கொல்லோ.

(இராவணன்.) அடட, இதனால் ஜானகிக்கென்ன குறைத்துவிட்டது, அவள் விரும்பினாஸிப்படி ஆயிரம் வீதங்களாய் நம்பாஸிருக்கின்றாள், இதுவென்ன ஆச்சரியம்.

(சீதை.) அனுகம்பத்துடன், ஹா என்னருமைச்சதனை காணாமல்; யானிங்நனமன்றோ, என்றனாவார்த்தையிலேயே.

அடி சகி, அனலாய் இது காடகமன்றோ எதிப்படி வாய்விட்டுப் புலம்பினேனடி.

[அனலை.] ஸகி ஜானகி, நீ வைத்திருந்த ஆசையினால் அந்த யானைக்குட்டி உனக்குப் பிரத்தியக்ஷம்போலவே தோற்றுகின்றது.

இராமர் கொச்சகம்.

கோலவினையாட்டெயில்குறித் துடசத்துண்ணுழைந்து
சாலவிறைவாய்வெளியில்ச்சார்வதும்அடிக்கடி யே
நாலுபுறம்நோக்குவதும்நாடிடென்றாயகியா ம்
சேலெனுங்கட்சானகியைத்தேடலெனக்காண்கின்றேன்.

[இராவணன்.] அடட, இது மற்றென்செய்யும், என்னுலபகரிக்கப்பட்டிருக்கின்ற ஜானகியின் விஷயமாய் யென்செய்யக்கூடும்.

சேதை விருத்தம்.

சேசக்துடனேயெனினினைத்துநினைத்துச்சோகமுற்றமுலு ம்
ஆசைக்கிளியேயான்வளர்த்தஅருமைக்கிளியேஐந்துவன த்
சேசக்கிளியேவினையாடுஞ்சின்னக்கிளியேதித்திக்க ப்
பேசுக்கிளியேசுபுத்திமெனப்பேர்வாய்த்திட்டபெண்கிளியே.

ஹ ஹ , கஷ்டங்கஷ்டம், அன்றுனக்குணவருத்தித் தீருமுன், பாவி
அரக்கனுலபகரிக்கப்பட்டேனே, ஹா சுமி சுமி அப்பால் அணைகள் யென்
னைத்தேசுடக் காணாமல் நிச்சியமாய் நீ வாயும்பிளந்து காணும்பிளந்து மாய்ந்தி
ருப்பமென்பதிற் சுத்தேகரில்லை, (எனப்புலம்பி.)

இராகம் முகாரி. சாப்பு.

பல்லவி.

பாவி காணின் பிறத்தன் பொல்லாப் பழிபடவோகிறத்தேன்.

அனுபல்லவி.

புலவகிலுள்ள யாவருந்தேகரும் புசுடையவர்க ளனை
மலியிருத்தெனப் புருடனெய்த்நிப் பிரியமேயெனவெனநூல் [பாவி]

சரணங்கள்.

பருடனெய்ப்பிரகாரான் ஆரியதுச்சினைமலிபுலம் தவிர்ப்பசுடையபுண்ய
புலவகிலுந்துள்ளவன் காத்திடுபப்பெருத்தயாபிப்பதற் கேள். [பாவி]

என்னுடைநாயகனெனினினைத்துளமெகவாய்க்கிடவென அனாத
உண்ணிடன்னிபாணும்தன்னந்தனியேஉருவந்தகங்கடவென. [பாவி]

அய்யோவியதியேமயிலுங்கிளியுமென்னுனைமுற்பேச்சலவோ பாவி
தெய்வமேயெனனைக்கைவிடலாகுமாசிறுமையிற் காசலவோ. [பாவி]

என்றமுது புலம்பி களைப்புற்றனர்.

(அனலை.) ஆ, சங்கையுடன் கங்கையாத்தமுவிக்கொண்டி, தன்னுள்,
ஓ ஓ, இவள் மூர்ச்சை அடைந்தனன் கொல்,

(வெளிப்படை.) அடி அடி சகி, ஐதேதடி ஆசுவாஸங்கொள்ளடி,
ஆயாஸந்தீரடி, ஆரணங்கே.

(சேதை.) சற்று தெளிந்து, அடி அனலாய் இப்படிப்பட்ட மகத்தான
தூர்த்தசைகளை அனுபவிக்கவென்றே பாவி தெய்வம் என்னைச்சிருஷ்டித்
தீரடி, இதற்கென் செய்வேனடி.

அந்தரநாடிகை.

இராமர். நினைத்து நினைத்து, அடி காரொத்தகருங்குழற் காதல் கண் ணட்டி.

(வசனம்.) ஹ ஹ, கட்டடங்கட்டடம், எனது இனியான் எங்கெல்லாம் தேடி அலைந்தோக்கின்றானோ, அங்கு அலைந்திடாலும், காட்டிப்பிரிந்தவனாகக் கண்டேனென்றென்பார் கழற்பெறுவேனோ, அதே, எங்குமிருந்து பரிதவிக்கின்றானோ, இனிக்காண்பதேது, கட்டடங்கட்டடம்.

இராகம் ராசநாமக்கிரியை, திசிர சம்புத்தாளம்.

பஸ்ஸி.

காண, சதிரிசு, சாணகம, மலைபடுபா (காண)

உறுப்பினர்:

வஞ்சியை அபாஞ்சியை, வ. சா. வெங்க. பொருமலி, வ. சீராமசு. மகே. சா.

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

என்னுயினை" யென்கண்	செ. 7	
மன்னம்புனை கன்பெண்	செ. 8	
கன்னியை யென்றன் பன்னி	செ. 9	
கால, கதி, பாலே, பிறிற், காரணத்தா	செ. 10	(காலன்)

தனியாய்விட்டே டேனகன்றேன்
அனியாயம் தவிக்கின்றேன்
என்னாடி யவள் சென்றேன்
எங்கா, இலாம், நின்றுகொண்டே நிற்கின்றேனோ அந்நேரம் (கரணம்)

தேடிவரப்போன சும்	யி
காடெலாமலெந்துவெம்	யி
வாடுகின்றானே காணும்	ல்
வந்ததேன், கண்டேன், என்றி, பாவென், வயிற்றில் வார்ப்பனே, (காண்)	

விருத்தம்.

புனற்குளித்தயீரமதுபுலர்த்தவேண்டிபொற்கொடியின்நின்கொங்கைப்
பொருப்பின்மீதே, கனக்கருங்குழலேவிரித்துன்கரங்களாலேகமழ்தரவடிக்க்
டிச்சோதிடுங்காலத்தில், முனைக்கிரகடமிலினத்தோடிநங்கிவந்தமுகிற்கு
லமென்றெண்ணியுனமுன்பிற்கேகா, நனிக்குறவின்விலையாட்டமையினின்
ரடிமநற்றோகைவிரித்துமனங்களித்துநாளும்.

(இராவணன்.) இது வாஸ்தவம், எங்ஙனமெனில்,

விருத்தம்.

எந்திளமுலையாளானயிரதிகேர்சுதாதே	வி
கூத்தலேக் காரென்றெண்ணி குதித்திடுகின்றதந்	தோ
வாய்த்த வெண்ணிதய மாமயூரம்போவ் வாய்வாயென்பா	ற்
சார்த்தவன் னுளோநானே தழுவினே சுகிப்பதென்	றே.

(சீதை.) அடி அனலாய், யான்வளர்த்த சித்திராதேரிசனென்ற பே
ருடைய அம்மயூரத்தின் சிறப்பான அக்ஷையாடலே என்னுபகரால் நன்கு
ணர்த்தப்பெற்றேன்.

(என்று, சோகநீரைச் சொடியாநின்றனன்.

(அனலை.) ஆகவே, இப்பெழுந்து அம்மயிலோ கனசேஷமாய் முடிந்
திருக்கின்றது, அங்ஙனமிருக்க, அதன் விளையாடலை, நனைத்தாவதென்னை,
அசனாகென்பயன்.

(இராமர் அகிக்குறொழி.) அடி, யுவின்ன, சீதாதேவி, பூவமர்ந்த,
காவடாந்த, மாவனத்தெனில், மேயிபெய்யுநர், தாவிச்சென்றாய் கொலோ,
ஹா, ப்பாணகந்த.

இராமம் பாணகந்தமககிரகை, குபகநானம்.

பல்லவி.

மாமயிலே யிவ்வனந்தனில் நனைப்படுத்த மாயமேதடி.

அனுபல்லவி.

கோமளவாணி, சாமளவே	ணி	
தாமரைப்பாணி, கீஷமகல்யா	ணி.	(மாமயி)

இந்திரநாடிகை.

உணர்வுகள்.

அனமே, நீ, எங்கே சென்றாய், அனமே
ஆருமில்லாத, காண, காதலில், அனமே

சுனியரசையும் விட்டு
அனைமுதலோனா விட்டு

வனம்தில்வந்தா புகுந்தேனை   துணையாய்
உனையே நம்பியிருந்தேனே   அடியள்

உருவம் உருவம் உருவம்

தனு கறமுதலா

கிணை யுயிர் தருகா னாத்

தீனிசெய்துனர் போனாய் (மாமலி)

சட்டம் உணர்ச்சிமிக்கது

கண்ணழியிற் தரிப்பீய் பன்ன சகிப்பீய் பன்ன. கட்டி

குட்டிமேட்டென்றதால் அதைச் சொல்

தமிழ்நாதிருன் வந்தேன்

சுட்டமிது பெறத்தானே, வீட்டுவிலாக்

வெட்டவெளி கலித்தம்பேட்டை, ஐயம்பேர்பாவு

இட்டனல் வெழுகு மனன், பட்டு திர்சுந் தாடிவாண்

நட்சொல் முடியானேன், கொட்டிகண் குறுடானேன். (மரபு)

(எனப்புவர்ப்பி, மோகத்தை அடைந்தார்.)

(இராவணன்.) ஸந்தோஷம் தரவுத்துடன் ஆ (வசனம்) இவ்விதத்தில் ப்பொழுது நேர்ந்த சொக்குதலான தளப்ச்சிதானது தெளிவுறாமல் பவிச்ச வேண்டிம், அந்நபனமாயின், நுந்தச்சானகி இவ்விட ஆசையற்றதற்குடனே இந்த என்னுடைய மளியில் உல்லாசமாய் வந்துசேர்வனன்றி.

சீதை கொச்சகம்.

சகியனலா யெந்தன் சாமிரகு நாயகனா

மிகவுமயங் கிட்டனரால் வேதையடைந் தென்பொருட் டே

தகையிலளாய் வச்சிரயிதயத் தினளாய்க் கொடுப்பா வி

சகதலமெ லாமிசுழத் தானிருக் கின்றேனடி யோ,

(அனலை.) ஹா சகி ஜானகி, நீயுமியனிமித்தத்தில், கூணே கூணே மோசப்பெருங்கடலில் மூங்குகின்றும், அதினின்றும் ஊர்ஜிவிக்கும் படி கறையெற்றுதல் மிகப்பாடாய் முடிகின்றது. அங்ஙனமிருக்க வச்சிர யிதயத்தினையப் பவிர்கின்றதெங்ஙனம்.

(இலக்குவன்.) கிட்டவணுகி, ஆ, அண்ணா ஆயாஸந்தீர்ந்தாசுவாஸம் பெறவீராக.

(இராவணன்.) அடட, கேடுகெட்ட இவ்விலக்குவன், இவனை ஜீவிக்கும்படி ஆசுவாஸஞ்செய்கின்றான்.

(சீதை.) ஆ தெய்வரதினமா யிலக்குவன் வந்தென்றாதனை உய்யுமாறு சளைப்பாற்றிவைக்கின்ற விதமாய்க்காணப்படுகின்றது.

(ஜாமர்.) தெளிவற்று, அடா லக்ஷ்மண,

(அநிக்குமொழி.) புன்னாசுவாடியில், மின்னாநிருத்தனன்கொல், பொன்னார் சுணங்குமுலை, பென்னருயிர்க்கணவி.

(இலக்குவன்.) நன்னாள், அநிக்குவசனம். தனிநின்றழற்றி, மனமும் அறற்றி, முனவன் முடித்து, வினவாநிதற்கிங், கனம்யானெடுத்து, நனியாது. னாப்பன், கட்டிடங்கட்டம்.

(இருக்கட்டம்.)

(வெளிப்படை.) அண்ணா, அரையக்கேண்மோ.

நூராகம் முகாரி. ஆதிதாளம்.

பாவிப்பவம்மா வென்றமெட்டு.

பல்லவி.

தேடினனெங்குஞ் சென்றங்குயிங்குங்.

(தேடி)

அனுபல்லவி.

பாடுமிசைப்பிரசம் ஆமலர்க்குழலாள்

பாலவரைப் புயிற்சீதா தேவியை மணந்தா.

(தேடி)

சபாநாடகம்.

வளர்புன்னாக

வாடி

மீதோங்கும்

வனமெலாடிக

நாடி

அண்ணாநான்

குளிரும்பூஞ்சோலை

கூடி

குயில்களுடன்

கொண்டாடி

கோதையாள்

விளையாடித்

சொண்டிருப்பா

ளென்றோடித்

(தேடி)

அந்தர நாடிகை,

மதுகரமுரணி	சை	ரீங்கார
மாகந்தவன	மிசை	கிரிநதியின்
சுதிர்மணற்குன்றத்தி	சை	
சக்கரவாகம்நடந்தி	சை	
சரணடையாளந	சை	
தானதினூறு	விசை.	(தேடி)

(இராமர்.) உத்வேகத்துடன், ஹா ஜானகி, காணப்படவில்லையா,
(பெருமூச்செறிந்து.)

இராகம் சுமாஸ். ரூபகதாளம்.

பல்லவி.

பைங்கிளியே, தங்கமேர், பாரவனத்தெங்கோ போய்ப்பதுங்கிணையடி.

அனுபல்லவி.

இங்கெனைத்தவிக்கவிட்
எகிணையோ, பாகுமொழித், தோகையேவை தேகியேயென். (பைங்)

சரணங்கள்.

வெம்புமனத் துன்பமெல்லா ம்
மெல்லியலுன்னாலே நான்விலக்கினன் டு
கொம்பிழந்த மந்தியைப்போ ல்
குலைகுலைந்து நிலைகுலைந்து அலையுமன மலைவடைந்தேன். (பைங்)

ஆசையைச் சோதிப்பதற் கே
அப்பாலேபோ யொளித்தாயோஅடியே ன்
யோசியாதெங் கோசென்றாய் நீ
ஒண்டியதாய்ச்சென்றிடலே திண்டுபிண் ஒண்டொடியென். (பைங்)

ஹா பிராணகாந்தே, இனியென் செய்வேனடி, என் ஆசை மனோகரி,
நீ எங்ஙனஞ்சென்றாய் கொலோ.

சுட்டளைக்கவித்துறை.

சோகானலம் வளர்ந்தென் மனத்தூடு சொலிக்குதந் தே
வேகாமல் வேகுது சந்திபந்தங்களை வெட்டுத ரே

தோகாபெங் கண்ணெதிர் தோற்றிடக்காண்கிலை சுந்தரியே
பாகார்மொழிச்சியென்செய்குவனென்னுயிர்ப்பைபங்கிளியே.

(இராவணன்.) ஆம், உத்தமஸ்திரீ வியோகனுக்கும் இவ்விலங்கேச
னுடைய மனோபீஷ்டத்திற்கும் யாதுகிதமோ, அதையேசெய்யத்தக்கது.

(சிகை.) அந்தோ அந்தோ, அடி அனலாய்.

இராகம் காம்போதி. சாப்புத்தாளம்.

பல்லவி.

செய்வதின்ன தென்றறியேன், ஐயய்யோ நான்
ஐயய்யோ, நானொரு, பெண், பிறந்தேன். (செய்)

அனுபல்லவி

வைபகம்புகழ்மென் மணவாளனைவிட்
வன்சிறையகப்பட்டி, வாடுகின்றேன்
வாடுகின்றேன் சகியே அனலாய். (செய்)

சரணங்கள்.

என்னைப் பிடித்ததுயர், தன்னாலென்றாயக
துன்னியபொருப்பாரோ, பொருத்திடா
பொருத்திடாரோ, எப்படியாகுமோ. (செய்)

செல்வத்திற்பிறந்துநான், சோடியேவளர்ந்
திஞ்சிறைபுத்தேனடி, நான் பா
நான்பாவி, ஆயி, துடிக்கு தே. (செய்)

(சகி, அனலாய் இதற்கென்செய்வேனடி.

கட்டளைக்கவித்துறை.

எனக்கண்ணுறமலென்றேன் நலுமிக்கவிநங்கவவன்
நனைக்கண்ணுறுதுதமிபாடயங்கச்சகியனலாய்
வினைப்பயனாலுவிவிரண்டுமென்னுங்கொல்மென்மேலுமம்மா
மனக்கனல்முளுதுசெய்வதென்னோவடிமாதர சே.
(என்று, சோகமுற்று மோகித்தனள்.)

அந்தாநாடிகை.

(அனலை.) வசனம். ஆ, ஸகி ஆயாசப்படவேண்டாம், ஆசுவாசம் பெருவாயாக, மிகச்சமீபகாலத்துள் திரிபுவனங்களிலும் நிகரற்றவீரனாகிய நின் மணவாளரகுராமச்சந்திரன் வந்துசேர்ந்திடப் பெறுவாயம்மா ஜானகி கிலேசம்வேண்டாம்.

(சிறை.) சற்றுதெளித்து; ஆ ஆ அடி சகி அனலாய்.

விருத்தம்.

மாதெழில் னலாயென்றன் மணவாள ராமச்சந்திரன்
வேதனை கொண்டுள்ளில் அலைந்துமென் மேலும்வா
யேதிருவ னாயுந்தானே ஐந்தான் கொலிருக்கின்றன்கொல்
யீதுசந்தேகஞ்சேர்வா யென்றுரை தந்தாயென்னை.

(அனலை) ஆ அம்மா, அந்த சந்தேகமும் இந்த நாடகத்தில் அகற்று வையம்மணி.

(இலக்குவன்.) அண்ணா ஸதரியத்தைக் கடைப்பிடிக்கவேண்டும். குறைவனப் பிரதேசங்களெல்லாம் சென்றிலைத்து யார்த்தல்வேண்டிய, அழுது கொண்டிருப்பதிற் காரியமாகுமா.

(இராமர்) இராகம் இத்துஸ்சான் காதி. ஆ, சிதன்மம்.

பல்லவி.

ஐயோ இளியேல்நான் என்மீசய்யன்.

அனுபல்லவி

மைய்யவனத்திலென் ஸறையிலக்கைவிட்டேனே ஆந்த
மா, பா, தகத்துத், பட்டே லேன. (ஐயோ)

சரணங்கள்

எங்கென்றுதேடுவேன், யெங்கவளைக்கடுவேன் ஐவளை
எண்ணி, யெத்தனை, போதுவாடுவேன். (ஐயோ)
காட்டானைவந்ததோ, கோட்டாற்பிழந்ததோ அவளைக்
கடித்துத், தின்று, கடர்ந்ததோ. (ஐயோ)

(எனப்புலம்பி எதிர்போக்கி)

விருத்தம்.

மந்தமாருத முலவிடக்கந்த மலர்கண்மாமாரி போல்வழங்கு ம்
சந்ததங்கு ளிர்தங்கிடநிழல்த் தருகின் றகிளை யொடுதழைக்கு ம்
எந்தநேர் வனரிளந்தருவ குளமீதுவைதேகிக்கு மெனக்கு ம்
அந்தரங்கமாம் சங்கதியெல்லா மறிந்ததோர் சாக்ஷியாமன் றே.

(இராவணன்.) அதனுவென்ன.

(சீதை.) ஓ இது எனது மர்மத்தைப் பேசுபிக்கின்ற பூர்வவிருத்தந்
தத்தை உணர்த்துகின்றது.

இராமர் விருத்தம்.

கிட்டியேவின வல்செய்வேன் கிருபைசெய் வகுளமேயெ ன்
இஷ்டநாய கியைநீயு மிவ்வழி வரக்கண்டா யோ
எட்டியெங்ஙன ன்சென்றாள் கொ லென்னென்ன புகன்றிட்டாள் கொ ல்
திட்டமாயுரை செய்யென்பால் செப்பு வதுருகிமீ தே.

(இராவணன்.) கோபத்துடன், அடா அடா குட்டிமரமே, மட்டித்த
னமாயுளருதே.

(இராவணன்) விருத்தம்.

ஆவலாய் மன்தன்கேட்க அகந்தையால் மரமேநீயு ன்
தேவனா ட் வங்கேசுன்றன் சிதையைக்கொ ணர்ந்தானென் று
காவெடுத்து கைத்தாலுன்றை நறக்கியே ஓரண்கிழுன்றாய் ன்
சிவியென்றி வேணிந்தச் சிர்சந்தர கர்சத்தா லே.

• [மகாபர்சவன்.] தன்னுள், ஹ ஹ.

கலிவிருத்தம்.

குத்துமா முலைக்கோ சைவைதேகி மேல்
வைத்த ஆசையில் ராமனு மாமுத ம்
பத்துளா னுமனோ தப்பாந் குள ல்
மத்தரீ போல மயங்கி விட்டார றே.

[வெளிப்படை.] இராஜா திராஜ மஹாராஜலங்கேசுவரா இதேதிப்படி
மயங்குவது, இத்தரு, அசேதனமன்றே, தவிறவும் இது நாடகமன்றே.

[இராவணன்.] ஓ ஓ, மந்தபுத்தியுடைய என்னால் யீதறியவசமில்லா
மற்போயிற்று.

[சீதை.] ஹ ஹ, என்னகஷ்டம் என் மரமனா தம் வரிசை மகனா

அந்தி நாடிகை.

கேவலம் உன்மத்தனாப்போல் அசேதனமாகிய மரத்தையுங்கேட்கலாயினார். ஆகவே, என்மீதுள்ள சினேகானுபந்தமே அவர்க்கப்பற்றியாக ஆகின்றது.

[இராமர்.] அட்ட, இது கொஞ்சங்கூடக் கணித்தெதிருணர்காதிருக்கின்றதே, என்ன விபரீதம் இருக்கட்டும் இதனாலென்ன.

விருத்தம்.

பூதரவுணாத்தி சீதையெத்திசையிற் போயினட் புகன்றிடாதிருந்தா	ல்
மேதகுபகழியாலுணையடித்துமிகமிகப்பொடிப்பொடி செய்வே	ன்
மோதிமுற்பகையைச்சாதிக்கவிருக்கும்முந்தநின்வைவரியாஞ்சண்	ட
வாதமப்பொழுதேமீதுணைக்கிளப்பிவாருதிசுளிந்புகுத்திமொ	ல்.

(இராவணன்) கவிவிருத்தம்.

இத்தரா தாமேத் திழையின் செய்	தி
சித்தமே துணித் தெப்படிச் செப்பி	ம்
ஒத்ததாம் வச்சிரா யுதமென் னுமெ	ன்
கைத்த லத்தினடி கண்டிருந்து	மே.

(சீதை) விருத்தம்.

மட்டையே மரமே வனத்துயர் வணா	யே
இட்ட நாயகியை இயம்புவி ரென்றா	ல்
சட்டை செய்திடுங் கொல்சே தனமன்	ரே
கட்டமா மிதனைக் காணவும் விதி	யோ.

[இராமர்.] ஹ ஹ, இது கொஞ்சமும் சலிக்கிறதில்லையே.

[இருக்கட்டும், இந்த கிரிநதியைக் கேட்கின்றேன்.]

விருத்தம்.

மலைமடிவயிக்கும் நினைப்போலென்றன் மடிவிரையாடுமென்மனையாள், தொலையெங்குற்றான் கொல்சொல்லுதி நினைப்போற்றாங்கிடாப் பங்கயக்கண்ணாள், நிலைநறுக்கவரு மதுகரநெறுக்க நீலமாங்குழலி னணினிப்போல், நலவெழிற்கோகத் தனத்தினுடனை நீநன்குகாண்டனை கொலோநதியே.

[இராவணன்.] ஆ இதுவுஞ் சொல்லப்போகின்றதா, என்னிடமிருக்கின்ற பயத்தினாலிப்பயம் உடலெல்லாம் நடுங்கிக்கொண்டே போகின்றதே இது எப்படிச்செப்பும் ஒருக்காலுமுறைக்காது.

[இராமர்.] ஓ இதுவும் சலரூபத்தால் நின்று நிலைத்துப்போகின்றதா, யில்லையே, ஓ ஹ, கஷ்டங்கஷ்டம்.

இராகம் உச்சேனி. சாப்புதாளம்.

பல்லவி.

எளிமையடைந்தேனென் நிவ்வனமுமறிந்த தென்செய்வேனடா

லக்ஷ்மண, அட லக்ஷ்மண.

[எளி]

அனுபல்லவி

சளிகொண்டென் கையில்வந்த கனராச்சியமப்போதே

வெளியில்விட்டிருந்தவ வேடமாய்வந்தபோ தே.

[எளி]

சரணங்கள்

அரசும்பவிசும்போ யருங்கானத்தினில்வந்தே

ன்

அல்லாமலாஅலைந் தங்கமெலாம்நொந்தே

ன்

வரிசையென்காதலியால் மனமகிழ்ந்திருந்தே

ன்

மனையாட்டியவளையும் மாயமதாய்ப்பிறந்தே

ன்

வனந்தானவளையும் மறைத்துக்கொண்டே

னை

மயங்கச்செய்வதோ அதற்கென்றண்ட

னை.

[எளி]

பெண்டைப்பறிகொடுத்துப் பேய்கொண்டும்கின்றே

னை

பேசவாயுண்டோவென் பெருமையிழந்தே

னை

கண்டேனென்றொருவார்த்தை மரமும்மலையுந்தா

னை

காளுறும்விளம்பிடா தேனோவினவினே

னை

கர்மமோமிக வர்மஞ்செய்யு

தே

காலமோயெனைக் கேலிசெய்யு

தே.

[எளி]

[சுதை.] ஒருவிதநினைப்புப் பெருமூச்சுடன்.

கொச்சகவிருத்தம்.

அடியனல்லா யென்கணவ ரசலந்தரு நீர்பற வை

செடிகளிடங் கேட்டலைந்து திரிகின்ற ரென்செய் தி

அடிமுதலா யவர்க்குறைப் பாராரம்மா சோக த்

கடலைவிட்டுநீக்குவரர்க்கண்படைத்தோர்காண்பா ரோ.

[அனலை.] ஆஸகி, எல்லாங்கண்டறிவோமடி ஜானகி துக்கப்படவேண்டாம்.

[இலக்குவன்.] தனனுள், ஆ ஆ, எனது முன்னவன் அகிசோகத்தி

அந்தரநாடிகை.

ஹஸ் மோகத்தை அடைந்தனன், என்செய்வது இனியென்னாரியனுக்கு யாதுசதிசம்பவிக்குமோவே.

[வேளிப்படை.] அண்ணா, இதுவென்கொல், குடிகெடுக்கின்ற துயரத்தை அடிக்கடிவகிக்கலாகுமோ, தேவரீர், ஸஹஜதாரியத்துடன், ஆத்மாவை ஸ்தம்பனஞ்செய்யவேண்டும்.

இன்னமும், இதோ இப்படி தென்மார்க்கத்துடன் சென்று பார்த்தல் வேண்டும். இதோ,

விருத்தம்.

சந்ததமிளம் புல்லோடு தண்ணீருங்கொடுத்தபான் மை
சின்னையிலெண் ணிக்கண்ணீர் சிந்திடத் தெற்கேநோக் கி
இந்தமானி னம்நிற்கின்ற திவ்வழிசெ ன்ருளென் றே
அந்தரங் கத்தினோடு மறைபுமா றறையுதண் ணை.

[இராவணன் கோபத்துடன், அடுக்குவசனம்.] இந்தக், குட்டிமான்களை, வெட்டிடவேண்டுமால், என, கத்திகைக்கொண்டனன்.

[மஹாபார்சவன்.] ஓ இராஜா திராஜ மஹாராஜலங்கேசுவரா.

[அடுக்குமொழி.] கேடுபுரிந்திடேல், நாடகம்நாடகம், வேடமான்குட்டிவி, சேடங்கல்லவோ.

ஆகையால் படபடப்புக்கடாது.

[சீதை] கண்ணர்ப் பிரவாகத்துடன், சினேகவாற் சல்லியத்துடன், ஹ ஹ, என்மக்களான இத்தமான்குட்டிகள் தாம், எனது நாயகருக்கு என் செய்திபை முதன்முதல்துணைத்தியதோ!

[இராமர்.] அங்ஙனமாயின், தம்பி தென்மார்க்கத்தே தேடிச்செல்வோம், என்று நடந்துகொண்டே.

இராகம் எதுகுலகம்போதி. ருபகதாளம்.

கண்ணிகள்.

மானினங்கா எரிவழியே வந்ததுண்டோ என்மாடமா ன்
தேனெனுஞ்சொல் சீதைபுற்கள் தேடிப்போட்டு நாடிவளர்த் த (மா)
மயிலினங்காள் காணீரோ மாதாசி சென்றவ ழி
சூயிலினங்காள் கூறிரோ கோபமெனமே லேதுமுண் டோ (மயி)
அஞ்சுகங்காள் அறியீரோ அறைந்திட்டா லாகா தோ
பஞ்சுரங்காள் நீவிரேனும் பகர்ந்திடில்மா பாவமுண் டோ (அஞ்)

[எனப்புலம்பி நடந்துகொண்டே, அடடா, தம்பி லக்ஷ்மண, இதோ இங்ஙனம்பார்க்கக்கடவாய்.]

விருத்தம்.

ஜானகிகூந்த நன்னிற்றம்பி நான் சூட்டிவைத்	த
தேனுசுரளி கண்மொய்க்குந் திவ்விய சுகந்தமா	ன
பூனிறை வழிலாரங்கள் பொருந்தி இப்போதுதா	னே
கானில்வீழ்ந் திருத்தலந்தோ காண்டியால் கண்முன்னு	லே.

[இலக்குவன் வசனம்.] ஆம் ஆம், அண்ணா, இதையோஜிக்கின்ற பொழுதுயாரோ ஒருவன் ஜானகிப்பிராட்டியை வஞ்சித்தபகரித்துக் கொண்டுபோயிருக்கின்றனென்பதற் சந்தேகமில்லை, அப்போதவன் கூந்தலினின்றும் நழுவிருத்தல்வேண்டு மிப்பூங்கொத்து.

[இராவணன் வசனம்.] ஆ அந்தோ, அந்தோ, யானவளை அபகரித்துவரும்பொழுது பரபரப்பன்னியில் சாவதானமாய்வந்தேனல்லேன் அதுதானிதில் அஜாக்கிறதை ஏற்பட்டது.

(சுதை வசனம்) சற்று தெளிந்தாகவாஸமுற்று, ஆம் ஆம், பாவியரக் கன் என்னையபகரித்துத் தாவிவருகின்ற வழியில் எனது கூந்தலினின்றும் கீழ்நழுவினதன்றோ?

ஓ, இது அரக்கன் அபகரித்துக்கொண்டு சென்றமார்க்கத்தைக் காண்பிக்கின்ற முக்கிய அடையாளமன்றோ?

[இராமர்.] கொஞ்சம் பத்தடிதூரம் நடந்து, தம்பி லக்ஷ்மண இதுவென்கொள்?

ஆசிரியவிருத்தம்.

தலைசாய்ந்து முயிலீய்ந்து தாரணிகிடக்கின்	ற
சாரதி யிதார்கொலட	டா
சதிர்கொண்ட தேர்பூண்டகலின முறுவாயொடு	பி
சாசவ தனங்களோடு	ம்
வல்கொண்ட குந்தத்தினடிகொண்ட புண்கனொ	டு
மாண்டெதிர் கிடக்கின்றயி	வ்
வன்கரவினத் தொடுநொறுங்கிக் கிடக்கின்	ற
மாவிரத் மெவருடைய	தோ
விலொண்டுதுண் டாயொடித்தெறிந் திட்டதா	ர்
மேவுமீது டையரார்கொ	ல்
மேலானமருட மணிசிதறிக் கிடக்கின்	ற
விந்தையீது டைபரார்கொ	ல்

அந்தரநாடிகை,

‘மலைபோன்ற வன்புயங்களில் வகிக்கின்றதோ
வளைகளீரைந்து சொன்
மயமாய் விளங்கின்றதிவை யிங்ஙனுற்றதோ
வகையென் கொலுடையரா
ள்
ன
ரோ.

[இலக்குவன்.] வசனம். ஆ, அண்ணா ஆச்சரியம் ஆச்சரியம், யானி
வ்விதம் தீர்மானிக்கின்றேன்.

எங்ஙனமெனின், ஜானகிநிமித்தத்தில் இரண்டுவீரர்கள் உயுத்தஞ்செய்
திருக்கின்ற கோலங்களென்றே.

(இராவணன்.) கோபத்துடன்.

விருத்தம்.

சீதையை யபகரித்துத் திரும்பியேவரும் போதெற்குத்
தீதுசெய்த திவிகாதஞ் செய்தவன் யாவனந்தப்
பாதகச் சடாயுதன்னீனப் பவிஷெலா மிகக்கெடுத்
மேதகு சிவையன்றே விளைவித்தேம் நன்றுநன்
து
றே.

[சீதை.] ஹா தாத பகிராஜா இவ்வற்பபாக்கியவதியை இப்படிப்பிர
யாசப்பட்டிராக்ஷிக்கமுயன்றும் அந்தத் தர்மபலத்தை யடையாமற்போயினீரே
கஷ்டங்கஷ்டம்.

[அனலை.] ஆ ஜானகி, அந்தத்தசகண்டன் மகாபலசாலியென்று முப்
புலனங்களும் முறை இடுக்கின்றதல்லவோ ஆகையாலென் செய்யலாமம்மா.

[இராமர்.] தம்மி லக்ஷ்மண வில் வில்,
என்றே விளைந்துருடக்கின்றனர்.

[இலக்குவன்.] இதுவென்கொல், அகாரணமாயிப்படிக்கேட்கின்ற
னரென்னை,

எனப் பின்பொடர்ந்தனன்.

மஹா பார்சவன் விருத்தம்.

இவனைச்சிறுவ னென்றிருந்தேம் யிருகணுந்தீப் பொறியெழும் ப
அவனித்தலத்தை விழுங்குகின்ற அன்னோக்குகளு மாணமும்
நவலுங்கா ரகந்தாமு நுதலுமுதடும் பார்க்கத்தி
புலனங்கையுஞ் சுட்டெரித்துப் பொடியாக்கிவொன் போன்றனனல்.
ரி

[இராவணன்.] பரபரப்புடன்.

கட்டளைக்கவிப்பா.

இன்ன வன்முன் னிருக்கவி சைந்தி டா
தேருவோ மடாமற் றேரிடத் தினி ல்
சின்னவன் றனைப்போ ரிற்செயி ப்பதி ற்
சேரும ன்றேயெ னக்கபடீ ர்த்தி யே.

(என்றெழுந்தனன்.

(மகாபாரசுவன்) ஆ மகராஜ், அடுக்குவசனம். ஆடுகின்ற, வேடஜால,
நாடகமிது, நாடகம், ஆகையால் உட்கார்ந்து பார்த்தல்வேண்டும்.

[சீதை.] எதைக்கண்டென் கணவர்க்கிப்படிப் பரபரப்பெழுந்ததோ.

(இராமர்) விருத்தம்.

கோத்திரமிருந்த காத்திரமுடையான் கோரத்தங்களைச் சிவப்ப ன்
நெத்திரத்திமைகள் சாத்தியுச்சுவாச நிச்சுவாசமித மிகநீட் டி
நாத்திரமதனிற் சனகியைச்சுவைத்து நாளத்தைக்க ரியெனவருந் தி
ஆத்திரமடங்கிக் கிடக்கின்றான் வழியிலக்கமுருவ மாமரக்க ன்.

ஆகையாலிங்நனமிவனை யதஞ்செய்யப்போகின்றேன்.

[இராவணன்.] சின மிகப்பொங்கி,

விருத்தம்.

என்மனப் பிரியாளான சீதையெய்வன் கொன்றான்கொ ல்
வன்மமாயெவன் தின்றான்கொல் வலுத்தவல் வரக்கஞர்கொ ல்
கன்மனத்தவனை யிங்கென்கதிர் கொண்டகற வாளத்தா ற்
பின்னையசெய் கழுததைவெட்டிச் சீக்கிரமரு ந்துவே னே.

[மகாபாரசன்.] ஆ ஆ, மகராஜ், மறதிவந்ததென்கொல், அவனை அ
சோகவனத்தில் காவலில் வைத்திருக்கிறதன்றோ.

(சீதை) கொச்சகம்.

ஐய்யய்யோ யென்னையுமோர் அரக்கனுமற் றுருங்கொன் று
மெய்யை அருந்திடவில்லை வேதைகொண்டென் வியோகத்தால்
நையய்கொடுஞ் சோகமுற்று நாயகர்வரு ந்தயின்ன ம்
உய்யுகின்றே னென்றனைப் போலுண்டோ ஒருநீ வி.

[இலக்குவன்.] எதிர்நோக்கி, பரபரப்புடன், ஆ அண்ணா, (அடுக்கு
மொழி) தடாபுடாவென்றுசினம், எடாதருள்வீரசம், விடாதிருப்பீரிவர்,
சடாயுசடாயுவே,

அந்தரநாடிகை.

(—) திசை.

குழந்தாய் இராமபத்திர, இராமபத்ரா.

வெண்பா.

சீதைதனை வவ்வீத்திரு ட்டரக்கன் சென்றிடுங்கா	ல்
மாலைவிடு வீத்திட நான்வந்தெய்தி—பாதகன	ல்
வெட்டுண்டேன்ரீயுமெனைமேலும்வதைபுரியே	ல்
ஒட்டுயிர் ச்சடாயு வெண் றுண	ர்.

[இராவணன்.] கேட்டு ஓ, (வசனம்.) இக்கிழட்டுக்கழுகு இவ்விரண்
டு இராஜகுமாரர்வருமளவும் உயிர்கொண்டிருந்தனவா, என்னுலிழந்த ஜீவனை
யுடையஇக்கழுகு இவர்கட்டெகென்செய்தியை இயம்பமாட்டாதென்று நம்பிக்
கையுடன் விட்டுவிட்டு வந்தேனே.

[சீதை.] ஸந்தோஷத்துடன் சிங்கார்க்கவி.

ஈவிறக்கமுமிலாதபஞ்சமா, பாவிராக்கதன் பண்ணியதீமையை
ஆவிலைவத்திருந்தன்பனுக்குறைத்தார், தேவதேவனென் சடாயுமாமனே.

[அங்ஙனமாயின்இவ்வளவுகாலபரியந்தம் என்னமீட்காது தாமதம் யாதோ!

(அனலை.) எல்லாம் இன்றாடகமூலமாய் அறியலாமம்மா.

(இலக்குவன்.) அவசரத்திற் கிட்டவனுதி, ஹா தாத சகுந்தராசனே
உமக்குமிவ்வவ ஸ்தைநேரிட்டதா.

சீதை விருத்தம்.

ஆரியவிஹங்க மன்னு உமக்குமில் வவஸ்தையா	மோ
வீரமூமக் கிப்போது விளம்பவஞ் சக்தியுண்	டோ
காரிருட் குழலிதன்னைக் கவர்ந்தார் பலமென்யே	னோ
ஊரென்ன பெயர்தானென்ன யார்மகனு னாசெய்வீ	ரே.

(இராவணன்.) தைரியத்துடன், (வசனம்) ஓ இக்கெட்டகழுகு இவர்க்
குக்கு சர்வவிர்த்தார்த்தத்தையுந்தெரிவித்தாலுந்தெரிவிச்சட்டும், அதனாலிவ்வி
லங்கேசனுக்கென்னபாதகம், அதிலிவ்விலங்கேசுவரன்ப யப்படுவான்கொல்.

(சீதை.) ஆசையுடன், பாவிதசகண்டனது பாணங்களால் புளக்கப்
பட்டிருக்கின்ற காயத்தையுடைய இச்சடாயுமாமன் என்னென்றுரைப்பொ
ன்று மனங்கலங்குகின்றேனடி அனலாய்.

(திசை) —

ஆ, குழந்தாய் ராமபத்திரா.

 விருத்தம்.

மனமயங்குது கண்கள் சுழலுது வார்த்தை தள்ளாடுதலா.

(இராவணன்.) எனக்கு மிகச்சந்தோஷம் மிகச்சந்தோஷம்.

(சிகை.) கருணையுடன், ஆரிய சகுந்த ராஜாவே என்னிமித்தம் இப்படிப்பட்ட மகத்தான துர்த்தெசையை அனுபவிக்கின்றீர்களால், கஷ்டம் கஷ்டம்.

(இராமன்.) ஐயா, ஐயா, கொஞ்சம் தைரியத்தைக் கடைப்பிடித்துக் கொண்டு பரிசொலலவேண்டும்.

இராமன். சங்கராபரணம், ரூபகதாளம்,

பல்லவி.

சொல்லுவீர் அப்பனே, சொல்லுவீர்.

அனுபல்லவி

தெ. ஸ்ரீலக்ஷ்மியாபுசுத் வல்லவரே நல்லசொபதி (சொ)

சரணங்கள்.

சுதாரியத்தைக் கடைப்பிடித்து சாங்கோபாங்கமாய்த் தொடுத்தது
சைவாயை இனம்பிடித்து (சொ)

காடிநாயல்ல கேலையிலே நாய்போனுழைத்தான் சாலையிலே
பேடிப்பயலையிக் காலையிலே (சொ)

குலமென்னபலமென்ன குறித்திடும்பேர் கலமென்ன
நிலைய மாமவன் தலமென்ன (சொ)

சாமில்லாநெஞ்சகத்தான் இக்குலையுமையுந் செய்தான்
சோரனைஇன்னொன்னென்று தான் (சொ)

(திரை) —

என்னசொல்லப்போகின்றேன்.

 [முன் விருத்தத்துடர்ச்சி.]

ஜனகியைக் கனமையை களியற்றித் தானபகரித்தானால்,

(இராவணன் கருவத்துடன்) ஞாதிவதகோபியாகிய இவ்விலங்கேசுவரன் எளியில் விட்டு விடுவான் கொல்?

அந்தரநாடிகை.

(சீதை.) ஆ, பிராணேசா! அடா என்வள்ளற் கிளையாய் இன்னம் எனது செய்தி அறிந்திலரா, நிற்கதியாளான இந்தச்சானகியை பாவி இராக்கதன் (என்றைச்சொல்லிலேயே).

அடி சகி அனலாய் இதுவென்னடி பைத்தியம், இன்னாடகத்தைப்பார் த்துக்கொண்டிருக்கின்ற என்னால் பயங்குக்கங்கொண்டு முன்சொல்லிய சமாசாரத்தை எடுத்துப்பலம்பலாயிற்று, என்செய்வனடி.

[அனலை] ஆம், ஆம், வாஸ்தவம் போற்றேற்றலால் அப்படி உண்டாகின்றது.

[இராமர்.] அட்ட, அந்தப்பதித இராக்கதப்பயல் இவ்விராமசமுகத்தி ல் வந்தபகரித்தானிலை என்செய்வது.

[இலக்குவன்] கோபசிலனாய்.

கட்டளைக்கலித்துறை.

காரிகைசீதையைக் கைக்கொண்டாக்கன் கடர்ந்தனனெ	ன்
ரூரியர்மெய்யறுபட்ட ஜடாயு வறைந்தனரா	ல்
சோரணைப்போல்வந்து தூக்காவிடிலவன் றுண்டுதுண்டா	ய்
வீரவென்வாட்கொ டுறுத்திடமாண்டு விழுவனன்	றே.

[இராவணன்.] புன்னகையுடன்.

வெண்பா.

மன்மமறுக்கின்ற மடிவிதனமொன்றார்க்காம்
தன்மனதிர்க்கிடத்தின் சாதகமாம்——கன்மத்தில்
எச்சதுரராயினு மற்றென்செய்வரீதறியா
மற்சினப்பயர்க் கென்னவாய்.
[இராமர்.] ஐயா மேற்சொல்லவேண்டும்.

(—) திரை.

[முன்விருத்தத்துடர்ச்சி.]

வினயமைந்தனெவந்துவேளையில் வீய்ந்திடுபொருண்மீளும்.

[இராவணன்.] பரபரப்புடன் (வசனம்) அட்டா எல்லாங்கற்றிரிந்த என்னு லேயும் அந்த வீந்து முகூர்த்தமகத்துவம் பெண்ணி யோசிக்கப்படாமற்போ யிற்று, நல்லதிருக்கட்டிம் தெய்வபலம், யெனக்கில்லாமற்போனாலும் புருடப் பிரயத்தினத்தால் ஆனமட்டிலும் நன்றாய்ச்சரிப்படுத்திக் கொள்கின்றனன்.

சீதை அடுக்குமொழி.

நட்பொடுமாமன், செப்பிடுவிதமில்
வற்பபாக்கியவதிக், கெப்படிக்கிடைக்கும்
வசனம். இப்பாவியின் கொடுமையை நினைக்க நினைக்க
நெஞ்சில் சோகவன்னி பற்றியெறிக்கின்றதடி.
இந்தசோகத்திற்கவஸானமுமுண்டோ,

இராகம் கேதாரம் ரூபகதாளம்.

பல்லவி.

எனதுசோகவனுபோகம் யெப்போபோருமோ,

அனுபல்லவி.

வினையினைகெடுத்தி தனையென்சொல்வேன்
சனகிநான் இனியென்செய்வேன்

[எனது]

சரணங்கள்.

பூமியிற்செனிப்பதுவே பொல்லாததோஷம்

பொருந்தவே அதிலும் பெண்ணாய்ப்பிரந்ததேமோசம் [அதிலும்]

மாமனானைப் பிரியவும்விதி

வசமாநான்செய் பூசாவிடேனம்

[எனது]

என்னைத்தொட்டகாலமுதலாய் யென்கணவர்க்கும்.

எடுத்ததெல்லாம்துயராய் வினாந்தென்செய்வேனிதற்கு (பிரிந்து)

இங்கரக்கன் எதிர்ப்பிவிருந்து

இறந்திடாமல் கறைந்துதவிக்கும்

[எனது]

என்னைத்தேடி உருகுமிவர்க்கு இலங்கைச்சிறையிலே

இருக்கின்றேனென்றெடுத்துச் சொல்வார்யாருமங்கிலை [ஜடாயு]

மன்னனுஞ்சொல்லா முனெங்கே

வாணன் விட்டிடுவானோ அறிகிலேன்

[எனது]

[இலக்குவன்.]

அவ்வரசர்களின்றெனன்றே தெரியவில்லையே, அவ்
நனமிருக்க நஷ்டமானபொருள் திரும்பக்கிடைப்பதெவ்வனம்.

[சீதை]

ஹ கஷ்டம் கஷ்டம். இன்னமும் இவர் சமாசாரக்குறையை
முடித்தாரில்லையே,

அந்தரநாடிகை.

ஓ, தெய்வமே.

விருத்தம்.

ஐயய்யோ அதிர்ஷ்டமில்லா அனாதையாயானேன் பா வி
தெய்வமே இனியென் செய்வேன் திக்குவேரில்லக்கண்டாய்
பையயவா னாலுமாமன் பார்த்திபன் றனக்கெனெல்லாச்
செய்தியுஞ்சொல்லுமட்டுந் சேவனோடிருக்கச்சொல்லா ய்.
[இராமர்] ஐயா என் வினவிலுக்குத்திரம் விளம்பல் வேண்டும்.

(—) திரை.

குழந்தாய் யாவமுறைக்கின்றேன் சேட்கக்கடவை.

நீயே (முன்விருத்தத்தொடர்ச்சி)

முனிவிச்சுவன் மகனாவனன் மூவுலகினிலு ம'மூ'க்கன்.
[இராவணன்] ஓ இச்செகட்ட கிழட்டுக்கழுது, கூத்திரியுகுலப்பதிச
ன இவனுக்கென்ன மயம் பட்டதுகொல்?

[பெருங்கொழுது]

விருத்தம்.

மட்டிலாவனப்ப ஓவக கவர்ந்துநான் வரும்போதன் கே
கிட்டினான் தடுத்தென் ன கிழக்கழுகி தனைவாளா ல்
சுட்டிஅச்சிறைகள் க ள் ள் துணித்திட்டே நெனினுமா ள்
வெட்டினேனெல்லா துன்னேன் விளம்பு மக்கமுத்தைத்தானே.
[சுதை] உள்ளந்தெளிந்தா சுவாஸ்த்துடன் இப்படிப் பேரைமட்டுங்
குறித்துச்சொன்ன இந்தக்கடாசாரத்தினால் தீபந்தரத்தில் இவ்விலங்கைத்
திவிலிருக்கிற என்னை எவ்வாறாயிப்போகின்றனர் என்றாயகர்.

[இராமர்] ஐயா குறையுஞ் சொல்லிமுடிக்கவேண்டும்.

[இலக்குவன்] சோகநீரால் தொண்டை தத்தலிட்டி.

அந்தோ அந்தோ.

விருத்தம்.

ஐயய்யோ அங்கமெல்லாமயர்ந்து மூக்காற்றலா வி
பையவே கண்கழன்று பஞ்சடைந்திமையாடா து
வையயமீதடித்து வீழ்ந்தார் மாண்டனர்போலுமந் தோ
செய்யவாய்ப்பின்தார் நாவுந்தள்ளினார் சிறைக்காலற்றார்.

[இராமர்] ஆதங்கத்துடன் ஹா தம்பி குறைச்சமச்சாரமும் கூறமு
ன்னர் நம் தாதா ஜடாயு உயிர் ஒழிந்தனர்கொல், ஹ ஹ கஷ்டங் கஷ்டம்.

(கிட்டவனுகி தலையில் முகத்திலடித்துக்கொண்டு.

விருத்தம்

தசரதர்க்கன் புள்ளவரே தாதாவே மாண்ட	ரோ
இசைகருடர்க் கண்ணவே இங்ஙனமிற்தீ	ரோ
திசைபுகழும் பஞ்சவடி தீர்த்தமர்ந்தேதர்க்	கு
நசையொடு சகாயகரே நல்லுயிரொழிந்தீ	ரோ.

இராகம் சங்கராபரணம் சரப்புநாள்.

பல்லவி.

மமயவனத்திலநீர் மானநான் சகிப்பேனே.

அனுபல்லவி.

மமயயாயித்தர்க்குதவி செய்யுந்தசரதர்க்கு
நகரபயங்கண்ணனவரே ஐயோஜடாயு நீரே [மைய]

சரணங்கள்.

தந்தைஇறந்ததுயர்	தமிழுமீததிகமாய்	
செந்தணலாய்வயிற்றைத்	தெகிக்குதென்செய்வேன்	[மைய]
துறந்தசைவனத்தில்	பரந்தலைந்தும்பாரியை	
பிறித்துமுனையிழந்தும்	பேருயிர்தரிப்பேனே	[மைய]
எங்குநாளிருக்கினும்	இவ்வனத்திற்றுணையாய்	
அங்கங்குதிப்பேரே	ஆருண்டினிமேலைய்யா.	[மைய]

விருத்தம்.

ஓங்கரசைவிட்டதிலும் ஓர்தந்தைமாண்டதிலு	ம்
தீங்கானத்தினிடந்து திரிவதிலும்வருதுயா	ம்
பாங்காமுமதுநட்பால்ப் பரிந்தொழிக்கயிருந்தே	ன
யீங்காருயிரிழந்தீர் யீதனினும்பெரிதாமா	ல்.

[மஹாபாரசன்.] மஹாராஜ இவனது வன்றுயர் அனைத்திற்கும் தா
ங்களே காரணமன்றோ?

அந்தரநாடிகை.

[இராவணன்.] அடட, அமார்த்தியவரணே அறியாய்போலும்.

[மஹாபார்சன்.] அல்தெப்படி? அருளல்வேண்டும் மஹாராஜனே.

(இராவணன்) விருத்தம்.

கோவமுச்சிரங்கன் கரானன்சபா குவொடுமாரீசனுங் குலகூட ர்
வவிலங்குரை ராமனுற்பட்டனர் இன்னம்நம் மவர்களென்றாலு ம்
பாவிலக்குவனென் னுடைத்தங்கை சூர்ப்பனையை மூளியாய்ச்செய்தான்
ஆவ்வைத்தினி திருக்கவோஇத்துயர் அதனினுமதிகமா மன் ரே.

[பரபரப்புடன்.] ஆகையாலிப்பொழுது.

விருத்தம்.

இனத்தைவீண் போக்கடித்தே னிருந்தென்ன லாபமிந்த ச்
சினத்தையாரிடத்தில் வைப்பென்திகழ்கத்தியா லென்றந் கை
தனத்தைச்சேதித்தோன் கண்டந்தனையிப்போ துண்டசெய்தி த்
தினத்திற்கூர்ப்பனையாலு திரத்தமண்டிடச் செய்வேனா ல்.
(எனக்கட்கப்பாணியாய் சூரீரென எழுந்தனன்.

மாகாபார்சன் அடுக்குமொழி.

கோடிமாமன்னர்கள், தேடிவந்தேத்திடும்,

மோடிவந்தேசுவரா, நாடகம்நாடகம்.

எனத்தகைந்தனன்.

[சிறை சோகத்துடன்.]

இராகம் முகாரி, சாப்புதாளம்.

பல்லவி.

என்னொழிப்பேணிந்தத்தோஷம் ' அய்யோ
என்னிமித்தஞ்சடாயு மன்னனிற்றந்தகிலேசம் [என்னாள்.]

அனுபல்லவி.

முன்னுச்செய்திட்டபாவமோ

அல்லால்

அன்யாயமாரிட்டசாபமோ

[என்னாள்]

சுரணங்கள்.

அழுதாவிப்பழியென்னபோமோ   தெய்வத்தை
தொழுதாலுமனுபவித்தாலன்றி ஆமோ   [என்னுன்]
நானேஇதற்கெல்லாம் பாத்ரம்   அய்யோ நான்
யேனோபிறந்தேன்வீண் யீசனுடையகூத்தரம்   [என்னுன்]
ஹ ஹ கஷ்டங் கஷ்டம்.

விருத்தம்.

என்பொருட்டினில் வந்துயிரிற்ற இவரெனையபகரித்தோ   ன்
வன்புயத்தவன் ராவணனெனப்பேர்மட்டிலு முறைத்துவிட்டதலால்
இன்பமுற்றவன்வாழிட மிலங்கையெனஉறைத்தாரில்லை இறைவன்
துன்பமுற்றமுலெனைத் தெரிவார்கொலோ சொற்பபாக்கியவதிமாதோ
அந்தோ அந்தோ இனி மென்செய்வது ஆ தெய்வமே நிற்கதியாளான
யென்னை நீயும் முட்டச்சோதிக்கலாகுமா தெய்வமே.

இராகம் நாராயணி (கரமே கஜமேமே) என்றமெட்டு. சாப்புதாளம்.

பல்லவி

விதிபே நூர்கடுத்தயர் விளைவிக்கலாமா
விபீதமாமிக மிகமனம்நோமா   (விதி)

அனுபல்லவி.

மிதிசேசன்றவ மதிவந்துயிரந்தேனே
மிகமிகச்சீராடி மேவிவளர்ந்தேனே
அதிமோகனைமணந் தடவியிவ்வந்தேனே.   (விதி)

சுரணங்கள்.

காட்டில்வந்திருந்தாலும் கணவன்சன்னிதானத்தால்
கலையெற்றிருந்தேனே கன்மவசத்தா   ல்
தாட்டிகராக்கதன் சதிசெய்வித்தா   ல்   (விதி)
அரசும்பவிசும்போ யங்கம்நொந்திடத்தீதா   ய்
அருங்கானத்தினிலை வதுவும்போதா   தா
புகுடனைப்பிறிவது போலுண்டோகேத   ம்   (விதி)

அந்தர நாடிகை.

பறையனாரினிற் சிறைப்பட்டிருப்பே ளே
பாருள்ளவும்வசை யாம்சகிப்பே ளே
துறையெய்ப்போகாண்பேளே துக்கந்தவிர்ப்பேளே (விதி)

நாதனெனினின்று நலிந்துமெலிந்துதே ட
நாளேவன்சிறைப்பட்டி நலங்குன்றிவா ட
பேதப்படுத்திவைத்தாய் பிறந்ததேமிகப்பாடா ம் (விதி)

(இலக்குவன் வசனம்.) ஆ ஆ, அண்ணா இதுவென்கொல், தைரியங்கொள்ள வேண்டும், சும்மாவிதனத்தையடைய இதுசமையமன்று அதிசிக்கிறத்தில் சத்தருவினவாஸ ஸ்தலத்தை விசாரித்தரியவேண்டும், சும்மா துன்பப்படுவதிலாவதென்னை,

இராகம். தோடி. ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

ராமவிபுலேமிக நீமயங்கிவருந்தலாமா
இதுதருணமா, வீரகோதண்ட (ராம)

அனுபல்லவி.

பூமா இரவிசூல சோமா பலவீமா
புலம்பிப்புலம்பிக்கண்ணீ ரலம்பிப்பொழுதுபோமா (ராம)

சுரணங்கள்

எத்தனைபோதுதானமுதாலும், இனிச்
கெத்தார் வருவாரோ ஒருக்காலும், இன்னம்
மெத்தவும்அவஸ்த்தைகள் வந்தாலும், தைரி
யததைவிட்டுவிடலாமோ மேலும், நம்மள்
உச்சமிதனக்கவரந்த இத்தனைதுன்பமுந்தந்த
சத்தருவைக்கொன்றுந்தன் சித்தமகிழாமலெந்தன் (ராம)

அன்னவன்வயிப்பதெந்தத் தலமோ, புயம்
மன்னிநமவனுடைய பலமோ, மற்றும்
பன்னுமவனுடைய உட்ப்புலமோ, எல்லாம்
இன்னமறியா திருத்தல்நலமோ, இதுகளை
முன்னர்விசாரித்தரிந்து துன்னுமரியைப்பரிந்து
சின்னாபின்னமாயறிந்து இன்னலொழிக்காமல்நோந்து (ராம)

எங்கு சென்றொளித்தானே பாவி அவனையென்ன
சங்கடஞ்செய்கின்றானே மேவி அவனுக்கவன்
தங்குமி பரிசுக்கும்பாச நாவி என்றலுமெங்கே
அங்கலாய்க்கின்றானே தேவி அதையெண்ணாமல்
இவ்வணர்ச்சியுயர்ச்சி ஸ்டால் சங்கதியென்னுமோகண்டாய்
தங்கனேவிதுயோத்தண்ட சிங்கனேவீரகோதன் (ராம)
(இராமன்) கோபத்துடன்.

புராகம் பியாகு ஆதிதாளம்.

பல்லவி,

பரிணயநாடக அடா என்பலமறியாயோ.

அனுபல்லவி,

பரிணயநாடக அடா என்பலமறியாயோ
சுன்னென்னாநீது சாசுதுன்னிக்கொண்டிருக்கையில் (என்)

பரிணயநாடகம்.

பரிணயநாடகம் அடா என்பலமறியாயோ
சுன்னென்னாநீது சாசுதுன்னிக்கொண்டிருக்கையில் (என்)

பரிணயநாடகம் அடா என்பலமறியாயோ
சுன்னென்னாநீது சாசுதுன்னிக்கொண்டிருக்கையில் (என்)

பரிணயநாடகம் அடா என்பலமறியாயோ
சுன்னென்னாநீது சாசுதுன்னிக்கொண்டிருக்கையில் (என்)

பரிணயநாடகம் அடா என்பலமறியாயோ
சுன்னென்னாநீது சாசுதுன்னிக்கொண்டிருக்கையில் (என்)

[இராமன்] அழுக்காறுகொண்டு அடே அடே கூத்திரியப்பயலே

விருத்தம்.

சேட்டையடாய் துனக்குத் தருதியன்றுசிறுவிரலத்தனைகாணு நீயிதென்ன,
மேட்டிமையோ குலக்கொழுப்போ விருதாச்சொற்கன் விளம்புகின்றாயுனை
யெளிதில் விடுவதில்லை, மூட்டையென நசுக்கிடுவன்பதனமிந்த மூவுலகு
ம் றெயித்தயென்றன் முணியும்வீர, தாஷ்டிகபரதாபமும் நீயறியாய்நன்று
கூமைவந்ததுனிச்சொல்லிற் சரியாகாதே.

அந்தரநாடிகை.

[சேத] சந்தோஷத்துடன்) வசனம், என்னுயகர்க்கிவ்வளவ தால பரியந்தம்தாமதம் யாதோ.

(சோகத்துடன்) அடிஸகி அனலே இது நாடகமன்றோ, ஆகையால் யா ன் நினைக்கின்றேன். நிஷ்கபடரான அம்மஹா புருடனிடத்தில் மஹாமா யாவியான அரசுக்குல் ஏதேனும் வஞ்சகமாய் பயங்கரமான மாயை களிய ற்றப்பட்டிருக்குமென்றே.

(அனலை) ஸகி, ஜானகி, கொஞ்சம் சகித்துக்கொள், எல்லாமின்னாட கமூலமாய் வெளியாகும்.

(இலக்குவன்) ஆ அண்ணா தயவுசெய்யவேண்டும் தயவுசெய்யவேண் டும்.

கட்டளைக்கலித்துறை.

இங்கிருந்தேசமம் விட்டிடிவராவண நென்பவ	னை
எங்கிருந்தாலுந்தொடர்ந்துவிர் மாய்க்குமிதென்ன கா	ண்
தங்குடியோடவன் றானையுங்கொன்று தகர்த்திடிவ	ர
தங்கம்அகற்றுகிது வைரசார்தியதாய் விடு	மே.

இன்னமும் கட்டளைக்கலித்துறை

உலகிலராக்கத மென்றொருபாணம் உருப்பையென்று	வ
கலகவிழிச்சியர் கன்னியர்பாலர் களங்கமற்ற	ர்
இலகும்விருத்தரு முண்டலவோமாய்த் திடுதனன்	ரு.
உலமனத்தின சரணியயீதுனக் கொத்ததன்	மே.

(இராவணன்.) ஆ அடா அமைச்சர் நாயகமே இம்முடவசனம் நின் செவிபுக்கின்றோ.

(மஹாபார்சன்.) அடட இவனிவ்வண்ணம் நினைக்கின்றான் அசனா லென்னகெடுதல்.

(இராவணன்.) இவன் நமது பலந்தெரியாமல் இலேசாய் நினைத்து வாயில்வந்தபடி உளறுகின்றான். கொள்ளிகொண்டு யானையைச்செடுவது போல் சராக்கினியாலிவன்களைப் பொசுக்குகின்றேன்.

(சேத.) ஓ, என் வள்ளர்க்கிளையாய், எப்பிள்ளை இலட்சுமணா, நன்றயுரைத்தனை, மகா அபராதிபான இக்கொடிய இராக்கதனுக்குச் சர்யா னதண்டனைமுறை சாற்றினை, நன்று நன்று.

(இராமர்.) அங்ஙனமாயின் அதற்கென்னதான் செய்யவேண்டுமென்றாய்.

(இலக்குவன்) விருத்தம்

ஐதுக்கண்ணு தெரியாதவர்போலென்ன செய்வமென்றி
காதுக்குங்கண்ணுக்குங் காதமுண்டோ நங்குநதலன்ற
திதுக்குடன்பட்ட தென்றிசைசென்று செறுக்கறிவோ
போதுக்குப்போது புலம்பிடிலாவதென் புவல

(இராமர்) விருத்தம்

நல்லதப்படியேசெல்வோம் கந்தந்தை ஐடாயுவுக்
மெல்லதும்மலைநீர்கொண்டு மேவியேவளர்ந்த தெர்ப்படை
புல்லொடுவிதிவந்தாகப் பொருந்தவக் கடன்முடித்
ஒல்லையல்லவருவாமென்முன் ஒங்குநற்குண ஒப்பில்லா

(இலக்குவன்.) தேவரீர் கட்டளையிட்டருளிய வண்ணம் சீக்கிரம் முடித்துவருங்னமென்.

என்முன்னென்.

(இராமர்.) அனைத்து வனைத்து.

ஆராகம் பியராகு சாப்புதானம், கின்னடபாசி என்றமெட்டு.

பல்லவி

என்னசெய்வேனோ ஏதுசெய்வேனோ என்
மன்னைமறந்தேன் மிகத்தாழ்ந்தேனடோ (என்ன)

அனுபல்லவி.

அன்னியாயமோடுது யாள்செய்தருதோ
அரிவையைப்பிரியென்றே அயன்வகுத்ததுவோ
ஆளுலம்பாவி, காணேஇப்பூவில், என்னைத்
தானெண்ணியருகுவ னென்றேவி (என்ன)

சுரணங்கள்.

அரசிழந்தேனருமைத் தந்தையைத்துறந்தேன்
அரணியத்தினில்வந்தேன் அரிவையைப்பிரிந்தேன்
அதுவும்போதாதோ, உதவிசெய்பறவை
அதுக்குமபழிகாரனும் ஆனெனய்யோ [என்ன]

அந்தர நாடினை.

கோலிழந்தருடனானே நா
கொல்லையிலவைத்திடும் புல்லாளானே
காலெல்லாமசந்தேன், சாலமெலித்தேன்
காலத்திற், காண்பேனோ, காதலி

ஆசைநட்போடவன் பேசியரஸங்க
அடவியிலெனையணந்திட்ட சரணாக
அதைநினைத்தாலே, அக்கினிபோலே.
அந்தரங், கந்தனை, தீயிக்குத

தந்தைதசுரதரும் ஜடாயுவறித்தது
ஜானகியைமிக் கானத்திற்பிறித்தது
இத்தசோகாக்கினி, என்றன்சிக் காதல
எறிகிது, கருகின்ற, தென்னசெய்வே

இவ்விதம் இடைவிடாது புலம்பிக்கொண்டே, உன்னைநினைத்தான்

(நிறை) —

விருத்தம்.

தந்தைஜடாயுவுக்குச் சைலநீர் தருப்பெகொண
மந்திரக்கடன்முடித்து வருகின்ற உன்னைநா
விந்தைஇவ்விபரீதத்தை யென்னென, உன்னைப்பெய்வே
இந்தமாவனத்தலத்தோ டர்க்கித் தருவனெனென்

(இராமர்.) ஆ, என்ன, தம்பி லட்சுமண! உதயம் வியப்புடன.

அட்ட தம்பி லட்சுமண! உன்னையுமிழுக்கின்றதாரடா.

(மஹாபாரசன்.) மஹாஜ், அடிக்குமொழி, தென்னிலங்கேசரீ, முன்னமனுப்பிய, துன்னுங்கபந்தனென், நென்னினைப்பையனே.

(இராவணன்.) ஆம் ஆம் இருக்கலாம் (களிப்புடன்) யீர்க்கட்டுமீர்க்கட்டெம், பிச்சுப்பிடுங்கித்தின்று களிக்கட்டெம் களிக்கட்டெம்.

(சிறை) உதவேசத்துடன்] ஆ என்னினையோவை இழுக்கின்றது யாவன்,

(—) நிறை.

விருத்தம்.

சடல்கடைந்தமந்தாம்போல் மிகப்பருந்துக்காதமட்டும் நீண்டிலகுகைக
னோடும், புடையெனத்துவாரங்கனோடு வளர்ந்தாணபுத்தென ஒங்கின
சிபொருத்தும்வட்ட, மடுவெனவாய் கண்கண்பயம்வருவிச்சிற்ற மாதிரியா
ய்வினங்குகின்றமாமகத்தை, நடுவயற்றிலுனதாகிக் கோரமாகிடுகின் ற
தோர் கபந்தவடிவமீதே.

(இராமர்.) அகோ பிரமாதமே ஆகையால் யான்விறைவிற் செல்கின்
றேன்.

(—) திரை.

[வசனம்.] ஆ ஆ அடா நீயாவனடா இராமகுமாரன்போல் காண்கின்ற
ம், நின்னது விதியின் முடிவினால் என்னதாகாரத்திற்கு பலியாய்வந்து வா
ய்த்தாய், தெய்வாதீனமே, என்பாக்கியமே பாக்கியம்.

(இராமர்.) கேட்டு அதிவிழைவில் நடந்து, கோக்கி] ஆ கந்தம்பி இல
க்குவனால் அவ்வரசர்கள் நமனுலகுற்றனன்கொல்? என்னென்று சொல்ல.

இதோ விருத்தம்

வந்ததோர்வந்தவடிவ னுமரக்கன்வாளினால் யோசனையளவா ய்
வந்தையாய்வளர்ந்தவன் கரத்துணையும்வெட்டுண்டு வீழ்ந்துயிரிந்தா ன்
முந்தவந்தனைத்தவியசுந்தரியின் முலைக்குக்குமங்கனோ வென் ன
சித்தியஉதிரக்குறியுளனாகி த்திகழிலக்குவன் வருகின்ற ன்.

(இராவணன்.) சோகாச்சரியத்துடன்.

விருத்தம்.

யீதென்னபுதுமையையோ இவர்களை அதஞ் செய்தற் கு
திதுசெய்கபந்தன் றன்னைச் செப்பியங்கிருத்தி வைத்தே ம்
காதகச்சிறுவன்வாளால் கணத்தினிற் கரங்கடம்மை ச்
சேதித்தான் றனுபந்தன் செத்தானிதென்கொரீ தே.

(சிறை) சந்தோஷத்துடன்.

அட அப்பா, யென்பின்னை இலட்சுமண! கூற்றுவனது வாயினின்றும்
உயிருடன் மீண்டனை கொல், தெய்வாதீனயப்பா.

(இலக்குவன்.) பிரவேசித்து விண்ணிலக்குவைத்து.

கவிவிருத்தம்.

ஆரியரைக்குறித் தந்தரவா ணி
செரியகன்மொழி செப்பல்போலு மே

அந்தர நாடிசை,

ஒருரைகினம்மின தொழுங்கதாக வே
நேரிவென்னென்று நின்றகேள்ப்பனல்.

(அசிரி) அடுக்குமொழி.

ஜயஜயபூமா, நயகுணநீமா
புயபலவீமா, இயல்புசேன்ரமா.

ஒ ராமச்சந்திரா, யான் புகல்கின்றேன் ஜானகி லாபசத்துரு விஜயே
பாயம், ஓ ரகுலதிலகா, கேட்கக்கடவாய் எனவே.

(இராமர்.) ஆதரத்துடன் காதுகொடுக்கின்றனர்.

(இலக்குவன்.) திரும்பவும் இயம்புகின்றதென்கொல்.

(அசிரி) விருத்தம்.

இரவிகுலமாமணியேஜனகிதன்னை இனியடைவாயரிடமமை எள்தில்
மாய்ப்பாய், ஒருமொழிகேள்கவிவரன் சக்கிரீவனென்பேன் ஒருநான்கை
ச்சர்களுளோடுகந்திருப்பான், கிரிரியமூதமதில்விதைவாய்ச்சென்று கிட்டி
யவனோடுட்பாய்க் கிடக்கிந்தைக்கி, திரமுடையவாலியைக் கொன்றிவனே
ஆளச்செய்துவைத்தால் நின்காரியம்ஜயம்சொன்னேனே.

(இன்னமும்) விருத்தம்.

சாமிரகவனே தீனதயாளனே கமலக்கண் ணை
வீமனும்வாலிதன்னை விஜயமேசெய்து நீயு ம்
கோமகன்சக்கிரீவர்க்குக் குறித்தகிஷ்டக்கிந்தை தன்னை
மாமுடிசூட்டிவைத்தால் மங்கனமுனக்குண்டா மே.

(இன்னமும்) விருத்தம்.

தூலசிரமாமுனிவரளித்த சாபந்துலைந்ததுன்னாற்றனுபந்த வடிவந்தா
னே, மேலவனொமென்வடிவந்தனை யடைந்தேன்மென்மேலும் புகழுடனே
வாழிவாழி, சாலஉன்றனுதவிக்கோரு தவிகாணென்சாற்றிம் மிவ்வாக்குத
வித்தேன்சாமி, சீலகுணபூடணனையானிப்போது செப்பியமுறைப்படிசெ
ய் செயமுண்டாமே.

(இலக்குவன்.) ஆ இங்ஙனமிறந்த கபத்தன்றுன் திவ்வியதேகத்தைப்
பெற்றிவ்வுண்ணம் சாற்றுகின்றனன் கொல்.

(இராவணன்.) அழுக்காறுடன் ஹ ஹ தனுபந்தனுங்கட.

சிங்கராக்கவி.

செகைமெய்யெதிரி, ககலியிற்சேர்ந்தனன்

இக்கொண்டி. பகூர்துறந்தன் ன்.

(மஹாபாரசன்.) ஆ மகராஜ் எடுத்ததேகம் பிற்றுவிழுமட்டும் மமது ப
கூம் மறந்தவனல்லன்.

(சீதை) சிங்கராக்கவி.

காயந்துறந்தா, காயமடைந்தா

ஞாயஞ்சொலிச்ச காயங்கள்செய்தார்.

(இராவணன்.) அடட, மஹாபாரசவா, இதுநடக்கத்தக்கதன்று, ஏனெ
னின் வாலிவீரனது இராச்சியத்தில் சுக்கிரீவனை நாட்டென்பதேயாம்.

அடா என்னென்று வணக்கின்றாய்.

விருத்தம்.

யந்திரிபெரும்பக்கானேள் மாபலசாலி வா லி
வந்தமானிடஞற் சென்மவைரிசுக்கிரீ வன்றன் னை
அந்தராச்சியத்தில் நாட்டலாகுமா இதையோறுந் க
விவசுதபாபிவரைக்கொல்ல வினயமேசெய்திட்டானால்.

விருத்தம்.

திரிசுரன் தன்னைகொன்றான் செய்யுபார்க்கவனை வென்ற ன்
கரணையுங்கொன்றான் ராமனென்னினுங் கலிக்குலத் து
நிருப்பனை அதிக்கெமபீர நீன்பயோனிதியை கோம்பி ற்
வரங்குவால்தன்னை மாய்த்திடவலியனல்ல ன்

(ஆகையால்தான்) இந்தகோக்குலக்குமாரர்களை வதஞ்செய்யும்பொரு
ட்டி யுறாபலவாலி வீரனைய அனுப்பிவைக்கவேண்டுமென்று அமைச்சர்க
ளால் சித்தாந்தஞ்செய்யலாயிற்று.

பாற் பாற். விருத்தம்.

திரிகாலம்வாலிவீரன் செய்யானுட்டானத் திரிக்கு ம்
ஒருகாலக்கடன்சுழிப்ப கொருகொடிக்குண் மூன்றர்க்கிய ம்
திருகாதுசிந்துமூன்றிற் றினகரப்பிரீ திசெய்வோ ன்
கிரிபேரிற்றுந்துபிவையக்கொன்று கிடத்தினேன் மிகக்கெம்பீரன்.
(அத்தகைய வாலிவீரனுக்கு நிகர் அகிலஉலகிலுங்கிடையாது.

அந்தர்நாடிகை.

(மஹாபார்சன்.) தன்னுள்.

விருத்தம்.

மூடனில்விலங்கை வேந்தன்முற்றிலும் வாலியைக்கொண்
டாடுகின்றான் பிரதாபம் அடிக்கடியுறைக் கின்றான்
கேடடைந்திறத்தான்வாலி யென்றினிக்கேட்ட தர்ப்பி
காடிஇன்னவனென் செய்வான் நானொன்றுமறிக்கிலே

(வெளிப்படை.) ஆம், ஆம், அப்படியே மகராஜனே.

[இராமர்.] வான்முத்துடன். (வசனம்) தேவரீரால் நன்றையனுக்கி
கிக்கப்பட்டோம்.

தேவரீர் கட்டளையிட்டருளியபடியே நடக்கின்றோம்.

தேவரீர், யதேச்சையாய் திவ்வியபதத்தை அடைவீராக.

(தேவரீர் மருபடி அருள்வதென்கொல்?)

இந்தப்பானதிக்கறை மார்க்கமாக ரிசியமூககிரிக்கிச்செவ்வேண்டு
மென்றோ. அங்ஙனமாகட்டும் அதுவேஸரி.

என்றிருவரும் நடக்கின்றனர்.

இராவணன். ஆசங்கையுடன், இந்தக்கபட நாபதனுக்கு அந்தச்சக்கி
னது சிநேகம் எங்ஙனம் கிட்டும்.

(மஹாபார்சன்.) மகராஜ் இதுதக்கக்கடியதன்று.

இராவணன். ஹட வீரத்துடன்.

விருத்தம்.

திகழுமாயிரம்சக்கிரீவர் ராகவர்கேர்ந் திட்டாலு
மகபலச்சலதியான வாலிமுனெதிர்க்கப் போ
பகரசமார்ச்சாலங்கள் பதினையாயிர மாளு
புகல்மதக்கிரமுன்னின்று பொருந்துமோ புதுமைமாதோ

[மஹாபார்சன் தன்னுள்.] உட்பலனறியாதிப்படி, மன்னர் மன்னவ
ன் உளறுமாளுகில் உபஜீவனஞ் செய்கின்ற மந்திரியரென்செய்வார்.

[வெளிப்படை.] எல்லாம் இன்னாடகமூலமாய் வெளியாகும்.

[சேன.] நினைத்து நினைத்து.

(வசனம்) ஆ, என்னேப் பாவியரக்கனபகரித்துக் கொண்டந்தரததற்கிளம்பி அதிலே கமய் வருங்காலத்தில் அங்கொரு மலைச்சிகரத்தில் ஐந்துசாகாமிருகங்கள் நிற்கக்கூண்டனன், அவைகளில் ஒன்றுதான் சுக்கிரீவனென்னும் பெயர்கொண்ட குங்காயிருத்தல்ணேமும்.

(அனலை) ஆ, அப்படியா, அவரிலொருவரேனும் உன்னுடைய ரகசியையிப்பெருட்டிச் சொல்லுப் பிரார்த்திக்கப் பெற்றாநிலைகொல்.

(சீதை) அந்தெங்ஙனம் நடக்கும், பாவி அரக்கனென்னை அப்கரித்துக்கொண்டு வாயுடைப்பபிக்கும் வேகத்தோடு தாவிவருகின்றதில் எங்ஙனம் கூடும்.

(இலக்குவன்) எதிர்ப்பில் நின்றுகொண்டு, அண்ணா இதுதானன்றோ பம்பானதி.

கலிவிருத்தம்.

கொந்தாமலர்ச் சோலையும் சாலவு	ம்
பந்தவாதம் மகிழ்ந்தெதிர் வீசலு	ம்
சந்தமுதித் தருக்களு மேவி	ய
முத்தமனது யின்கறை யென்சொல்வே	ன்.

இன்னமும் கலிவிருத்தம்.

குட்டிமாண்கள் குதித்துத் தடம்பதி	ந்
திட்டபவளம் நிறம்பிமந் தரையி	ன்
மட்டிலாது மலர்மதுத் தங்கிடு	ம்
சட்டமாமின்னதித் தடம்சாமி	யே.

ஆகையாலிய்மார்க்கத்தோடு செல்வோம்.

(இராவணன்.) ஆம், அந்தப்பம்பாநதிக்கறை வனப்பிரதேசங்கள் அதிமமணியமாகத்தானிருக்கும்.

(சீதை) உத்யேகத்துடன் அடிஸகி அனலாய் அந்தரமணியமான பம்பாநதிக்கறை வளத்தகக்கண்ணுற்று என்னுளை நேசப்பிராணேசர் என்நினைப்பரே, யாது புகல்வரே ஒன்றுமறிகிலனடி.

(அனலை) எல்லா மின்னாடகமூலமாயறியலாமம்மா.

(இராமர்.) ஹ ஹ இந்தப்பம்பாநதியில்.

அந்தரநாடிகை.

விருத்தம்.

குஞ்சரங்களிகொண்டு கண்ணாங்குலவுதன் பிடிதனக்கூட் டி
கெஞ்சுவந்ததுதின்ற பின்வரபிலநீரினை யருள்கின்றதக் தோ

(எண்ணி, எண்ணி, ஆ கஷ்டம் கஷ்டம், என் கருத்திர்க்குதந்த காதல்
கண்ணாட்டி, அந்தச்சானகி எண்ணவிட்டென்றனம் எப்படியிருக்கின்றனோ
(என்று கண்ணீர்ப்பெருக்குகின்றனர்.

(இராவணன்.) அட்ட இவ்விலங்கேகவரன்றன் தயை உன்மட்டும்
அந்தச்சானகி அரங்கியரால் நன்றாய் இரகசிக்கப்பட்டுக்கொண்டிருக்கின்றன
ள்,

[சீதை] கண்ணீர்ப்பெருக்குடன்.

கலிவிருத்தம்.

ஆவியன்னவென் அன்பனைவிட்டு	மே
பாவியேனிப் பறையறினூரி	லே
காவலோடுங் கெஞ்சிறைப்பட்டி	மே
ஜீவனோடு மிருப்பது தீத	லோ

[இராமர்.] கண்ணீரைத்துடைத்துக்கொண்டு,

விருத்தம்.

அஞ்சம்பேடினைத்தழுவிட 'ஆவலாயஞ்சிறை யடிப்ப வண்டி னங்கள்
மிஞ்சுசத்தமிட்டெழுந்திட நளினமிகவலைந்திடக் களிமேவு டும்.

(ஹா பிராணகாந்தே அடிஜானகி (என்றதங்கத்துடன்றுக்கத்திற் சொ
க்கிகளைப்புற்றனர்.

(இராவணன்) ஐயமுற்று, இவன் மூர்ச்சைகெட்டு விழுந்திட்டாளு
யினும், திரும்பத் தெளிந்தெழுந்திடுவன்கொல், அல்லது தீர்க்கவிததிரே
எய்துவன் கொல்.

(சீதை) வசனம். ஹா, சுடு, சுடு இனிமென்ன யிருப்பு, எனதனை
கேசப்பிராணேசனுடைய இடம்ஹா விரக அவஸ்தாந்தர்த்தில் என்னை ப
தெய்வம் அகற்றி வைத்ததே இதர்க்கென் செய்வது, அந்மோவந்தோ.

இராகம் காபி ஆதிதாளம் மாயாகாளி மோசமியுடு என்றமெட்டு

பல்லவி.

அய்யோபாவம், அய்யோபாவம், அய்யோ தெய்வமே,

அனுபல்லவி.

கையோமென்றே கானிருந்தேனே
கடுச்சட்டி இரக்கினாய் நீதானே.

(அய்)

சரணங்கள்.

என்மணத்தினில்முன் னெத்தனைவிவாதம்
இஷ்டப்படிமுடிந்ததேப் பிரமாதம்
கன்மனக்கைகேசி வினாவித்தபேதம்
கறையிலாக்கடலாச்சேசே தேதம் (அய்)

காட்டிலிருக்கொணாமல் காட்டிலடித்தாய்
காதனைப்பிரிந்திட நீமருட்கொடுத்தாய்
தாவட்டிகவரக்கர் வன்சிறையிலெனைமடுத்தாய்
சுற்பனைதொடுத்தாய் கெடுத்தாய் (அய்)

அடிக்கடியெனைநினைத் தாவிசொக்கிடவே
அவஸ்தைப்படுமென் கணவர்க்குத்தென்படவே
முடிபாமலெனைமறைத் தொளித்தாயொர்கடவே
மோசந்தவிர்த்திடாய் கும்பிடுவேன் (அய்)

அதிவிரகத்திற் களைப்பானவென்னேசர்
கண்டையில்நானிருக்கலாகாதோ மோசம்
இதுவுன்கெடுதலல்லாற் பிறிதில்லைவலேசம்
இனிகான்சகிப்பேனோ பிறயாசம் (அய்)

(என்றதங்கத்துடன் புலம்பிக்கொண்டிருக்கின்றனன்.)

(இலக்குவன்) ஆ, அண்ணா ஆயாசந்தெளிவீராக் ஆகவாஸங்கொள்வீராக.

விருத்தம்.

நினைப்பாதக வரக்கன்றன் பேரையும் நேராய்
அந்தச்சோரனைச் சலிக்கு முபாயமு மறிந்தோம்
சொந்தச்சோலியை முடிப்பது மிகமிகச் சலபம்
இந்தச்சோகமுற் றிறங்கிட லேனினி யண்ணா.

(இராமர்) களைப்பகன்று, அடா லக்ஷமண அந்த ரிசியமுககிரி யுடையம் எவ்வளவு னுரமிருக்கின்றதோ.

(இலக்குவன்) அண்ணா இதோ, (அடுக்குமொளி) தெகிணத்தெதிர் பினில், பிகுபோற்காண்குரூர், இக்ஷணாகிரிடர், பக்ஷமாய்க்கேட்கிறேன்.

அந்தரநாடிகை.

(அப்பால்) யதீசுவரர் பிரவேசிக்கின்றனர்.

(யதி) யானோ இந்த யதி வேடத்துடன் இவ்விரண்டு குமாரரை வந்த
டைந்தனன்.

(இராவணன்) ஆ,

கலீவிருத்தம்.

எஞ்சொற்கொண்டங் கெழுந்திடுவா லிசா	ன்
விஞ்சைசேற்றசன் யாசியின்வேடமா	ம்
செஞ்சிலைக்கைச் சிறுவரைச்செற்றி	ட
வஞ்சமுற்றெதிர் வந்தவனாகுமா	ல்.

மெத்த சந்தோஷம், மெத்த சந்தோஷம்.

(சீதை) அடி அனலே, ஆ குடிக்கெட்டது குடிக்கெட்டது.

(அனலை) அதென்னடி சகி அகாரணமாய் விதிப்படி நெடுங்குன்றம்.

(சீதை) கலீவிருத்தம்.

எண்ணெவஞ்ச மியற்றிய பான்மைபோ	ல்
பின்னும்ராமனைப் பேசமை செய்தி	ட
அன்னராக்கதனை வந்திட்டான் கொ	லே
சன்னியாசியென்றாலே தவிக்கின்றே	ன்

(வசனம்) (ஏதடிசகி) என்னமோசம் சம்பவிக்கப்போகின்றதோவே, இந்த
சன்னியாசியேடத்தால் பெண்ணைமோசஞ்செய்ததுபோல் என்னுயக்கூழையும்
மோசஞ்செய்ய அவ்வாக்கனே இவ்வடிவத்துடன் வந்தனென்று நினைக்
கின்றேனடி.

(அனலை) அடி சகி ஏதடி இது நாடகமன்றோ, ஆகையால் எல்லாங்
கண்டறிவோம் அதற்குள்ளே பதழுகின்றாய், பயப்படவேண்டாம்.

(இலக்குவன்) ஓ, பகவன் யதீசுவரே தெரிவிக்காலோ. யீரிரண்ட
மைச்சரோடு சுகண்டன் வயிக்கின்றதான கிரிரிசியமூடும் எவ்வனந்தகழ்கி
ன்றதோ, எங்கட்கியம்புமின்.

(யதி தன்னுள்) வசனம். ஓ ஓ தன்னால் யேறத்தகாத இந்தரிசியமுககிரியில்
சுக்கிரீவனை வதைசெய்யும்பொருட்டு அவ்வாலிவீரனாலேவப்பட்டு இவர்கள்
வந்தவர்கன்போலும் (ஆகையால்) இந்த ஐயங்கொண்ட உள்ளத்தான அந்த
சுக்கிரீவனால் தெளிந்துவரும்படியே விடப்பெற்றேனல்லவோ, ஆனாலிவர்
களவ்விதந்தோற்றப்படவில்லை.

எனெனில் அந்தராத்மாவானது நிரம்பதயவோடு கூடுகின்றது.

(ஆகையால்தான்.)

வெளிப்படை விருத்தம்.

திசும்காதம் பிளியருமால்சிகையிற் பூட்டிச் செடிகள் கொடிகன்படர்ந்து
பெய்தித் துச்சுண்ணம், மகவாரணியத்தலமாம் அங்கிதன்னைவரிசையோடு தன
சங்கமனை த்துமாட்டி, புகழ்மேவும்பொன்னருவி யுடைவாடன்னைப் பொ
ருந்தவே பனபளொப் பிடித்துக்கொண்டு, மிகவீரத்தன்மையுடனெதிரில்
நேராய்வினங்குகின்றான் நிசிபழகவெற்புவேந்தன்.

(அனைக்கேட்டரிந்துகொண்டது சரியே.)

நிவி யாவாகொலோ, அதனைத்தெரிய விரும்புகின்றேன்.

(தூவணன் தன்னுள்) ஓ, ஓ இவன் வாலியனுது.

(வெளிப்படை.) அடா மஹாபார்கா நீ அறியவில்லையா இவ்விருவரி
வரையுள் காவதகொடியன் மற்றவனோ சூர்ப்பனையை முகப்பங்கஞ்செ
யுடையவிரைவு என்றறியாய்கொல்.

(நேத தவறுவர்) இத்தச்சன்னியாசி அரக்களுகத்தோன்றவில்லை.

(வெளிப்படை.) அடியனலே யீதிவரறினின்றறில்லை இவ்வற்பபாக்
கிபு - யின் அன்பனது திருவேடத்தைப்பினைத்த ஒரு அப்ஸாமடந்தையும்
கூட மெழத்தனது வடிவத்தரித்த மற்றொரு கந்தருவப் பெண்ணுமென்ப
தேசமே.

(இலக்குவன்)

கவிவிருத்தம்.

ஆரெனவினவும் ஆரியஇவ ரே,
பேரிராமனென் னுறைக்கப்பெற்றவர்
கூரும்யானிவர்க்கனுசன் லக்குவ ன்
பாரியாளிவர்க்கென்ன பகர்வன ல்.

(யதீசுவரர்) டோதும் போதும் மேலறிவேம் சேள்வியுற்றனம். இரா
யணனா லபகரிக்கப்பட்டான் சீதையென்றே.

(இலக்குவன்) பகவன் யதீசுவரரே, இங்ஙனமெங்கட்குக்கதி சுக்கிரீ
வனைத்தவிற மற்றுண்டோ.

(யதீசுவரர்) ஸரி, ஸரி, ரகுவீரர்கள் யானோ அனுமான் யென்னும் நா
மத்தைப்பெற்றவன் அத்தச் சுக்கிரீவனுக்கு நானே முக்கிய மந்திரி ஆகை
யாலிப்போது தேடக்கடவீர்.

அந்தரநாடிகை.

விருத்தம்.

தினசரகுல தீபசுக்கிரீவன் நேலியை வாலிகைக்கொண்டான்
முனமவன் நன்னை வதைத்தவன்மனையை முத்திடவளிப்பை யேலிவனு
இனமுடன்பாவி ராவணன் நன்னை இடித்தடித்தெம புரத்தேந்
சங்கியாங்கனியை நினக்குகத்தானைத் தருகுவனுடன் கையிற்றா

(எனெனில்) வசனம் தன் நமையனாகிய யாதொரு வாலிராஜனிடத்தி
ல் அனேககோடி ஆயிரக்கணக்கான சேனைத்திரள்கட்கும் இவனநிபதியாக
ப் பிபி கின்றானு அதனால்தான் முதன்முதலில் அன்பாய சரணான அவ்
லியைக் கொன்றுவிடவேண்டுமென் றறிவித்துக்கொண்டேன்.

(இராவணன்) கோபத்துடன், என்னென்ன பிதற்றுகின்றானிச் சன
னியாசிப்பயல் எட்டா என் சந்திரகாசத்தை.

விருத்தம்.

முன்னமிச்சன்னியாசி தன்னுயிர் முடித்துவிட்
உன்னதகிரியிலோங்கும் உற்றவவ் வமைச்சரோடு
பன்னும்சுக்கிரீவனென்ற பயலையுமொருகணத்தி
இன்னவ்வன் குலையியற்றி யெமபுரிக்கேவுவேனா

(சற்றுலோசித்து) யெனக்கித்தனை படபடப்பென் அந்த கடித்திரியபா
லனா வதைசெய்யும்படி யென்னாலேவப்பெற்ற அவ்வாலியீரனே இவரை
மடியாமல் விதிவன்கொல், அவ்வாலி மாய்ப்பதருகியே.

[மஹாபார்சன்] நன்குரைத்தருளினீர் இராஜா திராஜனே.

[சீதை] சந்தோடத்துடன், கல்லமாதிரிதான் இவர் ஒருவர்க்கோரு
ர் செய்துகொள்ளும் ஒப்பத்தம்.

[இராமர்] ஆ அங்ஙனமாகட்டும் ரிசியமுகத்தை அடைவேம
(என்றெல்லவரும் நடக்கின்றனர்).

[இராமர்] இதுவென்கொல்.

விருத்தம்.

யீதென்கொல் என்புக்கும் பவிமையமா மலைபோலிங்
பாதையை அடைத்துக்கொண்டு பாதையாய்க் கிடப்பதே

அதுமார் விருத்தம்.

திதெய்வாலியாலே சுவனந்நிறிந்துகிழிந்
தோதகஅருணானா துந்தபி டுதென்பெ

[இராமர்] ஆ. அங்ஙனமாயின் போக்குவரவுக் கிடஞ்சலன்னிய லிஃ
தை அப்பா வெற்றிலிகென்றேன். (என காலிட்டெற்றுகின்றனர்.)

[இலக்குவன்] வியப்புடன்.

கொச்சம்.

என்றமையன் கால்விரலா வெற்றிட மகாகிரிபோ வ்
சின்றவத்தி யின்கணமே நீன் யோசனைத்தச மே.

சென்றுவிழுந்திட்டதகோ.

[அனுமார் தன்னுள்] தீரணிவன் மா வீரன்.

[வெளிப்பட] தேவ அன்று புத்தசமையத்தில்,

அன்றுதைத் தோர்யோசனைக்கு ளகற்றினான் போர்வாலி.

[இராமர்] எதிரோ நோக்கி.

சுங்காரங்கவி.

தாலத்தி ருழிளக்கசத்த, சாலங்கன் சுரங்கனெய் து
வால்வ்கன் வடுக்களான, கோலங்களிதுவென் கொல் லோ.

[அனுமார்.] இவை மராமங்கள் வாலியாலெய்தெய்து புண்படுத்தப்
பட்டிருக்கின்றதுகள்.

[இலக்குவன்] அகோவகோ.

யிருத்தம்.

புரவலெனது முன்னோன்புங்கவ ராமச்சந்திர ன்
பநயிலுன்றிப்பூரி பாகத்தைநேர் நிமிர்த தி
, திரமிதுவாலிய லுஞ் சிதைக்க ஒண்ணுத்தா ன்
தநவொருமு றும்காண்கும் சுமொன்றில் விழுவெய்தானால்.

[அனுமார்.] சளிப்புடன் ஒ. தேவ தேவ ரகுருலோத்தமா இங்ஙனம்
நோக்குக நோக்குக.

அவ்வல்லியின்றம்பியாகிப எமது சுக்கிரவராஜன் இதோ கிரிசிகரத்தி
யின்றும் நதிகாவருடன் இறங்குகின்றனன்.

அதனை இவ்வுண்ணம் நினைக்கின்றேன் ஒ புலனநாயகா.

ஆசிரியவிருத்தம்.

மகமேருவென்னக் கிடந்ததுந்துபிபென் பைவண்மையில் மணங்கட்டி
போல், வானிலோர்யோசனை கிளம்பியோசனைபத்துமட்டும் விழயெற்றி
விட்டாய், மிகவல்லசத்ததரு வீழ்த்திட்டநிண்சரம் வெற்படிதுளைத்திட்ட
தால், வீராதிவீரனுய்மேவுகுணசாலியாய் விளங்குகின்றாயாதலால்.

அந்தாநாடிகை.

சகமி, சிவச்சீனனுபந்துவாம் நின்னையேசாண கதம் துடைந்
தன்னை மயொடுகம்பினால் நின்னுதவியால்சென்மசு... எச்செயிர்
தகுமென்றும்வானராதிபளுகவுங்கருதி சாமிசுக்கி
தகைகொண்டுவருகின்ற விதமாய்த்துலங்குறான் சந்ததங்கர்த்தருள்ளை
[இராவணன்] மிஞ்சுவியப்புடன் சூ ஒ இதுவென்கொல்.

விருத்தம்.

துந்துபிஎலும்பைப் பத்துயோசனைதூரம் வீழ
உந்தினுன்மரங்களேழும் ஓர்சரத்தாலுழந்தா ன்
சிந்தையுற்றிரவிச்செல்வன் ஆசைநட்பதனிற் சேர்ந்தா ன்
அந்தவாலியையும்தோ அவன்மடித்திடுவன் மா தோ

[சற்றாலோசித்து] அதேது ஒருக்காலும் நடக்காது சத்துருவக்குச்
சத்துரு எமனுக்கெமன் அவ்வாலிவீரன் இரணக்களத்தில் சிலாவருகப்பன்
ரே அவனைச் செலிக்க யாவரால்முடியும். ஒருவராலும் ஆகாதகாரியம்.

(சேதை) நன்று நன்று இக்காடாந்திரத்திலும்.

அடுக்குமொழி.

கர்த்தனாய புத்திரர்க்குயர்
மித்திரலாபபவந் துற்றதுண்மைமட்ட.

[இராமர்] ஆம் அவன் அவ்வண்ணமே இங்ஙனம் வருகின்றான்.

[அப்பால்] அனுசருடன் சுக்கிரீவன் பிரவேசிக்கின்றான்.

[சுக்கிரீவன்] வியப்புடன்.

விருத்தம்.

எவர்களைக்கண்டவாலி யேவலால் வந்தாரென்றுத்
கவிலையும்பழுங்கொண்டேன் கருதியே அனுபனா
அவர்களைநண்பராக்க அழைத்துவந்திடப் பெற்றற்றன
ருவிலையத்திவரைச்சேர்ந்தால் குற்றமொன்றில்லமா தோ

[அனுமார்] ஒ பானுகுல மானுபாவ தீனபந்துவே, தேவ தேவ ஸ்ரீரா
மச்சந்திரனே, மிக்கவுன்னாவல், உட்கொண்டெவந்த சுக்கிரீவராஜன் நமக்கறி
க்கின்றான்.

இராமர் அடுக்குமொழி.

துட்டராவென்றுமே சுட்டங்கள்வராமல்

சுட்டங்கள்னுதாமல் இட்டீவாழியால்

சுட்டப்பூக்குயர் நன்மையுண்டாகுக.

ஹானிபரிணயநாடகம்.

(சுட்டராவென்று) தேவ தேவ ஸ்ரீராமச்சந்திரா, தேவரீர் திருவாங்கினால்
சுட்டங்கள்னுதாமல் இட்டீவாழியால் சுட்டங்கள்னுதாமல் இட்டீவாழியால்
விட்டீவாழியால் சுட்டங்கள்னுதாமல் இட்டீவாழியால் சுட்டங்கள்னுதாமல் இட்டீவாழியால்

இராமர் அடுக்குமொழி.

(இராமர்) உத்தமரீர்த்திரர்த்துன் சுக்கிரவா நன்கறிவாய்கொல்.
விக்கிரவா நன்கறிவாய்கொல். விக்கிரவா நன்கறிவாய்கொல். விக்கிரவா நன்கறிவாய்கொல்.

இராமர் அடுக்குமொழி.

இராமர் அடுக்குமொழி.

விருத்தம்.

சுட்டராவென்றுமே சுட்டங்கள்வராமல்
சுட்டங்கள்னுதாமல் இட்டீவாழியால்
சுட்டப்பூக்குயர் நன்மையுண்டாகுக.

(சுட்டராவென்று) தேவ தேவ ஸ்ரீராமச்சந்திரா, தேவரீர் திருவாங்கினால்

விருத்தம்.

சுட்டராவென்றுமே சுட்டங்கள்வராமல்
சுட்டங்கள்னுதாமல் இட்டீவாழியால்
சுட்டப்பூக்குயர் நன்மையுண்டாகுக.

ஹானிபரிணயநாடகம்.

(சுட்டராவென்று)

அந்தரநாடிகை.

அனலை.

இராகம், கமாஸ், ஆதிதானம்.

பல்லவி.

சோகமேனம்மா இந்தத்துன்பமொழிந்துனக்
கின்பம்பொருந்துமடி, பெண்ணே கண்ணே

(சோக)

அனுபல்லவி.

பாருமொழியினுளே, அடி, பாணவழியினுளே
வாருசேரும், மாஜனை, மகளுனக்குச், சுகம்வந்தெய்துமடி
பெண்ணே கண்ணே

(சோக)

சுரணங்கள்.

இத்தனை தூரம்வந்தும் உன் னிருப்பறியாமனொந்து
இத்தகையசிறைமீட்காமல், யேருவறேவென்று, சோகமுற்ற
யடியோ பெண்ணே கண்ணே.

(சோக)

சுக்கிரீவன்சேவகரில் அடி தூதாயெருத்தன்வந்து
பக்கல்வந்து னிருப்பைத்தெரிந்து, பத்தியாய் ராமர்க்குரைத்தறி
விப்பானடி, பெண்ணே கண்ணே.

(சோக)

(சுக்கிரீவன்) ஆனால் ஓ ரகுலலோத்தம ராமச்சந்திரா.

கட்டளைக்கவித்துரை.

நீயாக்கன்முனஞ் செந்திருப்போலொரு செல்வியொ
போயினன்வான்வழி அப்போதுமிக்கப் புலம்பினளா
தாயவளிங்ஙனணிமுடிப் பொன்றினைத் தள்ளினளா
நீயிதைநோக்குதி இந்தாதந்தேனிந்த நோத்தி
என்று கொடுத்தனன்.

(இராமர்) நோக்கி ஓ யீதவளுடைய மேல்முந்தியிற் கிழிபட்ட உத்த
ரியந்தான்

எனக்கரத்தில் வாங்கினார்.

(இராவணன்) ஆவேசத்துடன் ஆ இதுவென்கொல் யானறியேனே
ஆகாயமார்க்கமாய் வாயுவேகத்தைதிக்கராஞ்செய்து யான்வருசையில் தனோ
த்திரியத்திலணிகளை முடிந்து அங்கச்சானகி யன்றியா னுந் துடிவட்டனன்.
சோல், இதுவொரு புதுமைதான்.

(சுதை) தெய்வாதீனந்தான்.

கட்டளைக்கவிப்பா.

நல்லவேளையென்றாயகர்கையிலே நான்விடுத்தநகைமுடிப்பீய்ந்தான்
வல்லராமர்க்குமாவனந்தன்னிலே வானராஜபன்சினேகதினத்திலே
(இராமர்) சந்தோடசோகத்துடன் (தன்னுள்) யீதவளதுதான்.

விருத்தம்.

கனதனக்கஸத்தூரிமணங் கமழானின் நகட்டழகி மேற்றுகிலாமிதைக்க
முற்றி, நனிபெருமத்யுன்னத காடின்னியமானநங்கைய வடங்கமலைக்கொங்
கையின்மேல், கனியொடியான்லீலை செய்யக்கருதிக்கையாற் காம்பினைத்
தோட்டார்க்கவவள்கண்ணலெற்றி, சினமோடெனைநோக்கிடுவ ஞாடனையிந்
தச்சிற்சுகிலால் விசறிமிகச்சிறப்புச்செய்வாள்.

(இராவணன்) ஓ இவ்விராஜகுமாரனுக்கு ஆசையோ கணக்கில்லாமல்
பெருகின்றது.

(வியப்புடன்) ஆனால் பிராணஹானி உண்டாகவுமில்லை.

(சுதை) உதவேகத்துடன் ஆ என்பிராணேசர் மென்னையன்னியில்
எனது த்தீயத்தமட்டுங்கண்டு அவஸ்தாந்தரத்தை எப்படிச்சகிப்பர்கொ
லோ, ஆ, கவ்டங்கவ்டம்.

(இராமர்) வெளிப்படை.) நல்லதிருக்கட்டும் இந்தமுடிப்பை அவிழ்த்து
என்றாயகியின் ஆபரணங்களைப்பார்க்கின்றேன் (என்றவிழ்த்து) கண்ணீர்ப்
பெருக்குடன் நோக்கி,

(தன்னுள்)

இராகம் நாதநாமக்கிரியை, ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

ஆபரணங்கன்கண்டேன் அணிபவளைக்காணேனே (ஆபர)

அனுபல்லவி.

சேபைமிகத்துலங்கும் சொன்னமயமாயிலங்கும். (ஆபர)

சரணங்கள்.

செண்பகநாடியிற்	திழுகின்றநத்தி	தே	
ஒன்பெருநவரந்த	உயர்ந்தபுல்லாக்கி	தே	(ஆபர)

அந்தரநாடிகை.

சுலங்குமவடன்முலை	க்குடங்கனிற்புரண்ட	லை	
இலங்கங்கராகத்தாலே	யீதவன்முத்தூமா	லை	(அ. 10)
சரசுடையெய்யாரந்	தன்னையன்னேர	ம்	
உணர்செய்அன்னுபரம்	ஒங்குசேஇன்னேர	ம்	(அ. 11)

 கட்டளைக்கலித்துறை.

சங்கச்சொடியிடை யாடாணி சீமகலை தானிது

(அ. 12) (வண்ண) வந் வநி இவ் வீரமாமுமாரணம் துணைபுணர்ச்சுதல்த
நன்னிலையெய்யிற் றுறப்படு அன்பது துண்ணம்.

(அதை) வருத்தம்.

தேயமா மென்னண்பை நினைத்து சங்கத்துமக

நாயகந்தாங்குகாரணம் வலிமையிற் றாடாணி

காயமென்னிதயர்வன துணைபுணர்ச்சுதல்த

பொருளினவீழ்த்து துணைபுணர்ச்சுதல்த

(அ. 13) (வண் தன்னுள்) துணைபுணர்ச்சுதல்த துணைபுணர்ச்சுதல்த
நன்னிலையெய்யிற் றுறப்படு அன்பது துண்ணம்

(அ. 14) (வண் தன்னுள்)

விடுத்தி

நதிநீர்த்துளமா னீனைத் துணைபுணர்ச்சுதல்த

அதிகோகரேட லாந்தானனும் துணைபுணர்ச்சுதல்த

முதுபொழிதென்னையர் இறுகினர் துணைபுணர்ச்சுதல்த

மதிநேர்முகத்தாளம் மைதலிவை எண்ண துணைபுணர்ச்சுதல்த

(வெளிப்படை) துணைபுணர்ச்சுதல்த துணைபுணர்ச்சுதல்த துணைபுணர்ச்சுதல்த
வ் கோகமுற்றிரங்கிமுற் றுணைபுணர்ச்சுதல்த துணைபுணர்ச்சுதல்த

(இராமர்) நினைத்து நினைத்து தன்னுள்.

 முந்தியகட்டளைக்கலித்துறைத்தொடர்

நங்கைக்கரசியை ஆலிங்கனாகி நடத்திடுங்கா

அங்கைத்துணை கொடரைத்துகிறன்னைய விழ்த்திமுக்கும்

எங்கைத்துணை யொடு பொர்செய்திடுப்பி லிதுக்குவனே

(வெளிப்படை) ஆ லெட்சுமண தாங்கடாவெனைத்தாங்கடா [எனத்த
ளர்ந்து சொக்கிச் சார்ந்தனர்.

(இராவணன்) ஸரி ஸரி இவனுக்கிவசான் முடிவு. இதற்குமேலினி
இவனுய்யும்வகை இல்லை (என) அத்தியானந்த பரிசனாயமுந்தனன்.

(மஹாபாரசன்) இராஜாதி ராஜமஹா ராஜலங்கேசுவர இது நாடகம்
நாடகம் (எனத்தனைத்தனன்

(சேதை) ஆ அந்தித அந்தித எனது சை நேசப்பிரணேசருடைய இந்
த மனோவிபாபா உணர்ச்சியினால் அந்தந்த அலுச்சனையை நினைத்து நினைத்
து வென்சித்தத்தில் ஒருவித விகாரம் பற்றியது இனிமென் செய்யப்போகி
ன்றென்.

இராமம் இத்தன்சான் பிபாது ஆகிதானம்.

[அபிபாசனாக்களைத்ததிதென் யென்றமெட்டு]

பல்லவி.

இராம பரிசுதகாமல்லா பூரியில் (இனி)

அனுபல்லவி.

எனநினை பிபாதுபாபாவுக்குக்கோகொள்ளவு ம்
தனிபாபகாவலாபிவசபாபம்நாவு ம் (இனி)

ரஹிநிநா.

பாவியெனைநினைபது பரிவித்துயிர் வல்லோ ன்
ஆவ்சொக்கிவிழந் தாபல் லோ (இனி)

குலமன்கையாபிபித்து கொழுநன் நனைப்பிறித் து
கலங்கெட்டிருச்சல் நன்றோநலிந் து (இனி)

கர்த்தன் நனைப்பிறித்து கடுஞ்சிறையில்விழுந் து
வத்தனைநா எரிசுப்பனிசைந் து (இனி)

எனச்சோசமுற்றிங்கிச் சொக்கிவிழுந்தனன்.

(அனலை) ஆ ஆ ஸகிஜானகி ஆசுவாசங்கொள்வாயாக.

(இலக்குவன்) ஆ அண்ணா அண்ணா இதுவென்கொல். அடிக்கடி
மூர்ச்சைகெட்டு அலங்கோலப்படுகின்றீர், ஆபாசந்தெளிந்தா சுவாஸம் பெ
ருவீராக.

அந்தர நாடிகை.

[இராமர்] களைப்புவிட்டெழுந்து.

அடுக்குமொழி.

எப்பவுமென்றன் நட்பைவிடாதி

ருப்பையேற்கை யடிப்பாய் சுக்கிரீவா

(சுக்கிரீவன் களிப்புடன்) வலக்கைதொட்டடித்தான்.

(—) திரை.

கெடிபெருமென் நண்பனிலங்கேசுவரன் நன் கிட்டியதாயா தியரைச் சமர்
ற்கீறி, அடமொடெவன்மாய்த் தனன்கொலெவனென சென்மஅரியெனுஞ்
சுக்கிரீவனுக்கன்பாணன் கொல்லோ, கெடவவையுயிர் பறிகடிப்பருத்ததான
கிரியிதனைவேர்கிளப்பி எடுத்திட்டேனல், திடமுடையபார்க்கவனைச் செயி
த்தான் நனைச் செய்யிலக்கென் புசுழறுக்குஞ்செய்கையாகா.

[சுக்கிரீவன்] ஓ ஓ தானாகவே வாலிவந்தவ்விதம் வழத்துகின்றான்
கொல்.

[அனுமான் தன்னுள் வசனம்.] ஆ ஆ பிரமாதமே சுக்கிரீவன் மறதி து
ன்பத்திற்க்கிடமே, யாதொருகாரணத்தால் வாலிபாலேறத்தகாத மலையினி
ன்றும் கீழிறங்கி வளந்தாத்திற்கு வந்தனனே. அசனல் யாதுசங்கடச் சம்
பவிக்குமோவே. [உல்லதிறுக்கட்டும்] இராமசன்னிதானம் இவனைப்பாது
காக்கும் ஆகையால்பயமில்லை.

[இராமர்.] இதுவெங்கொல் சிங்ககர்ச்சனையா.

[இலக்குவன் கோபத்துடன்] அடே அடே கெட்டபயலே குங்கு
டன் செய்யிலக்குத்தான் எங்கள் புகழ்க்குன்றத்தை அறுக்கின்றதடா.

விருத்தம்.

தடிக்குறங்கேயென் புகன்றாயினனெடு செய்யிலக்கெம்மைத் தகர்க்குதப்பா
படிக்கரசாய்த்தன் அனுசன்பரதனைவைத் தண்ணன்வந்த பரிசுகேளா ய்
நடக்குமெக்கானத்தினும் பொல்லாருளறேற் கடிந்தறங்கணைட்டற் கன்றோ
துடுக்குளீருமை யெனும்பின்சோதரபாரியை மருவுந்துக்டாவா டா

விருத்தம்.

மாவலவ ராகவரால் வானமே நீபடுவா ய்

சேவலம் நீ யோர்நிரணங் கெம்பீரமாய்ப் புசுன்ற ய்

மூவுலகமும் திரண்டொமாய்த் துணைவந்தாண்டாலு ம்
சாவலதுனக் கேதுதப்பிப் பிழைத்தல டோ
[இராவணன்.] ஆ

கவிவிருத்தம்.

அந்தராமகதை முடிவாக வே
வந்தனன்கொல் மகபலவாலி யே
சந்தரகுடனைத் தியானித்தயென்றவ ம்
இந்தவேளை சபலமிதாரு மே

ஆனால் அவ்வாலியின் வீரமறியாமல் அவனையுந்தண்டிக்கத் தருமென்று
மூடத்தனத்தினாலில்விலக்குவன் நினைக்கின்றான்.

[சீதை] ஒ ஓ எனது பிரானேசரிடத்தில் மிகுந்தவழுக்காருடன் பில
வங்கராஜன் வந்தெய்தினன்கொல் அவனை என்வன் ளர்க்கினாய் இலக்குவனா
வ் தனது இயல்பானகெம்பீரதீர மதுரவாக்கியங்களாக பகரப்படுகின்றதுகள்.

(—) அடுத்ததிரை.

அந்தோ வந்தோ.

கவிவிருத்தம்.

என்னயென்ன மதங்கொண் டியம்புறா ன்
கன்னிகூர்ப்பனகை முகபங்க மா ம்
இன்னலென் னறங் கியற்றிய மட்டிலு ம்
துன்னும்வீரன் சுமித்திரைபாலக ன்
[தவிரயன்]

விருத்தம்.

நன்றிவன் பின்னுமந்த நவில்விராதனையும் போரி ல்
கொன்றனனா னைத் து குணகூராயமாகு ம்
வென்றிசெய்பலமிருந்தால் மேலியென்றன்பாற் சற் றே
நின்றெதிர்க்கண்பிக்கட்டும் நிமிடத்திற் வெளிச்சமா மே
நல்லதிருக்கட்டும் சிறப்பால் இவனோடென்ன.
அடே அடே இரகுருமாரா.

விருத்தம்.

கார்க்குரல்த்தாடகையை சுவாகுவையுமந்தக் கரானையுமாரீசன் தனை
பயங்கொண்டும், பார்க்கவனைத்தோர்க்கவைத்தோம் பின்னுமிக்கப்பலத்திரை

அந்தரநாடிகை.

தியரை உயிர்பறித்தோமென்றே, மூர்க்கமுன்னயெச்சரிப்பேன் வேண்டாக்
கண்டாய் மோசமடாநீயெனக்கோர் முருங்கைப்பிஞ்சும், ஏர்க்குநல்லசகல
ம் வாய்த்தாலுஞ்சோரம் இருளகன் றபருநிவந்த பினுமேறுதே.

விருத்தம்.

கண்ணெட்டபூனையொன்று விட்டம்பாய்ந்தகதைபோலாம் நீசெயித்தக-
ரணங்கள், வெண்பட்டணந்த வெழிற்சனகிதனை விட்டகன்றுவிரகதர்
மென்மேலோங்கப், புண்பட்டுவாடி மனப்பொசுந்துகின்றாய் யோர்க்களசை
ந்அச்சினுமிப்போதுநானே, விண்டொட்டகிரி இடையிலிடெறிந்துன்
ய்யழித்துமிகக்கேடு விளைவிப்பேனாள்.

[இராவணன்] பேஷ் பேஷ் ஓ அயரோசுபுதல்வன் நன்குரைத்தனை
ஸபாஸ் மெத்தசந்தோஷம்.

[சீதை ஆதங்கத்துடன்.] ஆ சகி அடி அனல் ய் இதற்குமேல் உட
படிஆகுமோவென்றென் மனத்தவிச்சுநாடி.

[அனலை] ஆ ஆ சகி இராமச் சவரமாயும் இதுமே ஐயம்பெருக
அதைப்பற்றி கொஞ்சமும் கெஞ்சிற்சஞ்சலம் வேண்டாமடி ஜானகி.

[இராமர்.] ஆனால் இங்ஙனம் பெருநூல் உண்டான, உருக உருக
வணச்சென்றனர்.

(—) திரை.

ஆ ஆ கெட்டேனே கெட்டேனே, அற்பபாக்கியவக்தியாயினேன்
அந்தோ அந்தோ.

கொச்சகம்.

தடனாகமொன்றைத் தான் விதிக்கு முன்ன ம
விடனாகமபோன்ற கொஞ்சமிராமன் வி ட
உடனாகமாததைத் தூடுருவிச் சென்றிடவெ ன்
ஹடைநாதன் பட்டானென்றை காதிழற்றாத ரோ.

இராகம், குலோஸ் அரவாபரணனை அபிராமிநேசனை என்றமெட்டு.
இதுவோயென்புண்ணியம் யென்பிராணநேசனை மெப்படிநான்சகிப்பேன்
கதையோநாகுடிக்காலங்கழித்ததெல்லாம் கனவோநினைவோதா ன்
பொன்பூடணமற்றேன் புதுமஞ்சட்ப்பூச்சற்றேன் புட்பங்கள் குடலற்றேன்.

என்பெருந்தாலியை இரும்பென்றிருந்தேனே இன்றதைத்தானுமற்றே ன்
கடல்முன்றினுந்தாலி கணத்திற்கும்புலீரே கணத்தலம்பலம்போச் சே
திடமானிடர்பால் போரிடலாகாதென்றசொல் சிறிதும்யேராமற்போச்சே
சாவாமருந்துமத்தேவர்க்குங் கொடுப்பாயுன்றனக்கிவ்வா வகையே னு
முவர்களாலுமீ சாகாயென்றிருந்தேனேமுந்தும் வைவ்வினைதா னே

(சுக்கிரீவன்) ஆ, வாலிமடிந்தனன்கொல், அதனாற்றான் அதனைக்
கேள்வியுற்று அவன்மனவிதாரை குகைகளிலும் வெளிவந்தவளாய் அட
ங்காத்துயரங்கொண்க அங்கலாய்த்துக்கண்மாரி பொழிகின்றனன்.

விருத்தம்.

ரகுவீரனம்பால் வாலிஇறந்தன னாதலா	லே
குகைகளின்றுவெளியேவந்து கொதிக்கின்றான் தாரைதானு	ம
சுகபாசுமிகச்சந்தோடம் சத்துரு துணைநாணப்	பா
புகழிலக்குவதான் ராமன்பொற்பதம் வணங்குவனா	ல்.

எனதுபரிவாரசகிதம் இராமபாத வந்தனநிமித்தம் செல்கின்றேன்
எனச்சென்றனன்.

(இராவணன்) வீரவாலி இராமனாழ்வமடிந்தனன்கொல், ய்தெ... கொல்,
இதைமெய்ப்படி நம்பலாகும் ஒருக்காலுமில்லை, பலத்தவட்டப்பாறை தண்ணீ
ரில்மிதக்குமா.

விருத்தம்.

ய்தெல்லாம் விறுதாப்பொய்யே இந்தமானிடனால் வா லி	
காதகளிற்றந்தானென்றால் கதையேது கார்யமே	து
எதடாவுலகில்விந்தை ஏறும்பூறக் கற்குழிந்	து
சேதமாமெனுஞ்சொற் போலாம்சிறிதும் வாஸ்தவமிதாமோ.	

(—) திரை.

ஆசிரியவிருத்தம்.

ஆரவாரஞ்செய்துத்துபியை யோரடியினிலடித்துட னொறுக்கிமலைபோ ல்
அத்தினைமெல்லங்கிடத்தியதும் வலிமைசேரக் ரமவர்க்கப்பதி யை
வீரவால்கொடுப்பிணத் தொருகக்கமதிவ்வைத்து விழிபிதுங்கிடொறுக் கி
வெற்புகேர்தலைகளொடு மண்ணிற்றிடரென்று வீழ்த்தியதுமிகமணக்கு ம்
தாரைமார்பார்த்த ருசபாரத்தின்ருங்குமச் சந்தம்பொருந்திதெலு ம்
தங்கனினத்தார் துலங்குவதுமான இச்சதிப்பெற்ற பலவாலியி ன்
பாரபாருக்கினுடறு விமகுபுறம்பாய்ந் துடல்வகிந்தரா ம
பாணமிதிவ்வடியேர்க்கு செயமங்களந்தத்து புரலிக்குமிதுசாத மே.

அந்தரநாடிகை.

விருத்தம்.

ஆரணனேசரணஞ்சரணம் எனதாரியனே சரணஞ்சரணம்
 பூரணனேசரணஞ்சரணம் நற்புண்ணியனே சரணஞ்சரணம்
 காரணனேசரணஞ்சரணம் அக்கராவணனே சரணஞ்சரணம்
 நாரணனேசரணஞ்சரணம் ரகுநாயகனே சரணஞ்சரணம்

சுங்காசக்கவி.

சத்துருவாவியைத்தான் வதைத்தென்னை, கஸ்த்திகணைக்கிக்காத்தனைசாமி
 முற்றிலுமேனையான் முதல்வனேசரணம், உத்தமராமபத்ரனேசரணம்.

(மஹாபார்சன்) மஹராஜ வாலியின் வதஜுனித ஸந்தோஷபர உசத்த
 னுன சக்கிரீவனது சுபருசகமங்கள் வாக்கியமிது.

(இராவணன்) கோபாவேசத்துடன் சூரேனவெழுந்து.

விருத்தம்.

அட்டதிக்கதிபர்தம்மை அலறிடவாகவத்தி
 கட்டமேபுறிந்துவென்ற கனத்தராவணஞ்ஞமென்ற
 மட்டணையாகமெய்போல் ஈடித்தகந்தருவரா
 துட்டகாரியர்தங்கேசந் துலைத்திடச்செய்கின்றேன

(மஹாபார்சன்) அஞ்சலிசெய்துசெண்டு, ஓ இராஜா திராஜ மஹாராஜ
 வங்கேசுவரா கிருபைசெய்யவேண்டும் கிருபைசெய்யவேண்டும்.

விருத்தம்.

பெண்குலைபுரிந்திடாதீர் பெருமையீதுண்மையாய்
 நண்பொடுசுக்கிராகாரி உலின் துலைனிசமா
 பண்புடன் படித்ததல்லாற் பாவைகல்லென் செய்வா
 திண்புயவிலங்கைவேந்தே சினமமர்ந்திருத்தனை

(இராவணன் தன்னுன்) அங்கனமாயின் யீதுண்மையாய்த் தானிருத்
 தல்வேண்டும்.

(வெளிப்படை கருணையுடன்) ஆயென்னருமை நண்பே, ஆகவிக்கு
 ல சக்கிரவர்த்தி ஆ.

விருத்தம்.

மூடிவீழிக்குமு னோடியருக்கிய மூன்றுசமுத்திர மூந்தா
 ரானமல்தகந்தசெழு தினுசுவரப்பண மூறையினடத்திடு முதல்வீ

சாடிமதித்தெதிர் நாடிடுதந்துவி தானவனுக்கெம னுனே
தனிநிரற்றவ சிவபணிமிக்கவ சகவமுக்கிய சதிர்வா
தூடணவக்கர னுனெழுமுச்சி ரூவரக்கர்கள் சுவிராத
சொலுமிவரிற்றதில் அதனினுமிக்கவெ துயரிதிலுற்றது சொலவாமோ
சேடுபெருத்தடி யோடிலங்கைப்படு கேவலமுற்றது கெடலாச் சே
கிலிபுலியைக்கொலும் ஒருகதையொத்தது கெலுதெனுளத்துறுகிறதன்
[ரோ.

இதுவுடன (விருத்தம்.)

விராதனிற்றதான் கரனிற்றதெனெனினு மிக்கப்பலம்படைத் த
இராமன்பகையைத் திடவாலி நின்றும் செயிக்கயிருந்தே னே
பிராணனிழந்தாய்நீயுமெனிற் பின்னிலங்கையாக்கருட ன்
இராவணன்யானுய்வதெங் றனிராமசுரத்திற்குமறதா னே
(இலக்குவன் அடுத்துமொழி) அந்தவாலியைச், சிந்தவதைத்து, வந்தன
ன் ராமச், சந்திரன்ருனே.

(அப்பால்) இராமர் பிரவேசிக்கின்றனர்,

(இராமர்) விருத்தம்.

தம்பிகுஷ்கிந்தைதன்னைச் சாற்றினையரசாயந் த
வம்புசேர்துஷ்டவாலி மகனங்கதனையேகாட் டி
நம்புசுக்கிரீவனுக்கு நன்மணிமகுடஞ்சூட் டி
அம்பரிசனசல்லரப னுக்கிடவேண்டுங்கண்டா ய்.

(இலக்குவன்) ஆ, எனதாரியர் தீன்ஜன பாரவாகியன்றோ.

(சீதை) கலிவிருத்தம்.

சின்னவனிவன் செப்பியதுண்மை யே
யென்னியானென்ன தீனையல்ல வோ
என்னிமித்தமிறங் காததென்ன வோ
அன்னமேஅடி அனலைநங்கை யே.

(அனலை) ஆ, அகி ஜானகி,

விருத்தம்.

அரிவையர்க்கரசேயென்ற னுருயிர்ச்சனகமா தே
ந்ரமுனகரணைக்கொன்றும் துரிசிரன்றையுக்கொன்று ம்
உரமுனகோலீ உக்கிர வாலியையுக்கொன்று ம்
உருகதாரீமித்தமம்மா வரிசையாய்வழுத்துவா யே.

அந்தரநாடிகை.

(—) திரை.

விருத்தம்.

மடிந்திடுமகவான் மகனுடையரசை வல்லராமன் னிடத்திருந்தும்
அடைந்தகூர்வன் சிதைவைத்தேட அரியினத்தை யனுப்பினான்.

(இராமர்) நிரம்ப ஸந்தோஷம், நிரம்ப ஸந்தோஷம். தம்பி லக்ஷ்மண
பதில் சமாச்சாரம் தெரிகிறமட்டிலும் இந்த பிரசிரவண கிசியில் தங்கியிருப்
போம் (என்றிருவரும் யெழுந்துசென்றனர்).

(இராவணன் சற்றாலோசித்து) இனி நம்மாலென் செய்யத்தக்கது.

(சிறை களிப்புடன்) அடி ஆபத்த ஸகி அனலாய் நீயே ஸத்திய பா
ஷினீ,

(—) அடுத்ததிரை.

ஆ, சுகனே அதோ பார்க்கவில்லையா.

முன்னிருத்தத் துடர்ச்சி

தொடர்ந்துவானரங்கள் சடையுவின்றமையன் சொற்படி சானகியிருக்கு ம்
இடந்தெரிந்தனுமா எனென்பவனிலங்கைக் கெய்திடக் கடல்கடக்கின்ற ன்

(—) திரை. (வசனம்.)

அடடா சார்த்துல இதுவெல்லாம் நாங்கண்டறிந்து கொண்டபடி
மஹாராஜ இலங்கேச்சுவரனிடம் அறிவிக்கச் செல்வோம்.

(இராவணன்) ஓ, நம்மாலனுப்பப்பட்டிருக்கின்ற சுகசார்த்துலர்களி
ன் சல்லாபமோ,

அகோவகோ நாம் இராமனைக்குறித்தவர்களை அனுப்பி யிருக்கிறதுகூட
மறிந்துவிட்டேன்.

(சற்று திகைத்து) ஆ, ஐனகி விஷயகாமக் கலக்கத்தையுடைய யெ
ன்மனம் காரியவர்த்தமானன் தெரிந்து தெளியும்படி அமைச்சர்களால்க் கட்
டிவிட்ட தந்திரோபாயமோ.

[மஹாபார்சன் புன்னகையுடன்] ஓ, இராஜா, இராஜா, மஹாராஜா இன்
னாகம் வேறெதற்காகக் காண்பிக்கலாயிற்று.

[சிறை ஸந்தோஷ அதிசயத்துடன்] அடி ஸகி அனலாய் நாமும் இ
னி அசோகவனத்தை அடைவோமடி வனெனில்,

என்னைக்குறித் திலங்கைக்கிவர அனுமானென்பவனால் பேராழி கடக்
கப்படுகின்றதென்று கேட்கப்படுகின்ற தன்றோ, ஆகையால்ச் செல்வோம்
(என்று சென்றனர்).

[இராவணன்] அவ்னமாயின் மமது பரிஜனங்கட்கிவ்விதம் ஆக
ஞாபனம் செய்கின்றேன். ஒ, ஒ பரிஜனங்கள் இவ்விதம் இவங்காதேவி
க்கு எடுத்துரைக்க வேண்டும்.

விருத்தம்.

எம்பரிசனங்கான் இலங்கணிக்குறையி னேரிகன் மடுக்களிலெங்கு ம்
அம்பிணையொழித்து வற்றவைத்திடுமின் அருங்கணி காய்களொடடர்ந் த
கொம்புடைத்தருக் கடமையொடித்திடுமின் கொண்டலின் மண்டலம்வறு [டும்
நம்புரியண்மேல் முட்களாப்பரப்பி நாட்டுமின்குறங்கு நாடாம ல்,

யானே மேலும் அவ்வுணுமான் பிரவேசித்துவிட்டாலும் அதற்கிடங் கொடாமலும் நமக்கு இதமானது ஏதேனோ அதுகளை மந்திரிகளிடம் ஆலோசித்துப் போகின்றோன்.

என்று மஹாபாரதனுடன் யெழுந்து சென்றான்.

ஆரூர்தங்கம் முற்றிற்று.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31 32 33 34 35 36 37 38 39 40 41 42 43 44 45 46 47 48 49 50 51 52 53 54 55 56 57 58 59 60 61 62 63 64 65 66 67 68 69 70 71 72 73 74 75 76 77 78 79 80 81 82 83 84 85 86 87 88 89 90 91 92 93 94 95 96 97 98 99 100 101 102 103 104 105 106 107 108 109 110 111 112 113 114 115 116 117 118 119 120 121 122 123 124 125 126 127 128 129 130 131 132 133 134 135 136 137 138 139 140 141 142 143 144 145 146 147 148 149 150 151 152 153 154 155 156 157 158 159 160 161 162 163 164 165 166 167 168 169 170 171 172 173 174 175 176 177 178 179 180 181 182 183 184 185 186 187 188 189 190 191 192 193 194 195 196 197 198 199 200 201 202 203 204 205 206 207 208 209 210 211 212 213 214 215 216 217 218 219 220 221 222 223 224 225 226 227 228 229 230 231 232 233 234 235 236 237 238 239 240 241 242 243 244 245 246 247 248 249 250 251 252 253 254 255 256 257 258 259 260 261 262 263 264 265 266 267 268 269 270 271 272 273 274 275 276 277 278 279 280 281 282 283 284 285 286 287 288 289 290 291 292 293 294 295 296 297 298 299 300 301 302 303 304 305 306 307 308 309 310 311 312 313 314 315 316 317 318 319 320 321 322 323 324 325 326 327 328 329 330 331 332 333 334 335 336 337 338 339 340 341 342 343 344 345 346 347 348 349 350 351 352 353 354 355 356 357 358 359 360 361 362 363 364 365 366 367 368 369 370 371 372 373 374 375 376 377 378 379 380 381 382 383 384 385 386 387 388 389 390 391 392 393 394 395 396 397 398 399 400 401 402 403 404 405 406 407 408 409 410 411 412 413 414 415 416 417 418 419 420 421 422 423 424 425 426 427 428 429 430 431 432 433 434 435 436 437 438 439 440 441 442 443 444 445 446 447 448 449 450 451 452 453 454 455 456 457 458 459 460 461 462 463 464 465 466 467 468 469 470 471 472 473 474 475 476 477 478 479 480 481 482 483 484 485 486 487 488 489 490 491 492 493 494 495 496 497 498 499 500 501 502 503 504 505 506 507 508 509 510 511 512 513 514 515 516 517 518 519 520 521 522 523 524 525 526 527 528 529 530 531 532 533 534 535 536 537 538 539 540 541 542 543 544 545 546 547 548 549 550 551 552 553 554 555 556 557 558 559 560 561 562 563 564 565 566 567 568 569 570 571 572 573 574 575 576 577 578 579 580 581 582 583 584 585 586 587 588 589 590 591 592 593 594 595 596 597 598 599 600 601 602 603 604 605 606 607 608 609 610 611 612 613 614 615 616 617 618 619 620 621 622 623 624 625 626 627 628 629 630 631 632 633 634 635 636 637 638 639 640 641 642 643 644 645 646 647 648 649 650 651 652 653 654 655 656 657 658 659 660 661 662 663 664 665 666 667 668 669 670 671 672 673 674 675 676 677 678 679 680 681 682 683 684 685 686 687 688 689 690 691 692 693 694 695 696 697 698 699 700 701 702 703 704 705 706 707 708 709 710 711 712 713 714 715 716 717 718 719 720 721 722 723 724 725 726 727 728 729 730 731 732 733 734 735 736 737 738 739 740 741 742 743 744 745 746 747 748 749 750 751 752 753 754 755 756 757 758 759 760 761 762 763 764 765 766 767 768 769 770 771 772 773 774 775 776 777 778 779 780 781 782 783 784 785 786 787 788 789 790 791 792 793 794 795 796 797 798 799 800 801 802 803 804 805 806 807 808 809 810 811 812 813 814 815 816 817 818 819 820 821 822 823 824 825 826 827 828 829 830 831 832 833 834 835 836 837 838 839 840 841 842 843 844 845 846 847 848 849 850 851 852 853 854 855 856 857 858 859 860 861 862 863 864 865 866 867 868 869 870 871 872 873 874 875 876 877 878 879 880 881 882 883 884 885 886 887 888 889 890 891 892 893 894 895 896 897 898 899 900 901 902 903 904 905 906 907 908 909 910 911 912 913 914 915 916 917 918 919 920 921 922 923 924 925 926 927 928 929 930 931 932 933 934 935 936 937 938 939 940 941 942 943 944 945 946 947 948 949 950 951 952 953 954 955 956 957 958 959 960 961 962 963 964 965 966 967 968 969 970 971 972 973 974 975 976 977 978 979 980 981 982 983 984 985 986 987 988 989 990 991 992 993 994 995 996 997 998 999 1000 1001 1002 1003 1004 1005 1006 1007 1008 1009 1010 1011 1012 1013 1014 1015 1016 1017 1018 1019 1020 1021 1022 1023 1024 1025 1026 1027 1028 1029 1030 1031 1032 1033 1034 1035 1036 1037 1038 1039 104

ஏழாவது அங்கம் இரம்பம்.

(அப்பால்) சூர்ப்பனகி பிரவேசித்தின்றுள்ளாள்.

விருத்தம்

வீரனிராமச்சந்திரன் வெற்றியேகாண்டானென்று
போரினிலரக்கர்மாண்டு போயினொன்றுக்கண்
தேருதலற்றுக்கண்ணீர் சிதறிடத்தொண்டைதுத்
மாரினிலடித்துக்கொண்டு மங்கைகூர்ப்பனகியந்தா
(கூர்ப்பனகி)

இராகம் ஆனந்தபரவீ, ஆதிதாளம்.

புஸ்ஸவி.

என்செய்வேன் யென்செய்வேன் என்செய்வேனென்செய்வேன்
என்செய்வேனென்செய்வேன் இராவணசகலானேகான்

(என்

சரணங்கள்.

என்பிறப்பேயென்னண்ண இராவணே ஸவனே   நீ
தன்புயவலிகெட்டுத் தவபலமெல்லாம்விட்   டு
கும்பஸ்தனங்கோடுங் குட்டிநான்விநித்   த
அம்புபட்டிழிந்தாயே அய்யோதெய்வங்கெடுத்த   த (தென

துணைகும்பசுரனா தூக்கம்விட்டெழுந்தது   ம்
அணல்விடைபெற்றுடனமர்க்களநடந்தது   ம்
துணிவாய்மனிதன்னை தொடுத்திடச்சடைந்தா   யே
கணமதலுயிர்விட்டுக் கனத்திலேகிடந்தா   யே (என்)

வாரூபலத்துக்கும் வஞ்சரங்கள் தொடுக்கு   ம்
வேகமும்மாயாஜால விளைவுமுடையபா   லா
மேகநாதனோடங்கள் விம்மியழுதுரு   க
சாகடனக்கும் வபித்ததுவோடாமரு   கா (என்)

கும்பநிகும்பர்கான் குமறிவிழுந்திட்ட   ரோ
தெம்பாய்நமனுலகைச் சிதைக்கப்பறப்பட்ட   ரோ
அம்பாய்நரந்தகதே வந்தகரேஉம்   மை
சம்பாக்கதிர்போலடித்தானோ வெகுசெம்   மை (என்)

விருத்தம்

எந்தனாருயிர்ப்பிறப்பே இலங்கேச கும்பசுர   னா
இந்திரஜித்தோடெல்லா இராக்கதவீரோடு   ம்
சொந்தமாய்பலங்கள் யாவுத்தோற்றுவம் மனிதனம்பால்   ல்
பந்திபந்தியதாய் மாண்டுபடுகளம் விழுந்திட்டிரா   ல்

ஆ ஆ இனியென்செய்வேன்.

விருத்தம்

இலங்கையிலனுமானண்ண எரிட்டதீயன்ன யிந்த   ப்
பலங்கொளும்சோகவன்னி பற்றியேயெறிக்குறெந்த   ன்
கலங்குறெஞ்சிலந்தோ கன்னிகானென்ன செய்வே   ன்
கலங்கெடச்செய்தராம நரணுககோர் தீங்குகானே   ன்

வசனம். ஆ அதிகாயதிரிரிசுரனே அககுபாரனுடன் நீங்களும் கதாசேஷர்கள்
எனக் முடிந்தீர்களே என்செய்வேன் இந்தநிற்பாக்கியவதில்லதிருக்கட்டும்
யுனிப்போது அபலையாயிருந்தாலும் இராக்கத குலக்காரராதியராயிருக்கி

ன்ற இவ்விராஜபுத்திரர்க் கென்றோர்கடமொனவரை முயர்ச்சித்துப் பதிற்செ
டுதல் வினைவிக்கின்றேன்.

(எதிர்நோக்கி வசனம்) ஓ வீடணனமைச்சன்சம்பாதிக்கொல், புட்பக
விமானத்துடன் சுக்கிரீவனுதுகூட்டத்தைச் சார்ந்திருக்கின்றான். இவ
னோ, தம்பி வீடணர்க்கு பரபகூத்தைச்சாரும்படி தூர்ப்போதனைசெய்து இல
ங்கையை நாசஞ்செய்வனன்றோ அவ்வீடணர்க்கிவ்விராஜ்யங் கிடைத்த
தில் எனக்குக்கொஞ்சமேனும் சந்தோடமென்பதேகிடையாது.

(வெனெனில்) இராக்கத குலவிருத்தமே செய்துவந்ததனால்.

(அப்பால்) சம்பாதி பிரவேசிக்கின்றான்.

(சம்பாதி) ஆச்சரியத்துடன்.

விருத்தம்

என்சொலராமன் புயபலவீரமெழுதிரைக் கடலின்மேற்சே து
நன்கமைத்ததன் மேனடந்துவந்திலங்கை நகரடைந்திராவணைச்சுரணை
வன்படையோடு வதைபுறிந்தானென் வழுத்துவதவன் பெருங்கருணை
நம்புமீடணாக் கிவ்விலங்கைராச்சியத்தை நாடெல்லாம்புகழ நல்கின னே
(பககத்திலெட்டிநோக்கி) ஓ தீவன் சூர்ப்பனகியோ, வியாகுலங்கொ
ண்டவன்போற் காண்கின்றான்.

விருத்தம்

புண்ணியவியீஷுணர்ச்சுப் பொன்முடிபனைந்ததில்த்த ன்
புண்ணமதழுக்காமுள்ளாளிவள் பொல்வானதை நினைத் தே
கண்ணினீர், சொரிய உள்ளங்கலங்கியே கவலைகொண் டு
வண்ணமுமிளைத்தாளிங்கக் வருகின்றான் கேட்கின்றேனா ல்

அடிகூர்ப்பனகாய் (விருத்தம்)

தேவைகூர்ப்பனகாய் கண்ணீர்சொர நின்றமுதலே னோ
மேகமோ, வெற்போ வெணனவிளங்கிய உந்தன்மே னி
வசெலாமிசக்குறைந்தாய் மனத்தினிற் கவலைகொண்டா ய்
ஆகஇவ்விதம்நீ சொந்தவாறென்ன அறைகுவா யே

(சூர்ப்பனகி தன்னுள்) விருத்தம்.

என்கினைமடிந்தானும் இன்னம்நீ இருத்தலாலு ம்
வன்கணவ்வீடணன்றான் மாமுடிபுனைந்தாலு ம்

சங்கடவேதனைத்தி நகதகென்றெறியு தந்
என்கருமேனிவாடி யினைத்ததிவ் விதமற்றென்
தோ
னே.

(சூர்ப்பனகி) வெளிப்படை விருத்தம்.

வல்லாக்காப்பலருடன் மன்னையுங்கொன்ற மணவாளராகவர்பால் வ
ருகத்தூதர், சொல்லவுளமகிழ்ந்துடலம் புனகித்தங்கச் சூடாரிச்சந்தரியாஞ்
சனகிமின்னுள், புல்லமனப்பிரியமுடன் திருச்சேவைக்கிப் போகையில்யா
னெதிர்ப்படலு மங்குள்ளோர்வந், தொல்லையிலென் றனையருந்தமூக்கியெ
ன்றே உதைத்தோட்டிவிட்டனரா லுருகின்றேனே.

[சம்பாதி] ஆம் நீ மூக்கறுபட்டவளன்றோ ஆகையாற்றன் முடுக்கப்
பட்டாய். ஏன், அங்ஙனமன்றோ சகுன தூல் வல்லோரால்ச் சாற்றப்படுகி
றது. எங்ஙனமெனின்.

விருத்தம்.

மூக்குறைச்சிவிதவை யொற்றைப்பாப்பான் செக்கான்முட்டிவிழுந்தழு
மோசைதும்மல்வேம்போர், தாக்குவண்மண்வெட்டி முசலாதியோடு சப்
பாணிகுண்டிருடி வேடக்காரன், தீக்குறிசேர்துமம் நவபாண்டமின்னஞ்
சிற்சிவதுறன்காண்டல் தினாகடற்கூழ், பார்க்குனெத்தக் காரியவாரம்பத்
தீர்க்கும் பழுதுவரும்பெருந்துயரக் குறியாமென்றே.

ஆகையால் ஞாயமாயுன்னை விலக்கிய விஷயத்தில் உனக்கேன் விதன்
ம் ஆனால் அனுபவமும் சரியாகத்தானே யிருக்கின்றது. என்னெனில்.

விருத்தம்.

உன்னையெதிர்கண்டது மட்டிலுமம்மின்னுள் ஒருமதியைச்சகோரமெ
ன ஆவலோடும், மன்னவராமனைநாடி வரவுமன்னுன்வன் சொற்களியம்பி
டவும் வளர்த்தசெத்தி, தன்னிலவன்மூழ்கினன் நீயெதிரோகேந்தாற் சகு
னமென்னுமோவறியேன் தணலோன்றாங்கா, தன்னையிவன்மகத்துவம் நீ
அறியாய்கொல்லோ அதிதூயானெனராமர்க் கவனீந்தானே.

[சூர்ப்பனகி தன்னுள்] அட்ட, சகுன சாஸ்திரமிப்படியென்று மு
ன்னமே தெரிந்திருந்தால் எவ்வளவு அடிமிதி அடைந்தாலும் அவன் யெதி
ர்ப்பிலேயே செல்வேனே.

[வெளிப்படை] கல்லதிருக்கட்டும் அவ்விராமபிரான் இனிமேல் யெ
ன்னயென்னகாரியத்தை இச்சிக்கின்றனர்.

(சம்பாதி) மற்றென்கொல்.

விருத்தம்.

, புலத்திபவங்கிஷத்த னிலங்கேசன் றன்னைப் பேராரினிற்சிங்கம். கரி
புரப்போற்பினந்து. துலைத்துபுகழ்ஜயத்தொடு சேதையைத்தினின்றும் சொ
லித்திகொஞ்சன மென்னத்தாக்கிக்கொண்டு,

(சூர்பனகை தனனுன்) ஆம் அவனுக்கனுக்கலகாலம் இலங்கேசனுக்
கோ பிரதிகூல காலம் என்செய்வது.

(வெளிப்படை) மேற்சொல்லும், மேற்சொல்லும்.

சம்பாதி முன்விருத்தத் துடர்ச்சி.

மலைத்தலிலாமனத்தனுமான் றனைத்தன்செய்தி வளர்த்தனவிற்கு தித்தி
முன் பரதன்முன்போய், கொலத்தாமென் றனுப்புகின்றான் அடியாத்தி
க்கேகதையவிமானத்தேறத் துறை செய்கின்றான்.

(எனஉறைத்தேகினன்)

(சூர்ப்பாகி வசனம்) ஆலாசித்து] நன்று நன்று இப்போது ஓர்யோ
சனை வந்தது என்னெனில், இவ்வனுமான் இராமனின் மாசு சடை பரதன்
முன்போய்ப் பகருவதற்கு முன்னடியே யான் தாபசு னீ டெடத்துடன்
சென்று ஏதேதோ சில அப்பிரியதரைச்செப்பி அகையிட்டு வடனேயே
அர்த்தபரத சததுருக்கனர். இருவரும் மாளுபபு செப்பப் புகின்றேன். அ
ங்ஙனமாயின் இராமனாற் கொல்லப்பட்ட என் இரண்டு சகோதரர்களுடைய
வதத்திற்கும்பதிலாய் முடியும் நன்று, நன்று அவ்வண்ணமே செய்கின்றேன்
(என்று சென்றான்).

(அப்பால்) சத்துருக்கனுடன் பரதன் பிரவேசிக்கின்றான்.

(பரதன்) தம்பி சத்துருத்து வம்ஸனா,

விருத்தம்.

கானகத்திலாரியர்தங் களத்திரத்தைக் கவர்ந்திட்டகண்டகனைத் துண்
டுசெய்ய, யானுரைத்தபடி மகதர்முதல்வரான இராஜலொலங்குடற்றிரண்டு
வந்தாலென்ன, 'சேனகனோடின்னகர் வந்துற்றார்கண்டாய் சிக்கிரத்தில
வரவர்க்குச் சிறப்பதாகத், தானமுதலானஉப சாரமெல்லாந்தக்க தக்கபடி
செய்வாய் சரியாய்த்தானே.

யானும், அவ்வரசர்களாற் கொண்டு வரப்பட்டிருக்கின்ற காணிக்கைப்
பொருள்களை ஆரிய பூரீராமபாதுகைகளுக்குத் தெரிவித்து பொக்கிஷத்திற்
சேர்க்கின்றேன்.

[சத்துருக்கன்] வசனம். ஆ, அண்ணா, இதுவென்கொல்தங்களுத்திரவுப்படி மன்னர் மன்னர்கட்கு முன்னமே உபசரித்தாய்விட்டதே தாங்களும் அவர்கள் கொண்ஹந்தகாணிக்கைப்பொருள்களை ஆரிய பூரீ பாதுகைகளுக்கறிவித்து முன்னமே பொக்கிஷத்திற்ச் சேர்த்து மாய்விட்டதே, அங்ஙனமிருக்க மருபடியும் அதனையே எடுத்துறைத்த வகையென்கொல்.

[பரதன்] ஆ, ஞாபகம் வந்தது அடா,

விருத்தம்.

தந்தைதாட்பணிதலை மறவாததனயனை நந்தமையன் நன்னை
எந்தவேளையிற் காண்படுவென வேங்குறுசிற்தையென் சித்தம்
கையந்துமுன்பின் செய்கன்மம்யாவையும் கனிமறக்கின்றதே யந்தோ
சந்ததமினிமேலுள காரியந்தனைவிடா தியற்றுவாய் தம் பி.

[சத்துருக்கன்] நன்று, நன்று அவ்வண்ணம் நடந்துவருகின்றன.

[பரதன்] நினைத்து நினைத்து தினத்துடன், தம்பி சத்துருக்கு.

விருத்தம்.

செர்திலில்லச்சடையு மராயினிற்சீர்பெரும் வெண்மையாம் புதுச்சி
றையும், கரத்திலக்கமணியுத் தவத்தினுல்காரிற்றத் திருமேனியோர் சோ
பையும், தரித்துமாவனத் தன்னிலுடசத்தில் சாமிவியாக்கிர சருமத்தன
ல்முன், இருத்தல்கண்டதொர் பான்மையென்கண்ணென்திர் ஐன்னமு. வி
ட்டகன்றிடவிலியே.

[சத்துருக்கன்] வசனம். சோகரீரால் தொண்டை தத்தவிட்டு ஆ, அண்ணா
என்செய்யலாம் ஞார்வ பொமராயிருக்கின்ற நந்தத்தைக்கி முதல்பூதல்வ
ராய் மஹானுபாவராயிருக்கின்ற அவ்விராகவருக்கு தெய்வத்தராய்ற்றப்ப
ட்ட அத்தகைய ஷெசையை யார்தான் மறப்பார்கள்.

[பரதன்] சோகவேகத்துடன்.

இராகம் உசேனி (குதாகவே திலயபாதா தயாதிதே ராமா) என்றமெட்டு.

ரூபகதாளம்.

பல்லவி.

எப்போதுநா னுண்ணக்காண்பேன் யெண்ணசெய்வேன்ராமா (ஓ, எப்போ)

அனுபல்லவி

ஒப்பில்லாத உத்தமனே உயர்க்கிர்க்குலசோ மா

வெப்பறுக்கா னுத்திலிப்போய் மெய்வருத்திடலா மா. [எப்]

சரணங்கள்.

கருணைக்கண்ணுங் கமலமுகமும் கண்முன்னேநிற்கிற தே
குருகையும் பவளவாயும் குறித்தெனையறுக்கிற தே. [எப்]

பானகமும் போனகமும் பாலுந்துறந்துந் யோ
கானகத்திற் காய்கிழங்கே கதியாய்த்தின் றலோவா யோ. [எப்]

ஸார்வபௌம சக்ரவர்த்தி ஸாமிரீதனியா யே
லோர்வைபெருக வெயிலிலலைந்தால் மெத்தவருந்துவா யே. [எப்]

வருவேனென்று சொன்னவாரீத்தை வந்ததின்றுதா னே
திருமுகத்தை தெரிசிக்கவத் திசைபார்த்திருக்கின்றே னே. [எப்]

விருத்தம்.

சீர்மிதக்கும்போதனைய வடிகனோகச் செடிகன்படர் கொடிகன்கெடு
பள்ளம்மேடு, கூர்மைமுட்கனிறை கானிலிமங்கடுங்கால் குளிரிரவில் வெ
யிற்பகலிற்சஞ்சரிப்பு, நார்புளிப்புக்கைப்பு துவர்ப்புக்கடுப்பாம் நற்கணிகா
ய்ப்சிக்குணவு சருகுவீழ்ந்து, சேரமுகவீச்சுமடுச் சலமேபானம் திரட்டப் பர
ல்மேற்படுகை ஸர்வஜெகதீசர்க்கே.

ஆ, கஷ்டம், கஷ்டம் (என, சோகத்திற்சொக்கி களைப்புற்றனர்.

[சத்துருக்கன்] ஆ, ஆ அண்ண ஆ, சுவாஸம் கொள்வீராக இப்படி
மயங்கல் ஆகுமா நமதாரிய ஸ்ரீ ராகவருடைய அத்தகைய தெசுபரிணாமத்தை
மடக்கல் மீண்டும்மண்ணு.

[பரதன்] களைப்புவிடுத்து, ஆடா அலையை எங்ஙன மறக்கக்கூடும்.

விருத்தம்.

கதிர்மணிமகுடம் அணிசின்றசிரத்திற் கனத்தசடாமுடி வகித்தா ன்
சதிர்வெண்பட்டாடைக் கருமாமிடையிற் றங்கிடவற்கலை தரித்தா ன்
விதுசனஸ்ருகமாய் மேவீடுமுயர்வான் மேடையிலிருக்கின்ற ராம ன்
மதினிரஜானகியோடு டசமத்தியில் வனந்தரத்திருக கிளருண்மன் னோ.

ஆ, கஷ்டங்கஷ்டம் அந்தோவந்தோ இன்னமும் வச்சிரமயமான யெ
ன்னிதபம் சக்கல் சுக்கலாக வெடிக்கப்பட வில்லைய.

சோகரீரகல் தொண்டை தத்தலிட்டு அந்தோ, அந்தோ.

எ-வது அங்கம்.

கட்டளைக்கவித்துரை.

சொல்லுங்கபட இராக்கதன் வவ்விடச் சுந்தரியா ன்
வல்லங்கமாய்த் தன்னுயி ரிறப்பானன்றி வாழ்ச்சிடி லோ
புல்லுத்தமர்களைக் காணாது சீதையம் பொற்கொடியா ன்
அன்புபகலுங் கண்முடாது சோகத் தழுந்துவ னே,
[சுந்துருண்ணன்] ஆ, அண்ண அதர்க்கென் செய்வது.
தெய்வத்தால் விளைந்ததிருங் கூத்தர்க்கென்செய்யலாம்
அழுதாலாவதென்னை வேண்டாம் வேண்டாமண்ண
(பரதன்) ஹ ஹ கஷ்டங் கஷ்டம்.

விருதிதம்.

அரக்களு லபகறிக்க லாயினான் சீதாதே வி
இருக்கட்டுங் குணவிசேட மெழிலவன் நற்சபாவு, ப்
பெருக்கத்தை நினைத்திராம பிரான்திரெனினு மந்தோ
உருக்கிடு சோகத்தாலே உயிருய்வதைய் யந்தா னே
(ஆகையால்) யானென்செய்வேன் நிர்ப்பாக்கியனானே.
இராகர் ஆனந்தபாவி, ஆதிதானம் மாதே சந்திரமத்யே என்றமெட்டி.

பல்லவி.

ஐயோ இனியென்செய்குவேன் அர்ப்பாக்கிய
னானே நெப்படி உய்குவேன்.

அனுபல்லவி

கையைழோர்பக்கர்விட்டு மெய்யுணர்வுங்கெட்டு
எய்யாத்துயர்க்கடல்வீழ்ந் துய்யுதுய்கின்றேன்னை
கேசி, கெடுத்தான்மகழேச், சிறுவனாப்பியாசி, அய்யனோபா
தேசியாவான் (ஐய்யோ)

சரணங்கள்.

நான்குபுதல்வர் பிறத்தோம் வாஞ்சையிருத்து
நாடுகளிக்கச் சிறத்தோ ம்
ஒங்குமூத்தோனும்புகழ் தாங்குந்தம்பியும்நக ர்
நீங்கிவனம்புகவும் பாக்காய்நானிருப்பது ம்
சேரோ, வனத்திலிவாரோ, அவரென்னினைப்பாரோ, யார்தான்
செப்பாரோ, இத்தத்துயரம் (ஐய்)

காளிலலைவதேதிது அதிலும்பெண்டைக்

கைமுடிவிட்டதேது.

சானகியை அடக்கன் ருனென்ன இம்சைசெய்கி

ன்

ருனேஇனம்பிறித்த மானையானென்செ

ய்

வாளோ, கண்ணை நனைப்பாளோ, புலம்பித்தலிப்பாளோ, உயிர்

தானிறப்பாளோ, தெரிகிலேனே [ஐய]

அண்ண அவிளைநினைத்து நினைத்துருகி

அங்கமிகவுமிளைத்து.

கண்ணலேநீருதிர்த்து புண்ணய்நெஞ்சம்பதைத்

து

உண்ணாடிக்காய்கிழங்கும் உண்ணாதுயிருயிர்

த்

தோடி, எங்கெலாஞ்சென்றுதேடி, காணாமல்மிகவாடி, சூப்புறம

ண்மேற் சாடிவிழுவாரன்றோ [ஐய]

[சத்துருக்கனன்] அண்ண அண்ண இதுவென்கொல் இதுவென்கொல்.

(சத்துருக்கனன்) கவிவிருத்தம்.

இத்தமாதூய ரோனிதிலென் பய

ன்

வந்தராஜாக்கு வரிசை செய்தன

ம்

தந்தந் தேயத்திர்க்கவர்கள் சார்ந்தி

ட

சிந்தைதேந்ந்து செலவுகொடுத்திட

ர்.

(பரதன் சற்றாலோசித்து) இதுவென்கொல் இவனதுபிரவிர்த்தி வேறுருக்கின்றது.

* ஆஃகபூலிப்பொழுது சத்துருசங்கார நிமித்தம் இவ்வரசர்களோடு ஆரியபூரிகவஸன்னிதானம் போகப்போகின்றேன்.

(சத்துருக்கனன்) ஓ ஆரியபூரீமபிரானுடைய சமாசாரம் கேட்கப்படுவிலையோ.

(பரதன்) அஃதென்னே,

(சத்துருக்கனன்) அண்ண வேடராஜனாகிய குகனால் கடிதம் ஒன்றனுப்பப்பட்டிருக்கின்றது.

(பரதன்) ஓ ஆஃ குகராஜனிடம் முன்னமே யான்மொழிந்திருக்கின்றேனல்லவோ அவனதுவனசஞ்சாரகிங்கரால் தண்டகாரணபத்தில் இராமனது பிரவிர்த்தியை அடிக்கடிதெரிந்து வந்தறிவிக்குப்படி உரைத்திருக்கின்றேன்.

(அவ்வண்ணமே)

விருத்தம்.

வன்னமானென்று மாயமாய் ரூபவசனத்தால் ராமனைமயக்
கின்னவன் றினையும் மருண்டிடச்செய்து செலுத்திடத் தூரத்திற்சேதை
தன்னையோரர்க்கன் சன்னியாசிபோலச் சார்ந்தபகரித்தனென் றே
முன்னமேகுகன் தெரிந்து வந்தெனக்குமுன்னமெய் மொழிச்சனக்கு
கன்று நன்று இப்பொழுது வந்திருக்கிற நிருபத்தன்
னென்ன வரையப்பட்டிருக்கின்றன அடா முதுகமுது மெய்விசை
ற்கு சலங்காட்டி யிருக்கின்றதா.

(சத்துருக்கனன்.) ஆம் ஆம் அண்ணா உங்காட்டியிருக்கிறது.

(பரதர்) ஆ, தம்பி, அங்ஙனமாயின மெய்விசைத்தெ தெத்த முறையே
படிப்பாயாக.

(சத்துருக்கனன்) நன்று நன்று அங்ஙனம் ஆட்டும்.

[மேல்விவசம் வருமாறு]

பெண் 17.

கேழமரிவை ஸ்ரீராமன்செய்து	து
பூமியிலயோத்தியெனப் பொன்னாடில்	ம
மிகவரசுகாக்கின்ற மெய்ப்பரதர்க்கன் பம்	க்

குக்கன்வர விடுத்தாகும்.

[பரதன்] சிரம்ப ஸந்தோடம், நிரம்ப ஸந்தோடம். தமயி சத்துருத்
துவம்ஸனா பத்திரிகையை விரித்துப் படிப்பாயாக.

[சத்துருக்கனன்] உத்தரவுப்படி படிக்கின்றே னண்ணா.

கடித ஸமாசாரம் வருமாறு.

கட்டளைக்கவித்துரை.

ஒருதம்பிமட்டிற் சகாயக ராமர்க் குதவியதா	ய்
நிருபர்கள்யாரும் வரத்தேவை யில்லென நேரத்தி	லே
கருதலர்தம் மையதஞ்செய்து தேவியைக் கைக்கொள	வே
பரவைபோற்றா னையன்சுக்கிரீவ நீட்ப்புப் பவித்தது	வே.

ஆகையால் அரசர்களை யதாஸ்த் தானத்தை அடையச் செய்வீர்கள் என்றே.

[பரதன்] ஆ, சுக்கிரீவனென்பவன் யாவன் அவனது சகாயம் எவ்
வாறு கிடைத்ததோ.

[சத்துருக்கனன் வசனம்.] அண்ணா, சுக்கிரீவனென்பவன் கிடக்கின்றதை
க்கதிபதியாயும் கவிச்சுல சக்கிரவர்த்தய. யுமிருக்கின்ற வானியென்பவனது

கனிவட்டன், நமதாரிய பூராகவாரால் அவ்வாலியைக்கொண்டு அவ்விராஜியத்தி
ல்சுக்கிரீவனை நாட்டிவைத்த விதத்தினுற்றிடைத்ததாம். அவனது ஸஹாய
ம், அண்ணு கேட்கவேண்டும் அடியில் வரையப்பட்டிருக்கின்ற கடித ஸ
மாசாரச் சுருக்கம்.

[பாதன்] அஃதெப்படி.

சத்துருக்கன் விருத்தம்.

கொடியவாலியைச் சமரினிற்செய்து கோதண்டராம னவ்வர
அடிமைபூண்ட சுக்ரீவனுக்களித்து மவனுடைக்குரக்கு நற்படையா
படியிற்றேவியி னிருப்பிடந்தெரிந்து படையொடும் வான்றிபாபரவு
கடவிலோரனை இட்டதன்வழியாய் கருதவனுரை விடங்கண்டா
என்றே.

[பாதன்] சற்றுலோசித்து ஆ, தம்பி சத்துருக்கன் இது இப்படி சம்ப
விக்கக்கூடும், ஏனெனில்.

யாழ்ப்பாணம் ஒருக்கால் ஒருவர்க்கொருவர் அறிவியப்புடன் நெருங்கி உ
றையாக்கொண்ட கேசரர்களின் வார்த்தை செவியரந்தனன்.

(சத்துருக்கன்) அஃதென்ன சமாசாரம் அரையின்.

பாதன் விருத்தம்

பூர்பக்கசுதிருவ் கார்பந்தனிற் கண்ணமென வரைகுரவதுபோ
கார்பந்தனிலக தன்னிவ்வவான நம்பன்சுவலன் சதமகபதி
சருடைஇராய் குமாரைவயலி சீவனற்றிறந்ததற் சிறிது
வீரபதி ததன் செவ்வெனையருகான் விதனத்தைமுழுவதும் விட்டான்,
[என்றே.

(சத்துருக்கன் வசனம்.) ஆ, துண்ணு அங்ஙனமாயின் இருக்கலாம்.
ஏனெனில், அம்மிதது குமாரைவயலி வாயி அதனவிருக்கக்கூடும்ஆனால்
அதன்ச் சுற்றசன் யாதுகார்பந்தனை அபேகித்துக்கொண்டிருக்கின்றானே அ
தை அறிந்திலம்.

(பாதன்.) தம்பி சத்துருக்கன் அவர்களிடத்தில் திரும்பவும் ஓர் சமாசா
ரங் கேட்கலாயிற்று.

(சத்துருக்கன்) அதுவென்கொல் அடையும் அருளல்வேண்டு மென்று

பாதன் விருத்தம்.

காதினற்கேட்டதில்லை கண்ணினுத்தண்டதில்
மோதலைஎழும்பிவிண்ணில் முட்டியிழந்திமைச்செய் ப

காதலாகத்தொரு யோசனை தூங்காட்டு ம்
சேதுபந்தனமாமென்ன செப்புவேம்விந்தைவிந் தை
என்றே.

(சத்துருக்கன்.) ஆ அண்ண அங்ஙனமாயின் அப்பால் சலிக்குலங்க
ட்கும், இராகத்தர்ட்கட்கும் கலகப்பிரவிர்த்தியும்நடக்குமென்று நினைக்கிறேன்.
எனெனில்.

விருத்தம்.

சண்டாளிலமன்றோர் தினங் தன்னிற்கினம்பிட வே
கண்டேன்கெடுகுறியோவெனக் கனசாந்தியைக்கரு தி
தண்டாமரைத்தாரான்ராம சகயங்களன்றன் னை
விண்டாரியகுருவின்முனர் விடுத்தேனவருணாத்தா ர்.
(பாதர்) அவருறைத்த தெவ்விதம் அதை பெடுத்துறைப்பாய்.

சத்துருக்கன் விருத்தம்.

கடிமானகரிலங்கைதனிற் கவிராக்கதர்கலக ம்
இடலாலதுகாண்பான்மிக இச்சைகொடுசெல்வா ன்
திடவேகவினைதசேயிரு சிறைக்காலெழுசிறப்பா ம்
கெடுவாதமிதன்றமுறைக் கின்றமுனியென்ற ன்.

ஆகையால் உத்பாதக சாந்தியெய் வேண்டுமென்ற பயத்தை ஒழித்து
விடச்சொல் என்றே.

(—) திறை.

கொச்சகம்.

நன்மனத்தார்பொன்றிடவுந் நன்மைகெடுமிலா த்
துன்மனத்தார்பென்றிடவுந் சோகஞ்சகிப்பே னே
என்மனத்தாதங்கம்விட இ மவாண்கிரியடைந் து
தன்மநற்றவம்புரிந்து தனிநாட்க்கழிப்பேனா ல்.

[பாதன்] கேட்டு ஆ உயித்தஞ்செய்பவருடைய செயாபஜயத்தைப்பற்
றிச்சொல்லிக்கொண்டு இவனாரொருத்திவிருத்ததாபசிபோற் காணப்படுகின்
றான்.

[அப்பால்] விருத்ததாபசி வேடத்துடன் ஞர்ப்பனகி பிரவேசிக்கின்
றான்.

[ஞர்ப்பனகி] நன்மனத்தார் பொன்றிடவுந் என்ற கொச்சகம் திரு
ப்பப்படிக்கின்றான்.

[பரதர்] வசனம். தம்பி சத்துருக்கு இவன் யார், எங்கிருந்து வருகின்றான், என வினாவுக. ஒருக்கால் இவன் முகாவழியாய் நம் ஆரிய ஸ்ரீராகவருடைய உயுத்தப்பிரவிர்த்தியைத் தெரிந்துகொன்னவங்கடமே.

[சத்துருக்கனன்] ஆம் ஆம் அண்ணா அவ்விதமே வினவுகின்றேன். சூர்ப்பனகியைக்குறித்து.

அடுக்குமொழி.

ஒ தவமுடையாளே நவலுதிநீயார்
எவணிநுந்திப்போ திவண்வருகின்றாய்.
[சூர்ப்பனகி] சத்துருக்கனனை நோக்கி பீதியுடன்

(தன்னுன்) வஞ்சி விருத்தம்.

இன்னமும் நடுங்கின்ற தென்றனத்தை	க்
நர்ன்னநாசியைக் கண்டித்த காதக	ன்
முன்னமென் வரவோர்ந்து முற்று	மே
என்னமோசம திங்கும்வந் துற்றன	ன்.

நன்றூபக்கவனித்துப்பார்த்து. வசனம்.

ஒ இவனிலங்குவனன்று, பின்னையோவெனில் சரிசமான ரூபசம்பன்னான அங்நது தம்பி சத்துருக்கனனாகயிருத்தல் வேண்டும் [காததால் நாசியைத் தடவிக்கொண்டு] யான் புனைந்துகொண்டிருக்கின்ற இரும் தாபசேவடத்திற்குரிய நாசி திரமாயிருக்கின்றது.

விருத்தம்.

செருமிகுமானுக்குக் கிளர்த்துமென் சொல்லிலெந்	த
வாக்கியங்களிலுஞ் சோர்வுவந்திடா துறைப்பேனாளு	ல்
மூக்கிலாவிசாரமந்த மொழிகளிற் வருமோ வா	ரா
யோக்கியமாகும் வண்ணம்உசிதமா யுறைப்பேன்மன்	னே

வெளிப்படை.

அப்பா நின்னாள் யாதுங்கழ்த்தலாயிற்று.

[சத்துருக்கனன்] நீ யார் எங்கிருந்துவருகின்றயெனக்கேட்கின்றேன் (எது காதுனமுண்டோ.

[சூர்ப்பனகி தன்னுன்] காதையுத் தடவிக்கொண்டு இது வேடத்தாலேற்பட்ட காதெனத்தெரிந்து கொள்வானோ ஏதேது அது ஒருக்காலம் இவ்வை (யானோ இராவணனுக்குத்தங்கை இலங்கைத்தீவிலிருந்து வருகின்றேன்.

(சூர்ப்பனகை வெளிப்படை) பெருமூச்செறிந்து சோகபாசாங்குடன்)
யான், யாரோ ஒருத்தி எங்கிருந்தோ வருகின்றேனென்றறிந்துளேன்.

(பாதர்) தன்னுள்.

விருத்தம்.

நிச்சியந்தவ மடந்தைஇவளேயாம் நிகாசர்த
பக்பாதினீ யன்றன்றுபடுதயர் மிகப்படர்ந் தே
இஷணமலினங்குகின்றான் இசுறலென் மயனுக் கோ
லச்சுமணனுக்கோ நன்மையின் மென்றெண்ணுகின்றேன்.

[இதுவன்றி, வேறுகாரணத்தால்தான் இவள்வருத்தமடைகின்றனனோ

(அடி தாபதி நின்னது திருநாமமெண்ணி.

(சூர்ப்பனகை) தன்னுள்.

கலிவிருத்தம்.

காதுமூக்குங் கணத்தினிற் கத்தியா
சேதமானதர்க் கெழிற்சிறந் தெவ
எதுவானவளுே அவன் போலிவ
ஒதுநல்ல உருவந் தழைக்கிற

ஆகையினாலவன் பாதஞகயிருத்தல் உண்டும், இவனை சத்துருக்கள
னும் அடுத்துக்கொண்டிருப்பதால்.

(வெளிப்படை) ஒ மண்ணப்பிரானே என்னஉம . தி:

சத்துருக்களன் அநிக்குமொழி.

உன்னது நாமம், என்னென்று சாவும், இன்னவென்றனுத்த, முன்ன
வன்றானே.

(சூர்ப்பனகை) தன்னுள்.

விருத்தம்.

ஜென்மத்தால் வந்தபேரோ திகழ்சூர்ப்பனகை ஷென்பாபென்
கன்மத்தால்வந்தபேரோ கவினமுசவிருபி யென்பா
தன்மந்நவத்தோர் ரியமுகமாஞ் சைலவாச
நன்மைப்பரன்னுதினீ யென்றெனையவர் கவிவ்வர்மா தோ

எப்படி, புலத்தியமுனியின் குலத்தில்வந்தவனென் நென்னிடத்தில்
மிகத்தையயோடு யெண்ணையவர் மானிக்கின்றார்களோ அம்முனிவரால் பர்
ன்னுதிபென அழைப்பபுதிவேன்.

(பரதர்) அங்நனமாயின் நின்வாய்மொழிப்படி, புலத்திறு குலத்தி
ற்பிறத்தவனென்றாலும் நின்னாள் நிரியமுடிகிரியினின்று மிங்கனம் அடைய
லாச்சுக் கொல்.

(சூர்ப்பனகி) ஆம், ஆம்,

(சத்துருக்கனன்.) அல்லது நீ அரக்கிகொல்.

(சூர்ப்பனகி தன்னுள்.) அட்ட, இதைப்பற்றி ஒருவரிடங்கேட்கவே
ண்டுமோ,

(வெளிப்படை) கோபத்துடன் புலத்தியகுலத்திலுதித்தால் அரக்கி
மாகத் தானிருத்தல் வேண்டுமோ.

(பரதன்) தம்பி சத்துருக்கு இத்தாபடி கோபிக்கப்பட வேண்டியவள
ன்று, ஏனெனில், விச்சிரவணன் முதலானவர் அரக்கர்களாக இல்லையல்லவா.

ஆகையால்த்தான்,

[சூர்ப்பனகிதன்னுள் தொடர்மொழி.]

வீடணென்ற விருதாப்பயலும் கூடுமரக்கர் குலத்தனன்று.

வெளிப்படை தொடர்மொழி.

வேந்தாபிராஞ் வினக்கிவொர்த்தை பாந்தமதாகும் பழுதொன்றின்றே.

பரதன் தொடர்மொழி.

மிக்காகுலத்தில் வெதும்பினன்போலும்

துக்காக்கலாந்தையாய்த் துலங்குவதென்னே.

[சூர்ப்பனகி.] அங்நனமாயின் அறையக்கேண்மோ, சற்றே செவி
சாற்றுக்.

(நன்மனத்தார்பொன்றிடவும்) யென்றகொச்சகம் திரும்புகறைத்தனன்.

(சத்துருக்கனன் வாக்கியம்) யிருனக்கு நன்மனத்தர் யிருனக்குத்
துன்மனத்தர்.

சூர்ப்பனகி தன்னுள் வாக்கியம்.

மாவரக்கர் நன்மனத்தார் வானார்தாம் துன்மனத்தார்

வெளிப்படை வாக்கியம்.

வானார்கணன்மனத்தார் வல்லரக்கர் துன்மனத்தர்.

(பரதர் தன்னுள் சந்தேகத்துடன்) நமது ஆரிய ஸ்ரீராமன் பச்சத்தைச்
சார்ந்தவானார்பொன்றினொன்று வருத்தப்படுகின்றவன்போற் காணப்படு
கின்றனன்.

(வெளிப்படை) அடி பண்ணினீ ரிசியமுகிரியி ன் வயிச்சிட்டு
 னென்று வழுத்தினையல்லவோ, அங்நனமாயின் அவர்களின் சலகப்பிரவிர
 த்கியும் அவ்விடத்திற்குறோ.

(சூர்ப்பனகி.) அன்றன்று அது இலங்கைத்தீவிலேயோ.

(பாரதர்) சறி சறி இருக்கலாம்.

(சத்துருக்கனன்) அம்மணி அதனை எவ்வாறறிந்தனை.

(சூர்ப்பனகி.) அப்பா கிட்கிந்தையென்ற குகைபொன்று சேள்வியு
 ண்டுகொலோ.

(சத்துருக்கனன்.) ஆம், வாலியென்பவனுடைய ஆள்கைக்குட்பட்டி
 ருக்கின்றது.

[சூர்ப்பனகி.) இப்போது வாலியென்பவனே இல்லையா.

விருத்தம்.

ரகுலராமனாலே மெபுரத்தேவப் பட்டா ன்
 ரிகுபலவாலியென்போன் மேவியவ்விராச்சியதங் ள்
 புகழுடன்சுக்கிரீவன்றான் பொன்முடி சூடப்பெற் றான்
 சுகமதாயவனே அத்தைத்துரைத்தனஞ் செய்க்குந் தனல்.

(சத்துருக்கனன்) ஆ இதுவும் அறிந்தவிஷயந்தான்.

(சூர்ப்பனகி) விருத்தம்.

அக்குகையில் ருமையென்பான் சக்கனத்தியுடனலறி யழுதுவிட் டி
 அக்கிரியில்விழுந்திறந்த விதந்தனைக்கண்ணுற்று துயராற்றினா ளி
 துக்கிரிகுவாநரி யென்சகிசங்கு கர்ணனியெனச் சொல்லுபபோரா ள்
 மிக்கவிதனத்தொடென்பாற் கிரிரிசியமுகமதின் மேவினா ளா ள்

(அவளேயென்க் கரிவித்தனன்.

[பாரதன்]வேகத்துடன். ருமையென்பவன் யார்.

(சூர்ப்பனகி.) பிலவங்கராஜனான சுக்கிரீவனது பட்ட மகிஷி.

(சத்துருக்கனன்) பரபரப்புடன். ஆனால், சுக்கிரீவன்றான் அரக்கர்களா
 ள் அடிபடப்பட்டார்களொல்.

(சூர்ப்பனகி) சோகரீரால் தொண்டை தத்தலிட்டு. ஐயா, அவன்ம
 ட்டிலுமன்று.

விருத்தம்.

அவனுடையமைச்சன் அனுமனென்பவ ன்
 கவனவாலியின் காண்முளையங்க த

யுகமன்னவனும் உற்றதனங்களு ம்
சுவமதாகித் தரணிவீழ்ந்தன ர்.

சத்துருக்களன் கலிவிருத்தம்.

மாதவத்தொளிர் மாயணிமங்கைப் பன்
ஞானீ அவண் நாடிவெத்தம ர்
கோதிலாரகு சூலக்குமார்த ன்
சேதிபென்ன தெரித்ததுசெப்புவா ய்.

[சூர்ப்பனகி] அடட எவருடைய செய்தியும் மற்றெவ்விதமாய் முடியும் மகாமாயாவிகளான கொடிய இராகத்தக்களினை கிர்ப்பிய எவர்காலுந்ஜீவிப்பார்கள்.

(சத்துருக்களன்) சுண்ணீர்ப்பெருங்குடன் ஆனால், அவ்வாகநர் வேந்தரங் அவர்களிடத்தும் அவ்விதமாய் பிழையாஞ்செய்யார் பட்டதுகொல்.

(சூர்ப்பனகி) ஆனால் கேட்கக்கடவீர்.

 சூர்ப்பனகி விருத்தம்.

மாவிலங்கையினிற் றோடு னாதெரித்த மகிபுனிதனாள் நான்கள்
எவிடப்பெற் றிப்பாத்தியினின்று மிங்குளச் சுவிய பெழுந் து
மேவினமென்ன வஞ்சராத்தார் நாவெடத்தார் விழிநுகுபிவ னை
தாவிராமனை இளவலையப் படித்தான் செய்தார்

(பரத சத்துருக்களன்) பரபாப்புகன். எப்படிச்செய்தார்கள், எப்படிச் செய்தார்கள்.

சூர்ப்பனகி தன்னுள் விருத்தம்.

என்னுடைத்தமையான இராவணேச்சுவரணைக்கும் ப
கன்னையெவன் கொன்றன்கொல் அவனுடைக்கனிவீட்டா ன
பன்னுமிப்பாலான பரதசத்துருக்கள்தம் மை
துன்னுமென்னவாசகத்தாலுயிரினைத் துலைக்கின்றேனா வ்.

(வெளிப்படை.) முன்விருத்தத்தொடர். நாமபிச்சமதாய்.

(பரதர்) ஆ, ஆராமச்சந்திரர், ஆதம்பி லக்ஷ்மண.

இராகம் ராதநாமக்கிரியை ஏகதானம்.

பல்லவி.

இதுவென்னமாபாதம் அய்யோ எவ்வாறெழியுத்தேதகம்.

அனுபல்லவி.

சதிர்பெரும்ராகவனோ, அடா, தம்பிலக்துமனோ கோ
மதிமோசம்போயினோ, உமையும், வஞ்ஞலசெய்தனனோ. (இது)

சரணங்கள்.

புலிகன்பசத்தோல்போர்த்தி, வந்தாற், போலரக்கரோமத்தி, உம்மை
ஞலசெய்தாரெனச்சாற்றில், என்ன, உருவேன்றேத்திரேத்தி. (இது)

வீராதிரீர்களே, உம்மை, வெவ்வாருண்டோபாருளே, போரினெவரும்
நேரினில்நிலார்களே, அந்த, நீசரால்மாண்டீர்களே (இது)

தம்போலுமையடுத்தார், தாங்குஞ், சமயத்துயிர்குடித்தார் அல்லால்
சமர்தொடுத்தாரெதிர்த்தார், உமையுஞ், சதிசெய்தவர்கெடுத்தார் (இது)

(என்றலறி துக்கக்கடலாழ்ந்து சொக்கி மயங்கினன்.

(சத்துருக்கன்) ஆ, ஆ தமயன்மீர் இராகத்தரின் வஞ்சனைபால் இரு
வர்களும் மாண்டீர்கொல். அந்தோ, அந்தோ (என வெட்டிச்சாய்த்த மரம்
போல் அவறிவிழுந்து அதினைப்புற்றனன்.

(குரப்பனடி) ஆ, ஆ கஷ்டங்கஷ்டம் நீவீர் யாவர்கொலோ தங்கட்
கப் பிரியசசொற்கனோ இப்படிச் செப்பினேன் சற்று தெளியக்கடவீர், சற்
று தெளியக்கடவீர்.

(பாதசத்துருக்கன்) களைப்புவிடுத்து ஆ, அவ்விருவர்க்கும் ஓர் யெழு
த்தா யிசைந்ததுகொல்.

(குரப்பனடி) ஆம், ஆம், அன்றியும் பந்தி பந்தி யடுக்கனோய்த்தா
னே என் களித்துக்களான கக்கிர்வாதிகளும் சரபாணிகளான இராகத்தவீ
ரால் (என்ற சென்னகிவே) சொல்லுகிறேன். நிவீர்யாவர்கொலோ அதை
நிழெத்துமின்.

(பாதர்) மேலுன்னது வினம்பல்வேண்மோ, யாருமறியத்தக்கதுதானே
அவர்களும் அதஞ்செய்யப்பட்டார்கள் என்றே.

(சத்துருக்கன்) அடி பர்னனாநின்,

கிங்காரக்கவி.

மன்னிவனெக்குமுன், வத்துதித்திட்டவர்
பன்னுமபிதானமும், பாதனென்பரா வ்
யானோ, இவர்க்கெனான் சத்துருக்கனென்பவன்.

சரணங்கள்

செகவீரர்கானகத்திற் சென்றுநடக்கவும் அந்த
மகன்பிறித்ததுயகாநினைத்து மன்னனிற்செய்யும் [இப்]
வனம்புகுந்தும்மனைபயப்பிரிந்தும் வாடித்தவிக்கவும் இங்கே
இனமும்நீங்காப்பெருந்துயரம் எம்மையவிக்கவும் [இப்]
பெண்டைச்சதித்தகண்டகன்றன் பெருங்கபடத்தி பற்றி
மண்டியெறிக்கராமலக்டுமணர் மாளவுஞ்சகத்தில் [இப்]
அந்தோ, அந்தோ என்னன்னை ஜானகி நீயும் இறந்தனாயா.
கஷ்டம், கஷ்டம்.

விருத்தம்.

கானேநடப்பதர்க் கண்ணாளிலாரியர் காண்பித்தபடி வற்க லை
நானேவகித்து முன்னாலேகவேயுளம் நைந்திட்ட மாரிமுதலோ ர்
தீனேவகதைக டெறிந்தாற்சகிப்போ தோனானக் கருதி நீ
தானேவிதித்தனை கொல்வாணனை வன்மையிற்றாயே இதென்னகஷ்ட ம்.
(பாதன்) ஆ, ஜானகிப்பிரட்டி, நீ மா பாக்கியவதியாகின்றாய் யா
தொரு குலோசிதமான காரியத்தை அனுசரித்தனை ஆசலால் பாக்கியவதியெ
ன்பதற்குச் சந்தேகம் யாது. யானே இப்பொழு தின்னபடி செய்யவேணு
மென்பதரியாது மயங்குகின்றேன்.
(சுத்துருநனை, வசனம். ஏதண்ணு யீதறியாததா, கடும்போரினிற்கருதலரைக்
கண்சதினிற் கண்டகண்ட துண்டதுண்டஞ் செய்து காலனூர்க்குணுப்
வைத்து வையசாந்தி செய்துகொள்ள வேண்டவது தான் செய்யவேண்டிய
காரியம்.

(குர்ப்பனகி)தன்னுன்.* இது முன்னமே முடிந்தாய்விட்டது.

(வெளிப்படை) விருத்தம்.

உதவிசளிவலாதாலே உமக்கிதுமார்க்கமின ரே
விதனமேகொண்டாரின்ன விதமுயல்வதுவேயுத்த ம்
இதுவனறியற்றதொவ்வா தென்றகாண்பித்தவ்போ லே
மதுமுச்ச்சனகொண்ட வழியனுசரித்தல்கன ரே.
(பாதன்) ஹ, ஹ கஷ்டத்தினமேற் கஷ்டம்.

விருத்தம்.

வருடமொருபதினன்கும் நிறைவதாச்சு வழிபார்த்துநின்றனன் அன்
னாகவெல்லாம், ஒருகண்மேருகமதுவாய்க் கழித்தேனந்த உத்தமராகவ
ன்வாவுக் கவதியின்றே, புரவலராகவன்வருவா னவன்நன்றிவ்விய பொ
ற்பதாம்புயத்தரிசிப் போமென்றென்னுட் டிமுடனோங்கிமொசைத் தரு
வேறிற்றத்திகவென விழ்த்திட்டதிப்போ தென்செய்யவேனே.

(எனச் சோகமுற்றுச் சொக்கிவிழுந்தனர்.

(சூர்ப்பனகி தன்னுள்.) அட்ட பரதா அது உனக்கு மட்டுமன்று. எனக்குமப்படியே மனத்திற்குந்த வனப்பினனென்றவன் மீதுள்ள எனதாசைத்தரு, அடியோடே வேறற்று வீழ்ந்தது அன்றியும் எனது மூக்கு முலைகளே வழித்துக்கொண்டு விழுந்தது.

(வெளிப்படை) ஆ பரதா வேண்டாம், வேண்டாம் ஆயாசமொழித் தாசவாசங் கொள்ளக்கடவாய், இங்ஙன மயங்கிடுவதில் இராமனைக் கண்ணமுண்டோ.

(சத்தித்துன்னன்) ஆசா சோகத்துடன்.

விருத்தம்.

சுரதருதுவிந்துவென அந்தமுகமுந்தண்ணாளின மென்னவன் னயநங்களுங் கருடமணியாலொளிநு தம்பம்நிகராய்க்காணும் மமணியமுளபுய மலைகளுந் திருவினதுகர்ப்தம் மோங்குகமலச்சீ ரெழிலிலங்குமச் செவடிகளுந் பரிவொடுமருபுடிரகு பதியைக்காணப் பரவியேர்க்கினியேத பாவமன் றே.

இராகம் உசேனி ஆதிதாளம்.

பல்லவி

இனிமலெப்படிக்காண்பேன் ரகுபதியை
இனிமலெப்படிக்காண்பேன்.

அநுபல்லவி

வனம்போய்நருவேனென்று வாக்களித்தேகினு ன்
வாராவழிநீர் போகினுனென்பதால் [இனி]

சுரணங்கள்

வருவான்வருவானென்று வழிபார்த்திருந்தே னே
வருடமோர்வதினான்கு மலைபோற்கடந்தே னே
திருமுகமீவனுக்குத் தெரிசிக்கப்பாக்கிய ஞ்
சிற்றிழைமலம்போச்சுதே யோக்கிய ம் [இனி]

கண்ணும்முகமுமவன் கனிவாயும்புன்னகையு ம்
கமலையவாரததையும் மார்புமிருகையு ம்
எண்ணிஎண்ணியருகி யேங்கித்தவிக்கின்றே னே
எங்குபோய்ப்பார்ப்பேனே அவனைநா னே. [இனி]

மடமடென்றடவியில் வழிக்கொண்பார்ப்பே னே
வருடம்பலசென்றாலும் வருவானென்றிருப்பே னே
உடல்விட்டுயிர்பறத் தொழிந்தாற்புவிமீ து
உண்டோஒழிபோதுந் காண்பதே து (இனி)

(எனச்சோகத்திற்றுடித்து மோகத்தையடைந்தனன்.

[சூர்ப்பனகி தன்னுள்] அடட, யானவனது சர்வாங்கமும் கண்டிருந்தும், என்மனோரதம் நிறைவேற்றில்லையே.

(வெளிப்படை) அடடா குழந்தாய் சத்துருக்கள எதிப்படி மயங்குகின்றாய், சற்றரசுவாஸம் பெற்றிவனையுந் தெளியச்செய்வாய், பின்னர் இந்தப் பெருஞ்சோகத்திற்கு பரிசாரவிஷயம் சிந்திக்கலாகும்.

(பரதர்) மூர்ச்சைதெளிந்து.

விருத்தம்.

பாதுகையளித்தே னிதனைமுன்வைத்துப் பாரினையாளுதி பா தா
தாடைசொற்படிக்கிக் கானகத்திருப்பேன் சம்வச்சரம் பதினாங்கு ம்
மீதுனக்காக மேதினியுர்ப்பேன் விதனயே னன் றுலாளனைக ள்
போதனைசொலிக்கான் புருந்திராமன் போந்திலெனெனிலார் பொருப்பா ர்

(வசனம்.) ஹ ஹ இந்தப்பெருந்துயரம் எவ்வாறு சிக்கலாம் மற்றெதினாற்றினிது தணியப்போகின்றது, இனிப்பொருத்தல்முடியாது. ஆகையால் யானிப்போதக்கினியிற் பிரவேசிக்கப்போகின்றேன்.

(சத்துருக்கள் மூர்ச்சைதெளிந்து) இந்தச்சோகத்தி் மாற்றப்பாவகயே வேண்டும்.

பரதனைக்குறித்தஞ்சலிசெய்துகொண்டு.

வெண்பா.

எவ்விதமில்க்குவனா ராமபிரானைத் துடர்ந்தார்
அவ்விதம்யானும் மையனுசரித்து செவ்வை
அனற்குளித் துமைத்துடர்வேன் அண்ணாவிதனம்
இனிப்பொருக்க கொண்ணாதிசைந்து.

(சூர்ப்பனகை.) களிப்புடன் (தன்னுள்) மற்று யாது நிமித்தம் இத்தனை எனது பிரவிர்த்திகளும்.

(வெளிப்படை) பரதா, நன்குறைத்தனை, நின்னால்கண்ணகநிர்த்தாரனை செய்யலாயிற்று.

(சூர்ப்பனகை.) குழந்தாய் சத்துருக்கள நின்னது துக்கபரிசாரசிந்தனை யிக்கலம் நன்று நன்று.

யானுமே, இனி தவத்தை உத்தேசித்துக் செல்கின்றவனாயில்லை, பின்னையோவெனில்.

கவிவிருத்தம்.

சுக்கிரீவன் முதலினோர் துட்டரா	ல்
ஒக்கமாண்டன ரென்பதி லுற்றிடு	ந்
துக்கசாந்திக் குமைப்பின் ரொடர்ந்துயர்	ன்
அக்கினிக்குளமுந்தி யிறப்பினா	ல்.

(பரதர்) ஆ ஆ அடா தம்பி லட்குமனா.

விருத்தம்.

மன்னவராகவரிதய மனுசரித்துவன் கண்மைத்தந்தையின்சொல் மனஞ்செய்தும், என்னனையின்வாயடக்கிடாமலுந் திங்கியற்றிடுமந் தரையை முடுக்காமலுந்தான், என்னகர்விட்டரணியத்தில் ராமன்செல்ல நாடியவன் பின்ரொடர்த்தாயது போற்போரில், இன்னுயிர்போய்ச்சுவர்க்கமவனுடனே சென்றாயிப்படியார் பக்திசெய்வாஹொருமுண்டோ.

(ஆகையால் தம்பிலெட்குமனா நீ தன்னியனானாய்.

யானோ அப்படிக்கில்லாமற் போகினேன்.

இராகம் காம்போதி. ஆதிதாளம்.

பல்லவி

தன்னியனானாய், தம்பிலெட்குமனா நீ தன்னியனானாய்.

அறுபல்லவி

முன்னவனுக்கன்பாய் முக்கியபக்தனானாய் (தன்)

சரணங்கள்

பிறந்தாலாநியர்தம் பின்ரொடர்வ தே
சிறந்ததாமென்றே தெரிந்தாய்செகமீ தே (தன்)

சிறுவனாயிருந்துந் திங்கானஞ்சென்றாய்
பரமன்ராகவர்க்குப் பணிவிடையில் நின்றாய் (தன்)

எந்தக்காலத்தும் ராமானுசப்தம்
சொந்தமாயடைந்தாய் துகள்தவிர்த்தாய்நிதம் (தன்)

(ஆ அந்தோ, அந்தோ அடாதம்பிசத்தருத்ரு.

 விருத்தம்.

தனயரிவாக்குறைதவிர்த்துத் தழைக்கவைத்தார் சாந்தேசர் அசுருலத்
தைத்தயவினாலே, வினையினதுகெடுதியினர் புதல்வற்றற்றவெறுங் குலமா
யாகாது மேலென்செய்வேன்,

(ஆ ஆ கஷ்டம் கஷ்டம் நிர்ப்பாக்கியானேனே.)

ஐஹீ மனமுறுகிராமன்முதல் மூன்றுமைந்தர்வழிவிதியாற் பொன்றி
னரால் துரியனான, நனிமகனீயாவதுயிரோடிருந்து நம்பியுர்க்குத்திருப்தி
செய்தர்ப்பணகன்னீரால்.

இராகம் சாவேரி ஆதிதாளம்.

பல்லவி

நீயாகிலுமிங்கே சீவனோடிருந்து நீர்க்கடன்தீர்ப்பாம்.

அனுபல்லவி.

தாயார்கள்வருந் தாமலேயிகத்தேற்றி
தளர்ச்சியுறாமல் ராச்சியத்தையுங்காப்பாற்றி
தையியம்விடாமல் சமர்முதுகிடாமல்
சத்துருத்துவம்சனா நங்குலத்திற்கு வசைகொடாமல் (நயாகு)

சரணங்கள்

மாசுமருவிலாத துரியகுலமி	து
வரிசைமிகுத்துவளர்ந் தேரிவருகின்ற	து
ராசன்தயரதர்க்கு நான்காமைந்தனொன்ப	து
நான்காமைந்தனென்றசொல் நவில்மட்டுமாவ	து
நாட்டினில்விளங்க நணியிசையிலங்	க
நன்றுபாலோகமதிற் சென்றதந்தைபேர்துலங்	க *

(நீயாகு)

மூத்தமயனோன் வாய்த்ததமயன்மாண்
மொய்குழற்சீதையும் முடிந்தானென்றோளேயீண்டு
ஏற்றதமையநாளே இறக்கின்றேன் துயர்பூண்டு
இப்படியும்நொந்தால் யெமக்குக்கதையெங்குண்டு
எண்ணிஎண்ணியழாமல் யென்சொலும்வழாம்
இங்கனமிறந்தவர்கள் பொங்குநகில்வழாம்

(நீயாகு)

[சூர்ப்பனகை தன்னுள்] ஓ ஓ சத்துருக்கனன் சாகாளே இதுவென் கொல், என்மனோதம் இவ்வளவில்லத்தான் பவிக்குமோ.

[வெளிப்படை.] ஆ கண்மணி பரசா, நின்னிலும் இவனுக்குச் சோக பாரம் அதிகமாயிருக்கின்றது, ஆகையால் இந்த நின்னதுவார்த்தை வீணாய் பவிக்குமென்றே நினைக்கின்றேன்.

[சத்துருக்கனன் கண்ணீர்ப்பெருக்குடன்.] ஆ அந்தோ அந்தோ கஷ்டங் கஷ்டம் அண்ணா.

சத்துருக்கனன் விருத்தம்.

உகந்திமெமந்தர்நீவிர் உயிரிறந்தொழிந்த பின்ன	ர்
சகந்தனில் வல்லுயிராய்த் தழைப்பதும் யானோபால	ன்
தருந்ததர்ப்பணந்தான் செய்யச்சக்தனே மாண்டவர்க்கு	ம்
மிகுந்தநற்றிருப்தியாங் கொலிம்மொழி வினம்பலா	மோ

[ஹ ஹ கஷ்டங்கஷ்டம் பாலியேன் விதியையன்றி மற்றுயாறை நோவது.

இராகம் சகனா ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

இந்தப்பாதகத்திற்காளாவேனே இதுவும்வீதியோ யீஸ்வரா

அநுபல்லவி.

இந்திரனைக்காத்த ஏந்தையிறக்கப்பின்ன	ர்	
இருவரிறக்கமுன்னர் ஒருவர்இறக்கவரு	ம்	(இந்த)

சரணங்கள்.

மலையையமலையல்லாமல் மண்ணாங்கட்டிசுமக்	ச	
மாட்டுமோகேட்டவர்க்கு வருமேமிகநகைக்	ச	
சிலமேவராமன்முதல் மூவருமேயிறக்	ச	
சிறியனோஅரசாய் ஹீற்றிருப்பதய்யோமிக்	ச	(இந்த)

அருந்ததிபுகழ்கின்ற கற்பலங்காரியா	ன	
அன்னையானையோடி ராமலக்குவன்போ	ன	
திருந்தகதியைசாணாஞ் சென்றடையாமலீ	ன	
தியனைப்போலுயிர் கொண்டிருக்கின் நபெரிசா	ன	(இந்த)

எழிலார்கதிர்க்குலத்தில் யான்பிறக்காம லே
 இருந்தாலெந்தழை பாழாகும்புவிமே லே
 பழியாமபகீர்த்திக் கானானயெனைப்போ லே
 பாவினாகுமில்லை அய்யய்யோ ஆகையா லே (இந்த)

(வசனம்.) இனியென்னையிருப்பு யானிப்பொழுதே என்றமயனாகுக்கு முன்னாலேயே அனற்பிரவேசஞ்செய்யப் பேரகின்றேன்.

[சூர்ப்பனகை] அவ்வனமாயின் குழந்தாய் சத்துருக்கை காய்ந்த இந்த னங்களுடன் அக்கினிகுண்டந் தயார்செய்வாயாக, சீக்கிரம் சீக்கிரம்.

[பரதர்] ஹ ஹ கஷ்டத்தின்மேற் கஷ்டம்.

விருத்தம்.

கோசுலத்தாயே கொதித்திடும்பெருஞ்சோ கோததிரந்தரங் குளித்தா ய
 ஆசந்திரார்க்கமவயசப் பங்கத்தழுந்தினைக் கைகைமாபா வி
 மாசிவிரண்டிமைந்தரைப்பெற்றும் நீமனத்துயர் சுமித்திரைவகித்தா ய்
 நாசகாரணிகீ மந்தராயுனக்கு நரகமேநிலையமாம் காளு ம்

அந்தோ அந்தோ ஆ ஆ ஐயா தசரதரே, சுரேசனுக்காப்த்த சிகேகிதரே வெருகாலமாய் மெய்வருந்தித்தொடுத்த தபோவத்தனங்களால்.

கொச்சகம்.

குலத்தைவிருத்திசெய்தீர் குமாரர்களைப்பெற்றெடுத்த து
 நிலத்திற்புகழடைந்தீர் நிர்ணிமித்தமாய்க்கானி ல்
 பலத்தொருராமனைநீர் பார்த்தனுப்பிவிட்டதன ல்
 துலைத்துவிட்டரப்போதே தோதகத்திற்குன்னானீ த்.

[சத்துருக்களின்] ஆ அண்ண அமுதுபுலம்பினாலாவதென்கொல்.

விருத்தம்.

துக்கமேனினியென்னண்ண இந்தனச்சுமைகளோடு ம்
 அக்கினிதயார்செய்திட்டேன் ஆசாரவாயிறன்னி ல்.

(எனச்சென்று மருபடியும் பிரவேசித்து.)

உக்கிரசடசடாக்காரத்தொடும் ஒங்கிமிக்க ச்
 சுகசெனஉலர்ந்த காஷ்டத்தோடனற் சொலிக்குதந் தோ.

(பரதர்) நிரம்பசந்தோஷம் நிரம்பசந்தோஷம்.

[சூர்ப்பனகை தன்னுள்] நின்னிலும் எனக்கதிகச்சந்தோஷம்.

இருவரும் தீவலஞ் சுற்றுகின்றனர்.

திரை (——) விருத்தம்.

தாளைசொற்படியே தீவனத்தினிலே தான் வலித்திட ஈடந்தேரு ம்
நாதனைத்துடர்ந்த சேதையென்குமரி நயிதுயரெப்பமச் சசிப்பா ள்
வேதையுற்றிடுவ னெனத்தவிக்கின்றேன் வெவ்விடிவீழ்ந்திட்டவிதமா ய்
பேதையைஅரக்கன் கவர்ந்தனனெனவோர் பேச்சுமுண்டாகுது பெரிதாய்.

அடுத்ததிரை (——)

அடே அடே சிவபூசாதூந்தர சிநேகிதசிகாமனே இலங்கேசுவரா.

விருத்தம்.

யீசபூசைவிலாசமிக்கவ ராவணேசுவரயா துகொல் நிர்ச்சங்கையா ம்
நேசனென்மகளான சேதையையும் வவ்வினையென் சொல்வே ன்
ஹ ஹ கஷ்டங் கஷ்டம ஆ என்னருமைக்கண்மணியே,
ஆசையென் மகளாருமாற்றிடு மவ்வனத்திற் ரசமு க
நீசன்வவ்விட நீபுலம்புனைநீடு மென்மனம் நீறு தே.

சத்துருக்களென் அகவல்.

மான்றிசுழ்க்கண்ணெழில் வாய்ந்தஜான கி
நான்றுகொண்டா ருயிர்நசித்த செய்தி யை
ஆன்றவரிவர்கேட் டறிந்திலர்கொல் லோ.

[பரதர்] இங்ஙனம் வந்த இந்தப்பெரியவரிடத்தில் சங்கதியொன்று
ஞ் சொல்லாமல் அக்கினியில்ப் பிரவேசித்தலுசிதமன்று.

(என்று வரவையெதிர் பார்த்திருக்கின்றனர்.)

(பிரவேசித்த ஜனகர்.) அகோ அகோ இதுவென்கொல்.

விருத்தம்.

பம்பியபொறிச்சிகை படர்ந்ததியி 'தே
தெம்பியினுடன்வல மெழுந்துசுற்றி யே
வெம்பியயனத்தளாய் வீழ்பவன்போன்றன ன்
நம்பியாம்பரதனும் நாட்டிமதென்னை யே.

[என விதைந்து வந்தனர்]

இருவரும் ஆரிய ஜனகமாமனே வந்தனந்தந்தனம்.

வெண்பா.

வந்தனமீதை வருஞ்சரமத்திலிடும்
வந்தனாமாய்க் கைக்கொள்க மாமனே—செந்தழவில்
யாமிறக்க வெண்ணமுற்றேழும் இராக்கதர்வெம்மாயையினால்
ராமலக்குவர் முடிந்தாராம்.

(ஜனகர்) ஆ, கெட்டேன் கெட்டேன் ருடிமோசம் போச்சுது அர்
தோ அந்தோ கிப்பாக்கியானேனே, (என மயங்கி கனைப்புற்றனர்)

(இருவரும்) ஆ ஆ, ஆசுவாஸம்பெருவீராக ஆரியரே ஆசுவாசம் பெரு
வீராக.

(ஜனகராஜன்) ஆயாசந்தெளிந்து, ஹ ஹ கஷ்டங்கஷ்டம்,

இராகம் ஆனந்தபரவி தாளம் திரிசிறுசாப்பு
அப்பா-பிறை-செரமம்மி தீனி ஜனனீ கம்புகளனே துபதாம்புஜவுலன்
என்ற வர்ணமெட்டு.

பல்லவி.

கால விபரீத மிதோ கண்ம கதியோ
கட்டமிதெலாங் நான்காணவியுயோ

அநுபல்லவி.

நாலமதிற் சாலவுமென் தன்மங்கள் தவமெலாம்
வெலையிற் காயங்குறைத்தாற் போலாச்சுதேபொல்லாக் (கால)

சரணங்கள்.

என்னருமைப்பெண்மணிகள் கண்ணான கண்மணிகள்
கன்னியர் கிதைபூர் பினைக ன்
பன்னுமவர் மங்கிலியப் பாக்கிய சிலாக்கிய ர்
என்னப் பெரியோர் வாக்கியம் மெல்லாம் பெய்யாச்சே யோக்கி
யம் (கால)

தீரைய சூரர்களை தீர்க்காயுள் வீரர்க னோ
மாரனைநேர் குமாரர்க னோ
செருடனிக்கன்னியர்கண் சேரப்பெருவொன் மே
ஆரியருறைத்ததும் அவத்தமாச்சுதே இன்றே (கால)

அந்தோ அந்தோ

விருத்தம்.

முனிரவார்யாக்குவல்க்கர் மொழிந்தருளுபதேசத்தா ல்
மனவுபாதிசுளடங்கி மாரீரத்துவம்பெற்றேன்யா ண்
என்னுமோர் பக்கலென்னை இத்துயர்வதைக்குநர் தே
இனிபெண்ண அமுகையத்தோ எழுதிட்பொறிக்கென்செய்வே ன்.

(சத்துருக்கள்) என்தாய் சோப்பிராட்டியும் (என்ற சொன்னாலே,
சோக நீரால் தொண்டை தத்தலிட்டு நின்றனன்).

(ஐனகர்) எப்படி அவளும், போய்விட்டனன் கொல், அங்ஙனமாயின்
எனக்குச்சந்தோடந்தான், அங்ஙனமாயினும் என்னிதயம் தவிக்கின்றது,

(சத்துருக்களின்) ஐயா, அதிலும் அவன் நான்கொண்டியிர் நசித்
னாரம்,

(ஐனகர்) ஆ, அட்ட. (கண்ணீர்ப்பெருக்குடன்) என்மகட்கோ இப்ப
டிச்சம்பவித்தது ஆ, கஷ்டங்கஷ்டம்,

விருத்தம்.

செல்வியென்கண்ணை திகழ்தனவத்தின் சேரும்பினைநிர்செவ்வாய்ப்
பல்வரியொழுங்கும் குருகையொளியும் பகர்மணிச்சட்டியும் ததலு ம்
அல்லெனுங்கூந்தலசைவதும் நின்வதனும்புயம் நினைத்திடில்மனதை க்
கொல்லுகின்றது சோகசந்தாபங்கூறுவதென்னினிக்கோதா ய்

ஆ ஆ கண்மணி என்னருமைப்பெண்மணி ஆ ஜானகி யீதென் கொல்
இவ்விதம் கேர்ந்தது

இன்னமும்,

விருத்தம்,

பணிமேலெடுத்த புவிராசருக்கொர் பதியாமெனக்குமிருக ண்
மணிபோலுதித்த மயிலேவனத்து மணவாளனொப்ப நடைகொ ண்
டணிமேவுபதம் பதம்னோவமெத்த வனியாயகிருத்திய நிருத ர்
தனியா திழைத்த துயராலினாத்து தனிநீயிறக்க விதி யோ

சாலேபிறந்தென் மாற்பேவளாந்து தாழாதிருந்து நிதமு ம்
பாலேஅருந்து வாயாய்வளர்ந்த பாகடர்ந்து வனமே ற்
சாலேவருந்த நீயோடந்து கனிகாயருந்தி யமனை ப்
போலேவளாந்து தியாரொருங்கு போதாவிந்தல் விதி யே

ஐானகிபரிணயநாடகம்.

௩௩௧

மலர்மேனடக்க நனிநோபதத்தின் வனமேனடக்க வமுதம்
பலகால்சுவைத்த பண்வாயிலைத்த பலமேசுவைக்க வமை யா
விலைமேவுபட்டின் அணிகூர் துசிப்பின் விரிசொகற்ற வம ளி
நிலைமேலுறக்க மதுகூர்நினக்கு நிலமேகிடக்க விதி யோ,
நம்பிக்கையுடன் ரொ

விருத்தம்.

சனியாமரக்கர் சிறைமேலிருக்குந் தனியாளறித்து பரத ன
பனியாழியொத்த படையோடெதிர்த்து பகையோனாவென்று வர வே
முனியோடுசெல்ல முயல்வானறித்து மூவாதுமேவுகளியா ன்
மனமேகுளிர்ந்த ததுவீண்முடிந்த வாடு ததெய்வ கதி யே.

ஆகையாழிப்போது நலிவிருத்தம்.

தக்கவென்மகடானிறந்திட்டதில்
மிக்கவென்மணம் வேகுதென்செய்குவேன்
துக்கவெந்தழற் குட்டிலுமூட்டுவிவ்
வக்கினிச்சிடங் காந்திடவேண்டிமால்

(பரதர் வசனம்) நான்தான் முதன் முதலிற்ப்பாயவேண்டியவன் வனெ
னில் ஐயாவற் றைதாரியாய் ஆரியநீ ராகவருடைய ஆகமனத்தை யெதிர்
பார்த்திருந்து மனோரமம் பலியாமல் வீணய்முடிந்தவன் ஆகையால்தான்,

(ஜனகசத்துருக்கனர்) கண்ணீர்ப்பெருக்குடன் ஆ ஆ இவருடைய
இம்மொழி அதிகருணமாய்க் கேட்கப்படுகின்றது.

(தினா)

இராகம் பியாகு ரோட்டு வகதாளம்.

பல்லவி

நில்லு நில்லு பரதா நீள் சத்திய விரத

அனுபல்லவி.

கொல்லுஞ் செந்தணலினிற்
குதிக்க முயன்றிடாதே (நில்லு)

சரணங்கள்

கொடியதசமுக்கை உயிர்படக்கடைந் து
கோதைவைத்தேகியைத் தானடைத்து நாமன்

புடிவர்கன் முனிவர்கள் புகழ்ந்திட ஒருக்காலே
பைப்பொன்விமானத்தேரி வந்தனனாகையாலே (நில்லு)

செசமுக்கன் மகனுடல் மலையெனவீ ழ
செருச்செய்த இளவலுந் சேனையுஞ்சூழ ராமன்
புலையமுதேவர்கள் மலர்நிறைகொட் டு
புழையுடழிதோவந்தான் பரபுரப்பினைவிட்டு (நில்லு)

சுருணை யில்முழுகிய ஒளிர்முகசோம ன்
சுதுர்மறையவன்புகழ் ஆயிரநாமன் மிக
வரிசையாயெவர்களுந் துதிமொழிவின் ன
வந்தான் வந்தானிதோ ஆனந்தமேகொள்ள (நில்லு)

(சத்தருக்கணன்) கோக்கி ஒலுவரை கொல் ஓர் வன்னியன்பால்
மூச்சுதேவர்க்கு ஓர் வன்னியன்பால் மொழிகின்றனன்,

(ஜனகர்) களிப்புடன் அடா அடா குழந்தாய் பரதா அவசரப்படாதே
அவசரப்படாதே மங்கலவார்த்தை கேட்கப்படுகின்றதன்றே,

(பரதர்) கோக்கி ஆ ஆ இது நம்பத்தக்கதன்று,

விருத்தம்.

விசனவார்த்தைமுன் புலனறியாது விளக்கினெனென்பரதவித்தா ன்
அதனைமாற்றிட வேண்டுமென்றிவ்விதம் அத்தவமடந்தையே நம்பா ல்
சுகிக்கொள்வன்னியினுருவமே புனைந்து சார்ந்தனள்சாற்றுவதனிக ட்
இகனையான்நம்பி யிருக்கொனாதைய எனக்குமப்பாக்கியமே தே.

ஆசைய விது நம்பத்தக்கதன்று என விறைவாய் அக்கினிகுலஞ்சுற்றி
கின்றனன்

(வெடுக்கென்று தனையினை ஒதுக்கிக்கொண்டு) அவசரமாய் வன்னியரு
வத்தனை அனுமார் பிாவேசித்து [ஆ ஆ பரதா பரதா வேண்டாம் வேண்
டாம் இதுவென்கொல் குடிசேட்டினைப் புரிசின்றாய் நில்லு நில்லென [ப
ரைந்தோடிவந்திருகரங்களைப் பிடித்துத் தடுத்து நிறுத்திக்கொண்டு] பரதா
கேட்கக்கடவாய்,

விருத்தம்.

மாவலவரிகர்படைத்தலைப்பிரகஸ்த்தன் மருவியிர்நிலனைவதைத்தா ன்
தாவருமிந்தரித்தனருடலைத் தரணியில்க்குவன்சதைத்தா ன்
ராவண கும்பகரின்னைவதைத்த ராகவன்செயத்திருதன் னை
மேலியதென்னச்சுனகிபை அடைந்து விணீவுடன்வந்தன்னமெய் டே.

[வசனம்] ஆகையால் பரதா சீதாலக்ஷ்மணஸமேதரான இராமபிரானுடைம நல்வரவில் நின்றுண்டாகின்ற திவ்வியானந்தப்பெருக்கை அனுபவிக்கப்போகின்றும் பரதா அவசரப்படாதே

(பரதர் வசனம்) ஆஆ அந்தோ அந்தோ இதுவென்கொல் அசம்பாவிதம் மகாமாயரணையுச்சப் பிசித்தர்களான இராக்கதக்கடலை வற்றடித்து இராமர்திரும்பவும் வருதலென்றால் எவ்வனங்கடும் ஏதேது

(அனுமார்) ஆ பரதா தெய்வபலங்கொண்ட இராமபிரானிடத்தில் அரக்கனின் மாயாபலமென்செய்யும் [யெப்படிமெனிற் செப்புகின்றேன் கேள்

கட்டளைக்கவிப்பா.

படவஞ்சனையேருவானவன் கண்டம்பத்துளகண்டகன் நன்மகன்
சுவதனர்க்குச்சுரர்க்கினற்செய்பவன் சுதிதருமிந்த்ரசித்தெனுமாக்கதன்
பவனவீரம்புகவந்தங்கன்பால் போரில்மிக்கமெலிந்துமுதற்சமர்
வல்புஜங்கமாச்சமமேவிட லொடியிற்பொன்றினர்போலுமயங்கினர்.

(சத்திருக்கணன்) ஆ ஸரி ஸரி இதுளத்தான் பிறரர்க்கேன்விகொண் — அந்தத்தாபசி அடிமூலத்தெரியாமல் நம்பால்வந்தவ்விதம்உரைத்தனனென்ற நினைக்கின்றேன்

(பரதா) அப்ப ல்மேற்சொல்லுங் காணும்

விருத்தம்.

அதன்பிறகுய்த்தத்தன்னி லவ்விருத்திரனைக்கொன்ற
தமகனேவலாலேதார் புகன் சடுதிசார்ந்தான்

(பரதர்) தம்பி சத்துருக்களு குலகுருவசிஷ்டரால் கடறப்பட்டதென்றழைத்தினையன்றே அதற்கு ஒத்திருக்கின்றது

(அனுமார்) ஓ விருத்தத்துடர்

திருடன்வறவில்பாம்பின் கட்டொழிந்திடத்தெளித்
துகிலகாண்செயரிலவென்றி கொண்டனர்ருகுலத்தார்

(சத்துருக்கணன்) ஸரி ஸரி பின்னே எப்படியாகும் ஸாக்ஷாக்கருடபகவானேவந்துவிட்டாரென்றால் ஸர்ப்பமயங்கனானசரங்களுஜ்ஜீவிக்குமா,

(பரதர்) ஸத்தோடத்துடன் அடே தம்பி சத்துருக்களு

கொச்சகம்.

இத்திரோக்காரியத்தை எண்ணியிருக்கின்றன
தந்தாசொற்கேட்ட தென்றேன் அக்காரியமரித்தேன்

சந்தமுந்தொந்தனாசெய் தசகண்டன் நன்னுயினா
சந்தரவிராகவரீற் குறைகொள்ளவேண்டுமென்

மே.

(தம்பி சத்துருக்களை அதனல்தான் ஆரியதீ ராகவருடையரகனை யின்
பொருட்டு இத்திரனால் பகிராஜனை அதிவினாவில் அனுப்பிவைக்கலாச்சது
(ஜனகர்) அத்தியானந்தபரிதனய்

விருத்தம்.

எமதுசோகம்மாற்றிவைத்தீர் இறந்தியெங்கட்குயிரளித்தீர்
உமதுதிருப்போடுத்துறைப்பீர் ஒளியாதோங்கும்வன்னிய

(அனுமார்)

சுமதிசுக்ரீவர்க்கமைச்சன் தூயவளியின் சுதனனுமா
அமர்செய்ராவணந்தகன் நன் ஆக்ஞைப்படியிங்குந் தன்னயா

(ஜனகர்) சந்தோடத்துடன்.

அகவல்.

எற்குக்குருவர்	யாக்கியவல்க்கர்தாம்
நற்குருஅவற்கோர்	நாயிருஅவனுழி
கற்றினையாகுமால்	கருதுசற்குருவாய்
நற்றவநீயுமால்	நான்றொழும்பண்பனே.

(சத்துருக்களின்) வியப்புடன்] [வசனம்] இலங்கைச்சண்டையில்
சேனைப்பெருக்குடன் எல்லாமந்திரிகளுடனு ம் சுக்ரீவன் அரக்கராலதஞ்செய்
யப்பெற்றனென்று பரந்தினிபெண்ணுந்தாபசி பசுந்தனளன்றோ அங்ங
னமிருக்க அனுமாரொன்பவர் உயிரோடிருப்பதெங்ஙனம்.

(அனுமார்) அஷ்டார்கொல்பரந்தினியெண்ணுந்தாபசி, அவன் ஆர்கொல்
(சத்துருக்களின்) யாதாமொருத்தி சுக்ரீவாதிசுருக்குச் சுக்ரீத்தாய்
நிசியமுககிரியில் வளிக்கின்றவளோ, அவளேயாம்

(அனுமார்). தன்னுள்

அகவல்.

இப்படியொருத்தியு	மில்லையங்ஙனமே
அப்படியிருக்கத்	தப்புணாத்வரார். (சற்றலோசித்து)
பாதொருக்கிரூப்	பனகையாமிவனே
நீதிசம்பாடியும்	நிகழ்த்தினான்றோ

கொடியராவணனுங்	கும்பகர்னனுமே
மடிந்ததிலிலங்கை	மாராச்சியத்தை
வன் ஊல்விபீஷணன்	வகித்ததிலுந்தான்
துள்ளித்துடிக்கின்ற	சோகமனத்தினன்
சகிக்கமாட்டாமற்	றளம்புறானென்றார்
ஆதலாலவளே	அழுக்காறுகொண்டு
சாதுவார்தவசி	போலெதிர்சார்ந்து
பாதசத்துருக்களைப்	பரிந்துவிரிமாய்க்க
கருதினனென்றே	கருத்தோர்கின்றேன்.

(வெளிப்பைட) விருத்தம்.

அவடசக்கிரீவன்றங்கை அரக்கிரூர்ப்பனகையாகு	ம்
குவிபுயவரக்கர்வேந்தைக் கொன்றிட்டரகுவீரர்மே	ல்
தவிமனப்பொறுண்மையோடும் தவமடநல்லான்போலு	ம்
கவடமாயுமைச்சதிக்கக் கருதிவந்தனளங்கண்ட	ர்.

• (பரதர்) ஆம் ஆம் அப்படியிருக்கலாம். அவளே தான் புலத்திய ரூபித் திற்சுனித்தவனென்று புகன்றனன்றோ ஆகையால் இவ்வுரை பொருத்தமாகத்தானிருக்கின்றது

(அனுமார்) தென்றிசையைநோக்கி [வசனம்] ஓ பரதா சத்துருக்களு இங்ஙனம் நோக்குக, நோக்குக, கொடுக்கோலரங்கர் குலசக்ரவர்த்தியாம் இலங்கேசுரனைக் கூற்றுலகேற்றிவைத்த ஜபதுங்க சிங்க ஸ்ரீ ராமச்சந்திரன் சிதாலக்ஷ்மணசமேதராய் பரிஜனங்களுடன் புட்பகாஸுடராய் மேகமண்டப ஸமரீர்க்கமாய் இதோ சமீபத்திற்றென்படுகின்றனர்

ஓ பரதா இதே திவ்வியதெரிசனம்காண்கீ

இராகம் கல்யாணி ரூபகதானம்.

பல்லுவி

பாரும் பாரும் ராமதெரிசனம் ஸாமியிதோ (பாரும்)

அநுபல்லவி

சேருலாவந் தெக்கணந்தனில்,
திரமையுற்ற-பெருமைபெற்ற
விரதசத்திய பாதஉற்றப் (பாரும்)

சரணங்கள்

வாரிதிரண்டு வானதுவோ வல்ல
மரகதமோருடல் வாய்த்துவோ நல்ல
காரிருன்மைகடங் காட்டியதோ மல்லல்
காயவேகாயமெடுத்ததுவோ சொல்லக்
சுழியாவதி, அழகானது, விழைவாயெதிர், யெழல்கூரிவர் (பாரும்)

ஆடவருமிக வாகைகொள் தோள்வரை
அகலிகைசாபமகற்றிய தாண்மீனா
பீடுமாற்பகம் பேசெநீள்தரை
பிசகிவர்க்கோரிணை மதனென்றகோளுரை
பீடியாமெனும், நடையாளொடு, அடல்கூர்ப்படை யுடையார்வரல் (பாரும்)

[எல்லவரும் வியப்புடன் நோக்குகின்றனர்]

(அனுமார்) நன்று நன்று பரதா இதோ நந்திக்கிராமத்தின் உபவீன
த்தை நோக்குக

சந்தவிருத்தம்

பரதபாருணதமையனோ டெழுபடைகளாகிய வானர
காடிமேலுயர் தருவிலேறியொர் தருவிலேகுதிகாட்டலா
தரையினோடியர் தொடுவதாகிய தளிர்கொள்காளின சாமியி
வரவுகாணலும் மகிழ்வினோடவை நடனமாடுவ மானு

(ஐனகர்) சந்தோடத்துடன் [வசனம்] ஆ நந்திக்கிராமத்தில் குழந்தை
சொதேவியினால் அலங்கிருதஞ்செய்யப்பெற்ற வாமபாகத்துடன் இலக்குவ
னுடன் பரிசனங்கூருடன் கண்மணி இராமபத்திரன் விமானத்தினின்றும்
இறங்குகின்றனர்.

(பரதர்) நோக்கி அத்தியானந்த பரிதனம்

சந்தவிருத்தம்

வடவரைவளைத்தபசு பதிவழியெறிக்கறிய மதனனைநிகர்த்த மனாரே
தடமலியருட்கண்ணை கருமுகிலெனத்துதிகொ டனுயனைவிரித்ததனையோ
அடைவொடுமிசப்புசமும் அருமைகொன்னெக்கண்ணை அளவிலயிருத்த
இடைபிறிதலுற்றபினர் இதுநதிகணுற்றநல இனியசுதைபுக்கினனரோ,

[சத்தருக்கன்] ஆனத்தத்துடன்.

வெண்பா.

ஆனதுமென்றும் இன்னதுருவென்றுவீனை
கண்பலன்யாரெங்கன் காண்பவரே—வன்மைமிகு
கொண்ணவிற்புழக்கக் குறிகொண்டெழுத்துநின்றோம்
கல்முதலுழக்கின் மின்னான்.

[இராமர்] மேற்குறித்தபடி சீதா லக்ஷ்மண பரிசன சமேதரான இரா
வர்க்கென்றனர்.

[இராமர்] சகி பிராணகாந்தே அடி ஜானகி, தூறு யோஜனை சேது
வைத தாண்டி மட்கந்திரகிரி, பிரசிவணகிரி இதுகளைத்தாண்டி, விஸ்தார
வந்திராடலியும் தாண்டி, அதியுன்னத சித்திரிகூடத்திற்கு மேல்வழியாய்
அதிவகமாய் இந்தப் புட்பகததால் நமது கந்திராமம் வந்து சேர்ந்தோம்.
இன்னமும்,

கொச்சகம்.

கோகிலமேகோமளமே கோதையேகொம்பரன்றாய்
சாகரத்தைப்போற்கவிரா கூதர்சண்டைதான்கடந்து
தாகமொடுஜானகியாள் தையலுனையடைந்து
வேகமொடுநெந்தகர் மேவிவந்தேன்மெல்லியலே.

(இலர்குவன்) அண்ணா, உதிரினோங்குக் கோக்குக் ஆரியரான ஜனக
ராஜனென்ன தப்பி சத்தருக்கனென்ன இவர்களுடன் என் அண்ணா பாதர்
திடே உதிரகொண்ட வருகின்றனர் இந்தப்பாதர்

விருத்தம்.

சீரத்தினிற்சடைவணர்த்து கிறப்பிலாச்சேரத்தனை
அரைத்தலந்தனில்வகித்தும் அருந்தவத்தாலினேதும்
பருத்ததோளும்மைக்காணுப் பரதசேகஞ்சரிந்
தரித்தெதிர்பார்த்தாவெண்ணத் தழைக்கின்றார்பாதர்சாமி.

[இராமர்] ஆம் ஆம் அப்படியே, ஆயினும்

விருத்தம்.

கொண்டான்மொழிகண்டாடனைக் கொடியோனெனமுன்னம்
உண்டானவென்றுயர்திரந்தன உசெதப்பலவினையால்

அன்புதன்செல்லம் திசுந்நென்னியித்தத்தில்
அன்னொன அத்துக்கமிப் பொழுதேழித்ததுவே.
வாரி கிட்டவனுதி

சந்தவிருத்தம்.

அனகசத்தியதசாதபரிய அதலமுகிய ஜானகே
மனவஅர்ப்புத விசயபத்தர்ண் வரதநிட்கள ராமனே
தினமனப்பறு வருடமெத்தனை தெரிசனத்தினி லாவலாய்
நனிவொனத்திசை அநிலவழிப்பனுன் நறுமலர்க்கு ரமோகம்;

(என ஆனத்தப்பெருக்குடன்) வணங்கினார்

(இராமர்) சினைவொனத்தத்துடன் வணகினால் இருசத்தமுவிக்கொ
ண்டார்

(இராமர் பாதர் இருவரும் தன்னுள்)

வெண்பா.

சர்ப்பூவாவி கலந்துருளித்தாற்போல்
இப்போதுடற்குளிர்ச்சி மெய்தியதே—செப்பியவை
யாலின்கனங்கட்டி யாசையுடன்றமுவி
யாலின்கனஞ்செய்ததால்.

(இராமர் வெளிப்படை) ஆ, ஆ என்னருமைப்பிறப்பே அடா கண்ம
னி பாத தெய்வாதினமாய்க் காணக்கிடைத்தனை.

(பாதர் வெளிப்படை) வசனம்.

அண்ண இரகுருலோத்துவ்ராமவிபோ, அந்த தெய்வாதினத்தாலே
தான் பாதவித்துக்கொண்டிருத்த தமியேனைக் இருதார்த்தனாய்ச்செய்யும்பொ
ருட்டுருண்னம் சீருனை கூர்த்து தேவரீர் பிராப்த்தமானதுவுமே.

இராமருக்கும் பாதருக்கும் இலக்குவனும் சத்துருக்களனும் வந்தனம்
சமர்ப்பித்து ஆசீர்வாதத்தைப்பெற்றிருந்தனர்.

(இராமர் ஜனகராஜனிடம் கிட்டவனுதி,

வெண்பா.

மதிசுலத்தமன்னவனே மாமனேவாகு
துதியிருத்தாசமுதத் துயோய்—சதிப்படைத்த
செந்தென்பெருகுமலர்ச் சேடிக்கொஞ்சுவேன்
வந்தேன் தயாதாமன்;

இலக்குவன்-வெண்பா.

ஞானிகளும்பாடி ஊரும்புசும்பிடவே
தானுநிறுணர்ந்த ஐனகேத்தா—பாறு
குலக்குரில்பின்சென்று உடத்திரும்பி
இலக்குவன்வந்தேன் பணிசென்றேன்.

(ஜானகி) தாதா உமதுதாட்டாமனாகளிற்ஜானகி கமஸ்கரிக்கின்றேன்

(ஐனகர்) உசிதப்படி ஆசிகளுரைத்து (பின்னர் இராமனோடு)அத்
தியானந்தபரிதராய் சந்தோஷப்பிரவாகத்திற் றெண்டை தத்தலிட்டி அட
கண்மணி இரமபத்திரா, திரிபுவன கண்டகளுன இலகேசுவரனைச் செயிசத
வீரகுப்பிரதாப இரகுருலொத்துங்கஜயசிங்கபூரீராமச்சந்திரா,

விருத்தம்.

கந்தேசவரக்கர்ச்செற்றோய் கருத்தராமாவீர	ப்
புந்தயப்பொருளாய்நின்ற பாவையெக்காரணத்தி	ந்
சந்தமாய்மணம்புரிந்தாய் சதிப்பெருமனுப்பின்வந்	ந்
சந்ததியானாய்அலித்திற் தக்கதாய்நடந்துகொள்	ளே.

(இராமர்) வினயத்தொடு, அஞ்சலிசெய்துகொண்டு.

இராகம் தருவார். சாப்புதானம்.

பல்லவி.

உமதுகிருபையுந் தேவ ருதவியுமல்லாமல் ஒன்றுமென்னுலில்லைதீய.

அநுபல்லவி.

மமதையகத்தைமுதல்	மனமாயையொழித்த	
மானுபாவஜனக	மாமனேபிரமலீத்தாம்	[உமது]

சரணங்கள்.

வரமோ உரமோஅந்த வல்லரக்கன்றிர	மோ
வரிசையாய்ததின் படைசமுத்திர	மோ
வருதல்போதல்நெரியா தெண்ணற்றசர	மோ
மாயாஜாவுப்பிரதாபம் வருத்தவுந்தர	மோ
வானவா திபன் சினேகங்கிடைத்தது	ம்
வானவக்கரைத் தான்முடித்தது	ம். [உமது]

ஜானகியரிணயநாயகர்

வெண்பா. உன் தம்பமறியே.

உன்னைப்போலுத்தமனாருண்டே
என்னைப்போல்மற்று மிருடியைப்போலுண்டே
விதிமுதல்வரைப்புரந்தாய் மேல்
சதியரக்களைக் கடிந்ததால்.

[இராமர்] பகவன்,

வெண்பா.

பந்தயங்கெலி, உன் தம்பமறியே
சந்ததஞ்சுக்ரீட, உன் தம்பமறியே
பொல்லாநிசி, உன் தம்பமறியே
எல்லாமுமதரு, உன் தம்பமறியே.

[பரதர்] பகவன்,

லே, இவ்விடத்தி, உன் தம்பமறியே
வைத்து அயோத்தி, உன் தம்பமறியே
விரும்புகின்றனன், உன் தம்பமறியே.

[ஜனகர்] அகோவகோ,

என்மணி பரதனுக்கு சற்றேனு, உன் தம்பமறியே

[அனுமார்] ஒ, பூத,

கன் மமது ஆரிய பூத,

நன்

ஜனகியரிணயநாயகர்

கடவுளாகிய உன் தம்பமறியே

உன் தம்பமறியே

கன்

ஜனகியரிணயநாயகர்

கடவுளாகிய உன் தம்பமறியே

எனது அங்கம்.

இவ்வெடையினைத் திடவவதரித்தந்த
சகுநிகட்க் கெட்டாத்தணிச்
இவ்வியாம்பூராம பத்மிமறவாதமெய்த்
தொண்டருட் சிறேஷ்டராக
இவ்முதச்ச்சம் பன்னராயின்னூல்
இயற்றியருள் முத்துசுப்ப
இன்னருதகவிவலோ னின்பமொடுகேட்பவர்க
னெல்லாரும் வாழ்கவாழ்க.

ஏழாவதங்கம் முற்றிற்று.

ஜானகிபரிணய நாடகம் முற்றுப்பெற்றது.

ஸ்ரீ ராமஜெயம்.

